

100 FACES OF THAILAND'S INNOVATION INSPIRERS 2

ร้อยคนไทยหัวใจนวัตกรรม 2

AESTHETIC
& CREATIVE
EDITION

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหนังสือแห่งชาติ

สมิทธิ บุญชุตินา

ร้อยคนไทยหัวใจนวัตกรรม 2 = 100 Faces of Thailand's Innovation Inspirers 2.-- กรุงเทพฯ :

สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม , 2564.

262 หน้า

1. นวัตกรรมทางการศึกษา. I. สุรัชย์ แสงสุวรรณ, ผู้แต่งร่วม. II. ชื่อเรื่อง.

370

ISBN 978-616-8261-93-4

ลิขสิทธิ์ของสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1,000 เล่ม พ.ศ. 2564

การผลิตและการลอกเลียนหนังสือเล่มนี้ไม่ว่ารูปแบบใดทั้งสิ้น

ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

จัดทำโดย

สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์ จี.พี. ไชเบอร์พริ้นท์ จำกัด

โทรศัพท์ 02-731-1155 โทรสาร 02-731-0936

กองบรรณาธิการ

รศ. ดร.สมิทธิ บุญชุตินา

สุรัชย์ แสงสุวรรณ

ออกแบบปกและรูปเล่ม

สตีเฟนนี่ ไพลิน ทิล

**NATIONAL
INNOVATION
AGENCY**

**Scan
cover
page**

**INNOVATION
IS AN ABILITY
TO EXTRACT CHANGE
INTO A NEW
OPPORTUNITY**

**Scan
this
page**

Prof. Dr. Anek Laothamatas

ศาสตราจารย์พิเศษ
ดร.เอนก เหล่าธรรมทัศน์

Minister, Ministry of Higher Education,
Science, Research and Innovation

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา
วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

“

คนทำนวัตกรรม
จะต้องเป็นคนที่
เห็นอะไรก็เป็นโอกาส
เห็นอะไรที่ธรรมดา
ก็จะทำให้ดีขึ้น
อะไรที่ได้อยู่แล้ว
ก็จะทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

”

“An innovator must be a person with a talent to see an opportunity from ordinary things, to find a way to develop them, and to make decent things become even better.”

คำนิยม

Innovation must consist of wisdom and integration of various knowledge, with flexible management. I also believe that innovation, which Thailand is determined to promote, does not have to start from launching a rocket nor a satellite like other countries since they have already done that before. Instead, we must first identify our unsolved problems. In other words, we must seek the niche market and employ our various potentials to break through the market and solve the problems. That is to say, we must utilize both science and art in solving such problems.

Now, we shall take a look at the potentials of Thai people. Previously, I acknowledged that science and innovation were not Thai people's cup of tea. However, after I saw Thai people work on science-related projects and get concrete results, I could notice that Thai people had a lot of potential, too. They could learn fast and really enjoy working on science even though they might come from humanities, social sciences, or liberal arts. This explains that the suitable learning way for Thai people is to learn from a demonstration which features working process and success of work. Therefore, publishing a book, which contains a biography of role models who inspire people to generate innovation, is possibly an ideal approach as it follows the way Thai people learn. This means the readers can get inspiration from those role models.

I would like to insist that the government pay high attention to research, science, technology and innovation works as they are the key that enables Thailand to overcome the obstacles. Thus, offering support, encouragement, or honour to the hard-working people is a crucial mission. I think this book is not only a reflection of Thai people's endeavour on the use of aesthetics or abilities of management, social movement, and science and technology that bring about a big change in Thai society, but it is also a reflection of the government's endeavour to support Thai innovations in every aspect.

นวัตกรรมจะต้องใช้องค์ความรู้และมีการบูรณาการหลากหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน และยังต้องมีการบริหารจัดการที่พลิกแพลงด้วย ผมยังเชื่ออีกว่านวัตกรรมที่ประเทศไทยจะพัฒนาสร้างสรรค์ขึ้น ไม่จำเป็นต้องเริ่มจากการยิงจรวด การยิงดาวเทียมเหมือนกับประเทศอื่น เพราะประเทศอื่นก็ได้ทำไปแล้ว แต่เราต้องดูว่าเรามีตลาดใด หรือปัญหาใดที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขหรือไม่ หรือที่เรียกว่า เราจะต้องหา niches เกิด (Niche Market) และใช้ศักยภาพที่มีอยู่อย่างหลากหลายของเราเพื่อเข้าสู่ตลาดเพื่อแก้ไขปัญหา นั้น เรียกได้ว่าต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์กันเลยทีเดียว

ทีนี้ลองมาดูศักยภาพของคนไทยกัน เดิมผมคิดว่าคนไทยจะเป็นคนที่ไม่ชอบวิทยาศาสตร์ไม่ชอบเทคโนโลยี แต่พอผมได้ให้คนไทยได้ลองทำงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์แบบพาให้ร่วมกันทำ และแสดงให้เห็นผลที่เป็นรูปธรรม ก็พบว่าคนไทยนี้มีความสามารถมาก เรียนรู้ได้เร็วและรู้สึกสนุกกับการทำงานวิทยาศาสตร์อย่างมาก แม้เขาจะมีพื้นฐานมาจากมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับคนไทย คือการแสดงให้เห็นเป็นประจักษ์ทั้งกระบวนการทำงานและผลสำเร็จของงาน การจัดทำหนังสือที่รวบรวมบุคคลต้นแบบที่สร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์นวัตกรรมจึงน่าจะเป็นแนวทางที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะสอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ของคนไทย และเป็นการแสดงตัวอย่างให้ผู้อ่านได้เห็นจนเกิดเป็นแรงบันดาลใจ

ผมขอยืนยันว่ารัฐบาลให้ความสำคัญอย่างมากกับงานด้านวิจัยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพราะเป็นคำตอบเดียวที่จะทำให้ประเทศไทยสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆ ได้ ดังนั้น การส่งเสริมสนับสนุน ให้กำลังใจ ให้เกียรติยศแก่ผู้ทำงานอย่างจริงจังจึงเป็นภารกิจสำคัญ ผมคิดว่าหนังสือเล่มนี้ไม่เพียงเป็นภาพสะท้อนความพยายามของคนไทยในการใช้สุนทรียภาพและความสามารถด้านการบริหารจัดการ ด้านการขับเคลื่อนสังคม ตลอดจนถึงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาสร้างการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ แต่หนังสือเล่มนี้ยังเป็นภาพสะท้อนความพยายามของรัฐบาลที่จะยืนเคียงข้างนวัตกรรมทุกรูปแบบของคนไทยอีกด้วย

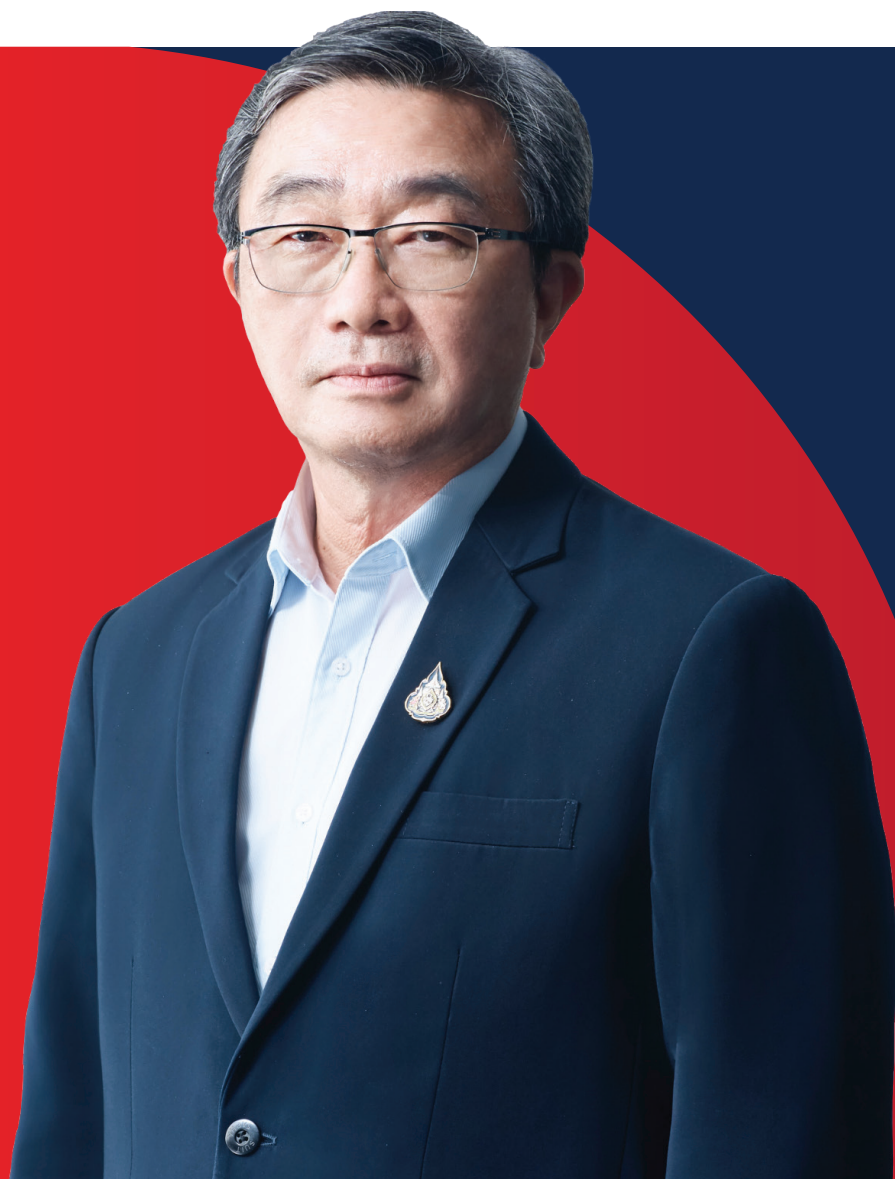

(ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.เอนก เหล่าธรรมทัศน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

**Assoc. Prof.
Dr. Weerapong Paesuwan**

รองศาสตราจารย์
ดร.วีระพงษ์ แพสุวรรณ

Chairman, National Innovation Committee

ประธานกรรมการนวัตกรรมแห่งชาติ

คำนิยม

In the midst of pandemics, natural disasters, and global warming, people have started to feel anxious about the future. Many businesses and organizations have experienced a halt. Something which was once regarded “valued” is now “unvalued.” Hence, making a change or in other words “innovation” is the “key” for the country to reform all fields of organization and to overcome the recession for the brighter 21st century.

National Innovation Agency (Public Organization) or NIA is responsible for serving systematic integration. The agency operates by coordinating and managing resources in all sectors, encouraging them to promote innovation in various fields, and aiming for Thailand to be able to adjust itself and benefit from the international trading platform. NIA stands with the key strategy aiming to deliver value to Thai society in many ways. It includes plans to promote innovations which are necessary for the national development, the use of innovation to enhance services and to boost up the government’s working performance, the use of various financial instruments, and the use of innovation to help reduce inequality problems in society and to improve life quality, which can lead to sustainable development. In addition, the plans promote the preparation of people to be qualified for a new way of working, the distribution of innovative businesses to other regions across the country, the use of information regarding innovation to determine suitable policies and strategies, and the support for innovative leaders and innovative entrepreneurship culture in the organization. Overall, NIA intends to generate “paradigm innovation” which is the adjustment of the innovative paradigm of the society to be up-to-date and to be ready for all possible changes.

This book is part of an endeavour to change the traditional innovative paradigm, which used to focus merely on scientific knowledge and high technology, into the new way that values the changes in Thailand’s economy and society. Readers would notice that some role models have generated changes that have widely influenced the public. These role models have created a trend, mobilized and driven society. Some of them are even able to create changes by disseminating their knowledge through ingenious strategies. More importantly, many of the role models have proved that aesthetic potential from artworks, music and recreation along with designing and managing abilities could cause changes. They have managed to transform the “unvalued” into “the valued.”

ท่ามกลางผลกระทบจากโรคภัยที่คุกคามสุขภาพ ภัยพิบัติทางธรรมชาติและภาวะโลกร้อน ประชาชนจำนวนมากอาจเริ่มหมดหวังที่จะเห็นอนาคตที่สดใส หลายธุรกิจหลายองค์กร เผชิญกับภาวะหยุดนิ่ง สิ่งที่เคย “มีมูลค่า” กลับกลายเป็นสิ่งที่ “ไม่มีคุณค่า” การสร้างการเปลี่ยนแปลงหรือที่เรียกว่า “นวัตกรรม” จึงเป็น “คำตอบหลัก” ของประเทศในการปฏิรูปทุกองคาพยพให้สามารถก้าวข้ามภาวะถดถอยไปสู่ศตวรรษที่ 21 ที่สดใส

สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ สนช. จึงได้ทำหน้าที่บูรณาการเชิงระบบโดยเชื่อมโยงและบริหารทรัพยากรในทุกภาคส่วน และขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนา นวัตกรรมในด้านต่าง ๆ และมุ่งหวังให้ประเทศไทยสามารถปรับตัวและได้เปรียบในเวทีการค้าระดับโลก ยุทธศาสตร์ที่สำคัญของ สนช. ในการส่งมอบคุณค่าให้กับสังคมไทย จึงได้แก่การส่งเสริมให้เกิดการสร้างนวัตกรรมที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ การใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับการบริการและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของภาครัฐ การส่งเสริมการใช้เครื่องมือทางการเงินที่หลากหลาย การสร้างนวัตกรรมเพื่อสังคมที่ช่วยลดปัญหาความไม่เท่าเทียม พัฒนาคุณภาพชีวิตและเกิดการพัฒนาย่างยั่งยืน การเตรียมพร้อมให้ประชาชนมีทักษะที่เหมาะสมกับงานในรูปแบบใหม่ การกระจายธุรกิจนวัตกรรมไปสู่พื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศ การใช้ข้อมูลด้านนวัตกรรมเพื่อกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์นวัตกรรมที่เหมาะสม การสร้างผู้นำนวัตกรรมและวัฒนธรรมผู้ประกอบการนวัตกรรมในองค์กร ทั้งนี้โดยภาพรวมแล้ว สนช. ต้องการสร้างให้เกิด “นวัตกรรมด้านกระบวนทัศน์” ซึ่งก็คือ การปรับกระบวนทัศน์ด้านนวัตกรรมของสังคมให้ทันสมัยและพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในความพยายามที่จะปรับกระบวนทัศน์นวัตกรรมเดิม ๆ ที่มักให้ความสำคัญกับการใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขั้นสูง ไปสู่แนวทางใหม่สำหรับประเทศไทยในการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่มีคุณค่าทั้งทางเศรษฐกิจและทางสังคม ท่านผู้อ่านจะได้พบว่าผู้สร้างแรงบันดาลใจบางท่านในหนังสือเล่มนี้สร้างการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางด้วยการสร้างกระแส ระดมพลัง และขับเคลื่อนสังคม บางท่านสร้างการเปลี่ยนแปลงด้วยการเผยแพร่องค์ความรู้ด้วยกลวิธีที่แยบยล และที่สำคัญ หลายท่านในหนังสือเล่มนี้ก็ได้พิสูจน์ว่าศักยภาพของสุนทรีย์จากงานศิลปะ ดนตรี และนันทนาการ ประกอบกับความสามารถในการออกแบบและบริหารจัดการ สามารถแปรเปลี่ยนสิ่งเดิม ๆ จากที่ “ไม่มีมูลค่า” ให้กลายเป็นสิ่งใหม่ที่ “มีคุณค่า” อย่างเหลือประมาณ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วีระพงษ์ แพสุวรรณ)

ประธานกรรมการนวัตกรรมแห่งชาติ

Dr. Pun-Arj Chairatana

ดร.พันธุ์อาจ ชัยรัตน์

**Executive Director,
National Innovation Agency
(Public Organization)**

ผู้อำนวยการสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ
(องค์การมหาชน)

คำนิยม

The second issue of “100 Faces of Thailand’s Innovation Inspirers” does not only present the biographies of the 100 inspirers who have made great changes, but also proves that Thai people of all ages and genders have a wide range of innovative capabilities. Even though some people have not reckoned those inspirers as innovators as they are not scientists who employ any high technologies at work, when we look deeply, their works contribute a significant change to the innovation scene. Such changes are the result of the changes in paradigm and working process, both of which are at the heart of the word “innovation.”

The highlight of this book is to introduce the new term to the word “innovation.” The book reveals the word in a gentle context or so called “Soft Innovation” which is a modification of aesthetics and senses, which significantly creates value.

In today’s world, there are new products which people consider innovative. However, when we examine deeply, the authentic innovation or the element that improves the technological scene of the products or “Hard Innovation” might take only 10% of the whole process. The rest 90% go to other parts including designing, use of aesthetics, and marketing methods.

Once we can relinquish the same old idea that innovation only comes from the use of science and technology, we, the Thais, can seize the opportunity to promote innovation. We are a nation with refinement, creativity, and more importantly with tenderness. Therefore, we can capture the hearts of our audiences and present to them the attractive information, which is considered another high value.

If you have met someone who still considers innovation as a touchable one, a use of science and technology or something that has never existed, please inspire them by giving them this book, and it will show them “the world of science and art of innovation.”

หนังสือ “ร้อยคนไทยหัวใจนวัตกรรม” เล่มที่สอง นอกจากได้รวบรวมผู้สร้างแรงบันดาลใจร้อยท่านในการสร้างการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง และยังเป็นการพิสูจน์ว่าคนไทยทุกเพศทุกวัยมีความสามารถทางนวัตกรรมที่หลากหลาย แม้ว่าบางคนอาจมองว่าบุคคลเหล่านั้นไม่ใช่ในวัตร เพราะเขาเหล่านั้นไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์ ไม่ได้ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงใดๆ ในการทำงาน แต่หากมองอย่างลึกซึ้งแล้ว ผลงานของเขาเหล่านั้น ได้สร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อวงการ เป็นการทำงานที่เกิดจากเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ และกระบวนการ ซึ่งเป็นหัวใจของคำว่า “นวัตกรรม”

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือ การเปิดมุมมองใหม่ให้กับคำว่า “นวัตกรรม” โดยเผยให้เห็นถึงบริบทที่อ่อนโยน หรือที่เรียกว่า “Soft Innovation” ซึ่งเป็นการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบด้านสุนทรียะ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ซึ่งเป็นการสร้างคุณค่าที่เหลือประมาณ

ในโลกยุคปัจจุบัน แม้ว่าจะมีสินค้าใหม่ๆ ที่ถูกทำให้มองว่าเป็นสินค้านวัตกรรม แต่เมื่อพินิจให้ลึกลงไปแล้ว สิ่งที่เป็นนวัตกรรมจริงๆ ของสินค้านั้น หรือสิ่งที่เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี หรือที่เรียกว่า “Hard Innovation” อาจมีอยู่ไม่ถึงร้อยละ 10 แต่ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 90 ของสินค้ากลับเป็นการออกแบบ การใช้สุนทรียศาสตร์ และวิธีการทางการตลาด

เมื่อเราได้ตื่นจากวังค่อมมนตราที่ตึงใจ เราคิดว่านวัตกรรมคือการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเท่านั้น โอกาสจึงกลับมาสู่คนไทยอีกครั้ง เพราะเราเป็นชาติที่มีความประณีตบรรจง มีความคิดสร้างสรรค์ และที่สำคัญมีความอ่อนโยนนุ่มนวล สามารถจับจذبใจผู้รับสาร และนำเสนอเนื้อหาให้มีความน่าดูน่าฟัง ดึงดูดความสนใจ ซึ่งถือเป็นมูลค่าที่สูงยิ่ง

หากท่านพบว่า ใครยังคิดแต่ว่านวัตกรรมคือสิ่งประดิษฐ์ที่จับต้องได้ นวัตกรรมคือการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นวัตกรรมคือสิ่งที่ต้องใหม่แบบที่ไม่เคยมีที่ไหนมาก่อน ขอให้ท่านยื่นหนังสือเล่มนี้ให้เขา และบอกกับเขาว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้คุณเข้าสู่ “โลกแห่งศาสตร์และศิลป์ของนวัตกรรม”

(ดร.พันธุ์อาจ ชัยรัตน์)

ผู้อำนวยการสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

วิธีดาวน์โหลดและใช้งาน แอปพลิเคชันสำหรับดูภาพเคลื่อนไหว

NIA 100 Faces เป็นแอปพลิเคชันสำหรับ
แนะนำเสนอส่วนเสริมจากหนังสือ 100 Faces
of Thailand's Innovation Inspirers
ร้อยคนไทยหัวใจนวัตกรรม 2 ที่พัฒนาขึ้นโดย
สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
แอปพลิเคชันนี้สามารถใช้งานได้กับ
โทรศัพท์เคลื่อนที่ และแท็บเล็ตที่ใช้ระบบ
ปฏิบัติการ iOS และ Android

วิธีการดาวน์โหลด

1. ไปที่ App Store สำหรับผู้ใช้ระบบปฏิบัติการ iOS
หรือไปที่ Google Play Store สำหรับผู้ใช้ระบบ
ปฏิบัติการ Android
2. จากนั้นค้นหาคำว่า NIA 100 Faces จาก App
Store หรือ Google Play Store เมื่อพบแล้วให้
ดาวน์โหลด และติดตั้งตามขั้นตอน
3. เมื่อดาวน์โหลดและติดตั้งเสร็จสิ้น ให้เปิด
แอปพลิเคชันเพื่อเริ่มต้นใช้งาน

หมายเหตุ : เนื่องจากเนื้อหาภายในแอปพลิเคชันอาจมีขนาดใหญ่
ควรเปิดใช้สัญญาณ WiFi ก่อนดาวน์โหลดแอปพลิเคชัน

การใช้งาน

1. เปิดหนังสือไปยังหน้าที่มีสัญลักษณ์

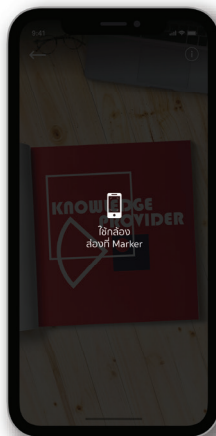
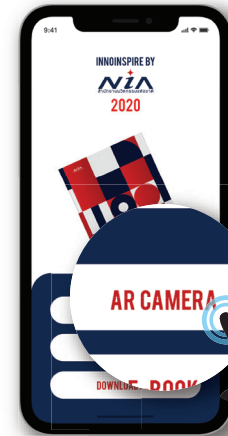
2. เปิดแอปพลิเคชัน ระบบจะเริ่มดาวน์โหลดและนำ
การใช้งานโดยอัตโนมัติ ให้กดที่ลูกศรด้านล่าง
หรือสไลด์จอไปทางขวา เพื่ออ่านขั้นตอนการ
ใช้งานลำดับถัดไป

วิธีดาวน์โหลดและใช้งาน แอปพลิเคชันสำหรับดูภาพเคลื่อนไหว

3. หลังจากโหมดแนะนำการใช้งานสิ้นสุด แอปพลิเคชันจะกลับเข้าสู่หน้าหลัก

4. ให้ผู้ใช้งานเลือกเมนู AR Camera เพื่อเปิดกล้องสแกน AR

5. เมื่อเปิดกล้องให้นำอุปกรณ์ส่องไปยังกราฟิกบนหน้าหนังสือ

6. แอปพลิเคชันจะแสดงภาพเคลื่อนไหวหรือกด ← ที่มุมซ้ายบนของหน้าจอเพื่อกลับหน้าหลัก

นอกจากนี้ ผู้ใช้งานสามารถย้อนกลับเพื่อดูวิธีการใช้งานได้โดยการเลือกที่สัญลักษณ์ i ที่อยู่ด้านมุมขวาบนของหน้าจอ

ผู้ใช้งานสามารถเลือกเมนู e-book เพื่อดาวน์โหลดหนังสือในรูปแบบดิจิทัลเพื่อเก็บไว้อ่านบนอุปกรณ์พกพาได้ภายหลัง

CONTENT

สารบัญ

18

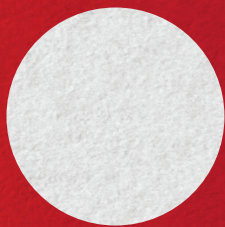
ARTIST

ศิลปิน

58

SOCIAL
MOVER

ผู้ขับเคลื่อนสังคม

124

DESIGNER

นักออกแบบ

152

TECH
ENTREPRENEUR

ผู้ประกอบการทางด้าน
เทคโนโลยี

172

CREATIVE
ENTREPRENEUR

ผู้ประกอบการสร้างสรรค์

Scan
this
page

AR

226

KNOWLEDGE
PROVIDER

ผู้ให้ความรู้

Intro

คำนิยม

Prof. Dr. Anek Laothamatas	ศ. (พิเศษ) ดร.เอนก เหล่าธรรมทัศน์	4
Assoc. Prof. Dr. Weerapong Paesuwan	รศ. ดร.วีระพงษ์ แพสุวรรณ	6
Dr. Pun-Arj Chairatana	ดร.พันธุ์อาจ ชัยรัตน์	8
วิธีดาวนิโหลดและใช้งานแอปพลิเคชันสำหรับดูภาพเคลื่อนไหว		10
สารบัญ		12

Artist

18

1	Kantapon Metheekul	กันตภณ เมธิกุล	22
2	Patcharapol Tangruen	พัชรพล แต่งรื่น	24
3	Tee Naanthawariis	ธีร์ นันทวาริส	26
4	Nakrob Moonmanas	นักรบ มุลมานัส	28
5	Phannapast Taychamaythakool	ปณพิท เตชเมธากุล	30
6	Itthisak Chanpinphet Tanis Jearsavaswattana	อิทธิศักดิ์ จันทร์ปิ่นเพชร ธนิชฐ์ เจียรสวัสดีวัฒนา	32
7	Chub Nokkaew	ชুব นกแก้ว	34
8	Wichayanee Piaklin	วิชญาณี เปี้ยกลั่น	38
9	Panpan Narkprasert	ปันปัน นาคประเสริฐ	40
10	Viphurit Siritip	วิภูริศ ศิริทิพย์	42
11	Watchara Sukchum	วัชระ สุขชุม	44
12	Danupa Kanateerakul	ดนุภา คณาธีรกุล	46
13	Nottapon Boonprakob	ณฐพล บุญประกอบ	50
14	Nawapol Thamrongrattanarit	นวพล ธารงรัตนฤทธิ์	52
15	Songyos Sugmakanan	ทรงยศ สุขมากอนันต์	54
16	Nattawut Poonpiriya	นัฐวุฒิ พูนพิริยะ	56

Social Mover

58

17	Supin Thanawatseri	สุพิน ธนวัฒน์เสรี	62
18	Damkerng Mungthanya	ดำเกิง มุ่งธัญญา	64
19	Panisara Arayaskul	ปานิสรา อารยะสกุล	66
20	Dujdao Vadhanapakorn	ดุจดาว วัฒนปกรณ์	68
21	Sompoch Tubcharoen	สมโภชน์ ทับเจริญ	70
22	Lalana Kongtoranin	พญ.ลลนา ก้องธรนินทร์	72
23	Sinee Chakthranont	สินี จักรธรานนท์	74
24	Janyawat Thabjan	จรรยาวัฒน์ ทับจันทร์	76
25	Haemavitch Varith	เหมวิช วาฤทธิ	78
26	Monton Manit	มณฑล มานิตย์	80
27	Waraporn Kulsawatpakdee	วราภรณ์ กุลสวัสดิ์ภักดี	84
28	Suchadee Maneewong	สุชาติ มณีวงศ์	86
29	Suthichai Yoon	สุทธิชัย หยุ่น	88
30	Teepagorn Wuttiptayamongkol	ทีปกร วุฒิพิทยามงคล	90
31	Sarane Sanguanruang	สรานี สงวนเรือง	92
32	Nakarin Wanakijpaibul	นกรินทร์ วงศ์ไพบูลย์	94
33	Naiyarat Thanawaigoses	นัยรัตน์ ธนไวกยโกเศศ	96
34	Choojai and Friends	ชูใจ กะ กัลยาณมิตร	98
35	Teinvithit Srinam	เธียรวิฑิต ศรีนาม	102
36	Chanathip Songkrasin	ชนาธิป สรงกระสินธ์	104
37	Sapsiree Taerattanachai	ทรัพย์สิรี แท้รัตนชัย	106
38	Wanraya Wannapong	วรรณญา วรรณพ้อง	108
39	Panyanandamuni	พระปัญญานันทมุนี	112
40	Alexander Simon Rendell	อเล็กซานเดอร์ ไซมอน เรนเดลล์	114
41	TanThai Prasertkul	แทนไท ประเสริฐกุล	118
42	Chalipa Dulyakorn	ชลีพา ดุลยากกร	120
43	Thiravat Hemachudha	ศ. นพ.ธีระวัฒน์ เหมะจุฑา	122

Designer

126

44	Somchai Kawtong	สมชาย แก้วทอง	128
45	Meechai Taesujariya	มีชัย แท้สุจริยา	130
46	Wisharawish Akarasantisook	วิษระวิชญ์ อัครสันติสุข	132
47	Patama Roonrakwit	ปฐมา หุ่นรักวิทย์	134
48	Kotchakorn Voraakhom	กชกร วรอาคม	138
49	DanThai Sukkumnoed	แดนไท สุขกำเนิด	142
50	Anuthin Wongsunkakon	อนุทิน วงศ์สรรคกร	144
51	Ruttikorn Vuttikorn	รัตติกกร วุฒิกร	146
52	Chaiwat Sermsutheanuath	ชัยวัฒน์ เสริมสุธีอนุวัฒน์	148
53	Saran Yenpanya	ศรัณย์ เย็นปัญญา	150

Tech Entrepreneur

152

54	Yuttana Anothaisintawee	ยุทธนา อินทัยสินทวี	154
55	Maneerut Anulomsombut	มนัรัตน์ อนุโลมสมบัติ	156
56	Tiwa York	ทิวา ยอร์ก	158
57	Olarn Weranond	โอรน วรรณน	160
58	Virod Chiraphadhanakul	ดร.วิโรจน์ จิรพัฒน์กุล	162
59	Kla Tangsuwan	กล้า ตั้งสุวรรณ	164
60	Visit Malaisirirat	วิสิษฐ์ มาลัยศิริรัตน์	166
61	Pornthip Kongchun	พรทิพย์ กองชุน	168
62	Apirak Kosayodhin	อภิรักษ์ โกษะโยธิน	170

Creative Entrepreneur

172

63	Kanatip Soonthornrak	คณาธิป สุนทรักษ์	176
64	Pimpicha Utsahajit	พิมพ์พิชา อุตสาหจิต	178
65	Suwanna Eiamikul	สุวรรณา เอี่ยมพิกุล	180
66	Hiran Tanmit	หิรัญ ตันมิตร	182
67	Sombatsara Teerasaroch	สมบัตสร ทีระสาราช	184
68	Manit Udomkunnatum	มานิต อุดมคุณธรรม	186
69	Somsak Chalachol	ดร.สมศักดิ์ ชลาชล	188
70	Thitipat Suppatranon	ฐิติพัฒน์ ศุภภัทรานนท์	190
71	Surachai Kitkamjai	สุรัชชัย กิจกำจาย	192
72	Pitcha Thanalongkorn	พิชชา ธนาหลงกรณ์	194
73	Chataya Supanpong	ชาตยา สุพรรณพงศ์	196
74	Taneth Jiraswakedelok	ธนศ จิระเสวกดีลก	198
75	Anurak Sunrutai	อนุรักษ์ สรรฤทัย	200
76	Preeda Tangtrongchitr	ปรีดา ตั้งตรงจิตร	202
77	Tichakorn Phukhaotong	ทิชากร ภูเขาทอง	206
78	Pranitan Phornprapha	ประณิธาน พรประภา	208
79	Vorravit Siripark	วรวิทย์ ศิริพากย์	210
80	Takonkiet Viravan	ถกนเกียรติ วีรวรรณ	212
81	Siradej Donovanik	ศิริเดช โทณวนิก	214
82	Anutra Mahatthanarak	อนุตรา มหัทธนารักษ์	216
83	Amata Luphaiboon	อมตะ หลุไพบูลย์	218
	Twitee Vajrabhaya Teparkum	ทวิตีย์ วัชรภักย์ เทพาคำ	
84	Yuthana Boonorm	ยุทธนา บุญอ้อม	220
85	Natthakhet Yaemim	นพ.ณัฐเขต แยมอิม	222
86	Ratsaran Peerapongdecha	รัฐศรัณย์ พิรพงศ์เดชา	224

Knowledge Provider

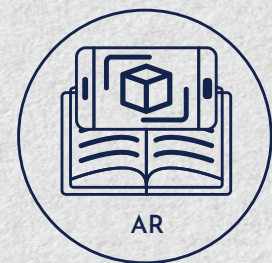
226

87	Yong Poovorawan	ศ. นพ.ยง ภู่วรวรรณ	228
88	Pairash Thajchayapong	ศ. ดร.ไพรัช รัชชพงษ์	230
89	Niramon Serisakul	ผศ. ดร.นิรมล เสรีสกุล	232
90	Karndee Leopaibrote	ดร.การดี เสียวไพโรจน์	234
91	Anant Narkkong	อานันท์ นาคคง	236
92	Nattapong Nithi-Uthai	ดร.นัฐพงศ์ นิธิอุทัย	238
93	Kaenkhamkla Philanoi	แก่นคำกล้า พิลาณ้อย	240
94	Visut Baimai	ศ. (เกียรติคุณ) ดร.วิสุทธ์ ใบไม้	242
95	Thanyaporn Wongnate	ดร.ธัญญพร วงศ์เนต	244
96	Pornanong Aramwit	ศ. ภาณุ ดร.พรอนงค์ อร่ามวิทย์	246
97	Sugree Charoensook	รศ. ดร.สุกรี เจริญสุข	248
98	Kwantip Devakula	ม.ล.ขวัญทิพย์ เทวกุล	250
99	Pondson Liengboonlertchai	ผศ. ดร.พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย	252
100	Rath Pichyangkura	ผศ. ดร.รัฐ พิษยางกูร	254
	คณะผู้จัดทำ		258

ARTIST

ศิลปิน

VISUAL ARTIST
ENTERTAINER
INDUSTRIAL DESIGNER

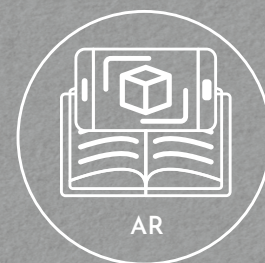

Scan
this
page

ARTIST

VISUAL ARTIST

- 01 Kantapon Metheekul
- 02 Patcharapol Tangruen
- 03 Tee Naanthawariis
- 04 Nakrob Moonmanas
- 05 Phannapast Taychamaythakool
- 06 Itthisak Chanpinphet
Tanis Jearsavaswattana
- 07 Chub Nokkaew

Scan
right
page

VISUAL
ARTIST

GONGKAN

ARTIST | VISUAL

10

Kantapon Metheekul
กัณฑ์กมล เมธีกุล

ความงามของศิลปะนอกจากลายเส้นและสี
สิ่งสำคัญอีกอย่างคือจุดยืน
หรือประเด็นที่เราพูดผ่านงานชิ้นนั้น

ทะลุหลุมดำสู่โลกที่ดึกกว่าเดิม

จุดที่มืดมิดที่สุดของชีวิตกลับช่วยจุดประกายความคิดสร้างสรรค์
จากชายหนุ่มผู้เฝ้าค้นหาตัวเองในเส้นทางศิลปะสู่ศิลปินระดับโลกที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนรุ่นใหม่

“Gongkan” ศิลปินผู้จุดกระแส Pop/Street Art ให้เป็นที่นิยมในประเทศไทย ภาพวาดของผู้คนที่มุดหัวหรือร่างกายออกมาจากหลุมดำน่าจะเป็นสิ่งที่ทุกคนจดจำกันได้ดีจากผลงานของเขา Gongkan เริ่มต้นเส้นทางสายศิลปินในนิวยอร์ก ใช้เวลากว่า 4 ปีในการสร้างชื่อให้กับตนเองก่อนที่จะกลับมาสร้างผลงานในประเทศไทย จนถึงวันนี้ผลงานของเขาถูกนำไปแสดงในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เช่น สหรัฐอเมริกา จีน ไต้หวัน และญี่ปุ่น

นวัตกรรมของศิลปะและความงาม :

เส้นสายและสีสัน แนวคิด และความเพียร

งานของ Gongkan มีลายเส้นที่เรียบง่าย สีสันที่ดูแล้วสบายตาผู้คนในงานของเขาจะทำหน้าที่ๆ ไม่แสดงทั้งอารมณ์ดีใจหรือเสียใจเพื่อสร้างความรู้สึกสงบและเหลือพื้นที่ให้คนดูตีความได้เอง นอกจากนี้ในมุมมองของ Gongkan ความงามของงานศิลปะยังเกี่ยวพันกับสิ่งที่งานชิ้นนั้นต้องการสื่อถึงคนดูอีกด้วย จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะเห็นงานของเขาพูดถึงประเด็นทางสังคมหรือการเมืองอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นประเด็น LGBT การกลั่นแกล้งรังแก หรือความขัดแย้งระหว่างผู้นำของสหรัฐอเมริกาและเกาหลีเหนือ ลายเส้นที่เข้าถึงง่ายแต่มีชั้นเชิงเมื่อหลอมรวมกับเมสเสจที่ชัดเจนก่อให้เกิดนวัตกรรมทางศิลปะที่เข้าไปถึงหัวใจของใครหลาย ๆ คน “ยกตัวอย่างการวาดภาพคนหัวเป็นสัตว์ มีหลายคนที่ว่าดูครั้งแรกครั้งแรกสัตว์ได้

แต่สิ่งสำคัญคือจุดยืนหรือประเด็นที่เราพูดผ่านงานชิ้นนั้นมากกว่า ผมไม่ใช่คนแรกที่วาดหลุมดำ แต่ผมขยันสร้างงานและดึงมันขึ้นมาเป็นสื่อในการนำเสนอไอเดียของผมอยู่เสมอ หลุมดำสำหรับผมคือประตูที่พาเราไปทำนู่นทำนี่ได้อย่างอิสระ มันเป็นการให้กำลังใจคนต่าง ๆ ที่กำลังหมดหวัง แต่ผมไม่ใช่คนแรกที่เล่นกับหลุมดำ ตั้งแต่เกิดก็เห็นโดราเอมอนใช้หลุมดำอยู่แล้วงานอาร์ตหลายชิ้นก็ใช้วงกลมสีดำ ดังนั้น ประเด็นจึงอยู่ที่การให้ความหมายกับหลุมดำและการที่ไอเดียมันไปสัมผัสกับใจของผู้ชม”

ที่มาของหลุมดำ

หลังเรียนจบจากคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร Gongkan ทำงานเป็นครีเอทีฟโฆษณาอยู่ 4 ปี ผลงานโฆษณาที่เขาได้รับเสียงชื่นชมและรางวัล แต่ในที่สุดก็ถึงจุดอึดอัด “มันก็สนุกดี แต่ถึงจุดหนึ่งผมอยากทำอะไรที่มันมาจากตัวเองหรือเป็นงานอาร์ตจริงๆ” ในวัย 25 ปี Gongkan ลาออกจากงานแล้วย้ายไปอยู่ที่นิวยอร์กเพื่อค้นหาตัวเองในฐานะศิลปิน แต่แม้จะอยู่ในมหานครที่เป็นภาพฝันแห่งโอกาสและงานศิลปะ Gongkan ก็ยังไม่สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่ตนพอใจได้ นอกจากนี้ การส่งผลงานของตนไปแสดงในที่ต่าง ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย หากปราศจากชื่อเสียงหรือคนรู้จักในวงการ แรงกดดันที่จะต้องประสบความสำเร็จประกบกับอาการโฮมซิกจากการไปอยู่ต่างแดนทำให้เขารู้สึก

ติดหล่มอยู่ในสถานการณ์ที่หาทางออกให้กับตัวเองไม่ได้เขาฝันถึงประตูทางออกที่จะพาเขาไปสู่โลกที่สดใสและดีกว่าเดิม... และนั่นคือจุดเริ่มต้นของ “หลุมดำ”

ก้องเริ่มสังเกตภาพของผู้คนที่ยื่นตัวออกมาจากหลุมดำเกือบไว้ จนได้รับคำแนะนำว่าให้ลองทำสตูดิโอไปแปะตามสถานที่ต่าง ๆ ในนิวยอร์ก การผลุบ ๆ โผล่ ๆ ออกจากหลุมดำเข้ากันได้ดีกับการไปปรากฏตามสถานที่ต่าง ๆ งานของเขาเริ่มมีคนเห็นมากขึ้นและชื่อของ Gongkan ก็เริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้นในโลกโซเชียลมีเดีย ซึ่งได้พาให้ตัวเขาได้มีส่วนร่วมในงานสตูดิโออาร์ตตามคอมมูนิตี้ต่าง ๆ ในนิวยอร์ก และได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในศิลปินที่ได้อวดภาพบนกำแพงขนาดใหญ่ในเกาะแมนฮัตตัน ก่อนที่จะกลับมาจัดแสดงงานในเมืองไทยเป็นครั้งแรกในปี 2561 จนเป็นที่รู้จักในหมู่คนไทยอย่างกว้างขวาง

วันนี้ชื่อของ Gongkan เป็นที่รู้จักในระดับโลก ผลงานของเขาได้แทรกซึมเข้าไปอยู่ในงานคอมเมิร์เชี่ยลทั้งโฆษณาและผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากมาย เขาได้กลายเป็นศิลปินที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับเด็กไทยรุ่นใหม่ที่ได้ฝันอยากทำงานศิลปะ

“หลุมดำ” ที่ Gongkan เคยมองหาในวันนั้นได้พาเขามาสู่โลกที่สดใสกว่าเดิมแล้ว และไม่ใช่แค่นั้น หลุมดำของเขายังพาคนดูไปสู่โลกแห่งความงามในใจและคอยส่งศิลปินรุ่นใหม่ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเขาให้มุ่งสู่อีกด้วย

Teleport Through the Black Hole

Kantapon “Gongkan” Metheekul kicked off his art profession in New York. He returned to Thailand with four years of experience. Back home, he is renowned as the initiator of the pop/street art trend. The portrait of people having their heads or bodies coming out of a black hole is probably something that everyone can immediately recognize. Best known for the masterpiece “Black Hole”, which features human subjects of all sorts sticking themselves out of the black holes, his simple yet sophisticated style of art puts his name in the global stage. His artworks have been showcased in many exhibitions and stages in USA, China, Taiwan, and Japan. In his view, artists’ job is not only to focus on not only the beauty of art but also to ensure that the delivery of art is approachable by the audience. He believes that the

beauty of art is that it can do whatever it wants. He seeks to deliver loud and clear messages on social and political subjects such as LGBT, persecution, and the conflict between the world’s leaders, through his signature style of art that are soothing and able to touch the heart of the audience. “Easy-to-reach yet sophisticated lines, when combined with a clear message, can create artistic innovations that capture the hearts of people.” After working as an advertising creative for 4 years, he resigned from his job and moved to New York to be a real artist. Today, his works are mainly seen in various commercials. He has become an inspirational figure for young art enthusiasts. One may safely say that the “Black Hole” has brought Gongkan to the much brighter world where he truly belongs.

ALEX FACE

ARTIST | VISUAL

02

Patcharapol Tangruen
พัชรสวา แต่งรีน

คุณค่าของสตอรี่อาร์ตนั้นขึ้นอยู่กับมุมมอง
ของแต่ละคนและความเหมาะสมของสถานที่ที่สร้างผลงาน

สตรีตอาร์ตเปลี่ยนเมือง

Alex Face ศิลปิน Street Art ผู้สร้างผลงานสะท้อนตัวตนบนกำแพง
จุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ สุนทรียะ และสังคม

“พัชรพล แดงรัตน์” ผู้ที่ชอบวาดรูปตั้งแต่เด็ก และตัดสินใจเรียนต่อที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คนทั่วไปรู้จักเขาในนามของศิลปินสตรีตอาร์ตในชื่อ “อเล็ก เฟส (Alex Face)” แต่ที่จริงเขายังทำงานศิลปะหลายแขนงทั้งด้านจิตรกรรมและประติมากรรม จากลูกหลานชาวนาธรรมดา พัชรพลซึ่งหลงใหลในศิลปะมาตั้งแต่เด็กจนเมื่อได้เข้าเรียนที่รั้วลาดกระบังในสาขาจิตรศิลป์ ในที่สุดเขาก็ได้ค้นพบสตรีตอาร์ตสายแกรฟิตี

พัชรพลเริ่มต้นการพ่นสีมาตั้งแต่ปี 2545 ด้วยสนใจในวัฒนธรรมแกรฟิตีซึ่งหมายถึงการประกาศตัวตน โดยศิลปินสายนี้จะเขียนชื่อของตนเองไว้ในทุก ๆ ที่ เขาจึงกลับมาคิดว่าอะไรคือตัวตนของเขาที่เขาต้องการประกาศ สุดท้ายจึงออกมาในรูปแบบของการพ่นสีลงบนกำแพงโดยพ่นเป็นรูปใบหน้าคนในสไตล์ของเขา หลังจากพ่นรูปใบหน้าลงบนกำแพงในกรุงเทพฯ เป็นเวลา 8 ปี ก็อยากทดลองทำงานใหม่ ๆ ประกอบกับเป็นช่วงเวลาที่มิสซูเออดี ผลงานจึงออกมาเป็นคาแรกเตอร์เด็กสามตาหน้าบึ้งชื่อ “มาร์ดี” ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากลูกสาวด้วยความที่ในตอนนั้นสังคมว่านวยจนเขาเองก็เกิดความกังวลเรื่องลูกว่าจะ

เติบโตขึ้นมาอย่างไร งานของเขาจึงเป็นการสะท้อนสิ่งที่เขาคิด ความกังวลอารมณ์ ณ ห้วงเวลานั้น และค่อย ๆ พัฒนาเพิ่มเรื่องราวต่าง ๆ เข้าไปในคาแรกเตอร์

พัชรพลมองว่า “คุณค่าของสตรีตอาร์ตนั้นขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคนและความเหมาะสมของสถานที่ที่สร้างผลงาน” โดยไม่สามารถคาดเดาผลลัพธ์ได้ว่าทำลงไปแล้วคนจะชอบหรือไม่ สิ่งสำคัญไม่ใช่การให้ความสนใจว่าจะต้องทำอะไรเพื่อสร้างคุณค่า แต่คือการทำเพราะอยากทำ และหากมองคุณค่าด้านศิลปะสตรีตอาร์ตนั้นมีความหลากหลาย ในมุมมองของคนที่ตั้งใจทำงานอาร์ตนั้นต้องมีองค์ประกอบความงามทักษะ และเรื่องที่ต้องการเล่า คุณค่าของสตรีตอาร์ตจึงเป็นเหมือนเสียงสะท้อนจากคนตัวเล็ก ๆ ไปสู่สังคมอย่างตรงไปตรงมา ส่วนเสียงที่สะท้อนออกไปจะส่งผลกระทบได้มากน้อย ก็ขึ้นอยู่กับที่อยู่ถูกที่ถูกเวลา เพราะการทำงานในพื้นที่สาธารณะนั้นต้องดูว่างานของเรามีความสัมพันธ์กับพื้นที่อย่างไร การทำงานในแต่ละพื้นที่จึงต้องดูอัตลักษณ์ของเมือง ความพอดี และพอเหมาะไม่เยอะจนเกินไป

นอกจากนิทรรศการใหญ่ ชื่อว่า “ALIVE” ซึ่งจัดแสดงที่ บางกอก ซิตี้ซิตี้ แกลเลอรี ในปี 2560 โดยนำเสนอผลงานศิลปะชุดใหม่กว่า 30 ชิ้น หนึ่งใน

โปรเจกต์ลงพื้นที่สร้างงานศิลปะที่ส่งผลกระทบต่อคาเฟ่ไม่ถึงและน่าประทับใจสำหรับพัชรพลคือการทำงานที่จังหวัดยะลา

“ตอนที่ไปเมืองเจียบมาก แต่เมื่อเริ่มลงมือพ่นสีผู้คนที่เริ่มออกมาถ่ายรูป ออกมาชื่นชม สุกกับงานศิลปะ ช่วยปลุกให้เมืองที่หลับใหลฟื้นขึ้นมา” ตลอดระยะเวลา 2-3 วัน ศิลปินที่ร่วมก็ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก จนเขาเองยังแปลกใจ ชัดเจนมากกว่างานศิลปะทำให้คนจังหวัดยะลามีความสุขอย่างที่เราคาดไม่ถึง

ในฐานะคนสร้างงานศิลปะ พัชรพลเข้าใจดีว่าศิลปินทุกคนต้องผ่านความลำบากและอุปสรรคต่าง ๆ “การทำมันด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพื่อให้เรามีคุณค่าสำหรับเราเอง เพราะมันหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณและสุดท้ายงานที่ทำมันจะเป็นตัวบอกให้ทุกคนเห็น มันจะเกิดแรงกระเพื่อมของตัวเอง กระบวนการของงานศิลปะมีความสุนทรีย์ทำให้คนละเมียดละไมมากขึ้น ถ้าทุกคนมีความคิดสร้างสรรค์ มีกระบวนการคิดที่อ่อนโยนขึ้น สังคมที่เราอยู่ก็จะละเมียดละไมมากขึ้น”

Street Art and the Changing Definition of Aesthetics

Known by his street artist name “Alex Face”, Patcharapol Tangruen has professionally involved himself in a wide variety of art disciplines from painting to sculpture. Patcharapol has loved drawing pictures since he was young. With his interest in the idea of expressing himself through art, he started spray painting graffiti art in 2002. From then, he invested himself in the discovery of his own style of graffiti amidst the street art scene of Bangkok. He eventually developed his signature style that involves spray-painting human facial expressions on walls. Eight years following that, he began his pursuit of experimentation. Coinciding the commencement of his fatherhood, his well-known graffiti of a frowned three-eyed girl named “Mardi”, which is inspired by his very own daughter, came about. The work was inspired by not only his own daughter but

also the anxiety that was built around raising her in the chaos of the society at that time. The character was meant to reflect his worry and emotion about his child growing up in a chaotic society. He has also developed more stories into the character. Patcharapol views street art as a channel to communicate individuals’ messages to the wider society. He further suggests that creators of street art need to be aware of how the art relates to its surrounding space. As a creator of art, Patcharapol acknowledges the struggles and challenges facing the community and believes in the power of art that drives the society. He believes that “We cannot predict the results of work whether people will like it. An important thing is not to create value but to be doing something because you really want to do”.

THREE D LANDS

ARTIST | VISUAL

03

Tee Naanthawariis
ธีร์ นันทวาริศ

นวัตกรรมที่สำคัญที่สุดก็คือนวัตกรรม
ที่หล่อหลอมจิตใจของคน นั่นคือนวัตกรรมที่ยั่งยืน
ซึ่งควรจะผ่านทวิ ดนตรี ศิลปะ และภาพยนตร์

ดิจิทัลอาร์ตหล่อหลอมจิตใจ

ศิลปินผู้ใช้เทคโนโลยีถ่ายทอดภาพและเรื่องราวอันสวยงามไปบนหัวใจของคนไทย

“ผมเป็นศิลปินดิจิทัล เป็นผู้กำกับภาพยนตร์โฆษณา แล้วก็พื่อนักคิดเชิงสร้างสรรค์” คือคำที่ “ธีร์ นันทาวรี” ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท ธีร์ดีแลนด์ จำกัด ใช้นิยามตัวเอง

หลายคนรู้จักเขาในฐานะศิลปินดิจิทัล ชั้นแนวหน้าของไทยที่ถนัดศิลปะสโตนไทย ประยุกต์และเทคนิค 3D Mapping โดยเฉพาะผลงาน 3D Animation ชุด “พระเจ้าเป็นที่รักยิ่งแห่งแผ่นดิน - Tribute To The Beloved King Bhumibol Adulyadej”

ชีวิตในฐานะศิลปินของเขาเริ่มต้นจากการเข้าเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ในปี 2538 และเลือกทำวิทยานิพนธ์หัวข้อ “หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง” ธีร์ได้นำเอาความสามารถและความหลงใหลของตนเองทั้งด้านการออกแบบและการทำภาพยนตร์มาใช้เพื่อเล่าเรื่องราวของในหลวงรัชกาลที่ 9

ด้วยความคิดว่าศิลปะและเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่แยกขาดจากกันไม่ได้ พร้อมกับความต้องการอนุรักษ์ความเป็นไทยเอาไว้ เขาจึงมักเลือกศึกษาศิลปะแบบดิจิทัลและงาน 3D โดยหยิบเอาศิลปะพื้นฐานของชาติมาสร้างสรรค์ในรูปแบบทันสมัย

“ลายไทยดีไซน์มาจากเปลวไฟ สายน้ำ ผักกูด จินตภาพของช่างสมัยก่อน ต้องการให้ลายไทยบันทึกสิ่งที่ขยับได้ วาดได้ราวกับการมีชีวิต ผมก็เลยเอาสิ่งนี้มาต่อยอดเป็นภาพยนตร์” และเพราะงานดิจิทัลอาร์ตเป็นงานที่ต้องการความละเอียดอ่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพูดถึงความเป็นไทย ธีร์จึงให้ความสำคัญกับทุกรายละเอียด ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างจริงจังก่อนจะนำเสนอออกมาในรูปแบบของภาพยนตร์ที่มีการเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวล อ่อนโยน

ผลงานของเขาได้ถูกนำเสนอสู่สายตาประชาชนเมื่อเขามีโอกาสได้พบกับคุณปวย ชูศิษฐ์ ซึ่งให้ความสนใจกับงานชิ้นนั้นมาก จึงได้แนะนำให้เขาได้ไปพบอาจารย์จักรพันธ์ โปษยกฤต เพื่อร่วมกับศิลปินไทยอีกหลายคนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเพื่อในหลวงรัชกาลที่ 9 ทำยที่สุดผลงานชิ้นนั้นก็ได้รับจัดแสดงในนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติ วันที่ 5 ธันวาคม 2559 ณ ห้างสรรพสินค้า ดีเอ็มโพเรียม “ทางห้างเสนอพื้นที่ 3D Mapping ขนาด 3,500 ตารางเมตร ซึ่งใหญ่ที่สุดในเอเชียให้ มันเกินตัวสำหรับผมมากเลย แต่ผมคิดว่าถ้าในหลวงรัชกาลที่ 9 ทรงทำตั้ง 4,000 โครงการแล้วเราทำแค่โครงการเดียวมันจะยากตรงไหน” ซึ่งหลังจากโครงการนี้เสร็จสิ้น ธีร์ยังได้มีโอกาสร่วม

งานกับรายการพิเศษ “ธ สถิตในดวงใจ” ทางช่อง 3 และงาน Visual Art บนเวทีของ Miss Universe 2018 ที่ไทยเป็นเจ้าภาพ โดยยังคงคอนเซ็ปต์การหยิบเอาองค์ประกอบงานศิลปะแบบไทยมาดัดแปลงในรูปแบบของดิจิทัล

ปัจจุบันธีร์ยังทำงานด้านโฆษณาที่มีทั้งในรูปแบบ Futuristic และที่ยังดึงเอาความเป็นไทยเข้ามาผสมผสาน จากความหลงใหลในการออกแบบและงานภาพยนตร์ บวกกับอุดมการณ์ความรักและผูกพันกับความเป็นไทยและสถาบันพระมหากษัตริย์ ก่อให้เกิดเป็นผลงานอันมีเอกลักษณ์มากมาย อุดมการณ์และความเชื่อมั่นของเขายังสะท้อนออกมาหลายครั้งผ่านเรื่องเล่าของเขาเอง “ชาติเป็นสิ่งที่สืบต่อจากรุ่นสู่รุ่น ชาติไทยของเราต้องการศิลปะและวัฒนธรรมที่ผูกพันกันอย่างหนาแน่น เพื่อที่เด็กรุ่นใหม่จะไม่หลงลืมความเป็นชาติ” เขายังเชื่อมั่นด้วยการพัฒนาศิลปะของแต่ละประเทศควรจะทำควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านอื่น ๆ เช่นกัน

“นวัตกรรมที่สำคัญที่สุดก็คือนวัตกรรมที่หล่อหลอมจิตใจของคน นั่นคือนวัตกรรมที่ยั่งยืน ซึ่งควรจะผ่านกวี ดนตรี ศิลปะ และภาพยนตร์”

Digital Art that Captures the Hearts and Souls of Thai People

Tee Naanthawariis is a digital artist, an advertising film director, and a creative thinker. He is specialized in Thai-style applied arts with 3D mapping techniques and is well-known among artists in the field for his 3D animation named ‘Tribute to The Beloved King Bhumibol Adulyadej’. In 1995, Tee finished his first degree from the Faculty of Architecture at Maejo University with his thesis topic on villages practising the philosophy of sufficiency economy. As he believes that art and technology are inseparable and wants to preserve Thai uniqueness, he always works on digital art and 3D animation and spices up his artworks by including some

particular Thai features. Tee seriously pays attention to every single detail and does research before presenting his creativity through a movie that contains gentle movements. His work was so well-regarded that it was exhibited in the 2017 commemoration exhibition of King Bhumibol. Today, Tee is still working in the advertisement industry with the same ideology to combine art and technology with a touch of Thai uniqueness. He also added, “the most important innovation that shapes people’s heart is sustainable innovation, which should be absorbed through poetry, music, art, and movies.”

NAKROB MOONMANAS

ARTIST | VISUAL

04

Nakrob Moonmanas
นักรบ มุลมานัส

เราอยากให้ Art Culture เข้าถึงทุกคน
และตั้งคำถามกับมันได้ โดยไม่มีอะไรปิดกั้น
เพราะมันคือการเสพศิลปะ

ตัดภาพ แปะเรื่องราว บอกเล่าเรื่อง

“นักรบ มูลมานัส” กับเจ้าของภาพคอลลาจ ศิลปะร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราว
ประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรม อย่างแปลกใหม่และลงตัว

“นักรบ มูลมานัส” เป็นอีกหนึ่งในศิลปินไทยที่เรียกได้ว่ากำลังเป็นที่รู้จักและถูกจับตามอง ด้วยความสามารถอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ไม่เหมือนใคร นักรบได้ฝากลายเส้นและสร้างงานศิลปะที่มีความแตกต่างด้วยการเล่าเรื่องผ่านภาพ “คอลลาจ” หรือภาพตัดปะที่สะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวประวัติศาสตร์ สภาพสังคม และวัฒนธรรมได้อย่างลงตัว

สมัยวัยเด็กนักรบได้เติบโตมาในท่ามกลางวัฒนธรรมของการอ่าน การสะสมของเก่า รวมถึงความสนใจในเรื่องราวประวัติศาสตร์ ทำให้กลายเป็นจุดเริ่มต้นที่อยากจะเป็นนักออกแบบ และทำตามความเชื่อที่ว่า การเป็นนักศิลปะไม่จำเป็นต้องวาดภาพให้สวยงามเพียงอย่างเดียว แต่ทว่าเราสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะขึ้นได้จากสิ่งที่มีให้กลายเป็นชิ้นงานที่มีความหมายและเป็นสไตล์ของตนเอง

หลายคนอาจตั้งคำถามว่าเราจะสามารถเข้าถึงสุนทรียภาพของศิลปะคอลลาจเหล่านี้ได้อย่างไร ซึ่งนักรบได้เล่าว่า งานของเขาคือความไม่เข้ากันของสิ่งที่มีความแตกต่างกัน เพราะมันสร้างสรรค์มาจากสิ่งที่มีมาอยู่แล้ว หรืออาจเป็นการนำสิ่งเก่ามาวางในบริบทใหม่เพื่อนำไปสู่เรื่องราวที่ลึกซึ้งกว่าเดิม แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะมองหรือเสพงานเราอย่างไร

“บางครั้งปรากฏการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นมันน่าสนใจ มีทั้งกระแสเชิงลบและบวก แต่มันก็ถือเป็นสิ่งที่ธรรมดาเพราะในสังคมไทยบางเรื่องมันห่างไกลจากเขามาก บางทีมันอาจจะไม่ได้อยู่ในบริบทที่ใกล้ตัวเขา เขาก็เลยตัดสินอีกแบบหนึ่ง ซึ่งก็ไม่มีใครผิด แต่พอเกิดสิ่งนี้ขึ้น เราก็อยากให้ Art Culture เข้าถึงทุกคนให้ได้เห็น แล้วตั้งคำถามกับมันได้ ซึ่งมันอาจจะเป็นสิ่งใหม่ที่เขาเห็นแล้วมาขัดกับสิ่งเดิมที่เขาคิด ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เราคิดว่า เราเสพศิลปะแล้วตีความสิ่งที่เราเห็นเข้ากับสิ่งที่เรามีอยู่ในตัวเรารู้สึกว่ามันน่าสนใจที่คนเห็นงานเราแล้วตีความในหลายรูปแบบ ไม่มีอะไรผิดถูก มันทำให้สังคมไทยเข้าใจวัฒนธรรมของการคิดวิเคราะห์มากขึ้น มีพื้นที่ให้ได้ถกเถียงกัน มันเกิดเป็นนวัตกรรมในสังคม”

ผลงานที่นักรบรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษนั้น คือการได้มีโอกาสทำภาพประกอบบทความลงนิตยสารดิฉัน ซึ่งรู้สึกว่ามันเป็นงานที่เล็กมากและเหมือนจะไม่มีอะไร แต่กลับถูกตีพิมพ์และได้รับการยอมรับ จึงเป็นเสมือนการได้พิสูจน์ตนเองว่ามีคุณค่าของงานศิลปะเพิ่มมากขึ้น หลังจากนั้นทำให้นักรบได้มีโอกาสสร้างสรรค์ผลงานต่อไปเรื่อยๆ จากงานนิตยสารไปสู่งานนิทรรศการที่ยิ่งใหญ่ขึ้น นอกจากนี้ ยังมีผลงานอื่น ๆ ที่จุดประกายให้ผลงาน

ของเขาเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังถูกแชร์ในโลกออนไลน์ทำให้ผู้คนเกิดความสนใจเป็นจำนวนมากคืองานอาร์ตเวิร์ก ซึ่งเป็นภาพเกี่ยวกับวันงานสงกรานต์ที่น่าคนรำในสมัยก่อนมาตัดต่อเข้ากับปืนฉีดน้ำ แสดงให้เห็นถึงการนำสิ่งที่มีอยู่หรือวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยมาผสมผสานกับบริบทใหม่จึงกลายเป็นงานศิลปะร่วมสมัยออกมา ในจุดนี้จึงทำให้งานของนักรบมีความแปลกใหม่และสะท้อนความเป็นไทยได้อย่างหลากหลายมิติ สุดท้ายแล้วนักรบยังได้ฝากแรงบันดาลใจในฐานะนักศิลปินไทยผู้สร้างสรรค์งานศิลปะว่า

“ในหลายสิบปีนี้ ทุกคนพูดถึงความเป็นไทยและหยิบจับเอามาทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นงานเขียนออกแบบ เราพูดถึงการหยิบจับความเป็นไทยในบริบทที่เยอะเกินไป แต่นิยามความเป็นไทยกลับยังถูกพูดถึงได้ไม่ครบถ้วนจากสายตาของคนรุ่นใหม่ขนาดนั้น อาจจะยังมองไม่เห็นถึงหลาย ๆ มิติ อาจคิดว่ามันน่าเบื่อแล้ว แต่เรายังเชื่อว่ามันยังมีแง่มุมที่ยังไม่ถูกค้นพบเสมอ แต่เราอาจจับงานไปเข้ากับวัฒนธรรมต่าง ๆ หรือเอามาอยู่ในบริบทร่วมสมัยก็ได้ มันมีแง่มุมมากมายให้เราค้นหาพร้อมทั้งตั้งคำถามอีกด้วย”

Collages: A Modern Way of Narrating History, Society, and Culture

Nakrob Moonmanas is a Thai collagist and illustrator who is best known for his outstanding visual storytelling and reflection of historical, social, and cultural narratives. When he was a kid, he enjoyed reading, collected old items, and had a huge interest in history. He has created multiple pieces of artwork that present history, society and cultures in a very decent way. His life background guided him to become a designer with a talent to create collage artwork with a theme that juxtaposes incompatible things together. His works revolve around finding compatibility from the seemingly incompatible artistic elements. His name is made by his use of pre-existing elements and reinterpretation them in new, modern contexts. His strategy gives his artworks profound storylines that can be interpreted in several ways by audience.

As controversial as his works might be perceived by the Thai society, Nakrob delivers his works on the ground of openness to interpretation and questioning and takes in any criticisms with grace. He finds it understandable that his art culture is subject to both positive and negative critiques. He accepts that not every subject that is depicted in his artworks can be easily understood to every sort of audience. Despite all those, he believes that the subjectivity of his art is what makes it interesting and may hopefully stimulate the Thai society to embrace the culture of critical thinking, constructive discussion, and social innovation. As per his inspiration for young art enthusiasts, quoted Nakrob, “More efforts could be put into discovering the definition of the so-called ‘Thainess’ from different dimensions.”

YOON PHANNAPAST

ARTIST | VISUAL

05

Phannapast Taychamaythakool
ปณพัท เตชเมธากุล

หัวใจสำคัญของศิลปะคือการให้สุนทรียะ
คือความงามที่เห็นแล้วมีความสุข ได้เหยียวยาคความรู้สึกลับ

วาดความรู้สึกใหม่ด้วยลายเส้น

ภาพวาดที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของ “ยูน ปันพัก” กับการทำให้คุณค่าของงานศิลปะมีมากกว่าสิ่งที่เห็น

ศิลปินไทยผู้มีนามว่า “ปันพัก เตชเมธากุล” หรือ “ยูน” เธอเป็นที่รู้จักจากผลงานสร้างสรรค์ที่ไม่เหมือนใคร ด้วยลายเส้นเฉพาะตัว สีสันสดใสผสมผสานความแพนตาซี จุดเด่นในงานของเธอมักจะเป็นต้นไม้ ดอกไม้ และสัตว์ ซึ่งล้วนมีที่มาจากรางบันดาลใจจากหนังสือที่ได้อ่าน ทำให้สไตล์เปลี่ยนไปตามสิ่งที่เสพ

ยูนเริ่มเข้าสู่เส้นทางของศิลปะด้วยความชอบวาดภาพตั้งแต่วัยเด็ก โดยมี “พีใจ” ช่างเย็บผ้าที่บ้านที่คอยสอนวาดภาพมาตั้งแต่นั้นและถือเป็นครั้งแรกที่ยูนได้สัมผัสกับศิลปะ ทั้งนี้จุดเริ่มต้นของยูนจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้หากขาดแรงสนับสนุนที่สำคัญซึ่งก็คือครอบครัว ยูนได้มีโอกาสเรียนศิลปะในแขนงต่าง ๆ ได้ทดลองและเรียนรู้ถึงสิ่งที่ใช่กับตนเอง ก่อนชีวิตจะเข้าสู่มหาวิทยาลัย ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเรียนด้านแฟชั่นที่ภาควิชาออกแบบศิลปะ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังเรียนจบยูนได้สร้างสรรค์ผลงานภาพวาดของเธอเรื่อยมาจนได้เริ่มทำงานเป็นครีเอทีฟไดเรกเตอร์กับแบรนด์เสื้อผ้าแบรนด์หนึ่ง และถึงจุดหนึ่งเธอก็ได้ตั้งคำถามกับวิธีการทำงานของตนเองว่าการออกแบบเสื้อผ้าใช้ตัวตนที่แท้จริงหรือไม่ แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับการที่เธอไม่หยุดสร้างสรรค์ภาพวาดในสไตล์ของเธอ เพราะนั่นคือสิ่งที่ “ใช่เสมอ” สำหรับเธอ

ยูนเดินทางมาถึงจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญบนเส้นทางของสีเส้น เมื่อ อเลสซานโดร มิเชเล ครีเอทีฟไดเรกเตอร์ของแบรนด์แฟชั่นระดับโลกอย่างกุชชี ได้มาเห็นภาพประกอบของยูนที่เท็กเซลาอินสตาแกรมจึงทำให้ยูนได้มีโอกาสร่วมงานกับกุชชีมากถึง 6 โปรเจกต์

ไม่ได้มีเพียงแคโปรเจกต์กับกุชชีเท่านั้น แต่ยังมีอีกหลายโปรเจกต์ที่ยูนได้สร้างสรรค์ผลงานซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับศิลปินไทยคนหนึ่ง โดยในวันที่ยูนเริ่มมีชื่อเสียง ยูนได้ใช้ลายเส้นสร้างสุนทรียะให้กับผู้เสพศิลปะในเมืองไทย อย่างโปรเจกต์แรกที่ได้ร่วมมือกับทาง NESCAFÉ Blend & Brew ในงาน “Interactive Art Station” โดยยูนได้รับโอกาสในฐานะนักวาดภาพประกอบรถไฟฟ้าใต้ดิน สถานีวัดมังกรย่านเยาวราช ยูนได้ใช้ลายเส้นสไตล์จีนร่วมสมัยควบคู่กับเทคโนโลยีภาพสามมิติ

“สำหรับโปรเจกต์นี้ยูนรู้สึกภูมิใจมาก เพราะถือว่ามันส่งอิมแพกต์และประสบความสำเร็จมากที่สุดเลย ตอนนั้นวัดมังกรเป็นสถานีกลางชุมชน เราคิดว่าเราจะทำยังไงดี เราอยากเชื่อมสายสัมพันธ์ครอบครัว ปกติเราจะไม่เห็นผู้สูงอายุเลย แต่สถานีนี้ก็กลับมีเยอะมาก ยูนเลยได้คุยกับผู้จัดขอทำตรงบันไดเพิ่มเพราะเป็นจุดที่คนเลียง ผลคือทุกคนครอบครัวพากันไปถ่ายรูปตรงบันได คนกลับเดินขึ้นบันไดแทนขึ้นบันไดเลื่อน เห็นได้ว่าคุณค่าของศิลปะ

ไม่ใช่แค่ความสวยงาม แต่มันมีพลังมากพอให้คนมาเสพ เกิดความรู้สึกใหม่ ๆ ทุกคนเห็นมัน”

นอกเหนือในแง่ของคุณค่าของศิลปะแล้ว ในปัจจุบันยังมีอีกหนึ่งโปรเจกต์ที่ยูนได้ร่วมกับทางโรงพยาบาลพญาไท คือการแสดงผลศิลปะในโรงพยาบาล “Eastern Rainbow”

“เป้าหมายที่ยูนตั้งใจไว้สำหรับโปรเจกต์นี้คือ เราอยากให้ทุกคนที่มาโรงพยาบาลรู้สึกผ่อนคลาย ไม่รู้สึกป่วย ไม่เครียด ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ป่วยหรือญาติจะป่วยหรือไม่ก็ตาม เพราะหัวใจสำคัญของศิลปะคือ การให้สุนทรียะ คือความงามที่เห็นแล้วมีความสุข ได้เยียวยาความรู้สึก”

ปัจจุบันยูนได้ตั้งบริษัทของตนเองที่มีชื่อว่า “Rainbow of Dreams” และยังคงสร้างสรรค์ผลงานต่อไปเรื่อย ๆ กว่า 30 โปรเจกต์ มีทั้งการจัดแสดงนิทรรศการ การทำเวิร์กช็อป รวมถึงร่วมออกแบบให้กับแบรนด์ดังต่าง ๆ เช่น “Central Phuket Foresta Luxury Floor Hoarding Artwork” และ “Moon Cake Box design for The Peninsula Bangkok” กับโรงแรมเพนินซูลา กรุงเทพฯ

และเธอยังต้องการส่งต่อแรงบันดาลใจให้กับทุกคนว่า “หากเราตั้งเป้าหมาย แล้วอย่าหยุด ทำต่อไปเรื่อย ๆ เกิดสิ่งใหม่ที่เป็นนวัตกรรมและเกิดการพัฒนาที่ไม่มีวันสิ้นสุดเหมือนกับการวาดภาพที่ทุกภาพคือสิ่งใหม่ที่สวยงาม”

Beyond Visibility: The Hidden Beauty of Illustrations

Renowned by her unique style of illustration, Phannapast Taychamaythakool or ‘Yoon’ is a family-supported and well-trained creative artist. However, only after worked for the designer brand Klose that she truly pursued her career in illustrative arts. The turning point came when she was recognised by Alessandro Michele, creative director of the world’s famous Gucci, via Instagram and collaborated on six projects. One of the most remarkable work of hers is her collaboration with Nescafé Blend & Brew on the “Interactive Art Station” project, in which she combined contemporary Chinese illustration style with three-dimensional technique in designing the interior of Wat Mangkon MRT station. “The station is surrounded a community, of which elders make a sizable majority. The challenge is, therefore,

bonding people across the widening age gap, and this project proves a big help. For instance, more and more visitors are walking their family members upstairs, which used to be uncommon, for group family pictures in front of the art piece.”, said Yoon. The impact of her artworks got amplified in the “Eastern Rainbow” project, where she turned a hospital from a place full of patients into a place of aesthetics and mental healing. Most recently, Yoon established her own company named “Rainbow of Dreams” and continued working on more than thirty projects, ranging from art exhibitions, workshops, and collaborations with several brands such as Central Phuket and The Peninsula Bangkok. “From an innovation point of view, there is no end to progress. The same holds for creating artworks.”, said Yoon.

NUTPED

ARTIST | VISUAL

06

Itthisak Chanpinphet
Tanis Jearsavaswattana

อิทธิศักดิ์ จันทรปิ่นเพชร
ธนินฐิ์ เจียรสวัสดิ์วัฒนา

เปลี่ยนเรื่องเครียด ๆ ให้เป็นเรื่องขำ ๆ
ที่อย่างน้อยอ่านแล้วได้อมยิ้มสักนิดก็ยังดี

นัดฮานัดหัวเราะกับนัดเปิด

การ์ตูนสามช่องเบาสมองที่วาดด้วยลายเส้นเรียบง่ายแต่มีเอกลักษณ์
แฝงไว้ด้วยความหมายตามจินตนาการและประสบการณ์ของผู้อ่าน

จากคนสายเอเจนซีโฆษณาผู้ชอบเล่นมุกตลก 2 คนมาเจอกัน “บอส อธิศักดิ์ จันทร์ปิ่นเพชร” และ “นัด ธิษฐิ์ เจียรสวัสดิ์วัฒนา” ได้เปลี่ยนมุกตลกที่พวกเขาทำ - ชง - ตบ เล่นในตัวเองอยู่บ่อย ๆ สู่การเป็นเพจเฟซบุ๊กที่มียอดไลก์หลักล้านกว่า ๆ ในชื่อคู่หูกันดีว่า “นัดเปิด” “ด้วยความที่ชอบเล่นมุกกับวาดการ์ตูนกันอยู่แล้ว อยากให้คนอื่นมาตลกกับเราด้วยเลยตัดสินใจว่าเปิดเป็นเพจก็แล้วกัน” ธิษฐิ์พูดถึงที่มาของเพจที่พวกเขาตั้งใจในตอนเริ่มต้นว่าจะทำเป็นงานอดิเรกสนุก ๆ

ด้วยความที่ชอบคิดมุกอยู่ตลอดเวลา ถ้ามุกไหนที่พวกเขาารู้สึกว่าน่าสนใจ ก็จะทำลงในเพจแชร์ลงในกลุ่มวาดภาพ พอลงบ่อย ๆ เข้าคนก็เริ่มมาติดตามมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ยิ่งทำให้พวกเขาสนุกกับการวาดการ์ตูนเล่นมุกลงเพจมากยิ่งขึ้น โดยเนื้อหาต่าง ๆ ที่นำมาวาดการ์ตูนก็มาจากเรื่องราวในชีวิตประจำวันรอบ ๆ ตัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว อย่างเรื่องเพื่อน เรื่องแฟน เรื่องที่ทำงาน จนไปถึงเรื่องราวเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบันที่กำลังเกิดขึ้น

มุกตลกและความตั้งใจ เบื้องหลังลายเส้นเรียบง่าย

นัดเปิดเล่าเนื้อหาผ่านตัวการ์ตูนสี่ขาวดำ แก้มแดงระเรื่อที่มีลายเส้นเรียบง่ายด้วยความคิดว่า “อยากเปิดจินตนาการให้กับผู้อ่าน” พวกเขาตั้งใจที่จะไม่ตั้งชื่อให้กับตัวการ์ตูนที่ใช้เพราะอยากให้การ์ตูน

เป็นตัวแทนของ “ใครก็ได้” “เพราะตั้งคอนเทนต์มาจากรอบตัวเราเลยอยากให้คนอ่านแล้วรู้สึกว่า ตัวนี้เหมือนแฟนเราเลย ตัวนั้นมันเพื่อนเราซัด ๆ ให้ตัวการ์ตูนแทนคนที่เขานึกถึง เลยวาดออกมาให้มีความเรียบง่ายที่สุดแล้วให้คนอ่านไปเติมรายละเอียดที่สมบูรณ์เอง”

“หกแสนไลก์แรกคือไม่ได้มาจากการบูสต์โพสต์เลย เป็นออแกนิกไลก์อย่างเดียว เราเลยได้คนประเภทที่เราอยากได้มาติดตามเราจริง ๆ” อธิศักดิ์เล่าให้ฟังถึงการเติบโตของเพจที่พวกเขาตั้งใจสร้างคอนเทนต์ให้อยู่ในทิศทางเดียวกันมาตลอดคือความตลกและเบาสมองที่ทุกคนเข้าถึงได้ง่าย อ่านง่าย ภาพง่าย ไม่ซับซ้อน แต่ทุกมุกจะอยู่ภายใต้แนวคิดที่ธิษฐิ์บอกเราว่า “...เปลี่ยนเรื่องเครียด ๆ ให้เป็นเรื่องขำ ๆ ที่อย่างน้อยอ่านแล้วได้อมยิ้มสักนิดก็ยังดี...”

ความสนุกและตลกบ้างไม่ตลกบ้างของนัดเปิดไม่ได้หยุดและจบเพียงแค่วันโพสท์หรือการกดแชร์ต่อ แต่ยังสร้างผลที่ตามมาอย่างคาดไม่ถึงจากพฤติกรรม “ขี้มุก” ของผู้ที่มาคอมเมนต์ซึ่งเล่นมุกต่อยอดกันไปอีกเป็นร้อยเป็นพันคอมเมนต์ เกิดเป็นความแตกต่างในการเล่นมุกกันไปทั้งคอมมูนิตี้ กระทั่งการนำตัวละครนัดเปิดไปใช้คอมเมนต์ในโพสท์อื่น ๆ เพื่อบอกถึงมุกในแบบของนัดเปิดจนกลายเป็นภาพมีม (Meme) เพื่อแสดงอารมณ์และตอบรับ - ขี้มุก หรือคอมเมนต์ในโพสท์ต่าง ๆ ที่นิยมเล่นกันมากบนโลกออนไลน์ จนเรียกได้ว่าเป็นส่วน

หนึ่งของวัฒนธรรมใหม่ในการเล่นมุกตลกบนโลกออนไลน์ และด้วยการนำเสนอที่เป็นเอกลักษณ์บวกกับมีคนติดตามอย่างเหนียวแน่น ทำให้นัดเปิดยังมีผลงานร่วมกับแบรนด์สินค้าและบริการอีกหลากหลายประเภทด้วย

ส่งต่อพลังบวก

“อยากขอให้ทุกคนมีพลังบวกติดตัวไว้อยู่เสมอโดยเฉพาะสำหรับผู้ทำสื่อ เริ่มลงมือทำเลยไม่ต้องรอเวลา เริ่มตั้งแต่วินาทีนี้ก็ยังดีกว่าเริ่มพรุ่งนี้” อธิศักดิ์และธิษฐิ์พูดถึงบรรยากาศโดยรวมของสังคมออนไลน์ที่มักพบเจอประเด็นของความขัดแย้งได้ง่าย จึงอยากให้ทุกคนยึดมั่นกับพลังบวกไว้และใช้มันเป็นตัวตั้งต้นในการทำสิ่งต่าง ๆ อันไหนที่ไม่เคยทำให้ลองทำ ถ้าลองแล้วไม่ดีก็ปรับเปลี่ยน แล้วมันจะสร้างผลงานที่ดีตามมา จาก 1.4 กว่าล้านไลก์ในปัจจุบันของเพจนัดเปิด รวมไปถึงรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากบรรดาผู้อ่านที่ยังคงแวะเวียนเข้ามาไลก์-เมนต์-แชร์กันอย่างอบอุ่น ต่างเป็นสิ่งที่ตอกย้ำถึงความสำเร็จที่นัดและบอสปู - ชง - ตบ กันมาตั้งแต่นั้นจนปัจจุบัน ก่อนจะยิงมุกปิดท้ายที่ตั้งจากปัญหาและตบจบด้วยอมยิ้มตามสไตล์นัดเปิด “ถึงวันนี้จะเจอเรื่องไม่ดี เจอข่าวไม่ดี เจอคนไม่ดี แต่อย่างน้อย...เราก็นั่งหน้าตาดี” นี่แหละพลังของพลังบวก

Laughing out Loud with Nutped

Itthisak Chanpinphet and Tanis Jearsavaswattana are two ad agents with a great sense of humour. They managed to take advantage of their humour and created a Facebook page which could later attract millions of followers called Nutped. Wanting to share their laughter and smile, they started the page as a hobby. However, once more people joined the page, they were, out of love, inspired to draw more comic strips, covering a wide range of topics from personal experience such as friendship and relationship to contemporary social events. Nutped narrates different stories through simple drawings of black-and-white characters. Itthisak and Tanis intentionally do not assign names to the characters. They want the characters to be a representative of the ‘everyman’, portraying day-to-day experience that their readers can identify with. For them, the readers’ imagination can

help complete the characters. Itthisak recalls the original concept of Nutped, “We have always wanted the page followers to have fun reading our light-hearted, funny comic strips. The fact that we received the first 600,000 likes without any post boosting means that we have people who really want to follow us.” Nutped’s online influences do not stop at thousands and thousands of comments and shares. They become in-group jokes and are used as comments and memes. In short, they are the significant part of today’s online culture and work with different brands of products and services. “We would like everyone to have positive energy, especially those involved in media. They can start doing new things right away. If they’re not good, just try something else. We may get bad results, read bad news or meet bad people, but at least we are not bad looking.”

CHUBCHEEVIT STUDIO

ARTIST | VISUAL

07

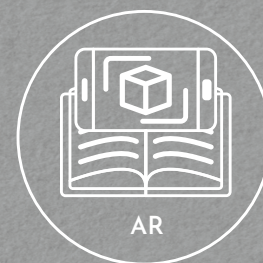
Chub Nokkaew
ชুব นกแก้ว

เราอยากใช้ความสามารถในการแต่งภาพของเรา
เพื่อช่วยสังคมอีกทางหนึ่ง

ARTIST

ENTERTAINER

- 08 Wichayanee Piaklin
- 09 Panpan Narkprasert
- 10 Viphurit Siritip
- 11 Watchara Sukchum
- 12 Danupa Kanateerakul

Scan
right
page

ENTERTAINER

GAM WICHAYANEE

ARTIST | ENTERTAINER

08

Wichayanee Piaklin
วิชญาณี เปียกลิ่น

ไม่คิดว่าเราจะมีโอกาสได้ไปเวทีระดับโลก
อยากส่งพลังกลับไปเมืองไทยว่าภาษาบ้านเรา
ได้มาอยู่บนเวทีนี้แล้ว

ดีวาตัวแม่ ผู้นำภาษาไทย เดินทางไกลสู่เวทีออสการ์

นักร้องสาวผู้ไม่เคยหยุดพัฒนา จากผู้ชนะเดอะสตาร์สู่เสียงพากย์และเสียงร้องของเอลซ่าที่โลกต้องจดจำ

ถ้าให้นึกถึงนักร้องสาวเสียงทรงพลังในยุคนี้ เชื่อได้ว่าต้องมีชื่อของ “วิชญาณี เปี้ยกลีน” หรือที่รู้จักกันในชื่อ “แก้ม เดอะสตาร์” อย่างแน่นอน ด้วยน้ำเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์เพลงที่ไม่เหมือนใคร ทำให้แก้มได้รับการจดจำในฐานะ “ดีวา” ระดับแถวหน้าในวงการ ถึงขนาดที่สามารถมีคอนเสิร์ตเดี่ยวเต็มรูปแบบของตัวเองได้

นอกจากความสามารถในการร้องเพลงที่พิสูจน์ได้จากรางวัลมากมาย ตั้งแต่การเป็นผู้หญิงคนแรกที่ชนะในการแข่งขันเดอะสตาร์และอีกหลายโพลสำรวจความนิยมที่แก้มคว้าอันดับหนึ่งแห่งปีมาครองได้แล้ว ดีวาคนนี้ยังได้ก้าวเข้าสู่อีกหนึ่งบทบาทสำคัญในฐานะนักพากย์โดยได้ร่วมงานกับทีมงานระดับโลกอย่างดิสนีย์อีกด้วย

จาก “แม่ผึ้ง ครวินบี” สู่ “แก้ม วิชญาณี” ที่ไม่มีใครเหมือน

กว่าจะมาเป็นดีวาที่ได้รับการยอมรับในทุกวันนี้ แก้มมีนักร้องผู้เป็นแรงบันดาลใจอยู่หลายคน ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ

“แม่ผึ้ง พุ่มพวง คือ นักร้องในดวงใจคนแรก ๆ ของแก้ม ตอนเด็ก ๆ คุณครูให้ร้องแต่เพลงยาก เราารู้สึกว่าจุดนี้แหละเป็นการฝึกฝนเรา ทำให้เราสามารถไปร้องเพลงหลากหลายสไตล์ได้ ส่วนถ้าเป็นระดับโลกก็มี ครวินบี บีเยอนเซ่ ที่แก้ม

ชื่นชอบมาก ๆ ไม่ใช่แค่เรื่องเสียงร้อง การแสดงบนเวที จิตวิญญาณ ทุกอย่างที่เราอยากนำมา เรา รู้สึกได้ว่าเขาคิดมา ได้เห็นว่าเขาเต็มที่ ทุกการเติบโตของเขาตั้งแต่เข้าวงการจนถึงวันนี้ ได้สร้างสรรค์ผลงานและให้พลังบางอย่างที่ทำให้เราได้รับแล้วรู้สึกอยากส่งต่อให้คนอื่น” แม้ว่าแก้มจะมีต้นแบบแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ อยู่หลายคน แต่สิ่งหนึ่งที่แก้มยืนยันอย่างชัดเจนคือการเป็นตัวเอง “ถ้าพูดถึงการทำโชว์ แก้มคิดว่าโชว์ของตัวเอง ไม่มีใครจะเหมือนใครได้ในโลกใบนี้สำหรับแก้ม เราต้องเป็นออริจินัลด้วยตัวเราเอง”

จากดีวาสู่วงการพากย์เสียง

ความสำเร็จของแก้มไม่หยุดอยู่แต่ในวงการเพลงเท่านั้น แก้มเริ่มเข้าสู่วงการพากย์เสียงจากการ์ตูน เบิร์ดแลนด์แดนมหัศจรรย์ ก่อนจะขยับไปร่วมงานกับดิสนีย์จากเรื่อง The Princess and the Frog ในบทเจ้าหญิงเทียนา

“ตอนที่แก้มได้ร่วมงานกับดิสนีย์ครั้งแรกยังเด็กอยู่เลย แต่ก็ผ่านไปได้ด้วยดีด้วยความเต็มที่ ฝึกซ้อมและรับฟัง การเป็นผู้ฟังเยอะ ๆ เป็นสิ่งที่ดีเหมือนกัน คุรบอกอะไรมา เรารับฟังและปรับแก้ได้ตอนนั้นเลย เราฝึกฝนทำการบ้านกับมันเยอะ ๆ เราก็จะผ่านไปได้ เราต้องพากย์ให้ตรงกับคาแรกเตอร์ เราไม่ใช่ตัวเอง

เราต้องเป็นตัวการ์ตูนตัวนั้น การฟังออริจินัลเยอะ ๆ ช่วยได้”

แก้มได้รับโอกาสครั้งสำคัญในการพากย์เป็น เอลซ่า ตัวละครหลักจากหนังดังค่ายดิสนีย์เรื่อง Frozen รวมทั้งได้ร้องเพลงประกอบในพากย์ภาษาไทยและได้ไปร้องเพลงนี้บนเวทีออสการ์ นับว่าเป็นคนไทยคนแรกในประวัติศาสตร์ด้วย “เราไม่คิดว่าเราจะมีโอกาสได้ไปเวทีระดับโลกขนาดนั้น ในตอนนั้นแก้มคิดว่าจะทำอะไรให้แก้มที่ร้องเอลซ่าพากย์ไทยไปอยู่บนเวทีแล้วคนไทยภาคภูมิใจ แก้มรู้สึกที่แก้มต้องภูมิใจก่อน วินาทีที่อยู่บนเวทีแก้มไม่คิดอะไรนอกจากส่งเนื้อนี้ แล้วนึกภาพคนที่อยู่ที่บ้านที่รอดูเราอยู่ นั่นคือโมเมนต์ที่แก้มจำได้ แก้มเห็นกล้อง แล้วแก้มไม่ละสายตาจากกล้องเลยเพราะแก้มอยากส่งพลังนี้กลับไป ที่เมืองไทยว่านี่คือภาษาไทย ภาษาบ้านเราได้มาอยู่บนเวทีนี้แล้ว”

“รักตัวเองให้เป็น” บทส่งท้ายที่อยากฝากถึงทุกคน

“เราต้องเชื่อในตัวเราก่อน รักตัวเองก่อนที่เราจะทำอะไร นี่คือการวางเรา จิตใจเรา ตัวเรา ถ้าเราไม่ดูแลแล้ว เราจะไม่สามารถส่งไปให้คนอื่นได้ อะไรที่ไม่มีผลสำคัญกับชีวิตเรา จะต้องมูฟออนไปให้ได้” สุดท้ายชีวิตก็ต้อง Let It Go เหมือนเพลงที่แก้มร้องจริง ๆ

A Thai Diva who Conquered the Oscars Stage

Widely known among Thai people as Gam the Star, Wichayanee is another front-row Thai singer with an exceptionally powerful voice. She entered the world of entertainment when she participated in The Star, a Thai reality television singing competition. Similar to others, Wichayanee has her own well-loved singing role models: Thai singer Pumpuang Duangjan and the one and only Beyoncé. Even though Wichayanee follows many singing models, she always stays true to her own characteristics, and these bring her to another journey in her singing career. Thanks to her unique voice,

she had a chance to dub a voice for a character in a Thai show and later join the bigger stage in Disney's The Princess and the Frog. Her dubbing works were so outstanding that she got an opportunity to dub a voice for the character of Elsa in Disney's Frozen and also to sing its main soundtrack "Let it go" in the Thai language. Wichayanee added, "we have to believe in ourselves first before we do anything. With this belief, we could do everything, and it would bring us to the next milestone that we may never have expected we would reach."

PANGINA HEALS

ARTIST | ENTERTAINER

09

Panpan Narkprasert
ปันปัน นาคประเสริฐ

ปันใช้ความสร้างสรรค์โดยการที่คิดว่ากรอบไม่มีจริง
ซึ่งมันสนุกกว่าด้วย อะไรที่มีกรอบแล้วเราอยากจะทำกรอบ
ออกไป มันทำให้เรามีคาแรกเตอร์ที่แตกต่างอีกด้วย

กลายเป็นศิลปินด้วยศิลปะแดริกควีน

ปันปัน นาคประเสริฐ ศิลปินแดริกควีนผู้สร้างชื่อด้วยการคิดออกนอกกรอบและความคิดเพื่อสร้างความรับรู้และความเข้าใจในความหลากหลายทางเพศ

“ปันปัน นาคประเสริฐ” จบการศึกษามาจากโรงเรียนนานาชาติไฮสคูลและโรงเรียนนานาชาติฮาร์โรว์ ก่อนจะไปศึกษาต่อสาขาศิลปศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส (UCLA) สหรัฐอเมริกา หลายคนอาจจะรู้จักปันปันในชื่อของ “ปันปัน” หรือชื่อในวงการแดริกควีนว่า Pangina Heals (แพนจิน่า ฮีลส์) ทั้งจากการที่ปันปันเป็นครูสอนเต้นแวกกิ้ง (Wacking) ในรายการเดอะเฟซไทยแลนด์ ซีซั่น 3 (The Face Thailand Season 3) และการเป็นพิธีกรร่วมในรายการแดริก เรซ ไทยแลนด์ (Drag Race Thailand) รายการเรียลลิตี้โชว์ค้นหาแดริกซูเปอร์สตาร์ซึ่งทำให้ปันปันเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในฐานะ “แดริกควีน” ปัจจุบันปันปันเป็นทั้งพิธีกร เอนเตอร์เทนเนอร์ แดริกควีน นักแสดง ฯลฯ

“งานแต่ละอย่างที่ทำได้จะใช้ทักษะไม่เหมือนกันเสียทีเดียว อย่างพิธีกรต้องมีทักษะอย่างการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ส่วนแดริกควีนจะใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการคิดโชว์แต่ละโชว์ และต้องเอาคนดูให้อยู่”

“ปัน ใช้ความคิดสร้างสรรค์โดยการที่คิดว่ากรอบไม่มีจริง ซึ่งมันสนุกกว่าด้วย อะไรที่มีกรอบแล้วเราอยากจะทำกรอบออกไป มันทำให้เรามีคาแรกเตอร์ที่แตกต่างด้วย ตอนที่ปันเห็นแดริกครั้งแรก ปันมองดูสังครรอบตัวไม่เห็นจะมีแดริกเลย แล้วไง นี่มันเป็นกรอบใช้ใหม่ เพราะฉะนั้นปันจะ

แต่งหญิงแต่งแดริกออกไปข้างนอกทุกวัน เพื่อออกนอกกรอบจากสังครที่ตัวเองอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นปันก็จะนึกถึงเรื่องกาลเทศะด้วย ปันจะไม่แต่งแดริกไปวัดเด็ดขาดเพราะแม้จะอยากฟังกอบหรือออกนอกกรอบ แต่มันก็ต้องมีกรอบของความเหมาะสมอยู่”

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์โชว์ของปันปันขึ้นอยู่กับว่าอยากเป็นคาแรกเตอร์ตัวไหน อาจจะได้มาจากเพลงที่ใช้โชว์หรือนักร้อง ตัวละครหญิงในสังครในระดับดีว่า ไม่ว่าจะเป็น เลดี้ กาก้า มารายห์ แครี่ วันเดอร์วูแมน ซึ่งปันปันกล่าวว่าผู้หญิงเหล่านี้มีความแข็งแกร่ง ได้รับการยอมรับในความสามารถ แม้สังครจะมองว่าผู้หญิงคือเพศที่อ่อนแอ แต่ปันมองว่าแดริกเป็นการนำเอาความเป็นผู้หญิงมาทำให้ดูแข็งแกร่งและน่าเทิดทูน

นอกจากความสามารถในการเต้นแล้ว สิ่งที่ทำให้ปันปันในฐานะแดริกควีน หรือการเป็นผู้สร้างสรรค์ทำโชว์นั้นโดดเด่นและได้รับการยอมรับอย่างมาก ก็คือความคิดสร้างสรรค์ การเติมที่กับโชว์ที่ส่งมอบความสุขให้แก่ผู้รับชม มากไปกว่านั้นก็คือโชว์ของปันปันเป็นโชว์ที่เต็มไปด้วยแนวคิดในการเฉลิมฉลองความเป็นมนุษย์ การมีชีวิตเพศสภาพ ศิลปะและความคิดสร้างสรรค์

“จริงๆการทำงานของเราไม่ใช่แค่เรื่องความท้าทายเท่านั้น เพราะถ้าเราคิดว่ามันเป็นสิ่งที่สนุก การได้ไปทำงานในแต่ละวัน มันทำให้เรารู้สึกว่าเราได้ไปทำในสิ่งที่เรารัก”

การทำงานในฐานะแดริกควีนของปันปัน นอกจากจะเป็นการสร้างความรู้และความเข้าใจในประเด็นเรื่องความหลากหลายทางเพศในสังครไทยผ่านการทำงานแล้ว โดยส่วนตัวปันปันยังมองว่าเรื่องราวชีวิตส่วนตัวของตนเองก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่สามารถผลักดันให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และการยอมรับในความหลากหลายทางเพศได้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะกับครอบครัว

“การที่ปันมีแพลตฟอร์มนี้ มันดีในการที่เราสามารถจะเปลี่ยนมุมมองสังครได้ ปันยอมรับในทุกเพศสภาพอยู่แล้ว และปันอยากให้ครอบครัวอื่นเป็นเหมือนอย่างครอบครัวของปัน คือยอมรับลูก ไม่ว่าจะเพศไหนก็ตาม หรือถ้าหากเขาชอบการแต่งแดริก อีกอย่างการที่ปันใช้ชีวิตแบบนี้ หรือออกมาเปิดเผยการใช้ชีวิตของตนเองมันอาจจะสร้างแรงบันดาลใจให้พ่อแม่หรือครอบครัวยอมรับลูกตัวเองได้ด้วย ปันคิดว่าการที่เราได้มาใช้แพลตฟอร์มตรงนี้ มันก็มีความรับผิดชอบบางอย่างต่อสังครที่เราควรจะต้องสร้างความรับรู้ความเข้าใจที่ดีต่อสังครได้ด้วย”

สำหรับปันปัน การรักในสิ่งที่ตัวเองทำ และรักตัวเองคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการก้าวเดินสู่เส้นทางนี้ และไม่ว่าจะเป็นอาชีพไหน ๆ ก็ตาม อย่าดูถูกคนอื่นและอย่าดูถูกตนเอง นั่นคือสิ่งที่ทำให้ปันปันก้าวสู่ความสำเร็จในทุกวันนี้

A Fabulous Drag Queen who Defies all the Social Boundaries

Otherwise known by the Drag name Pangina Heals, ‘Panpan’ was first renowned as the Wacking instructor from The Face Thailand Season 3 and the co-host from Drag Race Thailand. With the several roles he is currently taking, Panpan believes that, beyond the ability to use the right skill in the right place, one’s creativity shines when one thinks that limit does not exist. “It is more fun whenever I can break free from the societal norms and come up with my own unique character. Me becoming a Drag Queen is one example. At the same time, appropriateness is crucial, despite the thrive to get out of your comfort zone.”, he added. Inspired by divas like Lady Gaga, Mariah Carey and Wonder Woman, the Drag culture, in Panpan’s view, does not only strengthen and admire these female figures but also break through the common

stereotype that views woman as a weak gender. In addition to the dancing skills, creativity and dedication are the keys to Panpan’s success. “My career is not merely about overcoming the challenges but also enjoying every second of it. If you love what you do, you never have to feel like going to work any single day of your life.”, quoted Panpan. Furthermore, the underlying ideas behind Panpan’s performance are filled with the celebration of humanity, life, gender identities, arts and, once again, creativity. Respect of others and oneself is another crucial element. “I really hope that my platform can change the societal views and understandings on, especially, gender identities. It would be great that my performance could inspire parents and family members to grow more acceptance towards their very own kids.”

PHUM VIPHURIT

ARTIST | ENTERTAINER

10

Viphurit Siritip

วิภูริศ ศิริทิพย์

เชื่อว่าหากเรานำแรงบันดาลใจใส่ไว้ในผลงาน
อาจจะจำเจบ้าง อย่างเรื่องชีวิตหรือความรัก
แต่สุดท้ายแล้วมันก็ออกมาเป็นลายเซ็นของเรา

ศิลปินอินดี้ ป๊อปสตาร์ คนแรกของไทย

ศิลปินหนุ่มอินดี้ที่รู้จักกันในชื่อ Phum Viphurit
กับการสร้างสรรค์บทเพลงภาษาอังกฤษแนว Sunshine Music จนเข้าถึงใจคนทั่วโลก

ชื่อของ “ภูมิจิ - วิภูริศ ศิริทิพย์” อาจไม่ได้เป็นที่รู้จักในวงกว้างสำหรับคนไทย แต่ในระดับโลกแล้วเขาเป็นที่รู้จักในชื่อ “Phum Viphurit” ศิลปินอินดี้ชาวไทยเจ้าของผลงานเพลงดังอย่าง “Love Boy” และ “Hello, Anxiety” ภูมิจิย้ายไปอยู่ที่นิวซีแลนด์ตั้งแต่วัยเด็ก ๆ จนกระทั่งอายุประมาณ 13-14 ปี จึงเริ่มสนใจดนตรี และเริ่มแต่งเพลงภาษาอังกฤษโพสต์ลงยูทูปเป็นงานอดิเรก เมื่อย้ายกลับมาเรียนที่เมืองไทยจึงเริ่มจริงจังกับการทำดนตรีมากขึ้น จนกลายมาเป็นศิลปินหนุ่มเนื้อหอม ผู้ขับเคลือนดนตรีสไตล์ “Sunshine Music”

“แฟนเพลงรู้จักภูมิจิจากเพลง ‘Love Boy’ ทำให้เขาติดภาพนั้นของเรา ภูมิจิไม่ได้มองในระยะยาวว่าจะเป็นแบบนี้ตลอดไป อาจจะเป็นเรื่องของมารเก็ตติงในช่วงที่โพเจกต์เราออกมา แต่หน้าที่ของภูมิจิคือ ทำงานโดยให้เพลงมันสื่อสารตัวตนเราออกมามากกว่า ปล่อยให้มันเติบโตไปตามศักยภาพและพัฒนาการของเรา”

โมเดลการเป็นศิลปินระดับโลกของภูมิจิ - วิภูริศ ได้สร้างบรรทัดฐานใหม่ให้วงการเพลงในไทย เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ในการปล่อยผลงาน เรียนรู้พร้อมทำทุกอย่างเองทุกขั้นตอน และเลือกเข้าสังกัดค่ายเพลงเล็ก ๆ อย่าง Rats Records และภูมิจิยังเขียนเพลงภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารในระดับสากลได้ เขาเดินทางไปทัวร์

คอนเสิร์ตและสร้างชื่อเสียงที่ต่างประเทศก่อน แล้วจึงค่อยกลับไปตั้งในไทยสวนทางกับศิลปินหลายคน ชายหนุ่มเล่าถึงการทำเพลงว่า ใส่ตัวตนของตัวเองลงไปเสมอ “เพลงส่วนใหญ่ที่ภูมิจิเขียนมาจากประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเอง หรือเรื่องที่ใกล้ตัวมาก ๆ เคยพยายามแต่งเพลงที่ไกลตัว แต่ทำออกมาแล้วรู้สึกว่ามันไม่ค่อยจริงใจ จึงกลับไปเป็นตัวของตัวเองดีกว่าครับ ภูมิจิไม่สามารถบังคับตัวเองให้เขียนเพลงได้หากไม่มีฟีลลิ่ง”

“การทำอะไรที่ใหม่เป็นสิ่งที่อยากเสมอครับ บางทีเราอาจคิดว่าใหม่ แต่ก็อาจเคยมีคนทำแล้วทุกแรงบันดาลใจมันผ่านการปรับเปลี่ยนมาเยอะจนไม่มีคำว่า ‘True Original Art’ อีกต่อไปแล้ว แต่ภูมิจิก็เชื่อว่าหากเรานำแรงบันดาลใจใส่ไว้ในผลงาน อาจจะไม่ซ้ำบ้าง อย่างเรื่องชีวิตหรือความรัก แต่สุดท้ายแล้วมันก็ออกมาเป็นลายเซ็นของเรา ซึ่งในอนาคตยังสามารถแตกออกไปเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้อีก เพราะมนุษย์มีประสบการณ์ใหม่ในทุก ๆ วัน และนวัตกรรมใหม่ ๆ ด้านดนตรีก็เกิดตามไปด้วย”

ความสำเร็จที่เห็นเป็นรูปธรรมและสัมผัสได้ของเขาสะท้อนผ่านจำนวนยอดขาย ยอดวิว และยอดสตรีมมิ่ง รวมถึงตารางทัวร์คอนเสิร์ตต่างประเทศ ว่ากันว่าหากภูมิจิกำลังเดินเล่นอยู่ในกรุงโซลแล้วล่ะก็ ไม่นานที่เขาจะถูกล้อมด้วยแฟนเพลงสาว ๆ ที่ชื่นชอบในผลงานของเขา

“รู้สึกดีใจมากครับที่เพลงของเราสามารถเข้าถึงคนต่างวัฒนธรรมได้ ปกติภูมิจิเป็นคนที่ไม่โอ้อวดมาก ๆ แต่ทุกคนเปิดใจยอมรับเรา ความสำเร็จในวันนี้มันเกินล้นมาก ๆ”

แน่นอนว่าตอนนี้ภูมิจิ - วิภูริศ ไม่ได้เป็นเพียงชายผู้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่คนรุ่นใหม่เท่านั้น แต่รวมถึงคนในแวดวงดนตรีด้วยกันเองอีกด้วย เขามองอย่างเข้าใจว่า สำหรับคนที่ทำงานสายนี้ซึ่งเป็นงานศิลปะแขนงหนึ่งนั้นบางครั้งอาจรู้สึกท้อบ้าง เมื่อมีคำว่าธุรกิจอยู่ในงานเพลง แต่หากยังมีแพชชันนำทางอยู่ก็ขอให้ทำต่อไปเพราะเชื่อเสมอว่าในวันหนึ่งที่ตั้งใจทำงานจะได้รับรางวัลตอบแทนกลับมา

“ภูมิจิตั้งใจจะทำเพลงต่อไปเรื่อย ๆ มีความสุขกับสิ่งเล็กน้อยรอบตัว แม้จะรู้ว่าไม่มีทางที่เราจะคิดได้ตลอดไป มันเป็นไปได้ เราไม่ใช่เครื่องจักรต้องรอให้มีเรื่องราวเข้ามาจึงจะสร้างเนื้อหาเพลงได้ แต่นี่แหละครับคือความสวยงามของการได้เป็นศิลปิน”

ในวันนี้ชายหนุ่มวัย 20 กลาง ๆ ยังคงมีความสุขและมุ่งมั่นที่จะออกเดินทางเพื่อเก็บสะสมประสบการณ์ต่อไป แม้เขาจะถูกนิยามว่าเป็นศิลปินอินดี้ แต่สิ่งที่ภูมิจิ - วิภูริศยึดถือมาเสมอคือ “Quality (คุณภาพ) นำ ‘อินดี้’ ครับ”

An Indie Pop Star with His Sunshine Music

Globally known as ‘Phum Viphurit’, Viphurit Siritip or ‘Phum’ made his name from songs like ‘Love Boy’ and ‘Hello, Anxiety’. Having spent his childhood in New Zealand, Phum started it all off as a YouTube-based artist. The path leading up to Phum’s global fame set a new standard to the Thai music industry. He made use of online platforms, learned to make music from scratch, commenced his career in a small musical label like Rats Record and ambitiously aimed for international recognition before local. “Authenticity is my priority. I am determined to stay true to my authentic self. I write songs based on my personal experience and my feelings so that they come off as sincere. It is never easy

to do something ground-breaking, but with a closer look you will find that ‘true original art’ no longer exists. You might end up taking inspirations from here and there, but at the end of the day it becomes your signature.” Phum’s definition of success is not all about number of sales, views, streams, or tours but also being surrounded by his fans of various cultural backgrounds. “I want to continue making music and enjoy every bit of happiness in life-big or small, perpetual or occasional. We are humans not machines, so whatever happens in life-good or bad-can be reinterpreted and translated into songs. That is the joy of being an artist.”

JENNIE PANHAN

ARTIST | ENTERTAINER

11

Watchara Sukchum

วัชรระ สุขชุม

เจนนี่พยายามจะรับงานที่มีความสร้างสรรค์และแปลกใหม่ เราอยากให้อุตสาหกรรมบันเทิงไทยได้เห็นรูปแบบของ LGBT ที่มากกว่าการเป็นตัวประกอบสร้างสีสันในรายการทีวี ในซีรีส์ ในละครต่าง ๆ

เสียงหัวเราะที่มาพร้อมกับความสร้างสรรค์

เจนนี่ ปาหนัน กับงานกึ่งเบื้องหน้าและเบื้องหลังที่เน้นความคิดสร้างสรรค์และความท้าทายจนได้ชื่อว่าเป็นเอนเตอร์เทนเนอร์แถวหน้าของเมืองไทย

ชื่อของ “วัชระ สุขชุม” อาจจะไม่เป็นที่รู้จักมากนักแต่หากเอ่ยชื่อ “เจนนี่ ปาหนัน” ชื่อในวงการของเธอ น่าจะเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะเอนเตอร์เทนเนอร์แถวหน้าของเมืองไทย ทั้งในฐานะนักแสดง พิธีกร และอีกหลากหลายบทบาท เจนนี่ ปาหนัน จบการศึกษาจากคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร ในช่วงแรกนั้นเธอทำงานในฐานะคนเบื้องหลังเป็นครีเอทีฟให้รายการต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่ Chanel V Thailand จนมาถึง “เทยเทียวไทย” รายการท่องเที่ยวแบบใหม่ที่แจ้งเกิดให้เธอเป็นที่รู้จักในวงกว้าง และในอีกทางหนึ่งเธอก็เป็นที่รู้จักในฐานะสมาชิกกลุ่มปาร์ตี้ Trasher Thailand โดยเฉพาะบทบาทการแสดงในวิดีโอพาราได (Parody) ต่าง ๆ

นอกจากความตลกขบขัน ปฏิภาณไหวพริบในการสร้างมุกเรียกเสียงหัวเราะแล้ว สิ่งที่ทำให้ชื่อของเจนนี่ ปาหนันโดดเด่นและกลายเป็นอีกหนึ่งคนทำงานในวงการบันเทิงที่น่าจับตามองก็คือ ความเป็นตัวของตัวเองของเธอที่ผู้คนได้เห็นผลงานทั้งในฐานะคนเบื้องหลังหรือเบื้องหน้า ทั้งความเป็นคนได้ การเปิดเผยเรื่องส่วนตัวที่ทำให้ผู้คนสามารถเชื่อมต่อการเป็นคนธรรมดาของเธอได้ และในขณะที่เดียวกันก็สร้างความไว้วางใจให้หลายคนอยากร่วมงานด้วย

“เจนนี่ไม่ค่อยมีความฝันหรือแรงบันดาลใจมากเท่าไร แต่เวลาทำงานจะมีเป้าหมายบางอย่าง

เช่นบางงานเรารู้สึกว่าเป็นงานที่ใหม่ท้าทายเราก็คืออยากที่จะทำให้ได้ อยากจะให้คนเห็นเราในอีกรูปแบบหนึ่ง อย่างตอนที่เรได้รับโอกาสให้เล่นซีรีส์ “3 Will Be Free” ซึ่งพลิกบทบาทของเราไปเลย ซึ่งไม่มีพาร์ตของตลกเลย เราอยากให้เห็นเราในอีกบทบาทหนึ่ง นอกจากพิธีกรที่มีความตลก มีอารมณ์ขันบ้าง”

แม้การมาทำงานในฐานะคนเบื้องหน้าของเจนนี่จะทำให้เธอเป็นที่รู้จักมากขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่เธอบอกว่ายังคงเหมือนเดิมก็คือ การนำเอาวิถึคิดความคิดสร้างสรรค์จากการทำงานในฐานะคนเบื้องหลังมาใช้กับเบื้องหน้าด้วย ทุกครั้งที่เธอได้โจทย์การทำงานมา เธอก็จะคิดรูปแบบการทำงานของเธอประหนึ่งว่าเธอเป็นทั้งครีเอทีฟและเป็นทั้งพิธีกร “กลายเป็นว่าในตอนนี้นางนเบื้องหน้าและเบื้องหลังของเราไม่แตกต่างกันมาก เมื่อก่อนเราอาจจะเป็นคนเบื้องหลังที่คอยคิดสร้างสรรค์เพื่อมาซัพพอร์ตคนเบื้องหน้า แต่ตอนนี้กลายมาเป็นว่าเราเป็นคนเบื้องหน้าที่มีคนเบื้องหลังคอยช่วยคิดซัพพอร์ตเราและเราก็พยายามคิดเพื่อจะเสริมการทำงานของเราในฐานะคนเบื้องหน้าด้วยเช่นกัน”

การก้าวขึ้นมาทำงานในฐานะคนเบื้องหน้าของเจนนี่ ปาหนัน ยังเป็นการพิสูจน์การก้าวข้ามเรื่องเพศวิถี และการเปิดรับเรื่องเพศวิถีที่มีความแตกต่างหลากหลายในสังคมมากขึ้น รวมไปถึงกลุ่มก่อน

ของ LGBT ในสื่อ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งเรื่องที่เจนนี่คำนึงถึง และต้องการจะสร้างความเปลี่ยนแปลง

“เจนนี่พยายามจะรับงานที่ไม่ได้เป็นภาพจำหรือภาพซ้ำของ LGBT ไทยในสื่อ เพราะที่ผ่านมาผลงานของ LGBT ไทยในสื่อมักจะมีภาพจำที่ออกมาใกล้เคียงกัน เช่น เป็นคนสร้างสีสันเพียงเท่านั้น หรือเป็นคนที่มีปัญหาที่สังคมไม่ยอมรับ เจนนี่พยายามจะรับงานที่มีความสร้างสรรค์และแปลกใหม่มากกว่าในรูปแบบที่เคยนำเสนอในสื่อในอดีตเพื่อนำเสนอ LGBT ในอีกแง่หนึ่งให้คนได้เห็นมากขึ้น”

นอกจากนี้เธอยังบอกว่า การที่เธอสามารถก้าวขึ้นมาทำงานในเบื้องหน้าได้ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หลายคนยอมรับ LGBT ได้มากขึ้น และการทำงานของเธอในแง่หนึ่งก็กลายเป็นอีกหนึ่งแรงบันดาลใจ เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างแก่ชุมชนชาว LGBT ที่ทำให้เห็นถึงการทำงานด้วยความสร้างสรรค์และประสบความสำเร็จ เจนนี่กล่าวว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน แต่หากมีคนมองมาที่เธอไม่ว่าจะในฐานะแรงบันดาลใจหรือบุคคลตัวอย่างก็สามารถที่จะเลือกจะหยิบในสิ่งที่เข้ากับตัวเองเป็นตัวเองไปปรับใช้ได้ เพราะสิ่งที่ทำให้เธอประสบความสำเร็จในทุกวันนี้ก็คือความเป็นตัวของตัวเองและจริงจังกับทุกงานหรือคนที่เสพผลงานของเธอมาโดยตลอดไม่ว่าเป็นคนเบื้องหน้าหรือเบื้องหลังก็ตาม

Thailand's Leading Entertainer: Enhancing Creativity with Laughter

Now the frontline entertainer of Thailand, Watchara Sukchum, or better known by her stage name 'Jennie Panhan', started her career in the industry as behind-the-scenes. She started gaining recognition from her role in Channel V Thailand, followed by her appearance in several parody videos of Trasher Thailand and the ground-breaking travel show 'Toey Tiew Thai'. From backstage to onstage, Jennie has experienced the best of both worlds. "Regardless backstage or onstage, in the working environment, everyone has a thing or two to offer." Beyond her sense of humour and resourcefulness, her authenticity, relatability, and Southern-Thai identity have created the sense of trust within both her colleagues

and her fans. As a person who identifies with the LGBT Community, she is aware of the necessity and responsibility to correctly represent the community in the media. "LGBT in the media has always been either the joking material or the socially rejected one. I am trying best for my appearance to not reaffirm such stereotypes and to bring a more accurate representation of LGBT to the table. Works still need to be done, and creativity is the key.", said Jennie. As a take-home message, Jennie added: "Everyone is unique. You can look at someone for inspiration and take some elements from him/her than you deem workable with your identity. Never forget to be your true, authentic self and be sincere to everyone."

MILLI

ARTIST | ENTERTAINER

12

Danupa Kanateerakul
ดนุภา คณาธีรกุล

ถ้าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งอย่าพูดแค่คำว่าอยาก
ให้ลุกขึ้นมาทำเลย ถ้าไม่ลองทำคุณจะไม่รู้เลยว่าคุณ
บกพร่องอะไร ต้องแก้ไขตรงไหนเพื่อให้ตัวเองดีขึ้น

เสียงของเด็กสมัยนี้

แร็ปเปอร์สาวดาวรุ่งที่ขับเคลื่อนสังคมด้วยเพลงสุดจี๊ด

“มินนี่-ดนูภาคนาธีรกุล” หรือชื่อในวงการว่า “มิลลิ” (MILLI) คือแร็ปเปอร์สาวดาวรุ่งที่โด่งดังจากการเข้าแข่งขันรายการ The Rapper Season 2 ความมั่นใจประกอประกบกับสไตล์การแร็ปอันเป็นเอกลักษณ์ทำให้เธอโดดเด่นบนเวทีและได้รับการพูดถึงอย่างกว้างขวาง ถึงแม้จะไม่ชนะเลิศในรายการ แต่เธอก็ฝ่าฟันเข้าไปจนถึงรอบ Final Rhyme 8 คนสุดท้าย และได้รับการทาบทามให้เข้ามาเป็นศิลปินในสังกัดค่าย YUPP! ค่ายเพลงฮิปฮอปสายเลือดใหม่ที่มีบทบาทสำคัญไม่น้อยในการรณรงค์การฮิปฮอปไทยในวันที่ตัดลิ้นใจขึ้นไปยืนบนเวทีที่มีผู้ชมทั่วประเทศ มิลลิอายุเพียง 16 ปีเท่านั้น แต่ความคิดความอ่านของเธอกลับไม่ธรรมดาเลยทีเดียว เพราะสาวน้อยคนนี้ต้องการเป็นกระบอกเสียงสื่อสารประเด็นทางสังคมไปถึงวัยรุ่น

โดยโซวี่ที่ฮือฮาอย่างมากคือรอบ Playoff ที่เธอนำเพลงรักสดใสอย่าง “รักคือฝันไป” มาสะท้อนปัญหาท้องในวัยเรียนได้อย่างแยบคาย “หนูอยากสะท้อนสังคมว่า สุดท้ายแล้วความรักมันไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ถ้าเราเหยียบไปเจอหนามขึ้นมา ชีวิตจะเปลี่ยนไปยังไงบ้างในสังคมที่หนูอยู่ปัญหาที่เห็นเยอะมาก ๆ คือเรื่องท้องในวัยเรียน หนูอยากให้วัยรุ่นไทยตระหนักว่าจะทำอะไรให้เราคิดก่อน” ซึ่งการนำเสนอผ่านเพลงแร็ปก็

ช่วยให้สารนี้สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น “หนูอยากให้เพลงเป็นสื่อหรือพูดอะไรบางอย่างไปถึงคนฟัง เป็นการบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวเราและสังคมรอบตัวผ่านบทเพลงซึ่งเป็นงานศิลปะชนิดหนึ่ง” หลังจบรายการมิลลิได้ปล่อยเพลงเดี่ยวเพลงแรกชื่อว่า “พักก่อน” ซึ่งกลายเป็นกระแสไปทั่วประเทศ จากนั้นเพลงถัดมาคือ “สุดปัง” เพลงสนุก ๆ ที่มีการนำภาษาท้องถิ่นและภาษาลูกมาใช้ในการเนื้อร้อง นับว่าเป็นความแปลกใหม่ที่ช่วยสร้างสีสันและทำให้เพลงมีเอกลักษณ์มากยิ่งขึ้น ทั้งยังมีเนื้อหาที่สอดแทรกประเด็นทางสังคมเพื่อขับเคลื่อนให้วัยรุ่นได้ขบคิดอะไรบางอย่าง นอกจากฟังเพลงเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว “เมสเสจของเพลงสุดปังคือต้องการให้ทุกคนรู้สึกว่าตัวเองสวยเวลาร้องตามเพลงนี้ ก็จะมีฟีลแบ็กจากคนฟัง ขอขอบคุณที่เราแต่งเพลงสุดปังออกมา เพราะเขาฟังแล้วรู้สึกมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ภูมิใจกับความสวยในแบบของตัวเองมากขึ้น”

นอกจากนี้ มิลลียังมีโอกาสได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโปรเจกต์ The Sound of Happiness ที่ดำเนินการโดยกรมสุขภาพจิต องค์การยูนิเซฟและ JOOX ทำเพลง “ไหนเล่า” ร่วมกับ AUTTA และ Blacksheep สร้างสรรค์เพลงฮิปฮอปที่ให้พลังบวกกับคนฟังและช่วยบรรเทาปัญหาสุขภาพจิตในวัยรุ่น “เนื้อเพลงจะพูดประมาณว่ามีอะไรก็มาเล่าให้ฟังเราจะ

คอยอยู่ข้าง ๆ ซึ่งได้ฟีลแบ็กจากคนฟังเยอะมาก บางคนเป็นโรคซึมเศร้าแล้วดาวน้มาก ๆ พอฟังเพลงนี้แล้วเขารู้สึกว่ามีคนอยู่ข้าง ๆ คอยกอดเขาอยู่” บทเพลงจากคนรุ่นราวคราวเดียวกันที่สื่อสารไปถึงวัยรุ่น ทำให้คนฟังรู้สึกเหมือนเพื่อนกำลังคุยกับเพื่อน สารเหล่านั้นจึงสามารถเข้าไปนั่งอยู่ในใจคนฟังได้มากกว่าการให้ผู้ใหญ่มาสั่งสอน นับว่าเป็นพลังของงานศิลปะที่เยียวยาจิตใจวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบันมิลลิเรียนอยู่คณะดนตรี สาขา Music Entrepreneurship มหาวิทยาลัยอีสต์สมิธซิว ความสำเร็จของผลงานที่ผ่านมาและความโดดเด่นของคาแรกเตอร์ ทำให้เธอได้รับการติดต่อจากผู้บริหารค่ายเพลงชื่อดัง 88rising ให้ไปร่วมโปรเจกต์พิเศษ ทั้งยังเป็นศิลปินไทยเพียงคนเดียวที่ได้ขึ้นเวทีเทศกาลดนตรีระดับเอเชีย 2020 Asia Song Festival ร่วมกับศิลปินเกาหลีและศิลปินนานาชาติชื่อดังมากมาย ถือเป็นก้าวแรกของการโกอินเตอร์ที่น่าจับตามองทีเดียว สุดท้ายนี้มิลลิได้ฝากข้อคิดดี ๆ ไว้ว่า “ถ้าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งอย่าพูดแค่คำว่าอยาก ให้ลุกขึ้นมาทำเลย ถ้าไม่ลองทำคุณจะไม่รู้เลยว่าคุณบกพร่องอะไร ต้องแก้ไขตรงไหนเพื่อให้ตัวเองดีขึ้น การลงมือทำจะทำให้คุณได้ประสบการณ์ บางทีสะดุดล้มก็แค่ลุกขึ้นมาใส่ยาแล้วเดินต่อค่ะ”

A Young Rapper with a Unique Sound of Happiness

Danupa “Minnie” Kanateerakul, or known as ‘MILLI’ in the music industry, is a ground-breaking young rapper who stood out with her confidence and uniqueness on the stage in the competition of ‘The Rapper Season 2’. With her lyrics composed to reflect the society, she believes that rap music can convey messages to teenagers more easily. Becoming an overnight sensation during the ‘Playoff’ round in the competition, she brought the song ‘Rak Kue Fun Pai’ to inventively raise the issue of ‘Adolescent Pregnancy’. “Life is not always a bed of roses. Before doing anything, we should think very carefully of potential consequences. Will it be worth doing so?” After ‘Pak Korn (You Need to Calm Down)’ had gone viral overnight, she released her additively catchy ‘Sud Pung (On Fleek)’ composed with regional dialects along with the vernacular of Loo. It is not just her fresh rhymes that have got

people talking and enjoying, but it is also the inclusion of more explicit content and lyrics that drive social changes to a better society. Moreover, MILLI joined the ‘The Sound of Happiness’ project run by JOOX, Department of Mental Health, and UNICEF, and released a hip-hop song to empower listeners and recover mental health among youths with the firm belief that people of similar ages can understand each other like friends talking to friends. Being a sharp-tongued lyricist with her conspicuous success and outstanding character, moreover, MILLI was the only Thai artist who was invited to join the ‘2020 Asia Song Festival’ among renowned Korean and international artists. “If you want to earn something, you have to do something to get it. If you never try, you will never know what you can do. Either fall or falter, you need to get up and keep walking further ahead”.

ARTIST

DIRECTOR

- 13 Nottapon Boonprakob
- 14 Nawapol Thamrongrattanarit
- 15 Songyos Sugmakanan
- 16 Nattawut Poonpiriya

Scan
right
page

DIRECTOR

KAI NOTTAPON

ARTIST | DIRECTOR

13

Nottapon Boonprakob
ณัฐพล บุญประกอบ

เพราะความจริงของแต่ละคนไม่เหมือนกัน
ความจริงบนจอ ผ่านการเลือกมานับครั้งไม่ถ้วน
ฉะนั้นการบอกว่า สારคดีเท่ากับความจริง พุดแบบนี้
ไม่ยุติธรรมต่อคนที่ต้องเสียผลประโยชน์จากเรื่องเล่าเรื่องนี้

นักประสาธาติของความจริง จากหนังสือสารคดี

ผู้กำกับสารคดี ผู้ที่เชื่อว่าเราต่างมีความจริงคนละก้อน อยู่ที่ใครจะเลือกมุมไหนมาเสนอ

“ความจริงซับซ้อนกว่าจินตนาการ มีแง่มุม มีรายละเอียดที่น่าสนใจกว่า หนังสือสารคดีคือชีวิต เราต้องเอาชีวิตไปเจอชีวิตเท่านั้นถึงจะเข้าใจ” “ไ้ - ณัฐพล บุญประกอบ” สะท้อนกระบวนการคิด จากประสบการณ์การทำภาพยนตร์สารคดีที่ผ่านมา เขาเริ่มเป็นที่รู้จักในวงกว้างในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์สารคดีเรื่อง “2,215 เชื้อ บ้า กล้า ก้าว” ในปี 2561 สารคดีที่ตามติดชีวิตตลอด 55 วัน ของ อาทิวราห์ คงมาลัย หรือ ตูน Bodyslam ระหว่างการวิ่งข้ามประเทศในโครงการ “ก้าวคนละก้าว” เพื่อ 11 โรงพยาบาลทั่วประเทศ

ไ้เริ่มสนใจงานสารคดีจากการได้ลองทำงานหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นหนังสั้น มิวสิควิดีโอ งานบันเทิงต่าง ๆ จนกระทั่งช่วงน้ำท่วมใหญ่ในปี 2554 เขาและเพื่อน ๆ ได้รวมตัวกันทำศูนย์กลางให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์น้ำในชื่อ “รู้สู้ Flood” ผ่านการทำแอนิเมชันวาฬสุดน่ารักและเข้าใจง่ายผ่านการย่อข้อมูลมหาศาล

“งานนี้ทำให้เราเห็นสิ่งที่เราทำมันเกิดผลกระทบเชิงบวกไปไกล เราเริ่มรู้สึกเหมือนกับว่าในมือมันมีเวทมนตร์ มีพลัง อีกอย่างคืองานที่เราทำไม่จำเป็นต้องเป็นโจทย์บันเทิงอย่างเดียวก็ได้” หลังจากนั้นไ้ก็เริ่มได้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสังคมเรื่อยมา กระทั่งถึงจุดที่เริ่มอินมากขึ้น เลยตัดสินใจเดินทางไปเรียนต่อที่นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

“เคยลังเลว่าจะลงเรียนหนังฝึกชั้นเรียนกำกับ หรือเรียนถ่ายภาพยนตร์ จนกระทั่งได้

อ่านหนังสือของเบนซ์ - ธนชาติ ศิริภักตราชัย เรื่อง New York 1st Time ก็พบว่าที่นั่นมีเปิดสอนสาขาเกี่ยวกับสารคดี หลักสูตร 2 ปี บวกกับที่บ้านพอจะช่วยเหลือค่าใช้จ่ายได้ เลยตัดสินใจไปเรียน เพราะอยากเข้าใจว่าสารคดีทำกันอย่างไร ตอนนั้นผู้กำกับสารคดีไทยเองก็ยังมีน้อย”

ผลงานสารคดีชิ้นแรก ๆ สมัยเรียนที่ไ้เล่าว่าได้รับผลตอบแทนข้างดีในแง่การได้รับเลือกไปฉายตามเทศกาลต่าง ๆ คือเรื่อง “Alex” เล่าเรื่องผ่านบทสนทนาของแม่ที่ต้องดูแลลูกผู้ซึ่งเป็นอัมพาต ต่อมาเขาได้รับการทาบทามจากพีแ็กซ์ - จิระ มะลิกุล แห่งค่าย GDH ให้ทำสารคดีเกี่ยวกับการวิ่งของพี่ตูนที่บางสะพาน ที่แรกเขาจะว่าจะกลับมาช่วยช่วงหยุดพักซัมเมอร์แล้วจะกลับไปทำงานต่อที่นิวยอร์ก ทว่าเมื่อโพรเจกต์ได้เปลี่ยนเป็นการติดตามการถ่ายทำวิ่งข้ามประเทศเขาจึงตัดสินใจกระโดดมาทำโพรเจกต์นี้แบบเต็มตัว และไม่กลับไปทำงานที่นิวยอร์กอีกเลย

ความน่าสนใจในกระบวนการทำงานของหนังสือสารคดีที่ไ้ค้นพบ คืองานสารคดีเป็นงานที่ยืดหยุ่นไม่ใช่เฉพาะในแง่ของวิธีการการถ่ายทำ หรือมุมกล้องเท่านั้น ทว่าคือวิธีคิด การจัดวางเรื่องเล่า ที่ตั้งแต่ช่วงเตรียมงาน ถ่ายทำ และตัดต่อ อาจจะถูกเปลี่ยนเป็นคนละภาพกันเลย “มีอาจารย์คนหนึ่งตั้งคำถามสองข้อต่อหนังที่ทำ นั่นคือหนังเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร และสองจริง ๆ แล้วหนังเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร” ไ้เล่าถึงชุดคำถามที่ช่วยให้เขาตั้งต้นเพื่อหาแง่มุมในการเล่าเรื่อง

“ยกตัวอย่างกรณีหนัง 2,215 เชื้อ บ้า กล้า ก้าว ถามว่า “หนังเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร” คำตอบคือเกี่ยวกับการวิ่งข้ามประเทศของคนคนหนึ่ง ส่วนคำถามที่ว่า “แล้วจริง ๆ หนังเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร” คำตอบคือ ชีวิตคนคนหนึ่งที่ต้องการเติมเต็มตัวเองด้วยการลงมือทำเพื่อคนอื่น กระทั่งมองลึกไปกว่านั้น คือ พี่ตูนใช้ชีวิตเหมือนเนื้อเพลงของตัวเอง ซึ่งสิ่งนี้ก็ตอบตัวตนของพี่ตูนได้ชัดเจนมาก”

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์สารคดี ไ้พอจะยืนยันได้ว่า กระบวนการทำสารคดี คือการต้องเอาตัวเองไปปะทะกับความจริง ในเมื่อหนังคือชีวิตเราต้องเอาชีวิตไปเจอชีวิตเท่านั้นถึงจะเข้าใจ เขายังมองด้วยว่า หนังสือสารคดีมีทั้งข้อได้เปรียบและข้อควรระวัง ข้อได้เปรียบที่ว่าเป็นคือมันมีพลังในการโน้มน้าวคนได้สูง ไม่ว่าจะเป็นภาพ เสียง การเรียบเรียงอย่างประณีต จะทำให้เกิดความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อได้เปรียบอีกอย่างคือการมีข้อข้อ “ความจริง” คนสามารถที่จะซื้อในสิ่งที่หนังเล่าได้อย่างไม่ตะขิดตะขวง แต่มันก็มาพร้อมกับข้อควรระวัง “เพราะความจริงของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความจริงบนจอผ่านการเลือกมานับครั้งไม่ถ้วนฉะนั้นการบอกว่า ‘สารคดีเท่ากับความจริง’ พูดแบบนี้ไม่ยุติธรรมต่อคนที่ต้องเสียผลประโยชน์จากเรื่องเล่าเรื่องนี้”

นี่คือข้อควรระวังของคนทำหนังสารคดีที่ไ้ถ้อยากฝาก ขณะที่กระบวนการเดียวที่จะช่วยพัฒนางานต่อได้คือ “การลงมือทำ”

A Documentary Film Maker: Revealing Multiplicity of Truths

Nottapon is a man who was behind the scene of 2215, a Thai documentary about the famous marathon journey, all the way from the southeast to the northeast of Thailand, of a Thai singer, Toon. He ran with the intention to earn money and support 11 hospitals across Thailand. Nottapon started his career from working in the film industry. He had tried working on short films, music videos, and other styles of media. He also worked on social issues and started to feel attached to such kind of work. Therefore, he decided to continue his study in the United States.

When he came back, he got an invitation from GDH to film a documentary of 2215, so he took it. He learned that filming documentary was quite flexible, not in terms of production, but in terms of storytelling. The real story is much more complicated than what we imagined it should be. The documentary filming process lies in real life. Since the story is based on a true story, we really need to assert our life into it. Nottapon's lesson to all his fans is that the only way to improve the work quality for people in this industry is to really “do it.”

TER NAWAPOL

ARTIST | DIRECTOR

14

Nawapol Thamrongrattanarit

นวพล รำทรงรัตนฤทธิ

ไม่เคยคิดว่าจะทำงานให้อีกแนวเลย

เหมือนเราเดินทำนี้มาตลอดชีวิต เราก็จะเดินแบบนี้

เราเชื่อในวิธีการไหน เราก็ทำงานแบบนั้น

อาวุธสำคัญ ของนักสร้างสรรค์คือความเชื่อ

นักเขียน คนกำกับ ศิลปิน และชายคนหนึ่งเชื่อว่างานสร้างสรรค์จะเติบโตได้ดีในที่ที่เคารพความแตกต่าง

หากจะพูดถึงคนทำภาพยนตร์ที่โดดเด่นที่สุดในยุคช่วงหลายปีที่ผ่านมา ชื่อของ “เต๋อ - นวพล ธำรงรัตนฤทธิ์” อาจเป็นหนึ่งในชื่อของผู้กำกับและนักเขียนบทที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุด ในฐานะของนักเล่าเรื่องที่มีอารมณ์ขันแหลมคม คนทำงานศิลปะที่จับเอาประเด็นร่วมสมัยมาถ่ายทอดชวนขบคิด และผู้กำกับที่มีวิถีทางในการทำงานชัดเจนที่สุดคนหนึ่ง

ตลอด 10 ปีที่ผ่านมา นวพลมีผลงานภาพยนตร์ขนาดยาว 8 เรื่อง ทั้งหมดนั้นเดินทางไปฉายตามเทศกาลต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ ได้รับทั้งรางวัลและคำวิจารณ์ หนึ่งในนวนพลมักจะได้รับเสียงตอบรับแบ่งออกเป็นสองทางชัดเจน ถ้าไม่ชอบก็ชัง แต่สิ่งหนึ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ ไม่ว่าผู้ชมจะชอบ “หนังเต๋อ” หรือไม่ ภาพยนตร์ทุกเรื่องของเขาก็สร้างบทสนทนาที่น่าสนใจมากมายขึ้นในสังคม ทุกครั้งที่ออกฉาย และสิ่งนี้คือเครื่องยืนยันถึงอิทธิพลของงานศิลปะภาพยนตร์ที่มีต่อสังคม

ภาพยนตร์ที่ไม่ได้อยู่นจอ

จากคนรักหนังสู่คนทำหนัง ก้าวแรกของเต๋อในโลกของการทำภาพยนตร์เริ่มต้นขึ้น เมื่อตอนที่เขายังเรียนมหาวิทยาลัย ในจังหวะที่วงการภาพยนตร์เริ่มให้การยอมรับกับงานดิจิทัล

“เราเกิดในยุคเปลี่ยนผ่านเทคโนโลยี เราได้เลยได้อยู่ในช่วงที่เราตัดต่อหนังในคอมฯ ได้ มีคนให้

ยืมกล้องแฮนด์แคม ตอนนั้นมันเลยคล้าย ๆ ว่า เฮ้ย ! ของพร้อมแล้ววะ งั้นลองสักทีไหม” ไม่มีใครรู้ว่าการทดลองครั้งนั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นของผู้กำกับภาพยนตร์ที่น่าสนใจที่สุดคนหนึ่งในเวลาต่อมา “หนังแบบเต๋อ” ตั้งแต่เรื่องแรกจนถึงเรื่องล่าสุดอย่าง “สาวทุทัง... ทุทังอย่างไรไม่ให้เหลือเธอ” ถูกคนดูจำนวนไม่น้อยตั้งแง่ไว้กับหนังของเขาจะต้องเป็นหนังเนิบช้า บทสนทนาเรื่อยเปื่อยไม่แสดงอารมณ์ชัดเจน ขณะเดียวกันก็มีคนจำนวนไม่น้อยเห็นว่าวิธีการนำเสนอในหนังแต่ละเรื่องของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยลูกเล่น และทั้งบางอย่างให้ขบคิดต่อไป แม้ว่าจะเสียงแตกแค่ไหน เขาก็ยังคงได้รับทุนจากสตูดิโอให้ผลิตผลงานอย่างต่อเนื่อง “เขาก็ไม่ได้มาหวังหรือบอกว่าหนังเรามันต้องร้อยล้านหรืออะไรแบบนี้ เขาเชื่อมั่นกับวิธีแบบนี้เขาก็ให้เราทำแบบนี้แหละ ที่เราทำก็เพราะรู้อยู่แล้วว่าหนังเรามันเป็นแบบไหน หน้าที่ของเราก็คือทำให้มันไม่ขาดทุน นั่นแหละเมื่อไม่ขาดทุนมันก็ได้ก่อความเสียหาย ทุกคนได้สิ่งที่ต้องการ มันแค่นี้เลยจริง ๆ”

“ทำสิ่งที่แม้ว่าทุกคนอาจจะไม่เห็นดีกับมัน แต่เรารู้สึกว่ามันถูกต้องสำหรับเรา เราก็ทำ” สิ่งที่อยู่นอกจอหนังของเต๋อ นวพล คือความเชื่อหลายระดับ

ระบบนิเวศที่ศิลปะงอกงาม

ปัจจุบัน (ขณะสัมภาษณ์) เต๋อ นวพลอยู่ในช่วงเว้นพักจากการทำภาพยนตร์ แต่เราจะยังเห็น

เขา “ออกกำลังกาย” อย่างต่อเนื่องบนพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ เขายังคงบริหารทักษะในฐานะนักเขียน นักเล่าเรื่อง ถ่ายทอดสตูดิโอสัมภาษณ์เพื่อนฝูงในแวดวงศิลปะที่น่าสนใจเอาไว้มากมาย “เราสนุกกับมันมากเลย ตอนเราเป็นคนจัดก็จะคิดว่า เอ คนเขาอยากรู้อะไรกันบ้างนะ หรือว่าไม่ต้องสนคนดู เราแค่อยากรู้อะไรแล้วก็ถามไปเลย อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้มันช่วยพัฒนาเราพอสมควร”

“ที่นี่มีสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่ค่อนข้างลำบากประมาณหนึ่งต่อวงการสร้างสรรค์เหมือนเราเห็นใครกินอะไรแปลกหน่อย ก็จะไปจ้องกันแล้วก็แบบว่า เฮ้ย กินอะไรนะ” สิ่งนี้ไม่ได้เกิดแค่กับภาพยนตร์เท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นประจำในวงการสื่อและงานศิลปะ เต๋อให้ความเห็นว่างานสร้างสรรค์จะเติบโตได้ดีเมื่อคนทำงานนั้นเชื่อมั่นต่อวิถีทางของตัวเอง ได้รับคำวิจารณ์จากชุมชนคนทำงานสร้างสรรค์ด้วยกันอย่างเข้าอกเข้าใจ และมีพื้นที่แสดงออกที่เคารพความแตกต่าง “ต่อให้เขาไม่ได้ทำงานแบบเดียวกัน หรืออยู่คนละสาขากันแต่มันส่งเสริมกันได้นะ ชุมชนที่ดีมันช่วยตรงนี้ได้มากเลย นอกจากเราต้องมีภูมิคุ้มกันที่ดีแล้ว เราก็ต้องการวิวัฒนาการที่ดีเหมือนกัน”

“ธรรมชาติของคนทำงานสื่อ มันต้องเจอความท้าทายเรื่องความสร้างสรรค์อยู่แล้ว ทำที่ชอบแหละครับ ทำที่อยากทำ แล้วก็ต้องเข้มแข็งนิดหนึ่ง”

A Director who Always Believes

Ter Nawapol Thamrongrattanarit is one of those directors and script writers who instantly come to mind when we talk about the most distinctive movie makers in recent years. He is known for his sharp sense of humour, integration of contemporary issues into his work and his unique directing techniques. For the past 10 years, Nawapol has made 8 films which were screened both locally and internationally. The films were met with awards and criticisms. It is normal to hear people say they either ‘love’ or ‘hate’ Ter’s works. However, one thing we cannot deny is that his movies have created interesting dialogues in our society, a solid proof of how influential movies can be. From movie lovers to movie makers, Ter kicked

off his career when he was a university student, the time when the film industry began to acknowledge the emergence of digital work. Nawapol is currently taking a break from movies but he is still present on online social sites, exercising his writing and narrating skills as well as doing live interviews with his artist friends. “This country has a challenging landscape for art producers. It’s like you saw someone eating something different and you stared at them, questioning them. This is what happens to not only the film industry but also to media and art in general.” He believes that art can only prosper if people really believe in the way they create art, get constructive feedback from the art community and are given a space where differences are respected.

YONG SONGGYOS

ARTIST | DIRECTOR

15

Songyos Sugmakanan
ทรงยศ สุขมากอนันต์

ถ้าเรายังไม่หยุดการแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ หรือสิ่งใหม่ ๆ
ให้กับตัวเอง ชีวิตเราก็ยังไม่เจอทางตันหรอก
และมันทำให้ผมกลับมาทำงานอย่างมั่นใจ

จุดเปลี่ยนในชีวิตผู้กำกับ กับบทเรียน “ชีวิตไม่มีทางตัน”

ผู้กำกับภาพยนตร์ ศิลปินรุ่นใหม่หนึ่งในจำนวนน้อยคนที่มีแนวทางการทำงานในแบบของตนเอง ประสบความสำเร็จตั้งแต่เริ่มสร้างผลงาน จนกลายเป็นที่จับตามองของวงการ

ผู้กำกับภาพยนตร์ นักเขียนบทและโปรดิวเซอร์วัย 46 ปี แจ็งเกิดในโลกบันเทิงจากผลงานร่วมกำกับการแสดงในภาพยนตร์เรื่อง “แฟนฉัน” (2546) ก่อนแยกตัวออกมาทำงานเดี่ยว “ยัง - ทรงยศ สุขมากอนันต์” เป็นผู้กำกับที่มักมีส่วนร่วมในการเขียนบทด้วยตนเอง ด้วยเหตุผลว่าต้องการเข้าใจในตัวบท ตัวละคร เพื่อจะสามารถถ่ายทอดทิศทางและเรื่องราวให้ทีมงานและนักแสดงได้เข้าใจ “เวลาทำงานกับทีมงาน ผมก็อยากได้อินพุตจากทุกคนด้วย ผมอาจลืดยังไงก็ไม่ได้ เพราะมองเห็นภาพว่ามีฉากเป็นแบบนี้ เสื้อผ้าแบบนี้ นักแสดงที่มาเล่นเป็นแบบนี้ แต่ผมทำงานมาระยะหนึ่ง ประสบการณ์หรือสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก็ถูกใช้ไปจนแทบจะร่อยหรอ ก็เลยรู้สึกได้ว่าถ้าได้ทำงานกับทีมงานที่มีอินพุตเยอะ ๆ มันจะเป็นการทำงานที่สนุกมาก ๆ”

กว่าจะก้าวมาถึงจุดที่ยืนในปัจจุบัน ทรงยศเคยผ่านช่วงสูงสุดและต่ำสุดมาก่อนแล้ว เขาเล่าถึงจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในชีวิตที่ทำให้เขาเข้าใจในท้ายที่สุดว่า ชีวิตไม่มีทางตัน

จุดเปลี่ยน

เริ่มจากช่วงที่เขาสอบเอนทรานซ์ไม่ติด ทำให้ต้องไปเรียนบริหารธุรกิจที่เอแบคอยู่ 2 ปี ช่วงนั้นเขารู้สึกเป็นทุกข์กับการเรียน จึงตัดสินใจลาออกเพื่อสอบเอนทรานซ์ใหม่จนสำเร็จได้ไปเรียนถ่ายภาพยนตร์ที่ตนเองชอบในคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ครั้งเรียนจบออกมาแล้วก็ยังไม่มีโอกาสได้ทำงานเป็นเรื่องเป็นราว ต้อง

เลือกไปใช้ชีวิตที่สหรัฐอเมริกาอยู่ปีกว่า ก่อนจะหวนกลับมารับตำแหน่งผู้ช่วยผู้กำกับโฆษณาที่พีโนมีนา ซึ่งเป็นโปรดักชันเฮาส์

ที่นั่นเขามีโอกาสได้ลองงานกำกับกระทั่งมีผลงานหนึ่งส่งเข้าประกวดที่มูลนิธิหนังไทย และนั่นคือจุดเปลี่ยนครั้งที่สอง “จากที่ไม่เคยคิดว่าจะเป็นผู้กำกับได้ ผมค้นพบว่าตัวเองก็สามารถทำมันได้” และจุดเปลี่ยนอีกครั้งหนึ่งที่เขาคิดว่าเป็นครั้งใหญ่มากในชีวิต คือหลังจากผ่านงานกำกับภาพยนตร์มาหลายเรื่อง นับตั้งแต่ “แฟนฉัน” “เด็กหอ” “ปิดเทอมใหญ่ หัวใจว่าวุ่น” “ห้าแพร่ง” จนถึง “Top Secret วัยรุ่นพันล้าน” ก็มาถึงช่วงที่เขา รู้สึกว่าเป็นช่วงขาลงของตัวเอง

“ตอนนั้นเริ่มมีผู้กำกับรุ่นใหม่ ๆ เข้ามา และพวกเขาทำงานหนังได้ร่วมสมัยกว่าเรา พุดประเด็นที่ร่วมสมัยได้มากกว่าเรา มันทำให้ผมรู้สึก หรือว่ามันหมดยุคของการเป็นผู้กำกับหนังไทยของเราแล้ว ตอนนั้นรู้สึกเหมือนล้มเหลว ตกต่ำ ทั้ง ๆ ที่เราเคยผ่านจุดที่รู้สึกได้ว่า เราทำหนังแล้วเคยประสบความสำเร็จมาก่อน” วงการบันเทิงไทยยังขับเคลื่อนไปในทิศทางเดิมในสายตาของเขา ไม่มีอิทธิพลจากไหนหรือนวัตกรรมใดมาเป็นอุปสรรคขวางความสำเร็จ นอกจากจุดเปลี่ยนของความคิด ทรงยศตัดสินใจลองหาประสบการณ์ใหม่ที่เขายังไม่เคยทำ นับเป็นจุดเปลี่ยนของชีวิตครั้งที่สาม

“จากที่เคยมีคนชวนไปทำทีวี ทำละคร หรืออะไรหลายอย่าง ผมเลยตัดสินใจลองไปทำดูก็ไปทำงานที่สมาคมผู้กำกับฯ ไปเป็นครูในบ้านเอเอฟ ได้ลองทำซีรีส์เรื่องแรก ‘วุ่นรักเจ้าชายกาแฟ Coffee

Prince Thailand’ ตรงนั้นผมก็ได้เรียนรู้กระบวนการในการทำซีรีส์ และมีโอกาสได้ทำซีรีส์เรื่องถัดมาคือ ‘ฮอโรมัน วัยว่าวุ่น’ มันเหมือนเหมือนจุดเปลี่ยนที่สำคัญมาก และทำให้เป็นดาวในวันนี้” ทรงยศหมายถึงบริษัทนาดาว บางกอก จำกัด ซึ่งมีชื่อของเขาเป็นกรรมการผู้จัดการอยู่

“มันทำให้ความศรัทธาความเชื่อมั่นในตัวเองกลับมา และทำให้เรารู้ว่า ถ้าเรายังไม่หยุดการแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ ชีวิตเราก็ยังไม่เจอทางตันหรอก และมันทำให้ผมกลับมาทำงานอย่างมั่นใจ มีความนิ่งในการทำงานมากขึ้น พอถึงวันนี้ผมก็ไม่ค่อยหวั่นไหวกับอนาคตข้างหน้าแล้ว”

ความสำเร็จ

หากย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเยาว์วัย ความสำเร็จของเขาอาจหมายถึงการทำหนังสักเรื่องที่คุณดูชื่นชอบ สร้างรายได้สูง และคว่ำรางวัลจากเวทีต่าง ๆ แต่เมื่อทำงานเรื่อยมาจนถึงวันนี้ เขาก็ค้นพบว่าแท้จริงแล้วความสำเร็จไม่ใช่ความยั่งยืน ครั้งหนึ่ง “แฟนฉัน” เคยประสบความสำเร็จด้วยรายได้ 137 ล้านบาท แต่ในเวลาต่อมาเขาก็สามารถทำหนังแล้วเจ๊งได้เช่นกัน

“งานที่ถือเป็นความสำเร็จมันจะอยู่ในใจเราไม่ว่ากี่ปีก็ไม่เคยเปลี่ยน นั่นคืองานที่เราทำแล้วกลับมาดูอีกครั้งก็ยังชอบ นั่นแหละคือความสำเร็จ และมันจะอยู่กับเราโดยไม่หายไปไหน มันเป็นความภูมิใจที่จะอยู่ติดตัวเราตลอดเวลา”

A Successful life Without a Cul-de-sac

A 46-year-old director, screenwriter and producer, Songyos made a name for himself from co-directing the movie Fan Chan (My Girl) in 2003. He believes that playing a part in script writing will help shed light into characters and provide the best directions for his crew. “When I work with my team, I want some input from each and every one of them too. I may lead the team because I can visualise the scene, the outfit, and the characters. I feel that the input from my team makes it really really fun.” Prior to his fame and success, Songyos experienced both highest and lowest points of his life and the life-changing moment has made him realise that life

truly has no dead end. While working as assistant to media director at Phenomena, a production house, he discovered his directing talent. After a lot of movies that he directed, from Fan Chan in 2003 to Ha Praeng (Phobia 2) in 2009, he experienced his downturn. “There were new directors, new talents who could tackle a variety of contemporary issues better than I could.” His breakthrough, however, came when he began directing his first TV series, Coffee Prince Thailand. That was the start of Nadao Bangkok, Co., Ltd, of which he is the managing director. “As long as we keep looking, our life won’t meet the dead end. I feel quite secure about the future.”

BAZ POONPIRIYA

ARTIST | DIRECTOR

16

Nattawut Poonpiriya
นัตววุฒิ พูนพิริยะ

เราอาจไม่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนบนโลกแฮปปี้ก็ได้
เราแค่ทำให้การ์เทตกรู๊ปของเราได้เข้าใจและรู้สึกกับสิ่งที่เราทำ

“ตัวตน” คนทำหนัง

ชายหนุ่มผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ตั้งแต่วัยเด็ก เจ้าของผลงาน “ฉลาดเกมส์โกง”
หนังไทยที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดจนหลายคนแซวว่า คือหนังฮอลลีวูดปลอมตัวมา

หลังจากหนังเรื่อง “ฉลาดเกมส์โกง” เข้าฉายเมื่อปี 2560 ก็กลายเป็นหนังไทยเรื่องเยี่ยมแห่งปีที่ประสบความสำเร็จทั้งในแง่ของคำวิจารณ์และรายได้ ทำให้ผู้กำกับฯ อย่าง “บาส - นัฐวุฒิ พูนพิริยะ” ก้าวไปยืนท่ามกลางแสงสปอตไลต์ราวกับว่าความหวังของหนังไทยนับจากนี้จะถูกฝากไว้ในมือเขา ความสำเร็จยังไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในประเทศไทย แต่ยังคงวางรั้วจากเวทีระดับนานาชาติ และนับเป็นการเปิดประตูแห่งโอกาสครั้งสำคัญที่ผลักดันให้นัฐวุฒิได้ร่วมงานกับทีมงานระดับฮอลลีวูด ซึ่งขณะนี้มียอดรายได้ 2 เรื่องมีทั้งที่เขียนบทเสร็จไปแล้ว และเรื่องที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการพัฒนาโปรดักต์

ย้อนกลับไปในช่วงวัยเด็ก เขาคลุกคลีกับการดูหนังโดยมักไปรื้อชั้นวิดีโอเพื่อหาหนังเก่า ๆ ยุค '80s มาดู พอเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก็เริ่มไปหาหนังที่นักวิจารณ์ยกย่องมาดู ความหลงใหลในโลกบนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์ทำให้นัฐวุฒิมีความฝันอยากจะเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ จนได้มีโอกาสเดินเข้าสู่โลกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และได้กำกับภาพยนตร์เต็มเรื่องแรก “Countdown” ภายใต้งัดค้ายหนัง GTH ในปี 2555 ทว่าการทำงานครั้งนั้นได้มอบบทเรียนสำคัญสำหรับการทำงานในวงการภาพยนตร์ของเขา...

“ผมค่อนข้างเป็นนักประดิษฐ์ที่เอาแต่ใจในระดับหนึ่ง เราคิดว่าเราชอบสิ่งนี้ เราอยากทำสิ่งนี้

เราอยากพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าทำแบบนี้มันก็ได้นะ แต่สุดท้าย ความเชื่อของเรามันอาจไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องที่สุดเสมอไป.... เมื่อย้อนกลับมาดูมันมีสิ่งที่เราชอบนะ แต่ก็ทำให้เข้าใจว่าทำไมคนอื่นดูถึงไม่ค่อยอิน เพราะผมคิดว่าเป็นหนังที่ไม่มีจิตวิญญาณ เหมือนบ้านที่มีคอนกรีต ไม่มีทิศทางลม ไม่มีต้นไม้ ไม่มีช่องแสง มันแห้ง ๆ นั่นคือความรู้สึกที่ผมมีต่องานชิ้นแรก”

เมื่อ “Countdown” ออกฉาย ปรากฏว่ารายได้ไม่เป็นไปตามที่หวังไว้ทำให้ความฝันที่จะได้ทำหนังเรื่องที่ 2 ต่อกันของเขาถูกขุดหลุมฝังดิน ต้องเปลี่ยนตัวเองมาทำงานในวงการโฆษณาและกำกับมิวสิกวิดีโอ ซึ่งทำให้เขาค่อย ๆ เข้าใจว่า “เราอาจไม่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนบนโลกแฮปปี้ก็ได้ เราแค่ทำให้ทาร์เก็ตกรุปของเราได้เข้าใจและรู้สึกกับสิ่งที่เราทำ ขณะเดียวกันก็ต้องหาหมุมที่ทำให้เรารู้สึกมีความสุขกับสิ่งนั้นด้วยนะ การไปทำงานอย่างอื่นนอกจากการทำหนัง ทำให้เราเข้าใจทาร์เก็ตมากขึ้น เรียนรู้ที่จะเข้าหาคนและรู้จักสื่อสารมากขึ้น”

และเมื่อโอกาสครั้งใหม่ในการทำหนังเรื่อง “ฉลาดเกมส์โกง” มาถึง เขารู้แล้วว่าจะต้องเล่าเรื่องแบบไหนจึงจะได้ใจคน “มีจุดที่อยากจะทำหนังเรื่องนี้เป็นหนังเชิงสังคมที่พูดถึงเรื่องการศึกษานายทุนเรียกผมไปคุย บอกว่าทำได้นะ แต่มันจะไม่ Success หากผมอยากทำสิ่งนี้จริง ๆ ก็ต้องแลกกันโดยที่ทุนสร้างหนังจะต้อง

ถูกลง” สุดท้ายเขาจึงถามตัวเองว่า คาดหวังอะไรในการทำงานชิ้นนี้ ซึ่งก็จะกลับไปเป็นเรื่องเดิมคือ “การแก้ปม” ของตัวเองที่เคยทำให้หนังขาดทุน ดังนั้น ฉลาดเกมส์โกงจึงต้องเป็นหนังที่สร้างความสนุกและทำเงินด้วย “ถือเป็นการได้บาปประมาณหนึ่งครับ” ชายหนุ่มยิ้ม และบอกว่าหนังเรื่องที่ 2 นี้เป็นการพยายามพูดกับคนอื่น โดยที่ต้องพยายามจะเชื่อในสิ่งที่กำลังพูดมากที่สุด “ฉลาดเกมส์โกงอาจจะดูเป็นหนังวัยรุ่น แต่สำหรับผมไม่ใช่เราต้องทำหนังเรื่องนี้ให้เหมือนหนังแอ็กชันที่ไม่ใช่แค่หนังเด็กลอกข้อสอบ แต่มันคือการจารกรรมบางอย่าง การถ่ายทำและทุกอย่างจะเล่นใหญ่เกินกว่าชีวิตจริง ขยี้เข้าไปในความรู้สึกของตัวเองที่อยู่ในมิตินั้น ๆ ต้องย้อนกลับไปถามตัวเองว่าสมัยเป็นเด็กมัธยม เวลาลอกข้อสอบแล้วเรากลัวขนาดไหน”

ในฐานะคนหนุ่มที่ได้เดินตามความฝันของตัวเอง เขาบอกว่าไม่ใช่แค่เฉพาะการทำหนังเท่านั้น แต่สำหรับทุกการลงมือทำบนโลกใบนี้เราจะต้องรู้จักตัวเองให้ได้ก่อนว่าตัวเองเป็นใคร ชอบอะไรและไม่ชอบอะไร อยากเห็นตัวเองให้มีโพลีชั่นแบบไหนในสังคม แต่ขณะเดียวกันก็ต้องหาจุดสมดุลในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้ได้ด้วย “ถ้ามันทำอะไรที่เหมือนเดิมตลอดทั้งชีวิต...แล้วมันจะสนุกตรงไหน”

Cheating the Destiny: Finding a Director's Identity

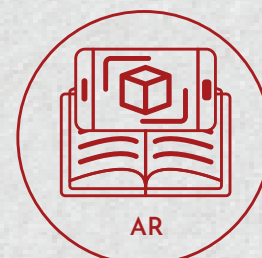
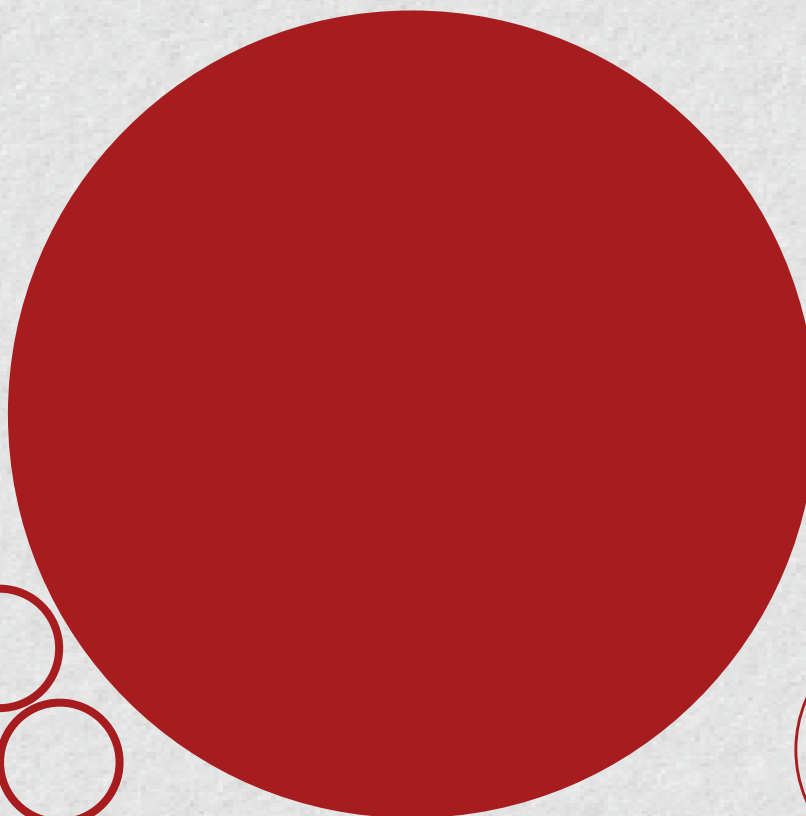
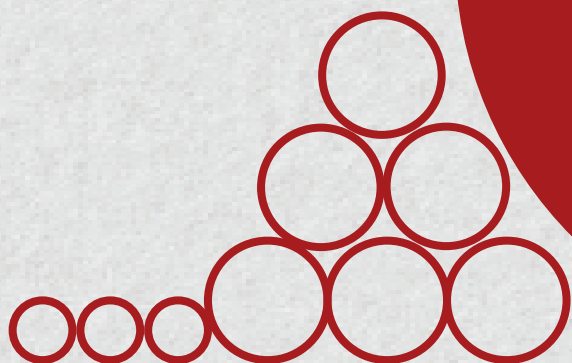
As a child, Nattawut Poonpiriya had dreamed of becoming a movie director, and eventually, he successfully made it with his masterpiece “Bad Genius.” The movie was released in 2017 and recognized as one of the most successful Thai films-not only among the Thais but also among the international audience. This great success put a spotlight on him and he was regarded by many as a representative for the future of the Thai movie industry. However, prior to his achievement and fame, Nattawut once failed. His film, “Countdown,” released in 2012, was not welcomed

by critics and fans. Thanks to the failure, he turned to the advertisement and music video industry. The experience from working in the new areas taught him that he did not have to impress everyone, but he had to know how to make his target audience understand what he was doing. When another movie directing opportunity was presented, he seized it, tried his best, and finally made it happen. Nattawut's attitude towards his work is that, “we need to know who we really are, what we like or don't like, and make new things. If we always do the same thing, how would our life be fun?”

SOCIAL MOVER

ผู้ขับเคลื่อนสังคม

HUMAN DEVELOPMENT
MEDIA
SPORT
ENVIRONMENT
EDUCATION

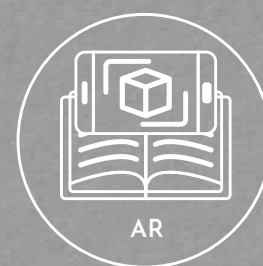

Scan
this
page

SOCIAL MOVER

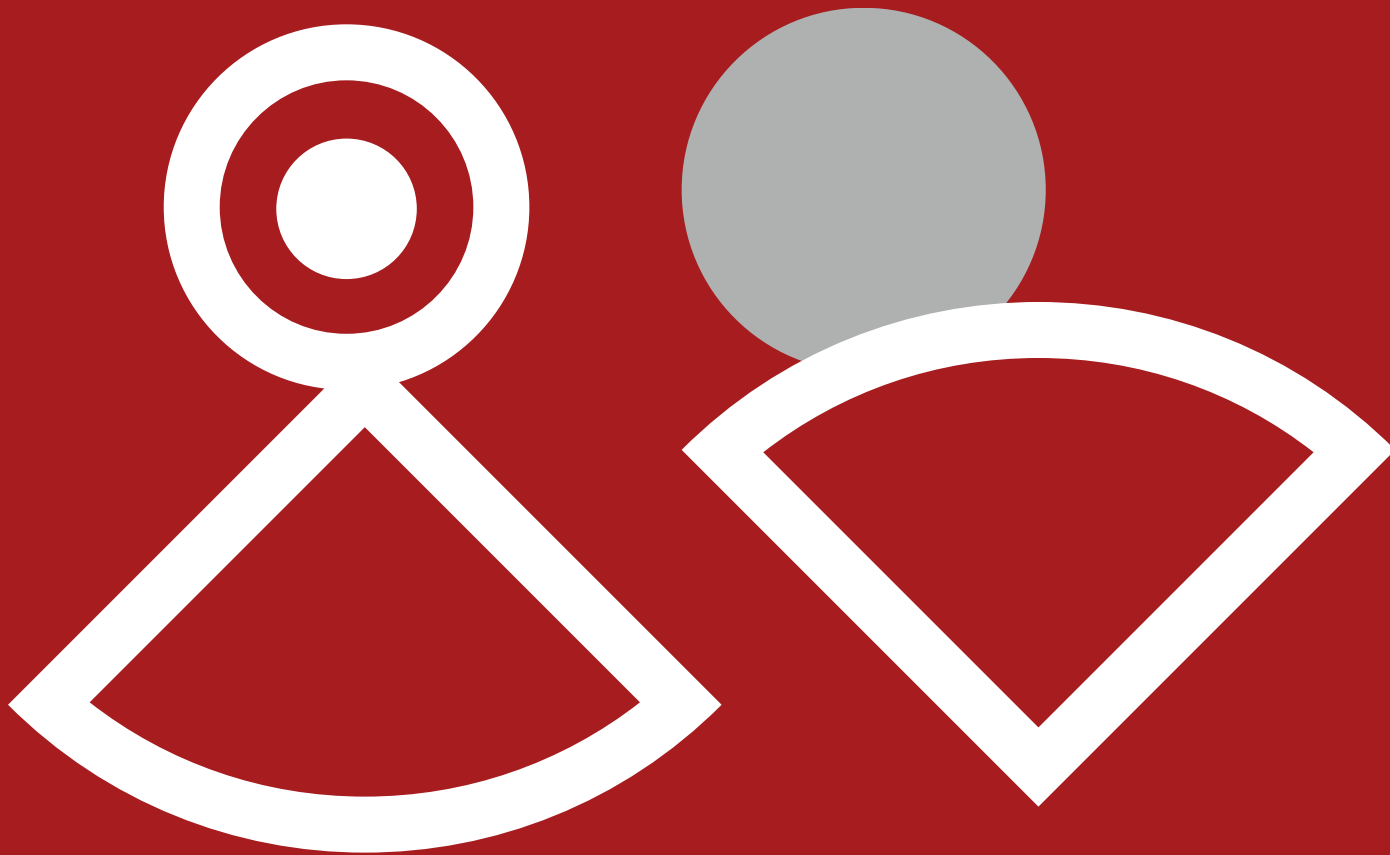
HUMAN DEVELOPMENT

- 17 Supin Thanawatseri
- 18 Damkerng Mungthanya
- 19 Panisara Arayaskul
- 20 Dujdao Vadhanapakorn
- 21 Sompoch Tubcharoen
- 22 Lalana Kongtoranin
- 23 Sinee Chakthranont
- 24 Janyawat Thabjan
- 25 Haemavitch Varith
- 26 Monton Manit

Scan
right
page

HUMAN DEVELOPMENT

O-LUNLA

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

17

Supin Thanawatseri
สุพิน ธนวัฒน์เสรี

ภูมิปัญญาและประสบการณ์
บางอย่างของผู้สูงอายุควรได้รับการส่งต่อ
ไม่ใช่ปล่อยให้หายไป คนวัยนี้ยังทำอะไรใหม่ ๆ ได้อีกมากมาย

“โอ-ลันลา”

คอมมูนิตีเบิกบานใจสำหรับผู้สูงวัย

ด้วยเห็นว่ากลุ่มผู้สูงอายุก็ต้องการการเรียนรู้และแรงบันดาลใจ
นิตยสารเฉพาะกลุ่มที่สุพิน ธนวัฒน์เสรีก่อตั้งขึ้นจึงไม่ได้ให้เพียงข้อมูลบนหน้ากระดาษ

“สุพิน ธนวัฒน์เสรี” คร่ำหวอดอยู่ในวงการสื่อมานานร่วม 25 ปี และในปี 2558 เธอได้รวมตัวกับเพื่อนๆ ก่อตั้ง “โอ-ลันลา (O-lunla)” นิตยสารสำหรับผู้สูงอายุ เดินสวนกระแส Digital Disruption ในยุคที่หลายคนมองว่าสื่อสิ่งพิมพ์ตายไปแล้ว!

สุพินซึ่งมีตำแหน่งเป็นบรรณาธิการเล่าว่า “ทำงานสายสื่อมวลชนมาตลอด ได้อ่านหนังสือ เห็นข้อมูลด้านต่าง ๆ และมีโอกาสได้อ่านบทวิเคราะห์ของกูรูด้านการจัดการคือ ปีเตอร์ เอฟ. ดรักเกอร์ ที่บอกว่าในอนาคตโลกจะมีจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น จึงมีไอเดียอยากทำสื่อสำหรับผู้สูงอายุ แต่ก็ยังไม่ตกผลึก เพราะสื่อกำลังเปลี่ยนแปลง เราค่อย ๆ ศึกษาข้อมูลและพฤติกรรมผู้สูงอายุ อีกราว 6-7 ปีต่อมา เราถึงตัดสินใจเริ่มทำนิตยสารที่ชื่อว่า ‘โอ-ลันลา’ อยู่ภายใต้บริษัทเปเปอร์คอร์ส จำกัด”

“เราและเพื่อนๆ เป็นกลุ่มคนเจนเนอเรชันเอกซ์ (Generation X) ที่ต้องดูแลพ่อแม่สูงวัยทั้งเชิงสุขภาพกาย ใจ และพฤติกรรม ขณะที่ตัวเราเองก็เริ่มมีความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ปวดหลัง สายตายาว พุดง่าย ๆ คือเราเป็นกลุ่มคนที่กำลังจะเข้าสู่วัยชราในอนาคตนั่นเอง”

นิตยสารจึงมุ่งสื่อสารกับคนสองวัย คือผู้สูงอายุและลูกหลาน ใช้ชื่อ “โอ-ลันลา” ก็เพื่อสื่อถึงความสนุกที่จะได้ทำอะไรใหม่ ๆ การเกษียณอายุไม่ได้

หมายความว่าชีวิตจะหยุดนิ่ง แต่ยังสามารถเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ได้อีกมากมาย และต้องเตรียมพร้อมเรื่องสุขภาพตนเองให้ดีด้วย

“คนที่มาขึ้นปกไม่ใช่เซเลบริตี้ แต่เป็นผู้สูงอายุธรรมดาอายุ 60 ปีขึ้นไป เพราะเราอยากให้เป็นเรื่องราวแรงบันดาลใจที่ทุกคนทำได้ ในเล่มมีคอลัมน์สัมภาษณ์คนสูงวัยที่ยังทำงาน และเบลนด์คอลัมน์ที่เป็นความเห็นคนรุ่นใหม่เข้าไปด้วย เราตั้งใจให้เป็นนิตยสารอ่านสบาย ฟอนต์ใหญ่อ่านง่าย เลือกเรื่องที่อยู่ในเทรนด์มาเป็นคอนเทนต์ เช่น การทำงานจิตอาสา การเป็นยูทูบเบอร์ การค้นพบอาชีพใหม่หลังวัยเกษียณ”

ปัจจุบันนิตยสารวางในร้านกาแฟ โรงพยาบาล ร้านสินค้าสุขภาพ รวมถึงหน่วยงานราชการต่าง ๆ โดยทีมงานได้พัฒนาเว็บไซต์ Olunla.net และสื่อโซเชียลอย่างเฟซบุ๊กและไลน์แอดในชื่อ Olunlaclub ควบคู่ไปกับการผลิตนิตยสาร เพื่อสร้างเป็นคอมมูนิตีมีปฏิสัมพันธ์กัน

“ทำไปประมาณ 1 ปี มีผู้ใหญ่ในสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สำนักงาน ก.พ.) ติดต่อเข้ามาเพราะเห็นว่าคอนเทนต์น่าสนใจ จึงขยายงานสู่การจัดหลักสูตรปัจจุบันนี้เทคให้กับข้าราชการเกษียณ ในชื่อ Retire & Restart เพราะตามงานวิจัยหลายคนเกษียณแล้วอาจจะแฮปปี้อยู่ 2-3 ปี

แต่สุดท้ายถ้าไม่เตรียมความพร้อมว่าจะทำอะไรต่อก็อาจจะรู้สึกถดถอยลงการได้เรียนรู้ที่จะทำอะไรใหม่ ๆ ได้พบเพื่อนใหม่ ทำให้มีชีวิตชีวา ไม่เหงา ห่างไกลโรค ซึ่งดีต่อสังคมและประเทศชาติโดยรวม”

นอกจากนั้นยังขยายสู่การจัดงานอีเวนต์ ทั้งที่จัดขึ้นเองและร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ มีเวิร์กช็อป เรื่องอาชีพ สุขภาพ การทำอาหาร เรียนร้องเพลง การออกกำลังกาย และจัดทริปท่องเที่ยวอีกด้วย

แม้ในวันนี้ชื่อ “โอ-ลันลา” เป็นที่รู้จักในระดับที่น่าพึงพอใจ แต่สุพินเผยว่ากว่าจะมาถึงจุดนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะต้องลงมือทำเองทุกขั้นตอน ทว่าเมื่อนั่งมองผลลัพธ์ที่ได้มอบรอยยิ้มและความสุขให้กับกลุ่มคนสูงวัยและลูกหลานแล้ว เธอและทีมงานมีความสุขมาก

“สำหรับคนที่อยากทำสื่อลักษณะนี้ บอกได้เลยค่ะว่าไม่่ง่ายท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของวงการสื่อ แต่หากคุณอยากทำจริง ๆ อยากส่งต่อคอนเทนต์ดี ๆ ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่น ก็ถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจ กลุ่มผู้สูงวัยกำลังจะเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนี้ ภูมิปัญญาและประสบการณ์บางอย่างของพวกเขาควรได้รับการส่งต่อ และคนวัยนี้ยังทำอะไรใหม่ ๆ ได้ อีกมากมาย”

A Magazine Publisher with a Lot of Love

The idea behind ‘O-lunla’, according to Supin Thanawatseri, is that: “The world is facing a growing number of elders. Their physical and mental health issues can be worrisome, one of which has to do with their worsening optical vision. Therefore, I, together with my acquaintances who also work closely with media, founded ‘O-lunla’ to target not only at the elders but also their younger family members. The name symbolises the joy of doing and learning something new every day, despite living the post-retirement life. We do not feature celebrities on the cover but instead laypeople of sixty years or above so that they can be the source of inspiration to those alike. The fonts used in

this magazine are easy-to-read and of optimal sizes.” ‘O-lunla’ can be found at several cafés and waiting areas in hospitals, organizations and tourist attractions all over the country. As a result, it has created the sense of community among the audiences. “After a year, ‘O-lunla’ gained more public recognition, for example, from Office of the Civil Service Commission (OCSC), where our magazine expanded into workshops, short courses, events and outings for retired government officers. These elders are particularly prone to depression.”, Supin added. Despite having an uneasy job, Supin and her team feel assured that every bit of smile and happiness from the target audiences is well worth it.

KRU ICE

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

18

Damkerng Mungthanya
ดำเกิง มุ่งธัญญา

สิ่งสำคัญที่สุดคือการสอนโดยไม่ต้องพูดไม่ต้องบอก
เช่น เรขยັນ มาตรงเวลา คนที่อยู่รอบข้างเขา
ก็จะรู้เองและนำไปทำตามได้

ในสายตาของผู้เป็นครู

ครูผู้เป็นตัวอย่างว่าความพิการหาใช้ข้อจำกัดในการทำในสิ่งที่รัก หากทุ่มเทและพยายาม

เมื่อพูดถึงผู้พิการทางสายตา หลาย ๆ คน มักจะคิดว่าสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้นั้นมีอยู่อย่างจำกัด แต่ไม่ใช่สำหรับ “ครูไอซ์ - ดำเกิง มุ่งธัญญา” เพราะนอกจากจะคว้าปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาแล้ว ตอนนี่ยังได้บรรจุเป็นคุณครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัยอีกด้วย เส้นทางนี้ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีความพิการทางสายตาเป็นอุปสรรคก้อนใหญ่ ขวากหนามเหล่านั้นก็ดูจะแหลมคมยิ่งกว่าเดิม

ครูไอซ์เล่าให้ฟังว่า ตอนเรียนอยู่ที่คณะครุศาสตร์จะสามารถใช้อักษรเบรลล์ หรือการพิมพ์ตอบในคอมพิวเตอร์ที่มีเสียงอ่านในการทำข้อสอบได้ แต่ในชีวิตการเป็นครูต้องเจอโจทย์ปัญหาที่มากกว่านั้นว่าจะสอนอย่างไรให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนเข้าใจตรงกันและยังสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ “ต้องบอกให้เด็กเข้าใจว่าเราอ่านไหนได้ อันไหนไม่ได้ เช่น เวลาเด็กจะตอบคำถามก็ตอบมาเลย ไม่ต้องยกมือเพราะว่ายกมือเราก็ไม่เห็น หรือการส่งงานถ้าเด็กเขียนมาก็จะอ่านไม่ได้ ก็จะขอให้เด็กพิมพ์ส่งมา”

การจัดการเรียนการสอนยังเป็นอีกหนึ่งความท้าทายที่ครูไอซ์ต้องเผชิญเช่นเดียวกับครูคนอื่น ๆ และยังท้าทายมากขึ้นเมื่อโจทย์ต้องเปลี่ยนไปจากคนอื่น ๆ โดยปกติแล้วครูไอซ์จะสอนโดยใช้สไลด์จาก PowerPoint เป็นหลัก แต่สื่อหนังสือของครูไอซ์ต้องส่งไปทำเป็นอักษรเบรลล์ ถ้าทำไม่ครบก็ต้องจัดเองโดยใช้พิมพ์ดีดอักษรเบรลล์ และก็ต้องพยายามหากิจกรรมที่หลากหลายมาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกกับการเรียน “พอสอนไปหลาย ๆ ปีก็รู้ว่าเราต้องเน้นความหลากหลาย ใช้โปรแกรม Kahoot บ้างซึ่งเด็กชอบที่สุดแล้ว หรือจะให้มานำเสนอหน้าห้อง ให้เอาข้อสอบมาสอนเพื่อน มี Google Quiz บ้าง”

ความทุ่มเทและเป็นกันเองของครูไอซ์ทำให้เด็ก ๆ ก็ยิ่งตื่นเต้นกับวิธีการสอนในแต่ละครั้ง และยิ่งกล้าที่จะเข้ามาพูดคุยทำความรู้จักรวมไปถึงให้ความช่วยเหลือกับครูคนพิเศษ “เด็กส่วนใหญ่เขาจะตื่นเต้นว่าเราจะสอนยังไง ยิ่งเขาเห็นว่าเราเป็นแบบนี้แต่ยังทำได้ เด็กก็กล้าเข้ามาคุยกับเรามากขึ้น บางทีเวลาเราเดินเขาก็จะเข้ามาช่วย” ครูไอซ์ยังบอกอีกด้วยว่าบรรยากาศการช่วยเหลือกันของที่โรงเรียนทำให้เขาสามารถทำหน้าที่ได้อย่างครบทุกด้านหนึ่ง ส่วนไหนที่

ครูไอซ์ทำไม่ได้ก็จะมีคนคอยช่วยเหลือ และคอยหาหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมอบหมายให้แทน ส่วนเด็ก ๆ ก็มีความตั้งใจ มีทั้งที่คอยมารับครูไอซ์ข้ามถนน หรือเดินไปส่งที่สถานีรถไฟ เป็นความภาคภูมิใจที่สุดของครูไอซ์ในการสร้างคน “เด็กที่เรียนกับเราแล้วก็เห็นเขาโตขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น แค่นี้เราก็ภูมิใจแล้ว ดีใจและภูมิใจมากกว่าการได้รางวัล”

ครูไอซ์ยังภาคภูมิใจในอาชีพครูของตัวเองที่มีส่วนให้เขามีรายได้ช่วยส่งให้ครอบครัว และการเรียนรู้ในการเอาชนะตัวเอง “ความภูมิใจอีกอย่างก็คือการเอาชนะตัวเอง หลายครั้งที่บางอย่างเราคิดว่าเราทำไม่ได้แน่เลย แต่แล้วมันก็ผ่านมาได้ครับ” ในส่วนของความเป็นครู ครูไอซ์ทิ้งท้ายไว้ว่า คนทุกคนสามารถเป็นครูกันได้หมด สิ่งสำคัญคือการสอนโดยไม่ต้องพูดหรือบอก แต่เป็นการกระทำที่จะทำให้คนรอบข้างรับรู้มองเห็น และนำไปทำตาม โดยเฉพาะกับนักเรียน “สิ่งสำคัญคือการสอนโดยไม่ต้องพูดไม่ต้องบอก เช่น เราขยัน มาตรงเวลา คนที่อยู่รอบข้างเขาก็จะรู้เองและนำไปทำตามได้ แค่นี้แบบอย่างให้เขาเราอาจจะไม่ได้เพอร์เฟกต์ในทุก ๆ ด้าน แต่ว่าอะไรที่เราอยากให้เด็กเป็นเราก็ต้องพยายามทำให้ได้”

Overcoming Disabilities

Many people may believe that visual impairment can limit and restrict their life. This is not, however, for Damkerng “Kru Ice” Mungthanya, who has completed a bachelor’s degree with first class honours from the Faculty of Education, Chulalongkorn University. Currently, he is a teacher of English at Satri Si Suriyothai School. Kru Ice demonstrated that, back in his undergraduate study, he could use Braille or a computer equipped with voiceover to facilitate his study life. In reality as a teacher, however, life is much more difficult than that. There are numerous considerations of how to ensure that students and a teacher are at the same page and how to provide effective teaching to our students. Teaching, for him, is even more challenging with some limitations he has. Normally, Kru Ice mainly uses PowerPoint as his teaching material. He further

explained, “After having been teaching for several years, I think we cannot rely on a single teaching method. Student diversity is very important, so I try to adopt various teaching methods. Sometimes, I use Kahoot, which is one of my students’ favorite game-based learning platforms, or I have my students give a presentation in front of the class. Also, I adopt a peer-teaching method which allows my students teach each other before the exam; thus, they can review what they have learned.” Due to his dedication and cordiality, his students are always excited to study with him. “In my teaching life, nothing could not make me prouder than having seen my students growing up and being more responsible. And I think everyone can be a teacher by their action. People don’t normally follow what we teach, but they will follow what we do.”

OPAL

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

19

Panisara Arayaskul
ปานิสรา อารยะสกุล

ถ้าเราเคารพตัวเองในแบบที่เราเป็น เราจะมีความสุขกับมัน
แม้ว่าใครจะมองว่าเราสวยหรือไม่ก็ตาม

ความงามในนิยามที่เปลี่ยนไป

นักแสดงมากความสามารถที่เปลี่ยนมุมมองเรื่องความงาม
ของผู้หญิงให้กลายเป็นการรู้จักคุณค่าในตัวเอง

“โอปอล - ปาณิสรา อารยะสกุล” นอกจากจะเป็นนักแสดงและพิธีกรมากความสามารถที่โลดแล่นอยู่บนจอโทรทัศน์แล้ว เธอยังเป็นตัวแทนของผู้หญิงยุคใหม่ที่ต่อสู้กับแนวคิดความงามในอุดมคติของสังคมไทย เพราะเธอเชื่อว่าทุกคนก็สวยได้ในฉบับของตัวเอง ซึ่งจุดยืนนี้ทำให้ค่านิยมของผู้หญิงหลายๆ คนเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

นิยามความสวยในมุมมองของโอปอลไม่ได้จำกัดอยู่ที่รูปร่างหน้าตาหรือสีผิว แต่เธอให้คุณค่ากับความสามารถและความสุขที่ได้เป็นตัวของตัวเอง เพราะเมื่อไหร่ที่ผู้หญิงเห็นคุณค่าของตัวเองแล้ว เมื่อนั้นความงามจะเปล่งประกายออกมาอย่างที่สุด

แนวคิดดังกล่าวสะท้อนผ่านผลิตภัณฑ์แบรนด์ Oab's Soap หรือที่เรียกกันว่า “สบู่โอบโซฟ” ซึ่งโอปอลใช้เวลาในการคิดค้นพัฒนา โดยเริ่มจากการต้องการต่อยอดธุรกิจจากร้านกาแฟ O'S Coffee พัฒนามาเป็นสบู่และสครับกาแฟ แรกเริ่มตั้งใจจะขายในร้านกาแฟอย่างเดียวแต่ด้วยเสียงตอบรับและความสนใจจากลูกค้าทำให้ตัดสินใจสร้างแบรนด์ในที่สุด

เมื่อตัดสินใจจะทำแบรนด์ โอปอลเป็นคนดูแลวางแผนตัดลีนใจทุกรายละเอียด ตั้งแต่คิดค้นพัฒนาผลิตภัณฑ์ ออกแบบ Packaging และตัดสินใจเข้าไปพบกับกระทรวงพาณิชย์เพื่อพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพจนได้รับการคัดเลือกเป็น Top Thai Brand 1 ใน 10 แบรนด์ที่ดีที่สุดเพื่อทำการส่งออกสำหรับไปตีตลาดในเอเชีย ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถการันตีได้ว่าแบรนด์สินค้าที่มาพร้อมแนวคิดคุณค่าความงามในตัวเองนั้นได้รับการยอมรับในระดับที่กว้างขึ้น มีช่องทางการจำหน่ายที่น่าเชื่อถือในประเทศเพื่อให้เข้าถึงลูกค้ามากที่สุด โดยปัจจุบันมีวางจำหน่ายที่ Watsons, EVEANDBOY, Tops, Big C และ 7-11

“แบรนด์นี้จึงต้องการสื่อว่าคุณสามารถสวยมั่นใจจากข้างในได้ นี่คือทิศทางมาร์เก็ตติ้งของเรา ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง สิ่งที่เราอยากส่งสารออกไปคือ เราอยากให้ทุกคนมีความสุขกับตัวเอง มีความสุขที่ได้ดูแลตัวเอง ได้สวยและมั่นใจจากข้างในเพื่อตัวเอง ไม่ต้องสวยเพื่อให้ใครมาชม นั่นคือคุณค่าที่อยากมอบให้สังคมผ่านแบรนด์ของเรา”

แน่นอนว่าจากนักแสดงมาสู่นักธุรกิจที่มุ่งมั่นกับการสร้างแบรนด์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย โอปอลต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกันเธอก็มองว่าตัวเองไม่ใช่คนธุรกิจที่เอาแต่ตั้งเป้าว่าปีนี้ต้องการกำไรเท่าไร เพราะสิ่งที่เป็นตัวตนของเธอคือการเก็บเกี่ยวประสบการณ์และความสุขระหว่างทางมากกว่า หากยอดเดือนนี้ตก ก็มีความหวังว่าจะสู้กันใหม่ในเดือนหน้า

“บางคนอาจคิดว่าที่เราได้รับเลือกเพราะเป็นแบรนด์ดารารหรือเปล่าจริงๆ โปล์ทำงานหนักมากเพื่อให้คนยอมรับในคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และมองข้ามตัวโปล์ไป โปล์ตั้งใจในทุกขั้นตอน เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ออกมาดีคุณภาพ และสินค้าขายได้โดยไม่ต้องใช้ชื่อเสียงโปล์ อยากให้คนใช้ผลิตภัณฑ์มีความสุข มีความรู้สึกดีกับตัวเอง และที่สำคัญที่สุดคือเรามองตัวเองอย่างไร ถ้าเราเคารพตัวเองในแบบที่เราเป็น เราจะมีความสุขกับมัน แม้ว่าใครจะมองว่าเราสวยหรือไม่ก็ตาม”

Redefines the Notion of Beauty

Besides being a talented actress and TV host, Panisara, aka Opal, is also a representative of modern women fighting against the traditional idea of beauty in Thai society. Her concept of beauty is not limited to an appearance or skin tone. She values her talent and the joy of being herself because when women see their worth, beauty will shine its brightest shade. The idea is reflected in Oab's Soap brand. “This brand aims to send a message that you can be beautiful and confident from the inside, which is our marketing direction. Most customers are women. What we want to convey is that we want everyone to be happy

with themselves. You don't have to be beautiful for anyone to see. That is the value that we want to give to society through our brand.” Opal has been working very hard to get people to accept the quality of the products, instead of focusing on her fame. She is attentive at every step to make the products come out with quality, and they are sold without using her name. “I want people who use my soap happy and have a good feeling about themselves. The most important thing is, how do we view ourselves? If we respect who we are, we will be happy, regardless of how they see us.”

DUJDAO

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

RU
OK

20

Dujdao Vadhanapakorn
ดุษฎา วาฒนปกรณ

ถ้าคนเรามีพื้นที่พร้อมที่จะเข้าใจต่อกันมากขึ้น
รู้จักคิดในมุมมองของคนอื่นบ้าง
บรรยากาศสังคมก็จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเช่นกัน

เสริมสร้างจิตใจ เปลี่ยนสังคม ให้ “เข้าใจ” กันมากขึ้น

ผู้นำศาสตร์การเคลื่อนไหวมาบำบัดจิตใจที่ช่วยให้คนจุดคิด เรียนรู้ และเข้าใจตัวเอง

“ตอนเรียนปริญญาตรีได้ทำละครเวที พอเรียนจบมาอยากทำอะไรต่อ และมีโอกาสได้ทำ Physical Theatre ที่เน้นเรื่องการเคลื่อนไหว ได้ใกล้ชิดกับร่างกายตัวเอง จากจุดนี้เองทำให้เราพบว่า เราอยากทำอะไรที่ใช้ร่างกายแต่ส่งผลถึงจิตใจ ด้วยความอยากรู้และมีแพลนไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ก็เลยเลือกศึกษาต่อด้านนี้เพื่อหาคำตอบว่าการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับการทำงานของจิตใจอย่างไร”

“ดุษฎี วุฒิปริญญาตรี” นักบำบัดจิตด้วยศิลปะการเคลื่อนไหว คนแรก ๆ ของประเทศไทย ที่เรียนจบศาสตร์นี้มาโดยตรงแล้วถึงเหตุผลที่ทำให้เธอตัดสินใจเรียนปริญญาโทสาขา Dance Movement Psychotherapy (การบำบัดจิตด้วยศิลปะการเคลื่อนไหว) ที่ Goldsmiths University of London

“คอร์สนี้สอนให้รู้ว่าการเต้นหรือการเคลื่อนไหวไม่ได้เป็นศิลปะสวยงามเพื่อความสนุกสนานหรือเพื่อการปลดปล่อยเพียงอย่างเดียว แต่ถ้าทำมันดี ๆ มันคือกระบวนการช่วยคิดและเข้าใจในตัวเอง ซึ่งมีอาณาเขตมากพอที่จะเยียวยาจิตใจคนได้ด้วย” ดุษฎีอธิบายถึงหัวใจสำคัญของหลักสูตรการบำบัดจิตด้วยศิลปะการเคลื่อนไหว

เมื่อถามถึงความสัมพันธ์ของการเคลื่อนไหวกับจิตใจ ดุษฎีบอกว่า การเคลื่อนไหวทำให้เรารู้

เท่าทันจิตใจของตัวเอง รับรู้ในในทุกองศาของร่างกาย มีความรู้สึกนึกคิด มีความทรงจำ ประสบการณ์ชีวิต การที่เรารู้จักเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต จะทำให้เราเข้าใจความเป็นไปของตัวเองอย่างมีเหตุมีผลมากขึ้น นำไปสู่การตั้งรับและแก้ปัญหาที่เข้ามาในชีวิตได้ และเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น “ร่างกายเป็นแหล่งรวมข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเรา ทั้งสิ่งที่เราทำได้และทำไม่ได้ มันบันทึกตั้งแต่วันแรกที่เราก่อเกิดจนถึงปัจจุบันและไม่เคยหยุดแม้กระทั่งเวลาที่เรานอนหลับ เราจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเราผ่านผัสสะทุกอย่าง การเคลื่อนไหวร่างกายจึงเป็นการกระตุ้นสิ่งที่ลืมไปแล้วมาเชื่อมโยงกับความคิด หรือถึงทักษะที่เราอาจจะไม่ค่อยได้ใช้ไม่ค่อยได้หยิบมาลองเอามาประมวลแล้วเกิดความเข้าใจในตัวเอง”

ด้วยบทบาทของนักจิตบำบัดที่อยากให้ใคร ๆ รู้จักตัวเองและเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น จึงนำไปสู่การเป็นโฮสต์ประจำรายการพอดแคสต์ R U OK ที่หยิบยกพฤติกรรมในชีวิตประจำวันและเรื่องใกล้ตัวมาสื่อสารในมุมมองที่แตกต่าง เพื่อทำให้ปัญหาสุขภาพจิตเป็นเรื่องเข้าใจง่ายและสื่อสารถึงคนทั่วไปในวงกว้างขึ้น โดยเธอเล่าถึงประสบการณ์ประทับใจจากการเป็นวิทยากรใน R U OK ที่ทำให้เด็กเรียนมัธยมคนหนึ่งที่มีปัญหาสุขภาพจิตและเคยมีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง ตัดสินใจขอรับการช่วยเหลือจาก

นักจิตวิทยาประจำโรงเรียน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เปิดใจก็คือการได้ฟังรายการ R U OK

นอกจากนี้ ดุษฎียังมีตำแหน่งเคยเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการอาวุโสด้านการสื่อสาร บริษัทกรุงเทพดุสิตเวชการ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีบทบาทในการนำทักษะนักจิตบำบัดมาถ่ายทอดแก่บุคลากรทางการแพทย์ เป็นการทำงานเชิงป้องกันเพื่อจัดการด้านคุณภาพความปลอดภัยของผู้เข้ารับบริการ โดยใช้ทักษะการสื่อสารเพื่อแสดงความเห็นใจ (Empathic Communication) เลือกใช้น้ำเสียง คำพูด และการแสดงออกอย่างเหมาะสมเพื่อประคับประคองคนไข้ควบคู่ไปกับการรักษาอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย

คุณค่าของการเป็นนักจิตบำบัดของดุษฎีคือการทำให้ผู้คนรู้จักเข้าใจตัวเองและนำไปสู่ความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเธอเชื่อว่าสิ่งนี้จะทำให้สังคมน่าอยู่ขึ้น “ถ้าคนเรามีพื้นที่ที่พร้อมจะเข้าใจกันมากขึ้น รู้จักคิดในมุมของคนอื่นบ้าง บรรยากาศสังคมก็จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเช่นกัน” เพราะสิ่งที่เรียกว่า Empathy คือสิ่งที่ดุษฎีเรียกว่าเป็นของขวัญที่ได้รับจากการเป็นนักจิตบำบัด เธอจึงอยากบอกเล่าและมอบสิ่งนี้ให้สังคมด้วยเช่นเดียวกัน

Dance for Social Harmony

Dujdao Vadhanapakorn is a very first Thai dance movement psychotherapist who obtained Master's degree in Dance Movement Psychotherapy from Goldsmiths University of London. "Movement is an artistic performance not merely for entertainment nor beauty, but it can help us see through and understand ourselves with its power to heal spiritual wounds if it's done well." As a psychotherapist, Dujdao decided to host a podcast called 'R U OK' to discuss mental health issues and behaviors and to encourage people to have a better understanding and empathy of themselves and others. Hosting a podcast called 'R U OK', she firmly believes that her podcast can be a medium to reach more people in wider contexts. She wants to make people realize that mental health issues are close to home and we can deal with

them. With her specialties in empathic communication and psychotherapy, she used to work as a senior assistant director in communication for a company and to provide training sessions for medical staff on how to effectively use voices, words, and actions with patients along with healing their illnesses. The value of being a psychotherapist, for Dujdao, is to make people understand themselves, leading to better understanding and empathy for others, as she believes that this can make a better society. "If people understand each other and think about other people's views more and more, the society will be better and better. Dujdao believes that 'Empathy' is a gift she got from being a psychotherapist and she wants to share this and gives it to society.

@BANGKHUAT FARM

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

21

Sompoch Tubcharoen
สมโภชน์ ทับเจริญ

หัวใจของเกษตรกรคือ
หนึ่ง ความรักที่จะดิ้นรนจนสำเร็จ
สอง ความรู้ ไม่เช่นนั้นลงทุนไปก็ผิดหวัง
สาม คุณ หากคุณต้องไปกู้เงินมา คุณจะเหลืออะไร ?

สามสิ่งที่เกษตรกรต้องมี คือความรัก ความรู้ และเงินทุน

อดีตนักวิชาการด้านสัตวบาล กับการผันบินปลายของชีวิตมาเป็นเกษตรกร
เขาสราง “ฟาร์ม@บางขวด” แปลงนา สวนผัก กว่า 50 ไร่ใจกลางมหานคร ด้วยแนวคิด เกษตรเพื่อชีวิต

“สมโภชน์ ทับเจริญ” คืออดีตนักวิจัย นักวิชาการ และอาจารย์ด้านสัตวบาลที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เขาเกษียณอายุราชการในวัย 54 ปี เพื่อผันตัวมาเป็นเกษตรกร และเป็นจุดเริ่มต้นของ “ฟาร์ม@บางขวด” แปลงนา สวนผัก ไร่ผลไม้กว่า 50 ไร่ใจกลางมหานคร บนที่ดินมรดกมูลค่าสูงถึงไร่ละ 20 ล้านบาท หากดีเป็นตัวเลขกลม ๆ สวนเกษตรทั้งหมดของเขามีราคาถึง 1,000 ล้านบาท

27 ปีกับชีวิตข้าราชการในฐานะนักวิชาการด้านเกษตร สมโภชน์ได้พบพานภาพชีวิตที่ยากแค้น และถูกบีบรัดจากการเป็นเกษตรกรมากมายโดยเฉพาะจากระบบเกษตรพันธสัญญา (Contract Farming) และการแก้ปัญหาของภาครัฐก็แต่เพียงหยิบยื่นเงินช่วยเหลือเฉพาะหน้าไปเรื่อย ๆ แต่ไม่ขุดลึกไปที่รากของปัญหาและสร้างระบบในการแก้ไขอย่างต่อเนื่องที่แท้จริง แม้ว่าจะสร้างระบบที่ดีได้แต่ในที่สุดก็ล้มหายตายจากไปจนหมด เพราะมีผลประโยชน์เข้าไปแทรกแซงเสมอ

“เดิมทีบริษัทต่างๆ เป็นผู้ขายปัจจัยการผลิต โดยมีพ่อค้าคนกลางไปรับซื้อผลผลิตแล้วส่งต่อไปปลายน้ำหรือผู้แปรรูปผลผลิตก่อนออกสู่ตลาดแต่วันนี้บริษัทเอกชนเขาก็รู้ว่าทั้งต้นน้ำและปลายน้ำมันคือเงินคือกำไร แต่กลางน้ำหรือกระบวนการผลิตนั้นมันคือการลงทุน เขาก็เลยเอาเกษตรกรผู้ยากไร้ที่มีปัญหามากมายรุมเร้ามาเป็นผู้ผลิต มาอยู่ตรงกลางน้ำเดียวบริษัทเขาจะคุมต้นน้ำและปลายน้ำเอง”

สภาพเช่นนั้น ทำให้หลังเกษียณ สมโภชน์เลือกกลับมาเป็นเกษตรกรโดยวิธีของตน เขาบุกเบิกวางแปลน ปรับปรุงดิน ปลูกต้นไม้ใหญ่เพื่อเตรียมการ ทว่าอุปสรรคสำคัญที่เขาพบคือปัญหาของ “น้ำ” “สำคัญที่สุดในการทำเกษตรคือน้ำ แต่การบริหารน้ำในกรุงเทพฯ นั้นแย่มาก ทั้ง ๆ ที่เรามีน้ำดีมากมายให้คนเมืองหลงใช้ แต่พอใช้เสร็จก็เปลี่ยนเป็นน้ำเสียโดยไม่ได้มีการบำบัดเลย”

“แต่มองในมุมกลับ น้ำที่เน่าและไม่ผ่านการบำบัดนี่คือแหล่งของปุ๋ยหมักตามธรรมชาติขนาดใหญ่ มีทั้งธาตุอาหารจากสิ่งปฏิกูลมากมายทุกอย่างถูกหมักไว้ในคลองแล้ว เราเพียงเอาน้ำเน่าที่มีแร่ธาตุมากมายมาผ่านกระบวนการกรอง สูบน้ำขึ้นมาแล้วใช้พีชน้ำดูดไนเตรตและไนโตรเจน ดูดเอาสิ่งที่พืชต้องการออกไป เพราะรากของพืชสามารถกักตะกอนไว้ได้ น้ำที่ผ่านกระบวนการนั้นจึงกลายเป็นน้ำดี”

สมโภชน์ใช้ทั้งภูมิปัญญาเกษตรพื้นบ้าน ผสานกับวิทยาการอันเป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อทำการเกษตรด้วยแนวคิด Farm to Table จากฟาร์มสู่โต๊ะอาหาร ด้วยความเชื่อว่า เมื่อเขาสามารถพาตัวเองให้รอดได้เมื่อใด เมื่อนั้นก็จะส่งต่อความรู้และประสบการณ์สู่สังคม

“หลายคนพยายามจะมาขอให้ที่นี่เป็น Knowledge Center เป็นศูนย์เรียนรู้ ผมตอบไปว่า “ผมเป็นไม่ได้หรอก” เพราะศูนย์เรียนรู้ส่วนใหญ่ที่เห็นทำไว้เพื่อโชว์ คนที่ไปเรียนรู้ส่วนใหญ่ก็ไป

เที่ยวหรือจัดโครงการอบรมแล้วพากันไป ไม่ได้สนใจจริงจังอะไร ปลายทางหวังแค่ให้จบโครงการก็พอ คนสอนหรือคนบรรยายก็มีเงินเดือนกิน ประเมินผลให้ครบตามงบประมาณที่ได้มาไม่มีผลผลิตที่เป็นรูปธรรม พอานเข้าคนไม่ค่อยมาก็เลิกไปปิดไป แต่ที่นี้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ไม่มีรูปแบบ อยากรู้อะไรก็คุยกันสิ่งไหนรู้ก็บอก ทุกอย่างไม่ปิดบัง ที่ไม่รู้ก็ต้องไปหาที่อื่น ทำเกษตรเพื่อขายผลผลิตที่ปลอดภัยเลี้ยงชีวิตครอบครัวและบริวาร”

นอกเหนือจากงานในร่องนาไร่สวน ขายสินค้าเกษตร และทำร้านอาหารโดยใช้วัตถุดิบจากฟาร์ม เขาใช้เวลาที่เหลือไปกับการถ่ายทอดแนวคิดความรู้ และกระบวนการให้กับผู้คนมากมายหลายตา ทั้งนักศึกษา เกษตรกร หรือมนุษย์วัยเกษียณที่อยากใช้บินปลายกับการทำการเกษตร ผ่านเรื่องเล่าและการปฏิบัติจริงโดยใช้สวนและประสบการณ์ของเขาเป็นพื้นที่ศึกษา โดยมีข้อแม้ว่า เขาเหล่านั้นต้องพกพา “ความรัก” และความ “อยากรู้” ติดตัวมาด้วยเท่านั้น

“วิธีการส่งต่อความรู้ของผมจะไม่ใช้การขายคอร์ส หรือสร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ตามโมเดลของรัฐ เพราะบรรยายให้ตายเขาก็ไม่ได้อะไร แต่เราอยู่ในสวนของเรา ใครอยากได้อะไร อยากรู้อะไร มาเลย ผมจะเล่าให้ฟัง จะพาไปดู ผมจะไม่เห็นอวยพรเพราะถ้าเขาไม่อยากรู้ความรู้ เขาคงไม่เดินดินมาหรอก เราจึงมีความยินดีอย่างมากในการจะคุยกับเขาอย่างเต็มปากเต็มใจ”

An Agriculturist for Life: Cultivation with Love and Curiosity

Sompoch Tubcharoen was once a researcher, an academic, and a lecturer of animal nourishing at Kasetsart University. He retired at the age of 54 to become a farmer and that was the start of Farm@Bangkhuaat. The farm located in the city covers more than 50 rai. Over two decades of being an academic in agriculture, Sompoch suffered a lot from contract farming and from the government's mismanagement. Once retired, Sompoch learnt that the main problem of doing agriculture is water, which is the main factor for agriculture. “In Bangkok, there're tons of fresh water for people to

use, but the management is poor. Besides, we can utilize wastewater as fertilizer for plants.” Sompoch has created the idea of ‘Farm to Table’, deriving from the belief that we should pass on the knowledge to society. Therefore, he educates students, farmers and retired people who are interested in doing agriculture by using his farmland as an institution. “My focus is on telling stories about people's interests rather than giving a lecture. I provide an opportunity for people who would like to gain more knowledge about agriculture to come to my farm.”

LET'S BE HEROES

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

22

Lalana Kongtoranin
พญ.ลลนา ก้องธรนินทร์

เจ็บบเชื่อเสมอว่า ไม่ว่าจะคุณเป็นใคร
ก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือสังคมได้
เหมือนเป็นตัวต่อชิ้นเล็ก ๆ ที่มาทำให้ภาพขนาดใหญ่
ดูสมบูรณ์แบบ เพราะ 'ฮีโร่' จะหมายถึงใครก็ได้

หน่วยสร้างฮีโร่เสริมพลังแพทย์

เมื่อจำนวนแพทย์ที่ไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ป่วย
จุดเริ่มต้นของ สร้างคนธรรมดาให้กลายเป็น “ฮีโร่” ช่วยชีวิตคนอื่นจึงเกิดขึ้น

สมัยฝึกงานในโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้านหมอ “เจียบ - ลลนา ก้องธรนินทร์” ได้เห็นภาพคนไข้ทั้งอาการเบาและหนักนั่งรอรับการรักษา เธอจึงตัดสินใจว่าจะต้องเป็นแพทย์และนำความรู้มาเปิด “พรีคลินิก” ที่ให้ทุกคนได้รับการรักษาอย่างเท่าเทียม เวลาผ่านไปความฝันของเธอก็ประสบความสำเร็จเป็นมูลนิธิ “Let’s Be Heroes”

“เจียบ” ชี้กับประโยคหนึ่งในหนังเรื่อง Batman ที่ว่า ‘Anyone can be Heroes’ เลยเป็นแรงบันดาลใจในการตั้งชื่อมูลนิธินี้ เพื่อชวนทุกคนมาเป็นฮีโร่ด้วยกัน”

มูลนิธินี้หมอเจียบรวมตัวกับกลุ่มเพื่อนหมอทั้งหมดยกทีมขนอุปกรณ์ทางแพทย์กันไปตรวจและรักษาชาวบ้านที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลและไม่มีโอกาสเข้าถึงการรักษาได้โดยตรงแบบคนกรุงเทพฯ ที่เข้าถึงหมอเฉพาะทางและโรงพยาบาลได้ง่าย ซัปพอร์ตมากมาย บางเคสมูลนิธิก็ส่งตัวมารักษาต่อที่กรุงเทพฯ เนื่องจากทรัพยากรในพื้นที่นั้น ๆ มีไม่เพียงพอ

“มีครั้งหนึ่งตอนออกหน่วย มีชาวบ้านคนหนึ่งชื่อ คุณแอม ตรวจเจอว่าลิ้นหัวใจผิดปกติ ทำให้ไม่สามารถออกแรงทำงาน หรือขยับร่างกายใช้ชีวิต

ประจำวันได้เหมือนคนปกติ นอนเฉย ๆ มานานหลายเดือน เคสแบบนี้ทีมแพทย์รู้ว่าหากได้รับการผ่าตัด เขาจะสามารถกลับมาใช้ชีวิตปกติได้อีกครั้ง แต่ถ้าปล่อยเอาไว้ ความเสี่ยงในการเสียชีวิตในอีกไม่นานค่อนข้างสูงมาก ทางมูลนิธิจึงประสานงานกับโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ เพื่อดำเนินการจนคุณแอมได้รับการรักษา หลังผ่าตัดคุณแอมมีชีวิตที่ดีขึ้น สามารถดูแลตัวเองได้และกลับไปทำงานได้อย่างเป็นปกติ สำหรับคุณแอมนี่คือปฏิหารีย์ และพวกเราคือฮีโร่”

ปัจจุบันมูลนิธิ Let’s Be Heroes ได้รับความช่วยเหลือจากคนหลากหลายอาชีพ ทั้งนักบัญชี กราฟิกดีไซน์เนอร์ และช่างภาพ ทุกคนต่างได้ใช้ความสามารถที่มีอย่างเต็มที่ เหมือนเป็นฮีโร่ที่ได้ร่วมทีมต่อสู้ไปด้วยกัน นอกจากนี้ ทางมูลนิธิยังจัดทำโครงการช่วยเหลือสังคมต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น โครงการให้ความรู้ประชาชนทั่วไปในด้านการปั๊มหัวใจ (CPR) หรือการใช้เครื่องกระตุ้นหัวใจอัตโนมัติที่มีอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ในกรณีเจอคนหมดสติหรือหัวใจวายเฉียบพลัน เพื่อเป็น “ฮีโร่” ที่สามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นได้ในขณะที่รอหมอเข้ามาทำการรักษา โครงการช่วยเหลือสัตว์ต่าง ๆ ภายใต้ชื่อ “Let’s

Be Heroes for Animals” ที่พาทีมสัตวแพทย์เดินทางไปยังพื้นที่ต่าง ๆ พร้อมทีมแพทย์เฉพาะทาง Let’s Be Heroes เพื่อรักษาสัตว์โดยตรง อีกทั้งให้สัตวแพทย์ให้ความรู้และทำความเข้าใจแก่คนในชุมชนถึงวิธีการที่ถูกต้องในการอยู่ร่วมกันและการปฏิบัติตัวต่อสัตว์ต่าง ๆ เหล่านั้น รวมถึงโครงการอื่น ๆ อีกมากมาย

“เจียบ” เชื่อเสมอว่า ไม่ว่าจะคุณเป็นใครก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือสังคมได้เหมือนเป็นตัวต่อชิ้นเล็ก ๆ ที่มาทำให้ภาพขนาดใหญ่ดูสมบูรณ์แบบ เพราะ “ฮีโร่จะหมายถึงใครก็ได้”

สำหรับผู้ที่ต้องการริเริ่มทำโครงการเพื่อสังคม หมอเจียบได้ฝากข้อคิดและแรงบันดาลใจดี ๆ เพื่อส่งต่อแรงกระตุ้นให้ลุกขึ้นมาทำอะไรที่ไม่มีข้อแม้ว่า “Let’s Be Heroes คงไม่มีวันนั้น ถ้าท้อถอยไปตั้งแต่วันแรก ความมุ่งมั่นผลักดันให้เดินตามความฝันจนถึงเป้าหมายได้ในที่สุด เชื่อว่าสัก ๆ แล้วทุกคนอยากเป็นฮีโร่ด้วยกันทั้งนั้น จงหยิบความเชื่อมั่นนั้นออกมา ใส่ความมุ่งมั่นลงไป แล้วสิ่งที่คุณอยากจะทำหรืออยากจะเป็นก็จะสำเร็จลุล่วงได้ตั้งใจต้องการ”

From Ordinary to Heroes

Lalana Kongtoranin, aka Doctor Jeab is a famous actress, Miss Thailand World in 2006, and a doctor. During the internship, Doctor Jeab realized that she would like to open a clinic in the countryside, where she would not charge the patients. After her graduation, she has been using her knowledge as a doctor and raising funds to initiate ‘Let’s Be Heroes’ foundation to fulfil her wish. The first location was in the Umphang district, Tak province. While doing the fieldwork, doctor Jeab learnt that many people were in need of the medical care but the numbers of doctors was limited. So, she created a project called ‘Save a Life’ to be a tool to encourage ordinary people to become a hero. She first

provides an opportunity for people who would like to learn about medical services. This educational course is provided to help patients with CPR and the automatic electric defibrillator. Those receiving the training can help patients with heart failure or experiencing unconsciousness. Furthermore, doctor Jeab also initiated a campaign, ‘Let’s Be Heroes for Animals’ to rescue animals in different places. Lastly, doctor Jeab has left some suggestions about people who want to do some campaigns for society or even others who would like to be successful in life. “We must believe in what we are doing. Keep doing it. One day, you will be successful.”

ASHOKA THAILAND

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

23

Sinee Chakthranont
สินี จักรรรานนท์

อโฆกำฝนเห็นโลกที่ทุกคนลุกขึ้นมาสร้างการเปลี่ยนแปลง
เพราะเชื่อว่าทุกคนสามารถเป็นนักสร้างการเปลี่ยนแปลงได้

“อโชกา” เพาะเมล็ดพันธุ์เพื่อสังคมที่ยั่งยืน

องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรกับความมุ่งมั่นในการเปลี่ยนแปลง เพื่อสังคมด้วยความเชื่อมั่นในนวัตกรรมที่สร้างสรรค์ทางสังคม

“ลีนี จักรธรานนท์” อดีตนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปัญญาชนยุคเดือนตุลา คือหนึ่งในบรรดานักกิจกรรมเคลื่อนไหวทางสังคมและสิ่งแวดล้อม การเติบโตขึ้นในยุคสมัยประชาธิปไตยเบ่งบานได้หล่อหลอมให้เธอตั้งคำถามกับตัวเองและสังคม ก่อนจะมุ่งมั่นทำงานภาคประชาชนด้วยหวังว่าจะสามารถใช้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาตอบแทนสังคมได้ในสักวันหนึ่ง

การที่ลีนีได้เดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศยังทำให้เธอเห็นการเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียมในสหรัฐอเมริกา ได้ทำงานกับองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงทำงานเพื่อคนชายขอบเป็นเวลากว่า 20 ปี ในวันนี้ “ลีนี จักรธรานนท์” ดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิอโชกา (ประเทศไทย) องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. องค์กรนี้ก่อตั้งในไทยเมื่อปี 2532 โดยมีภารกิจในการพัฒนาภาคประชาชนให้เข้มแข็งสร้างเครือข่ายเพื่อแก้ปัญหาเชิงโครงสร้างด้วยนวัตกรรมที่สร้างสรรค์ทางสังคม เป็นผู้นำในการบุกเบิกแนวคิดเรื่อง Social Innovation (นวัตกรรมสังคม) และ Social Entrepreneur (ผู้ประกอบการสังคม)

“อโชกาเป็นองค์กรนำด้านนวัตกรรมทางสังคมมาโดยตลอด ให้ความสนใจเรื่อง Social Entrepreneurship (การประกอบการทางสังคม) มาตั้งแต่ยุค ‘80s ผู้ก่อตั้งคือคุณบิล เดเรย์ตัน เป็นปัญญาชนยุค ‘70s ที่สนใจสิ่งแวดล้อม เขามีวิสัยทัศน์และมีเป้าหมายทางสังคมที่ชัดเจน ตัวเราก็เป็น

นักเคลื่อนไหว อยากเห็นสังคมเปลี่ยนแปลง เมื่อได้มาทำงานกับอโชกา ความคิดของเราก็ถูกยกระดับไปอีกจุดหนึ่ง หยิบจับทรัพยากรรอบตัวมาสร้างสรรค์เป็นนวัตกรรมทางความคิด สร้างรูปแบบการแก้ปัญหาที่สามารถขยายผลได้ ในที่สุดก็เกิดพลังและความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในสังคม”

อโชกาได้ค้นหาและสนับสนุนคนที่เป็นผู้ประกอบการสังคม เน้นวิธีการแก้ปัญหาที่ไปกระทบโครงสร้าง คำนึงถึงความยั่งยืนในระยะยาว เช่น การผลักดันให้เกิดการแก้ปัญหาสัญชาติในทางกฎหมาย หรือ สิทธิแรงงานนอกระบบที่ไม่เป็นธรรม

“คนที่เราทำงานด้วยซึ่งเรียกว่า ‘ผู้ประกอบการทางสังคม’ คือคนที่ริเริ่มแก้ไขปัญหาลำไ้นั้น เรายังรวบรวมความเข้าใจเชิงลึก (insight) และถอดบทเรียนหลักการทำงานของพวกเขา เพื่อที่จะนำไปทำงานกับคนรุ่นใหม่ผ่านสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นว่าโลกยุคปัจจุบันและอนาคตกำลังเกิดปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมที่รุนแรงและซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ”

“อโชกาฝันเห็นโลกที่ทุกคนลุกขึ้นมาสร้างการเปลี่ยนแปลง เพราะเชื่อว่าทุกคนสามารถเป็นนักสร้างการเปลี่ยนแปลงได้ เราทำงานกับโรงเรียนตั้งแต่ไปค้นหาเด็กที่มีความสนใจอยากลุกขึ้นมาสร้างการเปลี่ยนแปลง เราเชื่อว่าคนที่เกิดมาเป็นผู้นำ ต้องได้รับการปลูกฝังและได้รับโอกาสที่เหมาะสม”

นวัตกรรมรูปแบบนี้ ลีนีมองว่าไม่ได้มีคนใดคนหนึ่งเป็นเจ้าของโดยเด็ดขาดสมบูรณ์ เพราะผู้นำที่

คิดค้นเองก็ย่อมได้รับแรงบันดาลใจและความรู้มาจากคนอื่น แม้จะสร้างนวัตกรรมที่จับต้องได้มากขึ้นหนึ่ง แต่กระบวนการที่จะนำพานวัตกรรมไปสร้างผลกระทบหรือความเปลี่ยนแปลงในสังคมนั้น ก็ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของคนจำนวนมากที่หลากหลายเมื่อลงมือทำ

“ยุคแรก ๆ คนคิดว่าบ้า แคนำคำว่า ‘ผู้ประกอบการ’ กับ ‘สังคม’ มารวมกัน คนก็ตั้งคำถามแล้วว่าเป็นไปได้ได้อย่างไร อโชกาผ่านการพิสูจน์ลองผิดลองถูกจนโมเดลหนึ่งมาถึงวันนี้เป็นเวลา 40 ปีแล้ว คนเริ่มประจักษ์ว่าเราสร้างการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญได้” และแม้ลีนีจะทำงานอยู่ในแวดวงนี้มานานกว่า 20 ปี แต่สิ่งที่เธอและอโชกาทำนั้นไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่ในวงของคนรุ่นก่อนเท่านั้น เพราะเธอมองเห็นความหวังในตัวคนรุ่นใหม่ “สมัยก่อนการเคลื่อนไหวอะไรแบบนี้ คนอาจมองว่าเราเป็นแกะดำ เป็นพวกนอกคอก (หัวเราะ) ไม่คิดว่าจะกลายเป็นวิชาชีพได้ แต่ในปัจจุบันนี้ต้องยอมรับว่าได้เรียนรู้จากคนรุ่นใหม่เยอะเหมือนกันค่ะ การเข้ามาของเทคโนโลยี การเข้าถึงการศึกษา ทำให้คนรุ่นใหม่ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคม พวกเขาอยากมีส่วนร่วมสร้างการเปลี่ยนแปลงให้สังคมที่เขาอยู่”

ก่อนจะจบบทสนทนาในครั้งนี้อย่างมุ่งมั่นของเธอสอดคล้องกับประโยคที่กล่าวออกมา...

“เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้แล้วเรามีความหวังค่ะ”

Ashoka and a Hope for Sustainable Society

Being one of the October's scholars, Sinee Chakthranont found her root in social and environmental activism. Her passion brought her to the U.S., where she-alongside her study-witnessed humanitarian and equality movements, and gained a twenty-year experience working for the minority groups. She is now known as the chair of Ashoka (Thailand), the non-profit organisation founded in 1989. With the team of like minds, Ashoka deals with solving structural problems, navigating through sustainability challenges, and stimulating wider societal changes. The foundation pioneered the ideas of social innovation and entrepreneurship, which frame innovation as the result of participation and learning-by-doing

rather than the possession by a specific individual. “At first, people found the idea of combining ‘entrepreneurship’ and ‘social’ bizarre. Through forty years of trials and errors, Ashoka has proven itself a success in creating significant changes.”, quoted Sinee. “Back in the day, people engaging in this kind of movement were viewed as black sheep and unorthodox. Making a living out of it was never taken seriously. As time went by, technologies improved. People gained more access to education. I have learned several things and become inspired by the younger generations, who are increasingly aware of social responsibilities and making changes to the society they live in. Witnessing change gives me hope.”

COMMUNITY NURSE ASSOCIATION OF THAILAND

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

24

Janyawat Thabjan
จรรยาวัฒน์ ทับจันทร์

การวิจัยเชิงคุณภาพไม่ใช่แค่การรวบรวมสถิติ แต่เป็นการพูดคุยกับชาวบ้านเพื่อให้รู้ต้นตอของปัญหาในพื้นที่ จากนั้นก็จะคืนข้อมูลสู่ชุมชนเพื่อให้ชาวบ้านรับทราบปัญหา และหาทางออกร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาได้ตรงจุด

กรอบความคิดใหม่ แก้ไขปัญหาสุขภาพชุมชน

เมื่อการแก้ปัญหาสุขภาพชุมชนคือความท้าทาย
การวิจัยเชิงคุณภาพโดยพยาบาลชุมชนและคนในพื้นที่จึงกลายเป็นทางออก

ตลอดระยะเวลาเกือบ 20 ปีที่ทำงานในฐานะพยาบาลชุมชนจนกระทั่งดำรงตำแหน่งประธานชมรมพยาบาลชุมชนแห่งประเทศไทย “จรรยาวัฒน์ ทับจันทร์” เล็งเห็นว่า เหตุผลหนึ่งที่ทำให้ปัญหาสุขภาพของประชาชนไม่ค่อยพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นเป็นเพราะพยาบาลในชุมชนทำงานตามคำสั่งจากกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งไม่สอดคล้องกับปัญหาจริงซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละชุมชน

“สุดท้ายทำงานเหนื่อยแทบตายก็ไม่สามารถแก้ปัญหาสุขภาพในชุมชนได้ พยาบาลก็เป็นทุกข์เพราะรู้สึกว่าทำงานไม่สำเร็จ สภาพชุมชนก็ยิ่งแย่พอที่มามากๆ ก็พบว่าพยาบาลไม่เคยรู้ปัญหาที่แท้จริงของชาวบ้าน แต่คิดถึงปัญหานั้นในมุมมองของตัวเองส่วนชาวบ้านก็ไม่คิดว่านั้นคือปัญหาของตัวเอง แต่เป็นปัญหาของเจ้าหน้าที่ฝ่ายเดียว ปัญหาจึงยังคงอยู่เหมือนเดิม”

เพื่อให้การแก้ปัญหาสุขภาพในชุมชนเป็นไปอย่างถูกต้องจรรยาวัฒน์จึงสร้างเครื่องมือชื่อว่า “การวิจัยเชิงคุณภาพ” ขึ้นมาเพื่อเป็น “กระบวนการ” ในการ “เปลี่ยนกรอบความคิด” ของเจ้าหน้าที่พยาบาลและภาคชุมชนให้มีส่วนร่วมกันอย่างแข็งขันในการแก้ไขปัญหาสุขภาพในพื้นที่ รุกสู้กับปัญหาไม่ใช่รอรับคำสั่งจากส่วนกลางเพียงอย่างเดียว

“การวิจัยเชิงคุณภาพไม่ใช่แค่การรวบรวมสถิติแต่เป็นการพูดคุยกับชาวบ้านแล้วเก็บข้อมูลเพื่อ

ให้รู้ต้นตอของปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ หลังจากนั้นก็เป็นขั้นตอนการคืนข้อมูลสู่ชุมชนเพื่อให้ชาวบ้านในพื้นที่รับทราบปัญหา เช่น ปัญหาวัยรุ่นตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาคือพ่อแม่เด็กไม่มีเวลาดูแลเพราะต้องไปทำงาน เราให้พวกเขาสะท้อนกลับมาว่าคิดกับประเด็นนี้อย่างไร ถ้ามองว่าเป็นปัญหา เรามาช่วยกันคิดและหาทางออกร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาได้ตรงจุด”

การส่งผ่านกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพที่จรรยาวัฒน์คิดค้นขึ้นมานั้นเริ่มจากการคัดเลือกตัวแทนพยาบาลจากทั้ง 77 จังหวัดที่มีใจอยากจะทำปัญหาอย่างจริงจัง จัดตั้งเป็น “กลุ่มเอ็กทิฟ” เพื่อเรียนรู้เครื่องมือการวิจัยนี้ ทั้งการตั้งโจทย์คำถามเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ค้นข้อมูลสู่ชุมชน และหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน จนตัวแทนพยาบาลเหล่านั้นกลายเป็น “พยาบาลนักวิจัยชุมชน” เมื่อพวกเขาออกไปลงมือปฏิบัติจริงในพื้นที่ โดยรวมตัวกับพยาบาลในพื้นที่ใกล้เคียงกลายเป็นภาคีเครือข่ายถ่ายทอดองค์ความรู้ให้ชาวบ้านในพื้นที่ เปลี่ยนชาวบ้านให้กลายเป็น “นักวิจัยชุมชน” ที่มีความสามารถในการแก้ไขปัญาสุขภาพในชุมชนด้วยตัวเอง

ในช่วง 3 ปีแรก ด้วยการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) จรรยาวัฒน์ได้สร้างพยาบาลนักวิจัยชุมชนรวม 165 คน จนเพิ่มจำนวนเป็น 752 คนในปีที่ 6 และ

เกิดเป็นเครือข่ายนักวิจัยชุมชนที่มีสมาชิกกว่า 3,000 คนในปีที่ 12

“มันเกิดกระบวนการลั้งเกด เรียนรู้ และทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความรู้กันเองระหว่างชาวบ้านและเกิดกระบวนการขับเคลื่อนแก้ไขปัญหาโดยชุมชนเองผ่านงบประมาณท้องถิ่นที่พวกเขาได้รับอยู่แล้ว ยกตัวอย่างเช่น ชุมชนในอำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี พวกเขาเรียนรู้ร่วมกันจากขั้นตอนคืนข้อมูลสู่ชุมชนในกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพว่าอำเภอของพวกเขามีปัญหาอุบัติเหตุในช่วงเทศกาลบ่อย จึงร่วมกันสร้างมาตรการชุมชนของตัวเองขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหานี้อย่างตรงจุด”

การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นจริงนี้ไม่ได้มีประโยชน์เฉพาะประเด็นสุขภาพเท่านั้น แต่ใช้ได้กับหลาย ๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน จรรยาวัฒน์ได้ให้ข้อคิดเอาไว้ว่า “เราเชื่อว่าทุกคนในชุมชนมีความหวังดีและอยากมีส่วนร่วมในการแก้ไขทุกปัญหา แต่เราเคยออกจากรั้วโรงพยาบาลหรือกรอบการทำงานของตัวเองเพื่อไปค้นหาคนเหล่านั้นหรือเปล่า เพราะฉะนั้นเราต้องเปลี่ยนวิธีคิด เราไม่จำเป็นต้องแบกปัญหานี้คนเดียว การให้โอกาสคนอื่นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันจะทำให้เกิดการร่วมมือกันและทำให้การทำงานสำเร็จจุลวง อีกทั้งเกิดการเรียนรู้ให้เป็นคนเก่งขึ้นและรู้สึกภูมิใจในตัวเองตามมา”

Tackling the Challenge with Qualitative Research

For almost 20 years of working as a community nurse and the President of the Community Nurse Association of Thailand, Janyawat Thabjan, considered that one of the causes of public health problems is the Ministry of Public Health's instructions given to nurses who do the community work. They cannot tackle actual problems that occur in each area. "In the end, working day and night could not solve the health problems in the community. Nurses suffered because they felt that their work was unsuccessful. The community environment was even worse. When we discussed the issues, we found that the nurses did not understand the real problem of the villagers. They thought on

their own views and the villagers didn't think that was their own problems. So, the problems remained the same." To provide correct solutions for the health problems in the community, Janyawat proposed a tool called 'qualitative research'. It is created as a 'process' to 'change the mindset' of nursing staff and the community sector to actively collaborate in addressing local health problems. Also, it aims to encounter the actual problems, not just waiting for the directions of the Ministry. This qualitative research can reflect the real problem. It is not merely useful for health issues, but also applicable to many problems in the community.

HUB HAEMAVITCH

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

25

Haemavitch Varith
เหมวิช วาฤทธิ์

พอแตะก็ได้ยินเสียงกีตาร์ในหูของพวกเราที่
ผมเลยคิดว่าถ้าเอาปรากฏการณ์นี้
มาทำเป็นเครื่องช่วยฟังได้มันจะดีมากเลย

จากเด็กไทยผู้หลงใหลในวิทยาศาสตร์ สู่นวัตกรรมช่วยเหลือคนพิการระดับโลก

เหมวิช วาฤกษ์ ผู้เข้ารอบ 20 คนสุดท้ายโครงการ Google Science Fair ปี 2019 ด้วยอายุที่น้อยที่สุด
จากผลงานเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้สูญเสียการได้ยิน

“ตอนเด็ก ๆ เวลาที่คุณแม่เอาของเล่นมาให้ผมก็จะตั้งคำถาม และดูว่าทำไมมันถึงทำงานได้เลยทำให้ผมรู้สึกชอบวิทยาศาสตร์ขึ้นมา เพราะเราสามารถตั้งคำถามกับมันได้” “ฮับ - เหมวิช วาฤกษ์” บอกถึงจุดเริ่มต้นในความสนใจด้านวิทยาศาสตร์ของตัวเองด้วยวัยเพียง 13 ปี เหมวิชกลายเป็นผู้ผ่านเข้ารอบ 20 คนสุดท้ายโครงการ Google Science Fair ปี 2019 ที่อายุน้อยที่สุด จากผลงาน “EarZ” เครื่องช่วยฟังสำหรับผู้สูญเสียการได้ยิน ซึ่งเป็นโปรเจกต์ที่บอกความเป็นตัวเขาได้ดีที่สุด เพราะมันประกอบด้วย 3 สิ่งที่เขารัก นั่นคือวิทยาศาสตร์ ดนตรี และงานจิตอาสา

“มีวันหนึ่งที่ผมเล่นกีตาร์โดยไม่ได้ออกลายแจ็กเข้ากับเครื่องขยายเสียง ในตอนนั้นคุณแม่ของผมกำลังดูหนังซึ่งเปิดเสียงลำโพงดังมากจนผมไม่ได้ยินเสียงกีตาร์ของผมเลยแต่ผมบังเอิญเอาคางไปแตะบนกีตาร์ พอแตะก็ได้ยินเสียงกีตาร์ในหูของผมทันที ผมเลยคิดว่าถ้าเอาปรากฏการณ์นี้มาทำเป็นเครื่องช่วยฟังได้มันจะดีมากเลย” เหมวิชเล่าให้ฟังถึงจุดเริ่มต้นของนวัตกรรมชิ้นสำคัญของเขา

หลังจากปรึกษากับคุณพ่อและคุณแม่ เหมวิชก็เริ่มต้นวิจัยอย่างจริงจัง โดยได้คำปรึกษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกะโหลกศีรษะ จึงเกิดเป็นผลงานตัวต้นแบบขึ้นมา โดยเครื่องช่วยฟังนี้ใช้สวมกับศีรษะ ด้านนอกเป็นเครื่องช่วยฟังระบบนำเสียงผ่านกระดูก โดยจะส่งคลื่นเสียงผ่านกระดูกและเข้าสู่หูชั้นในโดยตรง

ซึ่งมีประสิทธิภาพมากกว่าเครื่องช่วยฟังที่มีอยู่ในปัจจุบันเพราะให้เสียงที่นุ่มกว่าเครื่องช่วยฟังทั่วไปที่ต้องเสียบเข้ากับหูและให้เสียงค่อนข้างกระด้าง

“ผมได้นำไปทดลองกับผู้พิการทางการได้ยินที่โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งครูและนักเรียน ซึ่งผลคือทำให้ได้ยินเสียงชัดเจนขึ้น ผู้ทดสอบมีความกล้าที่จะทดลองเปล่งเสียงมากขึ้น แวตาของพวกเขาดูดีใจมาก ๆ ตอนที่ได้ยินเสียงนุ่มจากเครื่องช่วยฟังของผม”

เหมวิชได้รู้จักโครงการ Google Science Fair ครั้งแรกจากการแนะนำของครูชาวต่างชาติที่เห็นการทำงานของเขา แต่การเข้าประกวดนั้นนอกจากผลงานแล้วยังต้องฝึกทำ Mini Thesis ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับตอนนั้น แต่เพราะได้คุณพ่อคุณแม่ที่คอยช่วยเหลือทำให้ผ่านมาได้

“ตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าการทำ Hypothesis คืออะไร คุณพ่อคุณแม่ก็มาช่วยสอนผมทำบางทีผมท้อจนร้องไห้ คุณพ่อคุณแม่ก็มาให้กำลังใจให้ผมมุ่งมั่นต่อไป”

หลังจากนั้นเหมวิชก็ได้เข้าร่วม 100 คน และ 20 คนจากทั่วโลกตามลำดับ ซึ่งเหมวิชก็เป็นผู้เข้าร่วมที่อายุน้อยที่สุดในตอนนั้น แต่ก็ยังได้รับการดูแลเป็นอย่างดี และเขายังได้รับโอกาสให้นำเสนอผลงานต่อหน้าคณะกรรมการที่ประกอบไปด้วย CEO Google, แพทย์จาก NASA ฯลฯ โดยนอกจากเครื่องช่วยฟังแล้ว เหมวิชยังสังเกตเห็นว่าผู้พิการทางการได้ยินมีปัญหาด้านการออกเสียงเพราะไม่ได้ยินเสียงของ

ตัวเองเวลาพูด ทำให้เกิดเป็นไอเดียในการทำซอฟต์แวร์ช่วยสอนการใช้กระบังลมเพื่อให้สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยโครงการนี้ยังได้อาจารย์จากมหาวิทยาลัยแม่โจ้มาช่วยเขียนซอฟต์แวร์ โดยใช้เวลาเรียนเพียง 3-5 วัน ผู้พิการก็จะสามารถพูดได้ชัดเจนเหมือนคนปกติ

เหมวิชเล่าว่า หนึ่งในแรงบันดาลใจของเขาอาจเรียกได้ว่ามาจากการเข้าร่วม Google Science Fair ในตอนนั้น และได้มีโอกาสพูดคุยกับผู้หญิงคนหนึ่งหลังจบงาน

“ผู้หญิงคนนั้นบอกว่าฉันเป็นผู้พิการทางการได้ยิน เขาประทับใจในเครื่องช่วยฟังและตัวผมมาก และรู้ว่าโปรเจกต์ของผมจะสามารถเปลี่ยนโลกได้ขนาดไหน คำพูดนั้นผมคิดว่ามันเป็น One of the most wonderful experience of my life เลยครับ”

เหมวิชยังตั้งใจว่าในอนาคตจะสามารถเปิดบริษัท Startup เป็นของตัวเองเพื่อพัฒนานวัตกรรมและช่วยเหลือผู้พิการทางการได้ยินต่อไป และแม้ในครั้งนี้เหมวิชจะไม่ได้รับรางวัลกลับมา แต่ผลงานและแนวคิดของเขาก็ได้รับการชื่นชมและความสนใจจากสื่อไทยเป็นอย่างมาก รวมทั้งยังสร้างแรงบันดาลใจและความภาคภูมิใจให้กับชาวไทยที่ติดตามผลงานของเขา เหมวิชฝากถึงทุกคนที่มีไอเดียวว่า อย่าเก็บไอเดียเอาไว้คนเดียว ต้องลงมือทำด้วย และระหว่างทางก็ต้องมีความอดทนมุ่งมั่น จึงจะสามารถทำให้สำเร็จได้

A Hearing Aid from A Young Scientist

Thanks to his childhood curiosity, Haemavitch always questioned how things around him worked, and that made him fall in love with science. His exciting journey as a scientist began when he was only 13. He participated in Google Science Fair Program in 2019 with his hearing aid innovation called “EarZ,” and he has become the youngest participant ever reaching the final 20 of the program. EarZ was inspired by his three most loved elements including science, music, and volunteer work. Its function makes it possible for people with hearing loss to experience softer, gentler sound

when compared to ordinary hearing aid devices. Moreover, Haemavitch also noticed that people with hearing loss always have problems with pronunciation as they cannot hear themselves when they speak. With support from lecturers at Maejo University, Haemavitch came up with another idea to generate software that provides instructions about how to use a diaphragm so that they could speak more clearly. “For any of you who may have an idea, don’t just keep it to yourself; do it with a real purpose, so we can make everything happen,” said Haemavitch.

MITHMITREE Clinic

SOCIAL MOVER | HUMAN DEVELOPMENT

26

Monton Manit
มณฑล มานิตย์

ผมเรียกสิ่งที่มิตรไมตรีคลินิกทำอยู่นี้ว่า
“เมล็ดพันธุ์แห่งมิตรไมตรี”
ที่ตกลงตรงไหนผู้คนก็จะได้พึ่งพา

คลินิกชุมชน แห่งการพึ่งพาที่ยั่งยืน

“เมล็ดพันธุ์แห่งมิตรไมตรี” คลินิกชุมชนที่ช่วยลดผู้ป่วยล้นโรงพยาบาล และรักษาอาการให้คนในชุมชน

“ในปี 2538 เพียงปีเดียวหลังจากที่ผมลาออกจากราชการ ตอนนั้นผมหุ้นกับหมอคนหนึ่งเปิดคลินิกเล็ก ๆ ในย่านชุมชนแออัดในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ หลังจากที่เปิดไปได้ไม่กี่ปี ก็ได้รับการติดต่อจากโรงพยาบาลในพื้นที่ให้รับคนไข้ประกันสังคม ซึ่งตอนนั้นเป็นที่รู้กันว่าคนไข้ประกันสังคมจะเข้ารับยาและการบริการที่ด้อยกว่าคนอื่น ผมจึงมาคิดว่า จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนเหล่านั้นได้อย่างไร”

“มลทล มานิตย์” อดีตพยาบาล ประธานกรรมการบริหาร และผู้ก่อตั้ง เล่าถึงจุดเริ่มต้นของ “มิตรไมตรีคลินิก” คลินิกเวชกรรมชุมชน ที่มุ่งเน้นให้บริการทางการแพทย์และสาธารณสุขในระดับปฐมภูมิ (Primary Care) โดยให้บริการด้านเวชกรรมทันตกรรม และกายภาพบำบัด โดยแพทย์และเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ ด้วยความมุ่งมั่นที่จะสร้างคลินิกเวชกรรมที่ช่วยให้คนในชุมชนเข้าถึงการรักษาพยาบาลที่ได้มาตรฐาน

“คลินิกของเราจะให้บริการในพื้นที่รัศมี 3 กิโลเมตรในเขตเมืองที่มีประชากรหนาแน่น พื้นที่เท่านี้จะทำให้เราดูแลได้อย่างมีคุณภาพและครอบคลุม และถ้าเรามีสมาชิกถึง 7,000 คน ก็จะถึงจุด Break Even พ้นจากนี้ไปเราจะมีกำไร แต่นั่นหมายถึงความ

หนาแน่นของคนไข้ที่มากขึ้นด้วย เราก็จะนำกำไรที่เกิดขึ้นไปเปิดสาขาใหม่ ผมเรียกสิ่งที่มีมิตรไมตรีคลินิกทำอยู่นี้ว่า “เมล็ดพันธุ์แห่งมิตรไมตรี” ที่ตกลงตรงไหน ผู้คนก็จะได้พึ่งพา” นี่คือ “วิธีคิด” ที่เป็นหัวใจในสร้างคลินิกเพื่อชุมชนของมลทลมาโดยตลอด

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้มิตรไมตรีคลินิก “แตกต่าง” และ “โดดเด่น” จากคลินิกเอกชนอื่นก็คือ การมี “คณะกรรมการชุมชน” เข้ามามีส่วนร่วมบริหารจัดการคลินิกด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อให้คนชุมชน “รับรู้” ว่าเป็นคลินิกของพวกเขา ทุกคนมีสิทธิ์ในการแสดงความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงบริการให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งนั่นทำให้มิตรไมตรีคลินิกเป็นคลินิกของชุมชนอย่างแท้จริง

ไม่เพียงเท่านั้น มลทลยังเลือกวาง “จุดยืน” ของมิตรไมตรีคลินิก ให้เป็น Gateway ที่กั้นระหว่างชุมชนกับโรงพยาบาล เพื่อไม่ให้คนไข้จำนวนมาก ทะลักไปยังโรงพยาบาลใหญ่ที่มีคนไข้หนาแน่นอยู่แล้ว เพราะนั่นคือการไปเพิ่มภาระให้กับแพทย์เฉพาะทางโดยไม่จำเป็น

“คนส่วนมากยังคิดว่าถ้าเจ็บป่วยก็ต้องไปโรงพยาบาลศูนย์ หากหมอเฉพาะทาง ทั้งที่จริงแล้วอาการเจ็บป่วยเกินครึ่งของคนในชุมชนคือโรคทั่วไป สามารถคัดกรองและรักษาแบบ Primary Care ได้

โดยแพทย์ประจำบ้านตามคลินิกเวชกรรมชุมชน” มลทลกล่าวเสริม

นับจากวันแรกที่ “เมล็ดพันธุ์แห่งมิตรไมตรี” ได้ตกลงในชุมชน เต็มโต งอกงาม และเกิดเป็นเมล็ดพันธุ์ใหม่ในพื้นที่ใกล้เคียงให้คนได้พึ่งพามาตลอดระยะเวลายาวนานเกือบ 25 ปี ปัจจุบันมิตรไมตรีคลินิกมีสาขาให้บริการ 73 สาขา ใน 7 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร ชลบุรี และระยอง มีผู้ลงทะเบียนสิทธิ์หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าแห่งชาติ (บัตรทอง) สำหรับผู้ป่วยนอก มากกว่า 350,000 คน และยังคงแผ่ขยายให้คนได้พึ่งพาไปไม่สิ้นสุด

“เวลาเราคิดจะทำอะไร ลองคิดเอาคนอื่นเป็นเป้าหมาย เหมือนเวลาที่เรอยากจะทำอะไรก่อนตัวเองเพื่อคนที่เรารัก เวลาที่เราคิดถึงคนอื่นก่อนทำเพื่อคนอื่นก่อน มันมักจะเป็นแรงบันดาลใจให้เราทำทุกอย่างให้สำเร็จ สำหรับผมแล้ว ถ้าเราทำเพื่อคนอื่น ชีวิตของเราจะเป็นชีวิตที่มีคุณค่า”

นี่คือข้อคิดที่เป็นแรงบันดาลใจจาก “มลทล มานิตย์” ผู้ริเริ่มปลูกเมล็ดพันธุ์แห่งมิตรไมตรีลงบนพื้นดินของชุมชน ให้ผู้คนได้พึ่งพา และแบ่งปันในสังคมไทยอย่างยั่งยืน

Seeds of Humanity, a Medical Shelter for Community

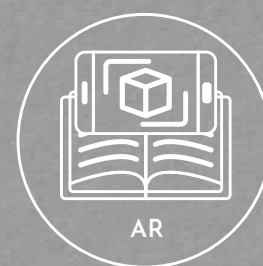
Monton Manit, a former nurse, chairman of the executive committee, and founder, told of the beginning of ‘Mith Mitree Clinic’, a community medical clinic that focuses on medical and public health services in the primary care which include providing medical, dental, and physical therapy services by doctors and specialists, with his deliberate intention to provide the community access to standard medical care. “Our clinic covers the area of 3 kilometers in a densely populated urban area. I believe that this area size allows us to be able to take care of people with high quality and comprehensiveness. Once we have 7,000 members in our community medical clinic, we will reach the break-even point which allows us to open a new branch and spread our healthcare services. The name ‘Mith Mitree’, or

literally translated as friendship, reflects my intention to help people in a community. What makes Mith Mitree ‘different’ and ‘outstanding’ from other private clinics is that we have the ‘community committee’ to be involved in administering the clinic with the aim of sharing the sense of ownership to the community. I want them to perceive ‘ownership’ of the clinic, and they have rights to express their opinions so as to improve the quality of our community medical clinic. Now, there are 73 branches in 7 provinces, with over 350,000 outpatients registering for the National Universal Health Cover (Gold Card). “When we want to do something, try thinking of doing for others. It can be an inspiration to achieve what we aim for. For me, if I do something for others, my life is also fulfilled.”

SOCIAL MOVER

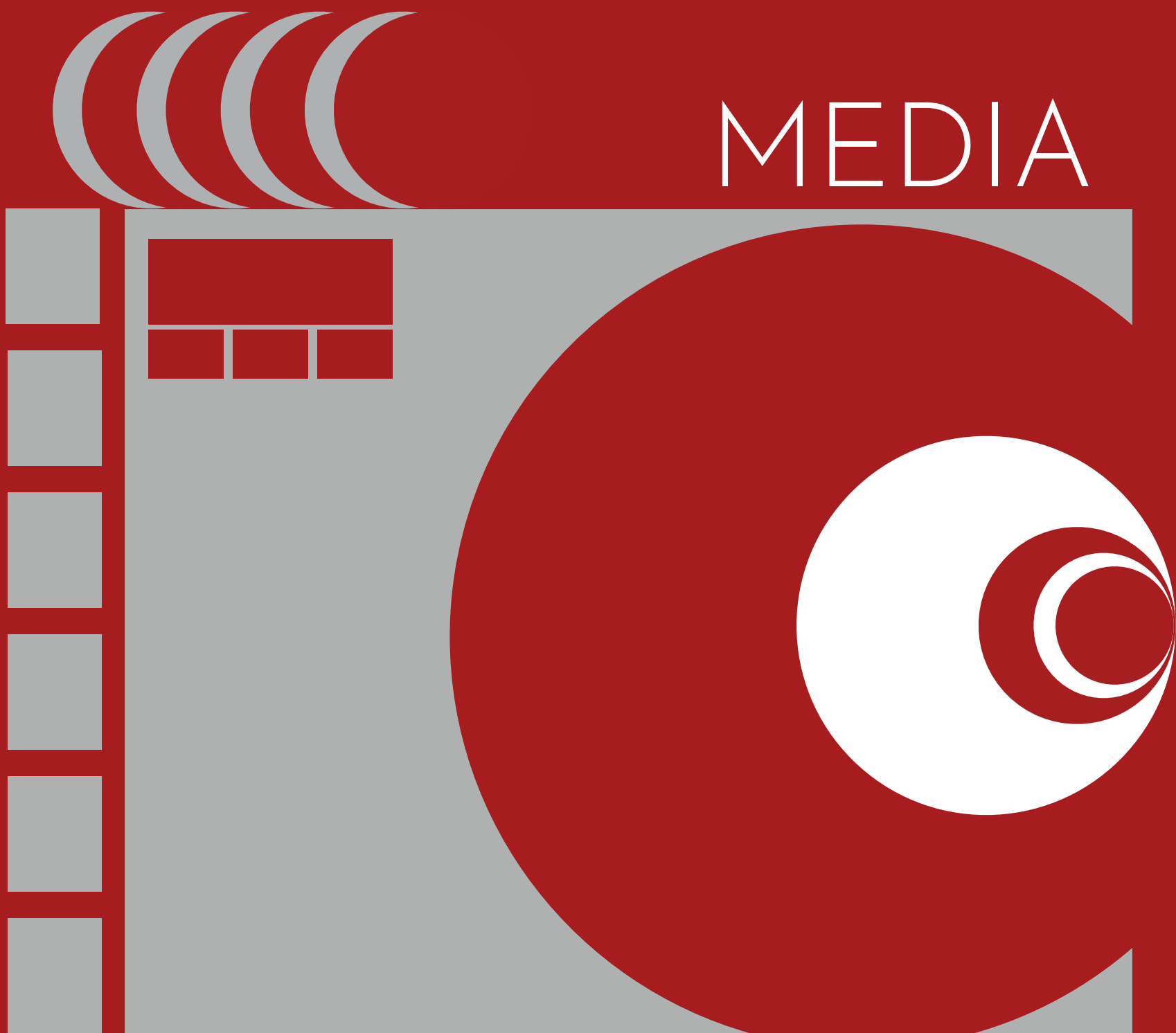
MEDIA

- 27 Waraporn Kulsawatpakdee
- 28 Suchadee Maneewong
- 29 Suthichai Yoon
- 30 Teepagorn Wuttiwitayamongkol
- 31 Saranee Sanguanruang
- 32 Nakarin Wanakijpaibul
- 33 Naiyarat Thanawaigoses
- 34 Choojai and Friends

Scan
right
page

MEDIA

INTEGRATED COMMUNICATION

SOCIAL MOVER | MEDIA

27

Waraporn Kulsawatpakdee
วราภรณ์ กุลสวัสดิ์ภักดี

*อย่าคิดว่าวันที่เราประสบความสำเร็จแล้ว
จะเป็นบรรทัดฐานว่าเราจะประสบความสำเร็จตลอดไป
จะมีคนที่เก่งกว่าเราเสมอ*

หัวใจหลักของวงการ PR เมืองไทย

ผู้บริหารหญิงมากความสามารถแห่งวงการ PR
กับเบื้องหลังความสำเร็จที่เกิดจากความพยายาม เรียนรู้ และปรับตัวตลอดเวลา

“อินทิเกรตเต็ด คอมมูนิเคชั่น” ซื่อนี้เป็นที่รู้จักกันดีในวงการประชาสัมพันธ์ หรือพีอาร์ ซึ่งมีหัวเรือใหญ่อย่าง “วารารณณ์ กุลสวัสดิ์ภักดี” หญิงแกร่งของวงการ PR ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่บริหาร และกรรมการผู้จัดการ กำหนดทิศทางขององค์กรให้พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของโลกยุค Digital Disruption

วารารณณ์เริ่มคลุกคลีกับงานสายนี้ตั้งแต่สมัยเรียนคณะนิเทศศาสตร์ สาขาวิทยุและโทรทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยสิ่งที่เธอค้นพบระหว่างนั้นคือความสามารถในการแก้ปัญหาและทักษะการพูดคุย ซึ่งเป็นคุณสมบัติเบื้องต้นของนักบริหาร หลังเรียนจบ เธอก้าวเข้าสู่การทำงานในวงการโฆษณา จนกระทั่งได้ทำงานกับบริษัทฟาร์อีสท์แอดเวอร์ไทซิ่ง จำกัด (มหาชน) ซึ่งต่อมาได้ขยายงานเติบโตขึ้นจนนำไปสู่การเกิดบริษัทใหม่ “อินทิเกรตเต็ด คอมมูนิเคชั่น” ซึ่งเป็นองค์กรที่รวบรวมแผนกพีอาร์ อีเวนต์ และโปรดักชันไว้ด้วยกัน การที่เธอมีการบริหารงานที่โดดเด่นจึงได้รับความไว้วางใจให้มาก่อตั้งบริษัท โดยเป็นผู้ถือหุ้นและดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ซึ่งตลอดระยะเวลา 26 ปี แม้จะเคยประสบวิกฤตมาต่าง ๆ แต่ก็สามารถฟันฝ่าและยืนหยัดมาได้จนถึงทุกวันนี้

วารารณณ์เล่าว่า “เราเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างภาพลักษณ์ ไม่ได้ทำแค่พีอาร์อย่างเดียว แต่เราทำสื่อสารการตลาดครบวงจร มีทั้งพีอาร์ มีเดียออฟไลน์-ออนไลน์ อีเวนต์ ครีเอทีฟ และคอนเทนต์ เรามีวิธีคิดที่ตอบโจทย์ลูกค้า ทำอย่างไรให้ลูกค้าได้งานที่มีคุณภาพ ได้ผลลัพธ์ตามเป้าหมาย และใช้เงินอย่างคุ้มค่าที่สุด”

กว่าจะได้มาซึ่งกระบวนการที่ครบสูตรขนาดนี้ อินทิเกรตเต็ด คอมมูนิเคชั่นต้องปรับการทำงานให้เข้ากับยุคสมัย มีการพัฒนาบุคลากรอยู่ตลอดเวลา ทุกกระบวนการจะเริ่มต้นที่ “People” บุคลากรต้องมี Passion ในสิ่งที่ทำ มี Positive Thinking สามารถทำงานแบบ Multitask ได้ ชนิดที่ไม่ว่าคุณจะสามารถพนักงานคนไหนของที่นี่ ทุกคนต้องตอบได้ทุกเรื่อง และที่สำคัญต้องมีความยืดหยุ่น นอกจากนี้ บริษัทก็ยังยึดหลัก “4C” ที่ทำให้องค์กรโลดแล่นเป็นหมายเลขหนึ่งในใจลูกค้ามายาวนานกว่าสองทศวรรษ ซึ่งได้แก่ Connection, Content, Collaboration และ Commitment

เธอกล่าวว่า “เมื่อมี Digital Disruption เข้ามารูปแบบวิธีคิดต้องเปลี่ยน เมื่อก่อนงานเราเป็น Traditional PR ส่งข่าวเชิญนักข่าว แต่เทคโนโลยีวันนี้เปลี่ยนไปเราต้องให้ความสำคัญกับข้อมูล (Data) และนำดิจิทัลแพลตฟอร์ม (Digital Platform) มาใช้ในการทำงาน เราจึงมีฝ่ายดูแลข้อมูลในโซเชียลมีเดียด้วย หากมี Crisis ของลูกค้าบนโลกออนไลน์ หรือมี Fake News เราต้องแก้ปัญหาได้ทันที แก้ปัญหาเป็นรายชั่วโมงด้วยซ้ำ ยุคนี้เป็นยุคที่ทุกคนเป็นสื่อได้ ไม่ว่าจะเป็น Influencer หรือ Blogger เพราะฉะนั้นเราต้องร่วมมือประสานงานกับสื่อโซเชียลเหล่านี้ด้วย”

อีกหนึ่งบทบาทของอินทิเกรตเต็ด คอมมูนิเคชั่น คือ การทำพีอาร์โครงการตอบแทนสังคมหรือ CSR ให้กับลูกค้า หลายโครงการที่เคยได้ยื่นกันเป็นผลงานของที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นสหพัฒน์ แอดมิชชั่น ซึ่งเป็นการติวเข้ามหาวิทยาลัยให้กับนักเรียนฟรี หรือโครงการ

สานน้ำใจให้ชุมชนของโรงพยาบาลพริ้นซ์ สุวรรณภูมิ ที่จัดรถเคลื่อนที่ออกไปตรวจสุขภาพฟรีให้กับชุมชน รวมทั้งโครงการ CSR ของเอสซีจีหลายโครงการของ ก็เป็นผลงานการพีอาร์ของอินทิเกรตเต็ด คอมมูนิเคชั่นเช่นกัน ซึ่งทางองค์กรต้องหาสิ่งตอบโจทย์ CSR ของลูกค้า รู้ว่ากลุ่มเป้าหมายคือใคร

“ถ้าลูกค้ามีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือแล้วเขานึกถึงเรา นั่นถือว่าเราประสบความสำเร็จถือว่าผลงานของเรามีคนค่า อยู่ในใจลูกค้า เราต้องปฏิบัติต่อลูกค้าเหมือนเพื่อนที่ไว้ใจได้ เชื่อถือได้ เมื่อลูกค้าประสบความสำเร็จ มีภาพลักษณ์ที่ดี ขายของได้ นั่นคือความภูมิใจของเรา”

แม้กลยุทธ์ทางความคิดจะเป็นหนึ่งในเคล็ดลับความสำเร็จ ทว่าเมื่อย้อนกลับมามองในตัวของผู้บริหารแล้วจะพบว่า “ทัศนคติ” ก็คือสารตั้งต้นที่สำคัญไม่แพ้กัน เพราะสิ่งหนึ่งที่วารารณณ์ยึดถือตลอดชีวิตการทำงานคือ “การไม่หยุดเรียนรู้” แม้เธอจะพูดอย่างมีอารมณ์ขันว่า ตนเองคือคนยุคเบบี้บูมที่เปลี่ยนแปลงยากก็ตาม

“เราชอบเรียนรู้ตลอดเวลา ชอบเรียนรู้กับคนรุ่นใหม่ อย่าคิดว่าวันนี้ที่เราประสบความสำเร็จแล้วจะเป็นบรรทัดฐานว่าเราจะประสบความสำเร็จตลอดไป โลกมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เทคโนโลยีก็ก้าวหน้าและทันสมัยขึ้นทุกวัน ถ้าไม่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ไม่พัฒนาตัวเอง ก็ไม่มีทางพัฒนาองค์กรได้ เดียวนี้เด็กอายุ 20 กว่าปีก็เป็นเจ้าของธุรกิจกันแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะอายุเท่าไร เราต้องพร้อม !”

A PR Professional who Never Ceases to Learn

“Integrated Communication”, well-known in the PR field, is run by the director ‘Waraporn Kulsawatpakdee’, who is a smart woman in the PR industry. She holds the position of chief executive officer and managing director who sets the organization’s direction for the changing world in this Digital Disruption Era. Before obtaining this perfect working process, the company was adjusted by encouraging personnel to be multitasking. Every process begins with ‘people’, which refers to those who have the passion and positive thinking, can work under pressure and must be flexible. Besides, the company adheres to the 4C’s principle (Connection, Content, Collaboration, and Commitment) that has placed the organization in the customers’ hearts for over two decades. “In this Digital Disruption, the way of thinking

must be changed. Before that, our job was a traditional PR: sending news to invite reporters. Given today’s advanced technology, we have to take an interest in the important of data and adopt a digital platform in our job. We have to have a data management department in case there are any crises or fake news, so we should be able to respond to the problem promptly. At present, anyone can be a media, influencers, or bloggers; thus, we have to cooperate closely with them. Moreover, our organization is responsible for the Corporate Social Responsibility. “If our clients think of us when in need, that is our success. We should build trust to clients.” Besides the fact that the working strategy is one of the secrets of success, ‘attitude’ of ‘never stop learning’ is also significant resources.

SUCHADEE

SOCIAL MOVER | MEDIA

28

Suchadee Maneewong
สุชาติ มณีวงศ์

การก้าวเข้าสู่โลกออนไลน์ เราจะให้ความสำคัญกับวิธีการพัฒนาตัวเองมาก ๆ “ต้องตาดู หูฟัง มือเขียน สมอง วิเคราะห์” ไม่ขึ้นจะถูกคนรุ่นใหม่ไฟแรงแซงหน้า

เสียงพากย์ผ่านยุคสมัย

จากเสียงพากย์เอกลักษณ์ในรายการ “กระจกหกด้าน” ทางโทรทัศน์
สุชาติ มณีวงศ์ ปรับตัวเข้าสู่แพลตฟอร์มออนไลน์ผ่าน “ไชโย โอปา”
รายการให้ความรู้ที่ชนะใจคนทุกรุ่นได้พร้อมกัน

ในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามา มีบทบาทต่อชีวิตและกิจวัตรประจำวันของมนุษย์ ธุรกิจหนึ่งที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือสื่อโทรทัศน์ “สุชาติ มณีวงศ์” เจ้าของเสียงที่เราคุ้นหูกันดีผ่านรายการโทรทัศน์ “กระจกหกด้าน” เป็นหนึ่งคนที่ต้องสู้และปรับตัวให้อยู่รอดจากการเปลี่ยนแปลงนี้ เธอทำได้สำเร็จผ่านการสร้างสรรค์รายการใหม่ “ไชโย โอปา” รายการที่นำเหล่าเซเลบริตี้หรือคนดังที่มีความรู้ในหมวดต่าง ๆ มาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันออนไลน์บนช่องทาง YouTube ซึ่งสามารถดึงดูดทั้งคนรุ่นเก่าที่ติดตามเธอมาตั้งแต่แพลตฟอร์มเดิม รวมถึงสามารถดึงดูดกลุ่มคนรุ่นใหม่ให้มาสนใจคอนเทนต์ที่เธอนำเสนอได้อีกด้วย

“ตั้งแต่มีเคเบิลทีวี เราก็รู้เลยว่าฟรีทีวีจะถูกแบ่งลูกค้าออกไป พวกเราจึงคิดจะทำสื่อออนไลน์ แต่เนื่องจากการตอบรับของรายการกระจกหกด้านในช่วงนั้นยังดีอย่างต่อเนื่อง พวกเราจึงยังไม่แอ็กทิฟมากนัก แต่เมื่อลงรายเริ่มปรากฏในปี 2559 เราจึงเริ่มคิดคอนเซ็ปต์ใหม่ ๆ ขึ้นมา กว่าจะลงตัวก็ใช้เวลาพอสมควร ถ้ามองย้อนกลับไปตอนนั้น ก็ยังนึกเสียใจอยู่ลึก ๆ ว่าเริ่มช้าไป”

นับเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าคนรุ่นเก่าอย่างคุณสุชาติที่อาจไม่เท่าทันระบบดิจิทัลในระดับคนรุ่นใหม่

ใช้ “กระบวนการ” อะไรในการปรับทัศนคติของตัวเองเพื่อก้าวเข้าสู่โลกออนไลน์ “ณ จุดนี้ต้องยกความดีความชอบให้กับคณะครีเอทีฟของเราที่ได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ เอาความเสียงเปรียบเรื่องคนไม่เคยเห็นหน้าเรามาเป็น “จุดแข็ง” ให้คนอยากเห็นว่า เสียงพากย์อย่างนี้หน้าตาเป็นอย่างไร เราจึงได้ออกมาโลดแล่นในโลกออนไลน์ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเราเองตามไม่ค่อยทัน ดังนั้น การก้าวเข้าสู่โลกออนไลน์ เราจะให้ความสำคัญกับวิธีการพัฒนาตัวเองมาก ๆ “ต้องตาหูฟัง มือเขียน สมอองวิเคราะห์ “ไม่” นั้นจะถูกคนรุ่นใหม่ไฟแรงแซงหน้า”

“อาวุธลับ” ในการปรับตัวของสุชาติเพื่อกลายเป็น “ยูทูบเบอร์” ในสังคมออนไลน์ยังไม่หมดเพียงแค่นั้น “เรามีแนวคิดตั้งต้นว่าการทำ “ไชโย โอปา” ต้อง “รับฟังความคิดเห็นของคนทุกรุ่นทุกวัย” แล้วนำมาผสมกับความเป็นตัวเราเอง และเปิดโอกาสให้คนเจนเอเรชั่นอื่นวิเคราะห์ วิจัย และแก้ไขการทำงานของเรานี้ สิ่งนี้ทำให้เราและคนดูบางคนที่เกิดในยุคเบบี้บูมเมอร์รู้จักความคิดของคนเจนเอเรชั่นอื่นมากขึ้น และเด็ก ๆ ในเจนเอเรชั่นอื่น ๆ ก็จะได้เข้าใจคนยุคเบบี้บูมเมอร์มากขึ้นด้วย”

แนวคิดและกระบวนการดังกล่าว ประกอบกับการใช้มืออาชีพในสายงานภาพยนตร์มาช่วยผลิต

และรีเสิร์ชข้อมูลแบบเดียวกับการทำสารคดี อีกทั้งมีการประเมินผลทุกขั้นตอนการทำงาน ทำให้สุชาติประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในฐานะยูทูบเบอร์

“ตลอดระยะเวลาการก้าวเข้ามาสู่เส้นทาง YouTube ก็ไปตามแผนที่วางเอาไว้กับทีม ซึ่งตอนนี้มียอดผู้ติดตามประมาณ 1.5 แสนคน และยอดผู้เข้าชมในแต่ละคลิปของช่อง “ไชโย โอปา” ก็มีมากถึง 2 แสนครั้ง จึงเริ่มมีโฆษณาเข้ามาในช่องเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับยูทูบเบอร์คนอื่น ๆ แต่จุดที่ทำให้ “ไชโย โอปา” แตกต่างนั้นคือการนำเสนอความบันเทิงผ่านข้อมูลความรู้ให้ผู้ติดตามค่อย ๆ ซึมซับไปเรื่อย ๆ ทำให้พวกเขาเข้าใจคนในเจนเอเรชั่น”

ท้ายที่สุดนี้ สุชาติมีข้อคิดดี ๆ ฝากถึงผู้ที่อยากริเริ่มเป็นยูทูบเบอร์ในแบบเดียวกับเธอว่า “อยากให้คนที่มีความคิดอยากทำรายการเพื่อให้ข้อมูลความรู้กับสังคมรอบคอบกับการทำรายการมากเป็นพิเศษ เพราะรายการที่ไม่ตลก ไม่หยาบคาย ไม่ดราม่า ค่อนข้างจะอยู่ยากในโลกออนไลน์ ดังนั้นจึงต้องมีความอดทน ขยันหาข้อมูล คอยเติมแรงบันดาลใจให้กับตัวเองเยอะ ๆ และสักวันหนึ่งคุณจะเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการให้ความรู้ที่ดีกับสังคม”

Voice Over the Decades

Disruption by new technologies like cable televisions has been putting challenges on the media industry. In response to that, Suchadee Maneewong, the familiar voice behind the short documentary series ‘Krajokhokdan’, embraced a more active role as a media personality. She recently launched her brand-new YouTube-based programme named ‘Chaiyo-Opa’, which did not only maintain her former fan base but also successfully attracted younger audiences. Suchadee found this success of hers rather surprising and owed a great deal to her professional, experienced, and knowledgeable team. “We unanimously agreed upon putting me in front of the camera for the first time, which could benefit out of the pre-existing curiosity among the audiences.”, said Suchadee. Process-wise,

she further emphasised self-development. “Spy with your eyes, be all-ears, take notes and be analytical, otherwise you will be surpassed by the enthusiastic, energetic youngsters.” Suchadee’s ‘secret weapon’ boiled down to open-mindedness and constant self-evaluation. “Be open to criticisms, especially from people of other generations. Take those criticisms and mix-and-match them with your identity. Constantly improve your way of working.” Suchadee remarked: “The industry definitely needs more personalities who are cautious about delivering messages to the broader society. It is unfortunately difficult for non-comedic, non-vulgar and controversy-free contents to survive in the online platform these days, so you have to be patient, perseverant and self-inspirational.”

SUTHICHA I LIVE

SOCIAL MOVER | MEDIA

Suthichai **LIVE**
anywhere anytime

29

Suthichai Yoon
สุทธิชัย หยุ่น

เพราะโซเซียลมีเดียทำได้ดีกว่าคุณด้วยซ้ำไป
ฉะนั้นอนาคตถ้าสื่อหลักไม่ปรับบทบาทตัวเอง
ให้เป็นประโยชน์ ก็คงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป

50 ปีกับชีวิตสื่อมวลชน จากโลกแอนะล็อกสู่หน้าจอทัชสกรีน

“สุทธิชัย หยุ่น” สื่อตัวจริงผู้ไม่เคยหยุดนิ่งในการทำหน้าที่
ตลอดเวลากว่า 50 ปี บนถนนสายข้อมูลและข่าวสาร

ถ้าพูดถึงบุคคลในวงการสื่อมวลชนช่วงครึ่ง
หลังของทศวรรษ 2530 ยาวไปจนถึงทศวรรษ 2540
คุณนึกถึงใคร ?

ในยุคที่ไม่มีโซเชียลมีเดีย หนังสือที่อ่าน
รายการโทรทัศน์ที่ดู รายการวิทยุที่ฟัง มักปรากฏ
ภาพ “สุทธิชัย หยุ่น” คนข่าวระดับตำนานของ
ประเทศไทยไปทั่วทุกช่องทาง เขาคือผู้ก่อตั้งเครือ
The Nation สถาบันการทำข่าวและสื่อสารมวลชนที่
เคยได้รับการยกย่องว่าเป็นอีกหนึ่งหัวเรือที่ช่วยเรียก
ร่องประชาธิปไตยสมัยเหตุการณ์พฤษภาคม 2535

นับเป็นเวลากว่า 45 ปี ที่สุทธิชัย หยุ่นใช้
หัวใจและร่างกายทำงานคลุกคลีอยู่ในวงการสื่อจน
เชี่ยวชาญและชำนาญ กระทั่งสิ้นเดือนมีนาคม เมื่อ
ปี 2561 ที่ผ่านมา เขาตัดสินใจประกาศอำลาณชั่น หลัง
การเข้ามาของบริษัท News Network Corporation

ทว่าการยุติบทบาทดังกล่าวกลับไม่ได้ปิด
ประตูจิตวิญญาณสื่อมวลชนของเขา เพราะหลังออก
จากณชั่น สุทธิชัย หยุ่นยังคงสวมหมวกคนข่าวเช่นเคย
เพียงแค่หมวกใบนั้นดูทันสมัย โฉบเฉี่ยว และสนุกขึ้น

การเดินทางครั้งใหม่ในเส้นทางเดิม เริ่มต้น
ขึ้นเพราะมองเห็นโอกาสในปัจจุบันเป็นยุคที่โซเชียล
มีเดียเบ่งบาน มีแอปพลิเคชันหลายอย่างที่ผุดขึ้นมา
เขย่าพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของมนุษย์ให้เปลี่ยน
ไป จากเดิมที่ต้องรอรับข่าวสารจากการดูโทรทัศน์ใน
ช่วงหัวค่ำ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ในช่วงเช้า ทุกอย่าง

เปลี่ยนไปแล้ว หากคุณมีแค่โทรศัพท์เคลื่อนที่สมาร์ต
โฟนเครื่องเดียว

ฉะนั้นการเกิดขึ้นของเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์
อินสตาแกรม ทำให้คนทำสื่อตั้งแต่ยุคโบราณอย่าง
สุทธิชัย หยุ่น ที่เคยใช้พิมพ์ดีดเขียนข่าวส่งหนังสือพิมพ์
ไปตามบ้านจึงรู้สึกตื่นเต้นและกระตือรือร้นที่จะทำ
ข่าวเป็นอย่างมาก หนึ่งในนั้นคือรายการ Suthichai
Live ที่ชวนคนมาคุยเรื่องข่าว แบ่งปันประสบการณ์
กัน เผยแพร่โดยใช้ช่องทางเฟซบุ๊ก

“ผมทำเฟซบุ๊กไลฟ์วันละ 2 ครั้ง คล้ายการ
เขียนคอลัมน์ทุกวันสมัยทำหนังสือพิมพ์ เรื่องที่ผมนำ
มาเล่ามีความเจาะลึกเฉพาะเรื่องที่ผมสนใจและถนัด
ไม่ต้องทำทุกอย่าง แต่ถ้าเป็นเรื่องข่าวต่างประเทศ
ที่กำลังร้อน ผมพร้อมติดตามและรายงานให้ตลอด
โดยไม่เคยคิดว่าคนดูเยอะหรือน้อย เพราะถ้ามีแต่
สนใจตัวเลขเหล่านั้น ผมจะไม่กล้าทำบางอย่าง ดังนั้น
คนที่ติดตามผมเชื่อได้เลยไม่ว่าก็ไม่งกี้ยาม ผมจะตาม
ให้ รวมถึงเรื่องในประเทศ ผมทำเฉพาะข่าวที่ผมเชื่อ
ว่าจะเปลี่ยนแปลงสังคมได้ เน้นนำเสนอความคิดเห็น
ของผม มากกว่ารายงานว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะเจ้าอื่น
ทำเรื่องพวกนั้นได้ดีกว่าผมอยู่แล้ว”

สุทธิชัย หยุ่นอธิบายภาพการเปลี่ยนผ่าน
ของนวัตกรรมที่เกิดขึ้นในวงการสื่อมวลชนไว้ว่า
“สมัยก่อนหากจะทำการถ่ายทอดสดต้องใช้รถ OB
คันใหญ่ ๆ ใช้เจ้าหน้าที่ 20 คนเป็นอย่างน้อย เสียค่า

ดาวเทียมนาที่ละเป็นแสน การถ่ายทอดสดแต่ละครั้ง
เพียงไม่กี่นาที ใช้งบประมาณไม่ต่ำกว่า 2-3 แสนบาท
วันดีคืนดีก็มีเฟซบุ๊กไลฟ์ รายงานข่าวสดได้ทุกที่แบบ
ไม่ต้องเสียเงิน ไม่ต้องใช้คนมากมาย และไม่ใช้แค่
เฉพาะการรายงานข่าว แต่ทำให้คนสามารถสื่อสาร
แลกเปลี่ยนกันได้ด้วย ผมคิดว่ามันวิเศษสุด”

อ้างอิงจากตำราทางวารศาสตร์ ระบุหน้าที่
ของสื่อมวลชนไว้ว่าเป็นคนเฝ้าประตู (Gatekeeper) ที่
มีอำนาจจัดแจงและเลือกสรรว่าในแต่ละวันผู้บริโภค
ควรอ่านข่าวใดบ้าง “ฉันพาดหัวแบบนี้ คุณต้องอ่าน
ตามลำดับที่ฉันจัดให้ ที่วิกก็เหมือนกัน มีข่าวอันดับหนึ่ง
อันดับสอง จัดเรียงลำดับความสำคัญให้ แต่ทุกวันนี้
คนดูไม่ต้องการ เขามีอำนาจตัดสินใจได้จากมือถือว่า
ข่าวไหนสำคัญหรือไม่สำคัญ สื่อไม่ต้องมาบอก”

ส่วนหน้าที่ในแง่ของการเป็นสุนัขเฝ้าบ้าน
(Watchdog) ที่ระบุว่าสื่อควรเป็นผู้จับผิดเรื่องเลวร้าย
ของสังคม เมื่อเกิดเทคโนโลยีพัฒนา ปรากฏว่าหน้าที่
ตรงนี้โซเชียลมีเดียทำได้ดีกว่าสื่อหลักไปแล้ว

“ส่วนบทบาทของสื่อหลักในฐานะ Watchdog
ก็หายไป เพราะโซเชียลมีเดียทำได้ดี กระทั่งเรื่องการ
ระดมปัญญารวมหมู่ (Crowdsourcing) ก็ทำได้ดีกว่า
คุณด้วยซ้ำไป ฉะนั้นอนาคตถ้าสื่อหลักไม่ปรับบทบาท
ตัวเองให้เป็นประโยชน์ก็คงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป”
สุทธิชัย หยุ่นทิ้งท้าย

A Long Journey on the News & Communication Road

Back in the old era without social media, the pictures of Suthichai Yoon, one of the legendary newscasters of Thailand, often appeared in books, TV shows, and radio programs. He founded 'The Nation Group' and put blood, sweat and tears in the media industry for over 45 years. In March 2018, he decided to leave The Nation. However, ending that role did not mean the end of his journey. Suthichai Yoon still wears a news hat, but the hat looks more stylish, sleek and fun. The new journey started because he saw opportunities. One of them is 'Suthichai Live', in which people are invited to talk about current

issues and share experiences using the Facebook channel. "Facebook Live can disseminate new information to a large group of people anywhere, anytime, at a very low cost. It does not require a lot of staff. It does not only report the news, but it also allows people to communicate and share information and opinions with each other. I think it is fantastic. Since social media is diverse, people who know facts in each industry come together and provide useful information. The role of media as a gatekeeper is gone; you have no rights to block the channel through which news is told and reported."

THE MATTER

SOCIAL MOVER | MEDIA

30

Teepagorn Wuttipitayamongkol
ทีปกร วุฒิพิทยามงคล

งานทุกอย่างที่ผมทำมีจุดร่วมอยู่อย่างหนึ่ง
คือการสื่อสาร จะทำอย่างไรให้น่าสนใจ
ความคิดสร้างสรรค์ในมุมมองของผม
ก็คือการแพ็กเกจสารเพื่อให้คนอยากจะเสพ

สร้างการสื่อสาร ที่ทำให้ผู้คนอยากจะเสพ

หนุ่มนักสื่อสารหลายบทบาทผู้สร้าง The MATTER
กับการใช้ความคิดสร้างสรรค์และความเป็นคนนอกในการทำงาน
ก่อให้เกิดผลงานที่มีความแตกต่างและแปลกใหม่

“ทีปกร วุฒิพิทยามงคล” จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่ ด้วยความชอบในการเขียนโปรแกรม และความสนใจในการสร้างสังคมออนไลน์ ซึ่งในขณะนั้นประเทศไทยยังไม่มีสังคมออนไลน์มากเท่าทุกวันนี้ เขาจึงสร้างเว็บบล็อกที่ชื่อ exteen.com ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมาก แชมป์ - ทีปกรทำ exteen.com ต่อมา 7-8 ปี ก่อนจะขายเว็บไซต์ให้นักลงทุนต่างประเทศไป

และในระหว่างที่ทำเว็บบล็อกนั้น ทำให้เขามีโอกาสได้เข้ามาสู่แวดวงหนังสือ ด้วยงานเขียนที่เกิดขึ้นจากเว็บบล็อกเอง มีโอกาสได้เป็นคอลัมนิสต์ในที่ต่าง ๆ รวมไปถึงมีโอกาสดำรงงานพิธีกรผู้ประกาศข่าว แต่สุดท้ายแล้วตัวเขาคิดว่าอยากจะทำกลับมาทำงานในด้านสื่อสารมวลชนมากกว่า จึงกลับมาทำเว็บไซต์ออนไลน์ชื่อ The MATTER และปัจจุบันเขาทำงานในตำแหน่งคณบดีเมเนเจอร์ เอ็ดทอเรียลของเน็ตฟลิกซ์ (Netflix)

“งานทุกอย่างที่ผมทำมีจุดร่วมอยู่อย่างหนึ่งคือการสื่อสาร การที่มีโอกาสได้ทำงานที่หลากหลายทำให้ผมตกผลึกได้ว่าอย่างไรจะทำให้การสื่อสารนั้นน่าสนใจ แพ้ก็เจออย่างไรจะทำให้คนอยากอ่าน

ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผมนำมาใช้ในการทำงานกับ The MATTER ความคิดสร้างสรรค์ในมุมมองของผมก็คือการแพ็คเกจสารเพื่อให้คนอยากจะเสพ”

แรงบันดาลใจการสร้างสรรค์ผลงานของทีปกร วุฒิพิทยามงคล ไม่ว่าจะอยู่ในแพลตฟอร์มใดเริ่มต้นมาจากความคิดในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่ยังไม่มี หรือยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ณ ช่วงเวลานั้นที่สำคัญคือการได้ลองทำ ลงมือทำ การได้ลองผิดลองถูกและสังเกตในทุกๆระยะการเจริญเติบโตของสิ่งที่ทำ

“คิดว่าเป็นสปิริตของการเริ่มต้นใหม่ที่ทำให้เราอยากลองทำอะไรใหม่ๆ ตลอดเวลาและเป็นเรื่องของการลองผิดลองถูก อย่าง The MATTER ช่วงแรกที่เปิดก็ใช้ว่าจะประสบความสำเร็จเลยทันที มันก็ผ่านการลองผิดลองถูกมาสักพักหนึ่งเหมือนกัน เช่นเดียวกับสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเติบโตขึ้นมาอย่างช้า ๆ พอเรารู้ว่าการเติบโตของสิ่งหนึ่งที่เราสร้างมันมีแนวโน้มอย่างไรเราก็จะเริ่มวางแผนในอนาคตได้มากขึ้นว่า ถ้าเราจะเริ่มอะไรใหม่เราจะตั้งความหวังกับมันไว้อย่างไร ปลดล็อกในจุดไหนเพื่อที่จะทำให้มันเติบโตได้อย่างที่เราคิดไว้”

การทำงานในปัจจุบัน ทั้งในบทบาทคอลัมนิสต์ นักวาดการ์ตูน หรือแม้กระทั่งการสื่อสารผ่านเพจ

ส่วนตัว ทีปกรใช้สายตาความเป็นคนนอกในการทำงาน ซึ่งทำให้ผลงานที่ออกมามีความแตกต่าง ทำให้ได้ผลงานใหม่ ๆ

“งานจำนวนหนึ่งที่เราเคยทำ ไม่ว่าจะเป็นการทำเว็บบล็อก หรือสื่อออนไลน์ เราทำหน้าที่คล้าย ๆ แพลตฟอร์ม เป็นเวทีให้คนอื่นมาแสดงความคิดเห็นของตัวเอง มาเปิดมุมมองใหม่ ๆ หรือมาชี้ในจุดที่รู้สึกว่าคุณหายไปไหนสังคม เราชอบที่จะทำงานในการสร้างเวที สร้างแพลตฟอร์มบางอย่างขึ้นมาเพื่อให้มีความคิดที่แตกต่างเกิดขึ้นในสังคม”

ในปัจจุบันที่มีโซเชียลเน็ตเวิร์กทุกคนสามารถสื่อสารได้ด้วยตัวเอง และมีการสื่อสารเต็มไปหมดในการสร้างสรรค์ผลงาน ทีปกรให้คำแนะนำว่า อย่างหนึ่งที่ต้องทำก็คือความสม่ำเสมอ ต้องยืนระยะให้ได้ ต้องกำหนดระยะเวลาในการทำงานของตนเองไว้ แม้ว่ามันจะยังไม่ประสบความสำเร็จหรือดังในเร็ววัน อย่าไปล้มเลิกความพยายามหรือความตั้งใจเร็วเกินไป และการหาตัวตนของตนเองก็เป็นเรื่องที่สำคัญว่าตนเองอยากจะทำอะไร จะสื่อสารเรื่องอะไร รู้ในเรื่องอะไร และยืนหยัดในเรื่องอะไร

In The MATTER of Contemporary Media

Teepakorn “Champ” Wuttipitayamongkol graduated from the Department of Computer Engineering, Faculty of Engineering, Kasetsart University. While studying, with his strong passion for programming and an interest in social networking, he created a very successful blog called ‘exteen.com’. His writings in the weblog earned him the opportunity to be a columnist, an MC, and a news anchor. In the end, however, he decided to return to journalism and launched the well-known website called ‘The MATTER’. Also, he’s currently working as editorial country manager of Netflix. “Every work that I do has one thing in common, which is communication. Having a lot of opportunities to work in various jobs allowed me to crystalize how to make communication fun and interesting. These are what I bring to work with The MATTER. Creativity, in my perspective,

is the package of messages to attract and entice people.” Teepakorn believes that new beginning also earns us the opportunity to do new things. The establishment of The MATTER, at first, was not completely successful. It is about trials and errors. If we believe in it, it will eventually become successful. Teepakorn tries to act as an ‘outsider’ to see a bigger picture and thus produce new creative work. “In whatever work I have previously done, we are like a platform for others to express their opinions, widen other’s perspectives, or point out what’s missing in our society.” Teepakorn gave a sound advice, “consistence plays a crucial role in success. Sometimes, success takes time to achieve. Although you have succeeded yet, do not give up too easily. Find your own self and beliefs, stay focused and determined and go for it.”

LDA

SOCIAL MOVER | MEDIA

31

Sarane Sanguanruang
สรานี สงวนเรือง

พื้นที่ออนไลน์เปิดโอกาสให้ผู้หญิง
สร้างโอกาสในแบบของตัวเองได้

LDA เมื่อโลกไอที ไม่ใช่โลกของกูรูหรือผู้ชายเท่านั้น

เล่าเรื่องไอทีแบบคนกันเอง ขับเคลื่อนสังคมสู่ความเท่าเทียมด้วยเทคโนโลยี

“เฟื่องลดา - สราณี สงวนเรือง” คือผู้ก่อตั้ง บริษัทพลอริช ดิจิทัล จำกัด บริษัทสื่อออนไลน์ที่เน้นให้คนรุ่นใหม่เข้าใจสื่อ เทคโนโลยี ตื่นตัวไปกับโลกดิจิทัล และทำให้ชื่อของแพลตฟอร์ม LDA หรือ Ladies of Digital Age เป็นที่ยอมรับในฐานะสื่อและสังคมความรู้ โดยเชื่อว่าเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถปลดล็อกข้อจำกัดของความไม่เท่าเทียมทางโอกาสได้

LDA คือนวัตกรรมของการส่งต่อความรู้ด้านไอที และพื้นที่ของคนที่เชื่อมั่นในศักยภาพของตัวเอง

เฟื่องลดาเริ่มต้นเส้นทางอาชีพจากการเป็นพิธีกรด้านไอที ผู้ประกาศข่าว ดีเจ คอลัมน์สตีบนแพลตฟอร์มออนไลน์กว่า 7 ปี แต่ด้วยความใฝ่ฝันอยากเป็นผู้ประกอบการ เมื่อเธอเห็นโอกาสของสื่อออนไลน์ที่กำลังเติบโต เธอจึงไม่รอช้าที่จะตัดสินใจก้าวออกมาเปิดบริษัทโดยรับผลิตสื่อออนไลน์เน้นเนื้อหาด้านเทคโนโลยีของตัวเองด้วยวัยเพียง 25 ปี

สิ่งที่ทำให้เฟื่องลดาไม่เหมือนใครคือการวางโพสิชันของตัวเองในฐานะคนธรรมดาท่ามกลางผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีในแวดวงไอทีคนอื่น ๆ “คือรุ่นพี่หลาย ๆ คนในวงการอาจจะโพสิชันตัวเองเป็นกูรูที่เก่งมาก ๆ ในขณะที่เฟื่องเริ่มงานในวงการนี้จากการเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องเทคโนโลยี แต่พยายามที่จะเรียนรู้และสนุกไปกับมัน เราเป็นเหมือนเพื่อนของ

คนดูที่อยากรู้ในเรื่องเดียวกันกับเขา และไปศึกษามาแล้วมาเล่าสู่กันฟัง จริง ๆ เราอยากสื่อว่าคนธรรมดาอย่างเราก็ทำได้ ดังนั้นใคร ๆ ก็ทำได้ ถ้าศึกษาแบบตั้งใจ แล้วยังเป็นเรื่องสนุกด้วย”

นอกจากการผลิตสื่อออนไลน์ผ่านมุมมองที่แตกต่างไปจากเดิมแล้ว เฟื่องลดาต้องการสร้างให้ LDA เป็นพื้นที่แห่งความเท่าเทียมที่ทุกคนสามารถดึงศักยภาพของตัวเองออกมาได้เต็มที่ ไม่ว่าจะใคร เพศอะไร หรืออายุเท่าไร “วิสัยทัศน์ในการบริหารของบริษัทเฟื่องคือ ‘Everyone can be the best version of themselves.’ เฟื่องพยายามฝังเมล็ดพันธุ์นี้เข้าไปในตัวพนักงานทุกคน สุดท้ายพลังจะถูกส่งต่อไปยังลูกค้า ไปยังผู้ชมของเรา สุดท้ายแล้วสิ่งที่อยากทำก็คืออยากทำให้ LDA กลายเป็นคอมมูนิตี้ที่ของคนที่เชื่อในศักยภาพของตัวเอง”

เฟื่องลดาเชื่อว่า การมาถึงของ Digital Disruption นั้นเป็นโอกาสที่ทำให้คนมีความสามารถเติบโตได้ในแบบของตัวเอง และเธอยังตั้งใจที่จะใช้พื้นที่นี้ในการเสริมพลังผู้หญิงและหลายกรอบเดิม ๆ ที่จำกัดบทบาทของผู้หญิงไว้อีกด้วย “ผู้หญิงเรามีศักยภาพที่จะทำอะไรก็ได้ เราไม่ควรถูกจำกัดบทบาทอยู่แค่ความสวยหรือความเชิ่ชี่เพื่อให้ได้รับการยอมรับ อยากให้ผู้หญิงทุกคนสนุกกับการใช้ชีวิตที่ได้ดึงศักยภาพสูงสุดของตัวเองออกมา แล้วก็รู้สึก

รักตัวเองในสิ่งที่ตัวเองมีความสามารถจริง ๆ พื้นที่ออนไลน์เปิดโอกาสให้ผู้หญิงสร้างโอกาสในแบบของตัวเองได้”

IT Community ที่สร้างแรงกระเพื่อมส่งต่อแรงบันดาลใจ

แม้จะตั้งบริษัทมายังไม่ยาวนานนัก แต่สิ่งที่เธอลงแรงไปก็เริ่มสร้างแรงกระเพื่อมส่งต่อแรงบันดาลใจไปสู่คนรอบตัวแล้ว “เฟื่องเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ออกมาทำบริษัทของตัวเอง ก็จะมีน้อง ๆ หลังไม่คามาถามประสบการณ์และเรียนรู้จากเรา เราก็ดีใจที่ได้เป็นแรงบันดาลใจผลักดันให้เขาเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ อีกอย่างก็คือพวกเรื่องเทคโนโลยีที่เราให้ความรู้ไปก็ช่วยคนเหมือนกัน บางเรื่องคือเขาไม่รู้มาก่อนเลยหรือไปฟังมาจากที่อื่นแล้วไม่ค่อยเข้าใจ เราก็จะสรุปให้เขาเข้าใจได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีคนโทรมาสอบถามเรื่องโทรศัพท์ เขาบอกว่าเขาชอบคอนเทนต์มาก เขาเป็นทหารชายแดนภาคใต้ ตาบอดและขาขาดก็เลยอยากได้โทรศัพท์ที่ใช้ได้อึด ๆ เขาบอกว่าฟังเราแล้วมีประโยชน์มากทำให้เขาเลือกซื้อได้ เรารู้สึกเลยว่าต้องไปต่อ เพราะสิ่งที่เราทำมันไปไกลกว่าที่เราคิด และมันส่งแรงกระเพื่อมได้จริง ๆ และรู้สึกว่านี้แหละคือความดีงามของโลกออนไลน์ที่มันสามารถเชื่อมคนไปหาคนได้ และส่งประโยชน์ได้จริง ๆ”

When Ladies are Shining in the IT World

Fuanglada - Saranee Sanguanruang is the founder of Flourish Digital Company Limited, an online media company, which focuses on promoting digital literacy among new generations to keep abreast in this digital age. The platform Ladies of Digital Ages or LDA, thus, becomes well received and accepted as knowledge-based media and society, believing that technology is a crucial tool to redress inequality of opportunity. Fuanglada had started out as a news anchor, DJ, and columnist on online platforms for 7 years. Dreaming of becoming an entrepreneur, however, she decided to found her own company aiming to produce the online IT-related contents to the public at the age of 25. What makes Fuanglada unique is how she places her position as an ordinary woman despite the rising stars emerging into the IT world. “Some

might place themselves as gurus while I have just emerged into this circle from scratch. As a novice, I am still learning and having fun with it. I want to say that an ordinary one like me can do it and so can everyone. Anything is possible if we put an effort into it and enjoy it.” Fuanglada wants to make LDA a space of equality where everyone can show their potential regardless of genders or ages. “Our vision is to make the company where everyone can be the best version of themselves.” Once such a vision has been instilled into our staff, it can eventually transmit to our clients. Finally, LDA becomes a community of self-believers. “We, as women, have potential to do anything regardless of beauty or sexiness. Women should enjoy living our lives pulling out the potential in us.”

THE STANDARD

SOCIAL MOVER | MEDIA

32

Nakarin Wanakijpaibul

นครินทร์ วงกิจโพธิ์ลย์

ผมอยากสร้างประโยชน์ให้กับสังคม
ผมจะทำสำนักข่าวเชิงสร้างสรรค์ที่ให้ความคิด ความรู้
และแรงบันดาลใจ ผมต้องทำในสิ่งที่แตกต่าง

สื่อสารด้วยความสร้างสรรค์

มาตรฐานใหม่ของการนำเสนอข่าว ที่ยึดมั่นในความน่าเชื่อถือและต้องเสปสบุก

“เคยมีคนพูดกับผมว่า เราจะเขียนหนังสือไปทำไม ในเมื่อสิ่งที่เรากำลังจะเขียนมีคนเขียนอยู่แล้ว ไม่มีเรื่องอะไรบนโลกนี้ที่ยังไม่เคยมีคนเขียน แต่มันยังมีอีกหลายแง่มุมที่ไม่เคยมีคนเขียน ยกตัวอย่างเช่น เรื่องสติฟ จอบส์ เรื่องพระพุทธเจ้า เดี่ยวก็มีคนตีความใหม่ มันไม่มีวันหมดแง่มุมที่คุณจะเขียนในทุก ๆ เรื่อง นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทุกครั้งที่เวลาเกิดข่าวอะไรขึ้นก็ตาม มันจะมีแง่มุมบางอย่างที่พิเศษที่สุด มีประโยชน์ต่อคนมากที่สุด ใหม่ที่สุด แตกต่างที่สุดซึ่งถ้าใครหาเจอคนนั้นคือนักเล่าเรื่องที่ดี” “นครินทร์ วรกิจไพบูลย์” คอลัมนิสต์และบรรณาธิการบริหารสำนักข่าวออนไลน์ The Standard เล่าถึงแนวคิดสำคัญในการทำงาน

นครินทร์เป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่น่าจับตามากที่สุดคนหนึ่งในยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง เขาคร่ำหวอดอยู่ในแวดวงนักสื่อสารมวลชนมายาวนาน ทั้งยังทุ่มเทกับการยกระดับมาตรฐานผลงานอย่างเข้มข้นและเอาจริงเอาจัง ในอดีตเขาเป็นเด็กสายวิทย์ที่เลือกเรียนคณะเภสัชศาสตร์ แต่กลับใช้เวลาในรั้วมหาวิทยาลัยหมดไปกับการอ่านหนังสือในห้องสมุดและทำกิจกรรมมากกว่านั่งอยู่ในห้องเรียน หนึ่งในกิจกรรมที่เปลี่ยนชีวิตเขาคือการฝึกงานกับ

โครงการ a team junior ของนิตยสาร a day ซึ่งทำให้เขาค้นพบศักยภาพด้านการเขียนและการสัมภาษณ์ ช่วงแรกที่เรียนจบ เขาเลือกทำงานที่มั่นคง อย่างเป็นทางการเป็นเซลล์ขายยาเงินเดือนหลักแสนอยู่เกือบ 2 ปี ก่อนจะลาออกมาทำงานกองบรรณาธิการรับเงินเดือน 15,000 บาท “ผมมองตัวเองในกระจกแล้วถามตัวเองว่า ถ้าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต จะทำในสิ่งที่กำลังทำอยู่หรือเปล่า แล้วก็ได้คำตอบว่าเราไม่อยากจะไปขายยา เราอยากเขียนหนังสือ อยากสัมภาษณ์คน อยากเล่าเรื่อง อยากเรียนรู้”

พอได้ลาออกมาทำงานที่รัก แม้จะได้ค่าตอบแทนน้อยลงหลายเท่าตัว แต่เขาไม่เคยมีความรู้สึกไม่ยอมไปทำงานเลย ความกระตือรือร้นและมุ่งมั่นพัฒนาตัวเองไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้นครินทร์เติบโตในสายงานนักสื่อสารมวลชนอย่างก้าวกระโดด “สิ่งหนึ่งที่ผมได้รับอย่างสม่ำเสมอคือโอกาส” ไม่ว่าจะเป็นการได้เขียนคอลัมน์ในนิตยสาร การเป็นผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ มาจนถึงการเป็นบรรณาธิการบริหารสำนักข่าวออนไลน์ ซึ่งทำให้เขาเปลี่ยนแปลงเป้าหมายชีวิตไปพอสมควร

“ผมเคยอยากเป็นนักเขียนอันดับหนึ่งแต่พอได้มาทำสำนักข่าว เป้าหมายของผมก็เปลี่ยนไป

ผมอยากสร้างประโยชน์ให้กับสังคม ผมจะทำสำนักข่าวเชิงสร้างสรรค์ที่ให้ความคิด ความรู้และแรงบันดาลใจ ผมต้องทำในสิ่งที่แตกต่าง สิ่งที่เราทำคือ Creative News ข่าวสารเชิงสร้างสรรค์ เป็นข่าวที่มีความน่าเชื่อถือบวกกับความครีเอทีฟ ต้องสนุกและเสปไม่ยากจนเกินไป”

เป้าหมายของ The Standard คือการเป็นสื่อทางเลือกที่มีเนื้อหาหลากหลายรูปแบบ ทั้งข่าวทั่วไป อินโฟกราฟิก วิดีโอคลิป และพอดแคสต์ โดยเลือกวิธีนำเสนอให้ตอบโจทย์พฤติกรรมของคนยุคใหม่ที่เข้าถึงสื่อออนไลน์มากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการจัดอีเวนต์เพื่อต่อยอดภาพลักษณ์แบรนด์และสร้างกิจกรรมให้คนเข้ามามีส่วนร่วม เป็นการขยายขอบเขตงานสื่อสารไปสู่มิติใหม่ที่น่าสนใจและสอดคล้องกับไลฟ์สไตล์ของกลุ่มเป้าหมาย

“ผมเชื่อว่าหลังโควิด-19 บางอย่างจะเปลี่ยนไปตลอดกาล ซึ่งหลาย ๆ ครั้งเราเป็นคนสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้ ถ้าคุณเห็นโอกาสบางอย่าง คุณสามารถเป็นพนักงานที่ดีกว่าคนอื่นได้ คุณต้องเข้าใจมิติต่าง ๆ ของประเทศ มิติต่าง ๆ ของโลก รวมถึงมิติที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง คุณถึงจะเป็นคนที่สมบูรณ์มากขึ้น”

A New Standard Setter

From a sale representative with 6-digit income per month to a writer in an editorial department, Nakarin made his biggest decision to change his life and follow his dream. In the university, he got an opportunity to attend 'a team junior program' by 'a day' magazine, and that was when Nakarin discovered that he was good at writing and conducting interviews. After he graduated and worked as a salesperson for 2 years, Nakarin quit his stable job and became a writer with much less income. He looked in the mirror and asked himself if he was sure about his own decision, and it turned out he made

the right move. Even though the new job's pay was lower, Nakarin enjoyed what he was doing. With that, nothing could stop him from improving himself, and he finally became the editor of The Standard. He aimed to become the leading writer in Thailand, but his plan changed a bit during his career. It was the benefits for society that he became interested in. Therefore, he began publishing articles with creativity and inspiration that would suit readers in the modern world. Nakarin also concluded that we need to understand every dimension of our world, so we can become a more complete person.

ZBING Z.

SOCIAL MOVER | MEDIA

33

Naiyarat Thanawaigoses
นัยรัตน์ ธนไวยโกเศศ

ขอแค่กล้าที่จะลงมือทำมัน เมื่อเราทำไปเรื่อย ๆ
เราจะพัฒนาความสามารถโดย
เอาข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาเรียนรู้และแก้ไข

เกมแคสเตอร์หญิง อันดับหนึ่งแห่งประเทศไทย

จากเด็กติดเกมสู่อาชีพเกมแคสเตอร์ที่มีผู้ติดตาม 12 ล้านคน

“นัยรัตน์ ธนไวยโกเศส” อาจเป็นชื่อที่ไม่ค่อยคุ้นหูคุ้นตากับผู้คนสักเท่าไร แต่ถ้าบอกว่าเธอคือแป้ง ZBING Z. เด็ก ๆ วัยประถมและมัธยม ตลอดจนคุณพ่อคุณแม่ที่มีลูกวัยนี้จะต้องร้องอ้อและรู้จักกันเป็นอย่างดี นัยรัตน์เป็นยูทูบเบอร์ - เกมแคสเตอร์ที่มีผู้ติดตามบนช่องยูทูบ (YouTube) มากถึง 12 ล้านคน ทำวิดีโอมากกว่า 2,000 คลิปด้วยสไตล์การพากย์เกมในแบบเฉพาะตัว เธอเป็นหนึ่งในคนไทยที่ได้รับโล่ Diamond Play Button ที่ทางยูทูบจะมอบให้เฉพาะช่องที่มีผู้ติดตามถึง 10 ล้านคนหรือมากกว่าเท่านั้น

จากความชอบเล่นสู่การเป็นยูทูบเบอร์มืออาชีพ

“เพราะว่าแป้งชอบเล่นเกมมาตั้งแต่สมัยเด็ก ทำให้เราอยากทำอาชีพเกี่ยวกับเกม พอมาเจอกับช่องทางอย่างยูทูบเลยรู้สึกอยากจะลองทำดู” นัยรัตน์เล่าถึงจุดเริ่มต้นจากสิ่งที่เธอชื่นชอบคือการเล่นเกม เมื่อเธอเห็นหนทางในการต่อยอดจากความชอบไปสู่อาชีพ เส้นทางการเป็นเกมแคสเตอร์หรือนักพากย์เกมของเธอจึงได้เริ่มต้นขึ้น เธอใช้เวลาศึกษาทดลองดูค่อยๆ ปรับและพัฒนา รูปแบบการแคสเกมของเธอจนกลายเป็นช่อง ZBING Z. ในปัจจุบัน

หัวใจของการแคสเกมและความรับผิดชอบต่อสังคม

“เพราะอาชีพยูทูบเบอร์ไม่มีใครคอยบังคับเรา ทำให้เราต้องขับเคลื่อนอาชีพนี้ด้วยความตั้งใจ

ของเราเอง” นัยรัตน์เล่าถึงหัวใจสำคัญของการเป็นเกมแคสเตอร์ว่า ความมีวินัย ความสม่ำเสมอ และความรับผิดชอบ เป็นสิ่งที่ยูทูบเบอร์ขาดไม่ได้ เพราะไม่มีใครมาคอยบอกหรือบังคับ เราจึงต้องควบคุมตัวเองให้ได้อยู่เสมอ มีความรับผิดชอบในหน้าที่และสิ่งที่ต้องทำ ซึ่งนัยรัตน์เองก็ยังคงลงคลิปบนช่องของเธออย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันด้วยความสม่ำเสมอ ยืนยันหัวใจสำคัญข้อนี้ที่เธอเล่า และอีกหลักหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือ ความรับผิดชอบต่อสังคม “คนที่ดูยูทูบส่วนมากในประเทศไทยเกินครึ่งนั้นเป็นเยาวชนไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องนึกถึงกลุ่มคนดูเหล่านี้ให้มาก”

แน่นอนว่าผู้ติดตามส่วนใหญ่ของนัยรัตน์เป็นกลุ่มเด็กวัยประถมถึงมัธยม วิธีการที่เธอใช้เล่าเกมนั้นนอกจากจะมีความสนุกสนาน ร่าเริง สดใสแล้ว ภาษาที่สุภาพและความพยายามในการเป็นแบบอย่างที่ดีก็ยิ่งถูกสอดแทรกเข้าไปในการทำงานด้วยความตั้งใจของตัวเอง เธอเล่าต่ออีกว่า ความสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์ของเกมเพื่อให้ผู้ใหญ่หรือคนที่ไม่รู้จักวงการเกม มองการเล่นเกมในแง่ดีมากขึ้นก็สำคัญไม่แพ้กัน

สร้างความเข้าใจ - ส่งต่อแรงบันดาลใจ

ด้วยความนิยมและชื่อเสียงของนัยรัตน์ในฐานะยูทูบเบอร์นักแคสเกม นัยรัตน์ได้รับเชิญจากโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อไปให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพยูทูบเบอร์ - เกมแคสเตอร์ เพราะใน

ปัจจุบันเด็ก ๆ จำนวนมากมีความสนใจในอาชีพนี้และหลาย ๆ คนตั้งเป้าหมายจะทำอาชีพจากความสามารถในการเล่นเกมนั้นก็มีมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยผู้ปกครองเองก็อาจจะมีความไม่เข้าใจและยังคงมองเกมในแง่ลบอยู่ การที่นัยรัตน์ได้เข้าไปให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพนี้ที่โรงเรียนทำให้ผู้ปกครองรู้สึกปลอดภัย มีความเข้าใจ และมองเกมในด้านที่ดีขึ้น เด็ก ๆ เองก็ได้แนวทาง ความรู้ ความเข้าใจ และแรงบันดาลใจในสิ่งที่พวกเขาใฝ่ฝันที่จะเป็น

“ขอแค่กล้าที่จะลงมือทำมัน เมื่อเราทำไปเรื่อย ๆ เราจะพัฒนาความสามารถโดยเอาข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาเรียนรู้และแก้ไข”

นัยรัตน์เล่าว่าอาชีพยูทูบเบอร์เป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้เงินลงทุนเยอะในตอนเริ่ม อาจใช้สมาร์ตโฟนเพียงเครื่องเดียวในการทำทุกอย่างเลยก็ว่าได้ ฉะนั้นสิ่งที่ควรมีจริง ๆ คือความกล้าที่จะลงมือทำ นัยรัตน์ย้ำว่ากว่า 2,000 คลิปที่เธอทำออกมา ทุกคลิปยังมีข้อผิดพลาด ดังนั้น หากเราจะเริ่มทำช่องยูทูบ เริ่มต้นที่จะทำคลิปแรก สิ่งที่ต้องกังวลมากที่สุดไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบของตัวเอง หากเป็นความกล้าที่จะทำและทำต่อไปเรื่อย ๆ ประสบการณ์จะค่อย ๆ ทำให้เราได้เรียนรู้ให้เรารู้จักการแก้ไข และสุดท้ายงานของเราก็จะพัฒนาขึ้นจากความผิดพลาดของตัวเอง

ZBING Z.: The Most Influential Gamecaster

Naiyarat Thanawaigoses is a well-known game caster in Thailand. People may know her by another name as Pang ZBING Z. She has more than 12 million followers on YouTube with over 2,000 video clips. Her journey as a game caster started when she was young. She liked to play games and would spend time learning and practising to become a professional by adapting and developing her casting style. “The importance of being a YouTuber is that you have to do your job regularly with discipline and responsibility. There is no force or any pressure on you, so you have to control yourself to upload a video clip to your channel frequently.”

Another important factor is social responsibility. “Most people who watch YouTube in Thailand are teenagers. This means that my followers are young people.” Therefore, she always does game casting politely. None of the rude words are used. Moreover, playing games is not a bad thing. “We should build a good image for it in order to shape the perspective of adults and others who think of games in negative ways.” When talking about how to become a successful YouTuber, Naiyarat’s tip is that “the importance of being a YouTuber is not the investment or the perfection of your video clips, but it is about being brave to gather experiences from your mistakes.”

CHOOJAI AND FRIENDS

SOCIAL MOVER | MEDIA

34

หนังสือ 0 บาท

Choojai and Friends
ชูใจ กะ กัลยาณมิตร

คำว่าครีเอทีฟมันไม่ใช่ความแปลกอย่างเดียว แต่ว่ามันคือ
ความแปลกแล้วต้องมีประโยชน์ มันถึงจะเรียกว่า ครีเอทีฟ

ครีเอทีฟเอเจนซี สุดยอด ผู้สร้างสรรค์เพื่อสังคม

ชูใจ กะ กัลยาณมิตร เอเจนซีที่ไม่ได้มุ่งผลิตรายงานโฆษณาที่สร้างสรรค์และมีคุณภาพเพียงอย่างเดียว แต่ยังคงให้คุณค่ากับความสำคัญของการทำงานเพื่อสังคมในแบบของตนเอง

หากพูดถึงโลกแห่งการโฆษณาหรือ การซื้อขายสินค้า ส่วนใหญ่แล้วจุดมุ่งหมายของ โฆษณาก็คือการขายสินค้าและจูงใจผู้บริโภค จะมีใครลุกขึ้นมาทำโฆษณาเพื่อสังคมกัน แต่สำหรับ “ชูใจ กะ กัลยาณมิตร” บริษัทครีเอทีฟเอเจนซีที่เป็น มากกว่าบริษัทโฆษณา กลับคิดต่างออกไป

หลังจากชีวิตการทำงานในแวดวงโฆษณา มาถึงจุดอิ่มตัว ป่อม - กิตติ ไชยพร, ยอด - บุญชัย สุขสุริยะโยธิน, เป้า - ไพรัช เอื้อผดุงเลิศ, กีบ - คมสัน วัฒนวานิชกร และ เม้ง - ประสิทธิ์ วิทวัสสัมฤทธิ์ จึง ตัดสินใจตบเท้าออกจากงานเดิมมารวมทีมกันสร้าง บริษัทของตัวเองด้วยความตั้งใจที่จะทำงานช่วยเหลือ สังคม และทำสิ่งที่มีประโยชน์ให้มากกว่าที่เคยทำอยู่ จึงได้ร่วมกันก่อตั้งบริษัทครีเอทีฟเอเจนซีชูใจขึ้นมา

ความท้าทายแรกที่ “ชูใจ” ต้องเจอ จึงเป็น คำถามที่ว่า เราจะหาสมดุลระหว่างรายได้ในเชิง ตัวเลขกับการทำประโยชน์เพื่อสังคมได้อย่างไร แล้ว การเป็น Social Enterprise หรือองค์กรภาคธุรกิจ เพื่อสังคมมันจะต้องมีหน้าตาแบบไหน ซึ่งสำหรับ ชูใจแล้ว มันก็คือการผสมผสานระหว่างสองสิ่งเข้าด้วยกัน นั่นก็คือ “พาณิชย์” กับ “สังคม” และ “รายได้” กับ “ความสุข” รวมถึงการทำงานที่พร้อมทั้งช่วย “ชูประโยชน์ สังคมและตัวเรา” ไปพร้อมๆ กัน สิ่งนี้เอง ที่ทำให้ชูใจกลายเป็นบริษัทครีเอทีฟเอเจนซีที่แตกต่าง ไม่เหมือนใคร

คมสัน วัฒนวานิชกร หนึ่งในสมาชิกร่วม ก่อตั้งเล่าให้ฟังว่า “หนึ่งในโปรเจกต์ที่เราทำคือการได้ ร่วมงานกับทางธนาคาร TMB เรียกได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมากเลยทีเดียว ที่ทางลูกค้ามาจ้างชูใจ 2 ล้านบาทให้ทำโฆษณาโปรโมตเว็บไซต์ตัวหนึ่งที่ชื่อว่า “ปันบุญ” สำหรับระดมเงินบริจาค แต่เรามองว่าถ้า จ้างเงินมากขนาดนี้เอาเงิน 2 ล้านบาทไปบริจาคซะ เลยดีกว่า ต่อมาจึงเกิดเป็น “โฆษณา 0 บาท” ที่เราทำ กันเองจากแรงและทุนที่มี โดยโฆษณาได้เล่าถึงสิ่งที่ เราทำ ก็คือการนำเงิน 2 ล้านบาทไปบริจาคให้กับ 74 มูลนิธิทั่วประเทศที่อยู่ในเว็บไซต์ เพื่อสะท้อนให้เห็นว่า การที่เราเป็นแรงบันดาลใจหรือเริ่มทำก่อน มันจะช่วย ส่งต่อแรงบันดาลใจให้กับคนทั่วๆ ไปให้เขาเห็นความ สำคัญของการบริจาค ว่าการ “ให้” นั้นมันมีคุณค่า มากแค่ไหน ซึ่งผลตอบรับที่ได้กลับมานั้นคือยอดเงิน บริจาคกว่า 4 ล้านบาท และสิ่งที่เราทำมันก่อให้เกิด ผลกระทบที่เป็นวงกว้าง ทั้งต่อคนรอบข้าง สังคม ต่อ บริษัททั้งของเราและลูกค้า รวมไปถึงคนที่มาบริจาค เอง เพราะใครๆ ก็รู้สึกดีทั้งนั้นที่เหมือนตัวเองได้มา ร่วมทำสิ่งที่ดีและมีประโยชน์”

นอกเหนือจากนี้ ชูใจยังได้ทำอีกหลาย ๆ โปรเจกต์ เช่น LIMITED Education ที่ทำเกี่ยวกับ เรื่องการศึกษาให้กับเด็กด้อยโอกาส หรือ โปรเจกต์ BENNETTY ที่มีผลตอบรับดีเกินคาดไปถึง ต่างประเทศ ด้วยการสร้างวงดนตรีคนแก่เพื่อให้สังคม

รู้ว่าคนแก่ก็มีคุณค่าและทำอะไรที่ร่วมสมัยได้ ทั้งหมด นี้เองชูใจได้ทำให้เห็นว่า บริษัทโฆษณาไม่จำเป็นต้อง ทำเพื่อการค้าเสมอไป แต่ก็สามารถช่วยสร้างรอยยิ้ม และประโยชน์ให้สังคมได้เหมือนกัน ช่วยแก้ปัญหา หลาย ๆ อย่างที่อาจถูกมองข้าม ช่วยสร้างการตื่นตัว และเปลี่ยนแปลง

“หัวใจสำคัญของการได้มาทำงานตรงนี้ คือ การได้เห็นว่ามีสังคมยังมีคนใจดีอยู่อีกมาก เอาจริง ๆ ทุกงานที่เข้ามาก็มาแบบไม่มีเงินเลย แต่ถามว่าอะไร เข้ามาแล้วมันได้แรงบันดาลใจ มันก็คงเป็นเรื่องของ ผลลัพธ์ที่ทำไปแล้วรู้สึกหายเหนื่อย เพราะเราเชื่อว่า อะไรที่มันเป็นสิ่งที่ดี ถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้สร้างสรรค มาก แต่มันมีประโยชน์และมีคุณค่า ใคร ๆ ก็อยากยื่น มือมาช่วย และในฐานะที่เราเป็นเอเจนซี เราเหมือน เป็นนักสื่อสารที่มีเวทีให้เราได้ขึ้นมาพูดตลอดเวลา มีคนมาจ้างให้เราพูด มีต้นทุนให้ ถึงแม้การพูดนั้น เบื้องหลังมันคือผลกำไรหรือเม็ดเงินก็จริง แต่เราก็ต้อง มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราพูดออกไปด้วย ความ รับผิดชอบเหล่านั้นมันก็กลับมาที่ความสร้างสรรค์ เพราะคำว่าครีเอทีฟมันไม่ใช่ความแปลกอย่างเดียว แต่ว่ามันคือความแปลกแล้วต้องมีประโยชน์ ผมว่าสิ่ง นี้มันคือครีเอทีฟ”

With a Little Help from Choojai & Friends

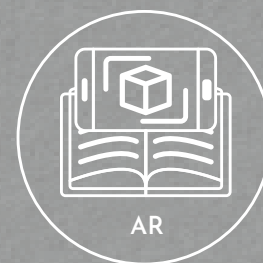
The aim of most, if not all, advertising agencies is to sell products and to attract consumers. However, Choojai and Friends want to make a difference. After their professional life in advertisement reached a saturation point, Kitti Chaiyaporn (Pom), Boonchai Suksuriyayothin (Yod), Phairat Uaphadunglert (Pao), Komson Wattananavichkorn (Gift), and Prasit Wittayasamrit (Meng) decided to leave their jobs to establish their own company with the intention to help society and do more useful things. The first challenge was how to find the balance of revenue and social contribution, and what it was like to be

a social enterprise. For Choojai, it is a combination of two things, which are commerce versus society and income versus happiness, as well as working while gaining benefits for our society and ourselves. With this social mindedness, it encourages them to become a unique creative agency. “As an agency, we are like communicators who have a platform to speak. Someone hires us to speak even if a rationale behind it is a profit or money. But we also have to take responsibility for what we say. Those responsibilities can turn into creativity.”

SOCIAL MOVER

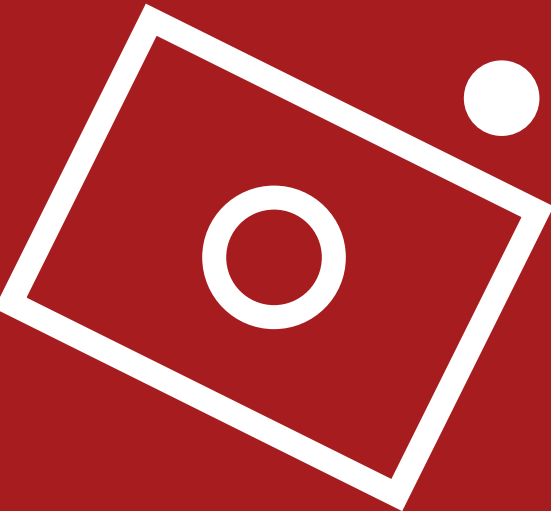
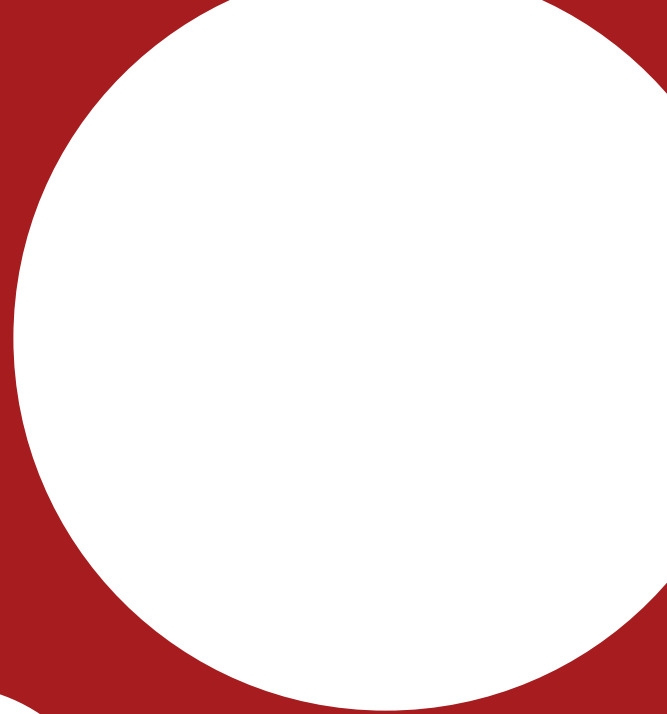
SPORTS

- 35 Teinvithit Srinam
- 36 Chanathip Songkrasin
- 37 Sapsiree Taerattanachai
- 38 Wanraya Wannapong

Scan
right
page

SPORTS

BEZT45

SOCIAL MOVER | SPORTS

35

Teinvithit Srinam
ธีรวิฑิต ศรีนาม

ถึงจะชนะการแข่งขันแล้ว ก็ต้องไม่ทะนงตัว
อย่าคิดว่าเราเก่งแล้วพอแล้ว
ให้พัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ อย่าหยุด

ติดเกมยังงៃให้กลายเป็น นักกีฬาอีสปอร์ต

จากการเล่นด้วยความชอบและความสนุกสู่เส้นทางอาชีพนักกีฬาอีสปอร์ต

ประเทศไทยมีนักกีฬาที่เก่งกาจมีชื่อเสียงระดับโลกมากมาย ไม่เว้นแม้กระทั่งในวงการกีฬาอิเล็กทรอนิกส์หรือที่เรียกกันอย่างคุ้นหูดีว่า “อีสปอร์ต” เราก็มีนักแข่งระดับโลกอยู่เช่นเดียวกัน “เบสท์ - เรียร์วิทิต ศรีนาม” ก็เป็นนักกีฬาอีสปอร์ตชาวไทยคนหนึ่งที่คว้าแชมป์ระดับโลกในการแข่งขันเกมฟุตบอล FIFA Online ปี 2014 ที่ประเทศเกาหลีใต้มาได้

จากเด็กติดเกมสู่นักกีฬาอีสปอร์ต

“ผมเป็นเด็กชอบเตะบอล แล้วก็ชอบเล่นเกม ติดเกมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ก็เล่นเกมฟุตบอลมาตั้งแต่ตอนนั้นเลยครับ” ด้วยหน้าที่ทางการศึกษาช่วงเรียนมหาวิทยาลัย ทำให้เขาต้องห่างจากการเล่นเกม และกีฬาไปพักใหญ่ จนกระทั่งเทอมสุดท้าย การติด F ได้กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นสู่วงการอีสปอร์ตของเบสท์

“ช่วงนั้นผมติด F วิชาหนึ่ง แล้วต้องลงเรียนเพิ่มอีกเทอม เทอมนั้นเลยมีเวลาว่างเยอะเพราะเรียนแค่ตัวเดียว ผมเห็นโฆษณาเกม FIFA Online 3 พอดีก็เลยลองโหลดมาเล่นดู”

ด้วยประสบการณ์การเล่นเกมที่ฟ้าที่สั่งสมมาและความชอบในกีฬาฟุตบอลอันเป็นแรงผลักดัน

จึงทำให้เบสท์เติบโตในวงการเกมฟุตบอลได้อย่างต่อเนื่อง เริ่มจากการลงแรงก่อนไลน์ สู่การลงแข่งในรายการท้องถิ่นต่าง ๆ จนในที่สุดเบสท์ก็ก้าวไปถึงการแข่งขันรายการใหญ่ระดับโลกที่มีเงินรางวัลหลักล้านและคว้าตำแหน่งแชมป์โลกกลับมาได้

“ถึงจะชนะการแข่งขันแล้ว ก็ต้องไม่ทะนงตัว อย่าคิดว่าเราเก่งแล้วพอแล้ว ให้พัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ อย่ายหยุด” เบสท์เล่าถึงหลักคิดที่เขาใช้ในการเป็นนักกีฬาอีสปอร์ตไม่ว่าจะในการแข่งเล็กหรือใหญ่ การทำตามตารางซ้อม ฝึกฝนให้ตัวเองเก่งขึ้นอยู่เสมอเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักกีฬาไม่ว่าจะวงการไหน เบสท์มีตารางฝึกซ้อมที่กำหนดไว้ชัดเจนว่าวันนี้ต้องซ้อมอะไรทำอะไรบ้าง และการฝึกให้พอดี พักผ่อนให้เพียงพอ ก็เป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่นักกีฬาทุกคนควรทำเพื่อพัฒนาตน

คนเล่นเกมกับสังคมไทย

“แม้ว่าวงการอีสปอร์ตจะเป็นที่รู้จักมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็ยังมีคนในสังคมที่มองเกมในแง่ลบอยู่ดี”

เบสท์พูดถึงความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าในสังคมไทยยังมีการมองเกมในแง่ลบอยู่มาก แม้การ

เกิดขึ้นของวงการอีสปอร์ตจะทำให้คนเริ่มรู้จักและมีมุมมองต่อเกมที่ดีขึ้นแต่ก็อาจไม่พอ

“นักกีฬาอีสปอร์ตอย่างพวกเราก็ต้องพิสูจน์ให้สังคมเห็นว่าเราจริงจังกับการเล่นเกม ว่าสิ่งที่เราทำเป็นอาชีพ ไม่ใช่แค่การเล่นไปวัน ๆ ต้องเปลี่ยนให้คนที่ไม่เข้าใจมาเข้าใจ แล้วสนับสนุนเรา”

เบสท์กล่าวว่า การสร้างมุมมองที่ดีนั้นต้องเริ่มจากที่ตัวคนเล่นเกมก่อน ต้องแบ่งเวลาให้เป็นการทำหน้าที่ของตัวเองให้ครบถ้วน จากนั้นจึงเริ่มสร้างความเข้าใจต่อสังคมใกล้เคียง เช่น ครอบครัว ยิ่งคนที่สนใจอยากเป็นนักกีฬาอีสปอร์ต ก็ยิ่งต้องจัดสรรเวลาให้ดี การเรียนการงานต้องมาก่อน แล้วค่อยหาเวลาฝึกซ้อมเกม หาสนามลงแข่ง ค่อย ๆ พิสูจน์ตัวเองให้คนรอบข้างได้เห็นด้วยความชอบและความจริงจัง พิสูจน์ให้เห็นถึงการสร้างรายได้ด้วยการแข่งเกม แล้วหากมีวินัยในการซ้อม มีความเข้าใจและความสามารถในเกมที่เล่น เส้นทางสู่การเป็นนักกีฬาอีสปอร์ตก็ไม่ได้อยู่ไกลเกินกว่าที่หลาย ๆ คนคิด

Turning Love into a Career

Thailand has many world-famous talented athletes. Even in the electronic sports industry, known as “E-sports,” we have world-class racers as well, and Bezt or Tienvithit Srinam is one of the Thai E-sports players who won the world class championship in the 2014 FIFA Online Soccer Game in South Korea. “I am a kid who was fond of playing football and liked to play games. I have been addicted to games since my childhood. I have played football games since then.” Having received the lowest score (F) became the starting point for Bezt’s journey into the E-sports world. “I had a lot of free time because I only took one course that semester. It was the same time that I saw an

advertisement for FIFA Online 3, so I downloaded the game to give it a try.” The accumulated experience of playing sports games and the passion for football have become the driving force that led Bezt to continue growing in the football game industry. Bezt finally participated in the world-class tournament and won the title of World Champion. Whether in the big or small competition, he had to follow a practice schedule. Training yourself to become better at all times is a must for athletes. “Many people in society regard E-sports negatively. We have to prove that we are serious about playing games, that what we do professionally is not just playing day by day.”

JAY CHANATHIP

SOCIAL MOVER | SPORTS

36

Chanathip Songkrasin
ชนาธิป สรงกระสินธ์

ทุกคนมีความฝันได้
แต่ถ้าเราไม่ทำอะไรกับความฝันนั้น มันจะเป็นความเพ้อฝัน

นักเตะลูกหนังไทย พุ่งไกลถึงระดับโลก

แบบอย่างของความฝันที่เกิดจากความพยายาม
เส้นทางที่เต็มไปด้วยความตั้งใจของนักเตะชาวไทยในระดับเอเชีย

สำหรับนักเตะวงการลูกหนังสัญชาติไทยเราเชื่อว่าความฝันของพวกเขาไม่ได้หยุดแค่เพียงการเล่นให้กับสโมสรในลีกของประเทศ หรือเป็นตัวแทนนักเตะทีมชาติไทยเพียงเท่านั้น แต่การได้ก้าวออกไปเหยียบพื้นสนามหญ้าบนผืนแผ่นดินที่พวกเขาไม่เคยได้ร่วมทีมกับนักเตะหลากหลายประเทศในฐานะ “สมาชิกชาวไทย” ของสโมสรระดับโลก คือหนึ่งในเครื่องยืนยันความสำเร็จในสายอาชีพ “เจ - ชนาธิป สรงกระสินธ์” หรือที่แฟนบอลชาวไทยรู้จักในนาม “เมสซี่เจ” คือหนึ่งในคนที่ทำได้

“พ่อของผมชื่นชอบกีฬาฟุตบอลมาก เขาก็มีความฝันว่าถ้ามีลูกอยากให้ลูกเตะบอล อยากให้ลูกติดทีมชาติ เป็นนักฟุตบอลอาชีพ เมื่อก่อนยังไม่มีลูกฟุตบอลเขาก็ปั่นหนังสือพิมพ์แล้วก็โยนให้ผมเตะ” เจเล่าถึงจุดเริ่มต้นที่เท้าของเขาได้สัมผัสกับสิ่งที่เรียกว่า “ฟุตบอล” อันเกิดจากความตั้งใจของผู้เป็นพ่อ

จากการเล่นฟุตบอลด้วยความสนุกในยามว่าง แต่การซ้อมอย่างจริงจังวันละ 1 ชั่วโมงครึ่งถึง 3 ชั่วโมง ด้วยทักษะที่พ่อของเขาครุพักลักจำมาอีกที การเลี้ยงบอล เตะ สับเท้า กลายมาเป็นทักษะที่เปลี่ยนการเตะฟุตบอลเพื่อความสนุก กลายเป็นความชอบและความรักในอีกไม่กี่ปีต่อมา

“ช่วงแรก ๆ ผมไปคัดตัวหลายทีก็ไม่มีใครเอานะ เขาบอกว่าผมตัวเล็ก จนพ่อกาถามผมว่าจะสู้ต่อไหม ผมก็ตอบไปว่าผมจะสู้ต่อ” จากการเป็นสมาชิกข้างเผือกของโรงเรียน เล่นจนได้แชมป์หลายสมัย หลายลีก เจในวัย 17 ปีได้ก้าวสู่จุดเริ่มต้นวงการลูกหนังระดับมืออาชีพกับสโมสรบีอีซี-เทโรศาสน ในฐานะนักเตะในอะคาเดมี่ จนท้ายที่สุดเขาก็สานฝันให้ตัวเองและพ่อได้สำเร็จกับการเป็นสมาชิกทีมเยาวชนทีมชาติไทยในวัย 19 ปี

“ผมว่าคนเราต้องมีเป้าหมายตั้งแต่เด็กเลย การจะทำอะไรเราจะต้องตั้งเป้าหมายของเราก่อน ถ้าไม่มีเป้าหมายทำอะไรครึ่งๆกลางๆมันจะทำให้เราไปถึงจุดที่ประสบความสำเร็จไม่ได้ ถ้าเราจะทำอะไรให้ทำเลยพยายามทำในสิ่งที่เรารักยังไม่งั้นก็ดี” เขายกกับเรา

ระยะเวลากว่า 7 ปีที่ชนาธิปก้าวเข้าสู่วงการฟุตบอลในฐานะนักเตะทีมชาติ ในบางวันฝึกซ้อมหนักถึง 3 ชั่วโมงติดต่อกัน ได้แสดงผลงานให้ทั้งแฟนบอลและ “แมวมอง” เห็นถึงความสามารถที่น่าจับตามอง ทำให้เขาได้ก้าวสู่การเป็นนักเตะระดับสากล กับการถูกยืมและซื้อตัวเข้าสู่สโมสรฟุตบอลในประเทศญี่ปุ่นอย่างคอนซาโดเลซซัปโปโร เป็นเวลากว่า 3 ปีแล้ว การปรับตัวให้เข้ากับสังคมและ

วัฒนธรรมที่แตกต่างว่ายากแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เขาต้องพิสูจน์ตัวให้เป็นที่ยอมรับ คือสมาชิกของทีม ซึ่งต้องมีฝีมือเป็นผลงานในการทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ

ปัจจุบันความฝันของชนาธิปในวัย 26 ปีอาจไม่แตกต่างจากเด็กชายที่เตะลูกฟุตบอลกระดาดกับพ่อ กับการเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพ เพียงแต่ขอบเขตของความฝันของเขาขยายออกไกลกว่าเดิม กับการก้าวไปเล่นในลีกประเทศยุโรป มากไปกว่านั้นการก้าวไปสู่อลิมปิก ในฐานะสมาชิกทีมชาติไทย “ผมคิดว่าทุกคนมีความฝันได้ แต่ถ้าเราไม่ทำอะไรกับความฝันนั้น มันจะเป็นความเพ้อฝัน คนที่ไปถึงความฝันของเขาได้ คือคนที่มีความพยายาม และมุ่งมั่นที่จะทำมันให้สำเร็จ”

“ผมรู้สึกขอบคุณน้อง ๆ ทุกคนที่มีผมเป็นแรงบันดาลใจ เพราะพวกเขาเป็นแรงบันดาลใจในการเป็นนักกีฬาให้กับผมและนักกีฬาคนอื่น ๆ เหมือนกัน เราต้องพยายามดูแลตัวเองและพยายามพัฒนาตัวเอง เพื่อให้พี่น้อง ๆ เห็นเราเป็นตัวอย่างที่ดี เพราะวันหนึ่งผมก็ต้องมาดูแลน้อง ๆ เล่นฟุตบอลแทนผม อยากให้ทุกคนสู้ ๆ ครับ ถ้าน้อง ๆ ใช้ความพยายาม ถูกกับสิ่งที่เราถนัด ความพยายามมันจะไม่ทำร้ายเราแน่นอนครับ”

Road to the Victory

To step into a field outside the country and to get to play with international footballers as a member of world leading football clubs are the highest dream of a Thai footballer. Chanathip Songkrasin, aka Messi J, is one of those footballers who has made it. “My dad loves football. He dreams of having a son who plays football, becomes a national player, a professional player. When we didn't have a ball, my dad would mold a newspaper for me to practise kicking.” From a fun hobby to love, despite his physical figure considered unfit by many, Chanathip played for his school, won different cups, different leagues before kicking off his professional career at the age of 17 with BEC-Tero Sasana and

became a member of Thailand National Team at the age of 19. He made it to the national team when he was 19. His international debut was with a Japanese club, Hokkaido Consadole Sapporo, where his skills and competence were put to test. It was not just cultural differences but also getting acceptance from his team players that drove him towards his success. At 26, he is now dreaming of a European league. His goal, of course, is to be part of the World Cup as a member of Thailand's national team. “I am thankful for all the support. They're my inspiration. I would like everyone to keep fighting, keep trying. If you put your effort in the right place, it will never hurt us.”

POPOR SAPSIREE

SOCIAL MOVER | SPORTS

37

Sapsiree Taerattanachai
กรัฟยี่สิรี แท้รัตนชัย

สิ่งสำคัญคือเราต้องมีเป้าหมาย ความรับผิดชอบ
ความมุ่งมั่นตั้งใจ และมีระเบียบวินัย
ในฐานะที่เราเป็นนักกีฬาอาชีพ

มงกุฎลูกขนไก่

นักกีฬาสาวผู้ซึ่งไม่เพียงแค่เปลี่ยนมุมมองแบดมินตันไทยให้เป็นที่ยอมรับ
แต่ยังสามารถพลิกให้กีฬาแบดมินตันเป็นอาชีพได้
และยกระดับภาพลักษณ์ของวงการแบดมินตันไทย

เส้นทางนักกีฬาแบดมินตันของ “ปอป้อ - ทรัพย์สิริ แต้รัตนชัย” เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เธออายุเพียง 9 ขวบ จากความคุ้นเคยที่เห็นพ่อกับแม่ผู้เป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัยมาตั้งแต่เด็ก การลงสนามลองเล่นในช่วงเวลานั้นทำให้เธอหลงรักกีฬาลูกขนไก่และกลายเป็นนักกีฬามืออาชีพ เป็นตัวแทนประเทศไทยลงแข่งในหลายสนาม จนคว้ารางวัลสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยมากมายหลายรางวัล

“ตอนนั้นที่จังหวัดอุดรธานีก็เพิ่งสร้างสนามแบดมินตันเสร็จ เลยลองไปตีกับพ่อแม่ดู ตั้งแต่นั้นมาก็ชอบและตีมาตลอดจนถึงปัจจุบัน” ทรัพย์สิริเล่าถึงครั้งแรกที่เธอมีโอกาสได้รู้จักกับแบดมินตัน

“ตอนที่ลงแข่งหลังจากหัดเล่นได้ไม่นานคือแพ้คู่แข่งขาดลอย จากครั้งนั้นเราก็คิดว่าอยากลองตั้งใจจริง ๆ สักครั้งหนึ่ง เพื่อดูว่าเราจะทำได้ถึงขนาดไหน จะไปได้ไกลแค่ไหน” เธอเล่าให้เราฟัง

สำหรับการแข่งขัน ความพ่ายแพ้อาจทำให้ใครหลายคนถอดใจ แต่ไม่ใช่สำหรับนักกีฬาหญิงแกร่งคนนี้ เพราะความพ่ายแพ้ในครั้งนั้น ผลักดันให้เธอกลายมาเป็นนักกีฬาแบดมินตันคนแรกที่ชนะเลิศการแข่งขันระดับกรังด์ปรีซ์โกลด์คัพทั้ง 3 ประเภท

ได้แก่ ประเภทหญิงเดี่ยว หญิงคู่ และคู่ผสม นอกจากนี้ ทรัพย์สิริยังได้เหรียญทองแบดมินตันในโอลิมปิกเยาวชนฤดูร้อน ปี 2010 ในประเภทหญิงเดี่ยว และเหรียญเงินจากแบดมินตันในเอเชียนเกมส์ ปี 2010 ในประเภททีมหญิงและปัจจุบัน ทรัพย์สิริยังเป็นนักแบดมินตันคู่ผสมอันดับสามของโลก และถึงแม้จะอยู่ในตำแหน่งที่สูงลิ่ว แต่ชั้นชื่อว่ากีฬา ก็ย่อมมีทั้งแพ้และชนะ แม้ว่าใครหลายคนอาจมองมันเป็นความผิดหวัง แต่เธอกลับมองมันเป็นความประทับใจ

“แมตช์ที่ประทับใจที่สุดคงเป็นรายการชิงแชมป์โลกเมื่อ ปี 2019 เราแพ้คู่มือหนึ่งของโลกในรอบชิงชนะเลิศ แต่เราก็ภูมิใจมากที่สามารถคว้ารองแชมป์โลกมาฝากแฟนกีฬาชาวไทยได้” แล้วอะไรทำให้เธอขึ้นไปอยู่ยังจุดสูงสุดในการทำให้กีฬาชนิดนี้เป็นอาชีพได้

“สิ่งสำคัญคือเราต้องมีเป้าหมาย ความรับผิดชอบ ความมุ่งมั่นตั้งใจ และมีระเบียบวินัย ในฐานะที่เราเป็นนักกีฬาอาชีพ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญ ทุกวันเราซ้อมหนักมาก ทุกครั้งที่ซ้อมหรือลงแข่งเราจะพบจุดบกพร่องที่ต้องนำกลับมาแก้ไขอยู่ตลอด รวมถึงพัฒนาจุดที่เราดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นไปด้วย”

ความรับผิดชอบ ความมุ่งมั่น และระเบียบวินัยคือ 3 สิ่งที่คนเป็นนักกีฬาควรใส่ใจเพื่อฝึกฝนทักษะให้พร้อมรับมือคู่ต่อสู้เสมอ แต่ยังมีอีกหนึ่งสิ่งสำคัญอย่าง “เป้าหมาย” ที่ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาหรือใครก็ตามที่มีความฝัน ต่างต้องตั้งไว้ให้เห็นภาพอย่างชัดเจน

สำหรับทรัพย์สิริแล้ว เป้าหมายที่ใหญ่ที่สุด ณ เวลานี้สำหรับเธอคงหนีไม่พ้นการเตรียมตัวสู้ศึกโอลิมปิก ปี 2021 ที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งนั่นต้องอาศัยความมุ่งมั่นและตั้งใจฝึกซ้อมมากกว่าเดิมอีกหลายเท่า แน่นนอนที่สุด การก้าวขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย เช่นเดียวกับความฝันของเยาวชนอีกหลายคนที่ยอยากก้าวไปเป็นนักกีฬามืออาชีพ กระทั่งอยากไปสู่ศึกโอลิมปิก และนี่คือสิ่งที่นักกีฬา ลูกขนไก่คนนี้อะยากฝากไว้ให้กับความฝันเล็กๆ ที่กำลังจะเติบโตใหญ่เหล่านั้น

“ขอเป็นกำลังใจให้น้อง ๆ ทุกคนที่มีความฝันและรักในกีฬาแบดมินตัน ถ้าเรามีความมุ่งมั่น ตั้งใจและไม่ย่อท้อ วันหนึ่งเราจะสามารถทำตามเป้าหมายที่เราตั้งใจไว้ได้สำเร็จอย่างแน่นอน”

Spotlight in the Court

Sapsiree's badminton journey began when she was only 9 years old. Her parents were university players and she grew up playing and loving badminton. Once she turned professional, she collected many awards from several matches and made the name for Thailand. "When I first competed, I was beaten hands down. Then I thought about really giving it a try to see how far I could go." Being defeated can be discouraging for some but not for Sapsiree. It pushed her drive to succeed; winning grand prix gold tournament in women's singles, women's doubles and mixed doubles. Currently, after having won titles from Youth Olympic Games and Asian Games in 2010, she ranks third in the mixed doubles category. Despite

her victory, defeat is not unusual and she embraces it with an open heart. "It is the goal, responsibility, determination and discipline that make me a world-ranking badminton professional. As an athlete, practice is very important. I practise every day, find mistakes and use them to develop myself." For Sapsiree, she is looking forward to the 2020 Olympics Games in Tokyo, Japan. This means more practice and more determination are essential. Her message to other young badminton players is that to be on top is not easy, "I would like to encourage everyone who loves badminton to be determined, to focus and to never give up. One day, we'll achieve our goals and enjoy our success."

MILK WANRAYA

SOCIAL MOVER | SPORTS

38

Wanraya Wannapong
วรรณญา วรรณพ้อง

หนูฝึกทุกวัน หลังกลับจากโรงเรียน ไม่เคยเบื่อ ไม่เคยหยุดซ้อม เพราะหนูชอบโดรน แล้วหนูก็อยากใช้เวลาให้มันเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนหนูทำเร็วกว่านี้ไม่ได้อีก

บินให้ไกลไปสู่ระดับโลก

เส้นทางความสำเร็จในวงการบังคับโดรนของเด็กหญิงวัยเพียง 13 ปี “น้องมิลค์”
สาวน้อยผู้เป็นแรงบันดาลใจให้กับเยาวชนไทย ที่เริ่มต้นจากงานอดิเรก
สู่การเป็นแชมป์ของวงการโดรนบังคับในระดับเวทีโลก

“น้องมิลค์” หรือ “เด็กหญิง วรรรณ วรณพอง” คือแชมป์โลกโดรนขวัญใจชาวไทย ชนะเลิศโดรนเรซซิ่งชิงแชมป์โลก ประเภทบุคคลหญิง รายการ “2019 FAI WORLD DRONERACING CHAMPIONSHIP GRANDFINAL” ที่เมืองหนิงปัว ประเทศจีน โดยทำเวลามาเป็นอันดับ 1 คืออยู่ที่ 55.739 วินาที จนสามารถคว้าแชมป์โลกเป็นปีที่ 2 ติดต่อกัน

ก่อนหน้านี้ น้องมิลค์ได้สร้างความฮือฮาและกลายเป็นที่รู้จักทันที จากการคว้าแชมป์บังคับโดรนโลก ที่ประเทศจีน ในการแข่งขัน CHINA DRONE RACING OPEN ซึ่งจัดขึ้นในสนามกีฬาวิทยาลัย โลกนครเซินเจิ้น มณฑลกว่างตง ประเทศจีน เมื่อปี 2561 และเป็นแชมป์บังคับโดรนที่อายุน้อยที่สุดในโลกด้วยวัยเพียง 11 ปีในขณะนั้น และนอกเหนือจากความสามารถและพรสวรรค์ที่สูงเกินวัยจนใคร ๆ ต่างยอมรับในฝีมือ น้องมิลค์ยังมีเอกลักษณ์ที่หลาย ๆ คนจะสามารถจดจำเธอได้ทันทีตั้งแต่แรกพบเห็น นั่นคือการมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มและไม่แสดงอารมณ์ โดยน้องมิลค์วิเคราะห์ตนเองว่าจุดแข็งของเธอคือ การทำ “หน้านิ่ง” ซึ่งเหตุผลที่ต้องเป็นอย่างนั้นก็เพราะว่าเวลาลงสนามหรือลงแข่งขันในรายการต่าง ๆ จะช่วยทำให้คู่แข่งไม่สามารถจับทางได้ว่าเธอกำลังคิดหรือรู้สึกร้อยอย่างไร

น้องมิลค์เริ่มเข้าสู่วงการบังคับโดรนบังคับเมื่อ 6 ปีก่อน ด้วยวัยเพียง 7 ขวบเท่านั้น โดยมีคุณพ่อเป็นผู้ชักชวนให้ลองบังคับโดรนเล่น ๆ จนกระทั่งเกิดเป็นความชอบและความหลงใหลในกิจกรรมประเภทนี้ จึงยึดเป็นงานอดิเรก และกลายมาเป็นกีฬาที่น้องให้ความสำคัญมากที่สุด

น้องมิลค์ถือเป็นนักกีฬาโดรนบังคับที่มีพรสวรรค์เกินตัว คุณพ่ออาวุธเล่าว่า ปกติถ้าเป็นคนทั่วไปแล้วเมื่อต้องมาบังคับโดรนขึ้นบินครั้งแรกมักจะไม่สามารถที่จะควบคุมโดรนได้ ผลที่ออกมามักจะหนีไม่พ้นการทำให้โดรนร่วง หรือลอยพุ่งขึ้นฟ้าอย่างไร้ทิศทาง แต่ในครั้งแรก น้องมิลค์กลับสามารถบังคับให้โดรนทรงตัวได้ ยิ่งไปกว่านั้นคือสามารถบังคับบินให้รอบสนามได้อีกด้วย เมื่อเห็นดังนั้น คุณพ่อจึงเริ่มฝึกฝนทักษะด้านนี้ให้น้องมิลค์อย่างจริงจัง

“หนูฝึกทุกวันหลังกลับจากโรงเรียน ไม่เคยเบื่อ ไม่เคยหยุดซ้อม เพราะหนูชอบโดรน แล้วหนูก็อยากทำให้มันเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนหนูทำเร็วกว่านี้ไม่ได้อีก” เด็กหญิงเล่าถึงความตั้งใจที่จะก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเองและไม่เคยหยุดที่จะพัฒนาตัวเอง ไม่แปลกใจที่เธอจะได้รับรางวัลเยาวชนต้นแบบด้านความมุ่งมั่นจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

วิธีการฝึกซ้อมของสองพ่อลูกก็คือ คุณพ่อ

ติดตั้งอุปกรณ์ให้น้องฝึกบินอ้อมหลักกลับไปกลับมา จนรู้สึกว่าย่อมจนชำนาญ ก็เพิ่มเป็นการฝึกบังคับบินเป็นเลขแปด ฝึกบินวนซ้ายวนขวาสลับกันไป ก่อนเพิ่มความท้าทายด้วยการตั้งซุ่มเป็นแบบหวังสำหรับการฝึกบังคับบินลวดลิ่งกีดขวางในรูปแบบต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ ร่วมกับการศึกษาคลิปการบังคับโดรนของแชมป์โลกปีต่าง ๆ เพื่อศึกษากลยุทธ์และใช้เป็นแนวทางในการฝึกฝนตนเอง

จากที่แรก ๆ ลงแข่งในประเทศไทย เธอก็เริ่มเดินสายออกไปแข่งตามประเทศต่าง ๆ ด้วยความที่น้องมิลค์ยังเป็นมือใหม่จึงทำให้บ่อยครั้งที่เดินทางไปแข่งต้องกลับมามือเปล่า แต่แทนที่จะท้อและยอมแพ้ให้กับมัน น้องมิลค์กลับเลือกที่จะกลับมาพัฒนาและฝึกฝนในจุดที่ตนเองยังทำได้ไม่ดี ในขณะที่เดียวกันนั้นก็คอยสอบถามคุณพ่ออาวุธเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันครั้งใหม่อยู่ตลอดเพื่อรอโอกาสกลับไปแก้ตัว จนในที่สุดความพยายามเหล่านั้นก็ช่วยให้น้องได้มายืนในจุดนี้ได้สำเร็จ ประเดิมปี 2563 นี้ด้วยการคว้าแชมป์อีก 2 รายการ น้องมิลค์ทิ้งท้ายถึงกีฬาที่เธอรักว่า

“อยากเชิญชวนให้ทุกคน โดยเฉพาะคนที่ชอบความเร็วมาลองเล่น เพราะว่ามันสนุกและตื่นเต้นมากกว่าที่คิดมันเป็นความเร็วที่ทุกคนเล่นได้ และไม่อันตราย”

A Young Drone Racer with a Big Brave Heart

Milk, or Wanraya Wannapong is the winner of 2019 Fai World Drone Racing Championship Grand Final, in Ningbo, PRC with the record of 55.739 seconds. That was her second winning in a row. At the age of 11, Milk came to sudden fame when she ranked first in 2018 China Drone Racing Open, making her the youngest drone racing champion. In addition to her skills, Milk is well-known for her ‘emotionless face’, considered by Milk as a source of her strength. Not showing any emotions makes it difficult for her rivals to read her strategies. This young champion entered the world of drone controlling when she was only 7. Her father introduced it to her as a hobby and now she’s making a career out of it. According to his observation, her talents

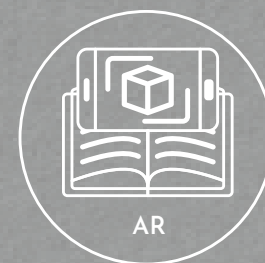
exceeded her age. Most would not be able to control the drone from the very first time but Milk could manage just fine. She flew it around the court and that is when he decided to encourage Milk to take it seriously. The practice routines include flying around obstacles back and forth, flying in a number-8 manner and flying to the right and left. She also studies other drone controllers’ techniques and strategies. Despite the difficulty, she has never given up. Not winning any prizes when she first started did not stop her. Instead, she asked her father to introduce more techniques for the next competition. “I would like to invite everyone to fly drones, especially those who love speed. It is fun, exciting and safe.”

SOCIAL MOVER

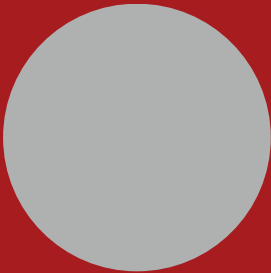
ENVIRONMENT

39 Panyanandamuni

40 Alexander Simon Rendell

Scan
right
page

ENVIRONMENT

PANYANANDAMUNI

SOCIAL MOVER | ENVIRONMENT

39

Panyanandamuni

พระปัญญาบัณฑิต (สง่า สุภโร ป.ร.๓, ดร.)

เราคือธรรมชาติ ธรรมชาติคือเรา

เรากับธรรมชาติต้องอยู่ร่วมกัน ไปด้วยกันแล้วจะดี

เมื่อชีวิตใกล้เคียงธรรม (ชาติ)

เมื่อวัดเป็นพื้นที่ดูแลจิตใจและสิ่งแวดล้อม
จึงเกิดการปรับตัวที่คงไว้เพียงแก่นของทั้งหมด

ในช่วงเวลาที่ทั่วโลกต่างเริ่มให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม วัดชลประทานรังสฤษฎ์ พระอารามหลวง จังหวัดนนทบุรีก็ปรับตัวเช่นกัน ศาสนสถานที่ยิ่งทางจิตใจของชาวพุทธแห่งนี้ บริหารจัดการด้วยวิสัยทัศน์จากพระนักพัฒนา “พระปัญญานันทมุนี” เจ้าอาวาสวัด ผู้ถอดรูปหลักธรรมให้เป็นแนวทางปฏิบัติจริง ซึ่งให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างธรรมะและธรรมชาติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทุกตารางนิ้วของแผ่นดินต้องกลับคืนชีวิตไปแบบพระพุทธเจ้า”

“มันเป็นวิถีของพระพุทธเจ้า พระองค์คือผู้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เราเพียงเป็นคนหนึ่งที่พบและรับเอามาใช้ในวิถี” หลวงพ่อกล่าวเสริมให้เห็นถึงตัวอย่างในสมัยพุทธกาล ปราสาททั้ง 3 ถดูของเจ้าชายสิทธัตถะที่ออกแบบให้เข้ากับสภาพอากาศ ใช้ประโยชน์เกื้อหนุนจากธรรมชาติ เหมือนลานจอดรถของวัดที่มีต้นไม้ให้ร่มเงาและความสวยงาม “นี่คือประโยชน์ร่วมกัน ตัวอาคารจะใส่ของที่จำเป็นต้องใส่ทุกอย่างก็ลงตัวของมัน”

จากหลักการข้างต้น จึงมีการปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการวัดโดยใส่ใจกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น นำมาสู่แนวทางปฏิบัติใหม่ ด้วยแนวคิดที่ว่า เปลี่ยนไฮสตรัสสู่พุทธศาสตร์ เปลี่ยนพิธีกรรมเป็นพิธีธรรม เปลี่ยนธุรกิจเป็นบุญธุรกิจ และเปลี่ยนพุทธพาณิชย์สู่วิถีชีวิตชาวพุทธ

การเปลี่ยนแปลงในประการแรก วัดชลประทานรังสฤษฎ์ มีนโยบายลดขยะและมลพิษไม่ว่าจะเป็น การงดวางพวงพุด การใช้ดอกไม้ประดิษฐ์แทนดอกไม้สด การงดวางข้าวหน้าศพ เพราะสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นขยะที่ไม่มีคนกำจัด อีกทั้งงดใช้ดอกไม้จันทน์ และรูปเทียนที่ล้วนเป็นการสร้างมลพิษ รวมถึงการกำหนดเพดานราคาการใช้ดอกไม้ประดิษฐ์ไม่ให้เกิน 5,000 บาท เพื่อไม่ให้เสียเงินกับสิ่งประดับที่ไม่ใช่หัวใจสำคัญในพิธี นอกจากนี้ทางวัดยังมีการทำอัฐิจิตล ในการบริหารจัดการพื้นที่สำหรับญาติที่ต้องการนำอัฐิมาไว้ที่วัด จะมีเก็บรวบรวมข้อมูลผู้เสียชีวิตไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ และจะนำอัฐิผู้เสียชีวิตฝังกลบบริเวณโคนต้นไม้ ดอกย้ำถึงแนวคิดที่ว่า เราต้องกลับคืนสู่ธรรมชาติ

เมื่อวัดไม่ได้อยู่กลางป่าเขาอย่างในอดีตแต่ห้อมล้อมไปด้วยบ้านเรือนและประชาชน การจัดการที่ดีจึงรวมไปถึงสิ่งแวดล้อม อันหมายถึงผู้คนในสังคมด้วย “ทุกเรื่องในวัดนี้ถ้ามีพิธีกรรมต้องมีพิธีธรรม ต้องได้ประโยชน์จากธรรมะ” หลวงพ่อเล่าว่า เวลา 18.30 น. ของทุกวันจะมีการสวดอภิธรรมและเทศนาพร้อมกันผ่านเสียงตามสาย เพื่อให้ทุกคนได้เข้าใกล้พระธรรมพร้อมลดการใช้ทรัพยากรด้วยการใช้เทคโนโลยี และการดูแลพุทธบริษัทด้วยการไม่ทำวัดให้เป็นพุทธพาณิชย์ ในการบริจาค จะมีการลงชื่อ

ยืนยันว่าเงินของผู้ใจบุญทุกคนอยู่ที่วัดและตรวจสอบได้ “ไปสร้างความมั่นคงกับเงินทำไม ยิ่งสร้างวัดก็ยิ่งอ่อนแอเท่านั้น”

ประการสุดท้าย “ในวัดไม่ให้มีการค้าขาย วัดอุทิศของวัดไม่ใช้การแสวงหารายได้” เพื่อกลับสู่วิถีพุทธที่แท้จริงด้วยการแบ่งปัน มีโรงน้ำที่ใครก็สามารถรอกน้ำกลับได้ โรงทานที่เลี้ยงอาหารคนกว่าพันชีวิตในแต่ละวัน ปลูกสวนนารักผักกินได้ “ให้รู้ว่าเราอยู่ใกล้ธรรมชาติที่สามารถหยิบจมน้ำพริก” เป็นอีกความตั้งใจให้ทุกคนสัมผัสธรรมชาติ และให้วัดอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างแท้จริง “การเปลี่ยนแปลงวัดหรือจิตใจคน ต้องทำวัดเพื่อให้รับใช้พุทธบริษัท ตามแนวทางพระพุทธศาสนา”

พระปัญญานันทมุนีได้รับรางวัลในฐานะพระนักพัฒนา ที่ไม่ใช่เพียงสร้างศาลา สร้างโบสถ์ แต่สร้างพื้นที่ให้มนุษย์ได้อยู่ร่วมกับธรรมชาติ และเผยแพร่แนวคิดนี้ส่งต่อไปยังวัดเครือข่าย สิ่งเหล่านี้เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ที่ทานเพียงดูแล รอไว้เติบโตแผ่ขยายไกลกว่าเขตโบสถ์

“ถ้ารู้ว่าตัวเองคือสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมคือตัวเอง เราจะได้อากาศหายใจบริสุทธิ์ ได้ออกซิเจนจากธรรมชาติ แล้วทำไมเรากลายเป็นคนที่โหดร้ายไปทำลาย ไปรังแกเขา เราจงเป็นผู้ที่เห็นเขาให้ชีวิต จงรักษาธรรมชาติให้สมกับที่ธรรมชาติให้ชีวิต”

Living a Life with Dharma: A Temple for Spiritual and Environmental Well-being

Adhering to the practical approach of the Buddhist doctrines, the dean of the temple, Phra Panyanandamuni, proposes that, in addition to being a place of worship, the temple has an opportunity to be a role model of environmental preservation, demonstrating that it has a lot in common with Dharma and one does not have to be exchanged for the other. Overseen by Phra Panyanandamuni, the temple takes several measures to reduce the generation of waste and pollutants from the religious practices. Funeral wreaths are forbidden. Artificial flowers are used instead of real flowers. *Dok Mai Chant*, a kind of wooden flower to be placed on the site of cremation, as well as candles and joss sticks, are

prohibited because of their contribution to air pollution. Expenditures on ceremonial decoration must not exceed 5,000 baht because they tend to be more excessive than necessary and keep people away from focusing on the core of the doctrines. Cremains are kept for their digital records and then buried to symbolise the fact that one's physical body eventually returns to the nature. Emphasising that giving and sharing should be pure and sacred, Phra Panyanandamuni is also strict about forbidding profit-making of any kinds within the temple. Instead, the temple serves as an alms-house, kitchen garden and recreational area for the surrounding communities.

ENVIRONMENTAL EDUCATION CENTRE THAILAND

SOCIAL MOVER | ENVIRONMENT

40

Alexander Simon Rendell
อเล็กซานเดอร์ ไซมอน เรนเดลล์

ผมคิดว่ากว่าจะทำให้คนในสังคม
หันมาสนใจสิ่งแวดล้อมน่าจะกินเวลา 5 หรือ 10 ปี
แต่มันกลับสำเร็จได้ภายในไม่กี่ปีเท่านั้น

ห้องเรียนธรรมชาติ สู่นักอนุรักษ์

อเล็กซ์ เรนเดลล์ กับภารกิจท้าทายของ EEC Thailand ฉีกกรอบการเรียนรู้
พาเยาวชนศึกษาจากรธรรมชาติ ปลุกจิตสำนึกสร้างแรงบันดาลใจในการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม

อเล็กซ์ซิมซับแนวคิดรักธรรมชาติมาตั้งแต่ อายุ 10 ขวบ เมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัย เขาเริ่มทำงานจิตอาสาต่าง ๆ แต่งานที่ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทยเขาใหญ่ ทำให้ถูกคิดได้ว่าควรสร้างองค์กรเพื่อทำงานด้านนี้ อย่างจริงจัง ในที่สุดเขาและเพื่อนร่วมอุดมการณ์อีก 4 คนจึงก่อตั้ง “Environmental Education Centre Thailand หรือ EEC Thailand” เพื่อให้คนเข้าใจธรรมชาติมากขึ้นผ่าน “กระบวนการ” สร้างแรงบันดาลใจด้วยการออกค่ายทำกิจกรรมสิ่งแวดล้อม ศึกษาความเข้าใจจะกระตุ้นให้อยากปกป้องธรรมชาติมากขึ้น

อเล็กซ์เล่าว่า “ส่วนมากเรานำโครงการนี้ไปทำกับเด็กและเยาวชน เพราะเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ที่ผ่านมามีปัญหาธรรมชาติเกิดจากการตัดสินใจที่ไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อธรรมชาติ เราจึงพยายามปลูกฝังแนวคิดตั้งแต่เด็กเพื่อให้ติดตัวพวกเขาตลอดไป”

วิธีการสอนของอเล็กซ์คือการพาเด็ก ๆ เข้าสู่โลกแห่งการอนุรักษ์สัตว์ป่าและธรรมชาติด้วยการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงจนตกหลุมรัก พร้อมพัฒนาทักษะการคิด วิเคราะห์ และสร้างแรงบันดาลใจให้อยากปกป้องธรรมชาติจากใจจริง

อย่างไรก็ตาม หน่วยงานนี้ไม่ได้พุ่งเป้าไปที่เยาวชนอย่างเดียว “ถอดป่าถอดทะเล” เป็นโครงการที่

EEC Thailand นำเหล่าวิทยากรเข้าไปให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติและท่องเที่ยวแก่ผู้ที่สนใจอายุตั้งแต่ 18-35 ปี ที่อยู่ตามเกาะต่าง ๆ เพื่อนำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการและนำความรู้ที่ได้ไปถ่ายทอดแก่คนอื่นต่อไป ซึ่งเริ่มต้นไปแล้วที่จังหวัดกระบี่

“สิ่งที่ผมทำภายใต้ EEC Thailand เพื่อต้องการให้สังคมตระหนักถึงการอนุรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งผลลัพธ์นั้นเกินคาดเพราะตอนแรกคิดว่าการทำงานของเราจะทำให้คนในสังคมหันมาสนใจเรื่องสิ่งแวดล้อม น่าจะกินเวลา 5 หรือ 10 ปี แต่มันกลับสำเร็จได้ภายในไม่กี่ปีเท่านั้น อีกทั้งยังมีโครงการใหม่ๆ เพิ่มขึ้น รวมถึงโอกาสเข้าร่วมแคมเปญกับองค์กรอื่น ๆ ซึ่งเป็นก้าวสำคัญของเราที่ได้มีส่วนช่วยสังคมทำให้เกิดการเรียนรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมและใส่ใจสัตว์ป่ากันมากขึ้น” กระบวนการทั้งหมดสะท้อนให้เห็นถึงการออกจากกรอบความคิดเดิม ๆ อย่างการสอนเพื่อท่องจำในห้องเรียน ซึ่งสุดท้ายเด็กไม่ได้นำประโยชน์จากการเรียนไปช่วยเหลือธรรมชาติได้ร้อยละ 100 การสร้างกระบวนการเรียนรู้ใหม่จะช่วยให้เด็กได้สัมผัสและรับการปลูกฝังให้รักธรรมชาติไปพร้อมกัน

ผลลัพธ์จากกระบวนการนี้ทำให้เด็ก ๆ ที่มีส่วนร่วมได้แรงบันดาลใจไปต่อยอดในเส้นทางของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการเป็นผู้นำด้านสิ่งแวดล้อมในชุมชนหรือโรงเรียน เป็นกระบอกเสียงว่าควรจะรักษา

สิ่งแวดล้อม จะดูแลสัตว์ทะเลหรือสัตว์ป่าอย่างไร เด็กบางคนสร้างสรรค์โครงการอนุรักษ์ธรรมชาติ บางคนสมัครเป็นสัตวแพทย์

“ภายใน 1 ปี ถ้ามีอาสาสมัครเพิ่ม 1,000 คน 10 ปีจำนวนก็จะเพิ่มถึง 10,000 คน และในอีก 30 ปี เราอาจจะมีส่วนนำประเทศ มีนักวางแผนและออกนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นอีก 10,000 คน ซึ่งผมมองว่าเป็นการเติบโตอย่างยั่งยืน”

สำหรับผู้ที่ต้องการลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อสิ่งแวดล้อม นักสิ่งแวดล้อมหนุ่มก็ได้ฝากข้อคิดไว้ว่า “เราต้องพอใจกับสิ่งที่มีก่อน และต้องเชื่อมาก่อนไปช่วยใคร เราต้องช่วยเหลือตัวเองให้ได้ก่อน เพราะการทำงานด้านสิ่งแวดล้อมเป็นงานบริการที่ทำเพื่อคนอื่น ต้องถามตัวเองว่ามีใจที่จะทำเพื่อสิ่งนั้นหรือยัง ถ้ามีก็ทำเลย แต่สิ่งสำคัญคือต้องทำออกมาจากใจโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ต้องทำแล้วมีความสุข ทุกคนที่อยู่ในองค์กรและตัวเราเองทำสิ่งนี้ด้วยใจจริง ๆ จึงทำให้งานประสบความสำเร็จ ฉะนั้นใครอยากจะทำเรื่องนี้เริ่มเลย มีวิธีการตั้งหลายแบบ เพียงแต่ว่าคุณอยากจะทำเข้าไปทำหรือเปล่า”

The Environmental Classroom

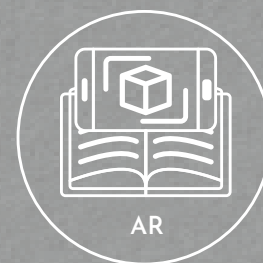
Alexander Simon Rendell has absorbed the sense of protecting nature since he was 10. After getting into a college, he started doing a number of volunteer jobs. His volunteering at the Khao Yai Thai Elephant Conservation Center inspired his colleagues and him to establish the Environmental Education Center Thailand or EEC Thailand to help people better understand nature through a ‘process’ in an educational camp he set up. An educational camp was set up for environment-related activities. Alex believes that most of the time he does this with children and young people because they are fresh to learn new things. In fact, this organization is not only aimed at youths. ‘Hug the Forest, Hug the Sea’ is a project where EEC Thailand invites speakers to

educate people on nature and marine conservation. “What I have done under EEC Thailand is to make a society aware of nature conservation. The results were unexpected, because at first we thought that it would take 5 or 10 years to make people in a society turn their attention to the environment, but in fact it could only be achieved within a few years with new upcoming projects.” For those who want to protect our nature, Alex indicated that “First, we should be proud of what we have. We should be able to help ourselves first before helping others. Working in the environment is a service work done for others; therefore, it is important to do it from your heart without expecting anything in return.”

SOCIAL MOVER

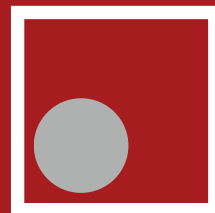
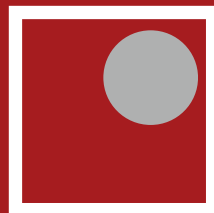
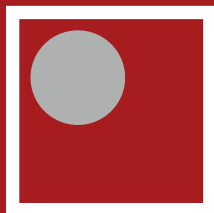
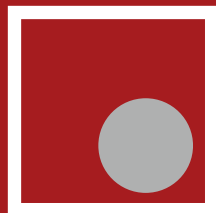
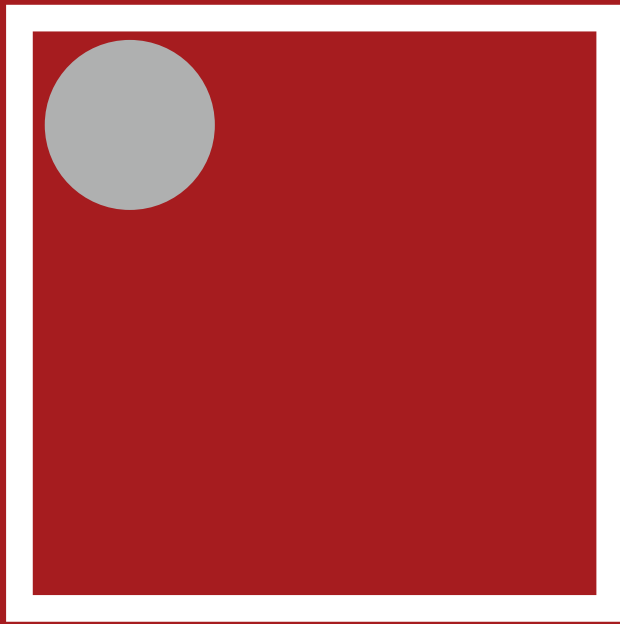
EDUCATION

- 41 Tanthai Prasertkul
- 42 Chalipa Dulyakorn
- 43 Thiravat Hemachudha

Scan
right
page

EDUCATION

WITCAST

SOCIAL MOVER | EDUCATION

41

Tanthai Prasertkul
แทนไท ประเสริฐกุล

มันมีสุนทรียะอยู่ในสังคมที่พูดคุยเรื่องวิทยาศาสตร์กันได้
ทั่วไป ผมฝันว่าวันหนึ่งบ้านเมืองเราจะเป็นแบบนี้ได้บ้าง

เสียงหัวเราะจากโลก ของวิทยาศาสตร์และการวิจัย

จากฟุ่่นรุ่ลีถึงดวงดาว คำอธิบายจากชายอารมณ์ดีคนหนึ่ง
ถึงสาเหตุว่าทำไมวิทยาศาสตร์ควรเป็นหัวข้อสนทนาในชีวิตประจำวัน

ย้อนกลับไปราวปี 2548 ขณะนั้น “แทนไท ประเสริฐกุล” ชายหนุ่มอารมณ์ดี มีอาชีพหลักเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ทำวิจัยวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกในภาควิชาชีววิทยา เขาเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรก และเริ่มงานอดิเรกที่ยังไม่ค่อยมีใครเข้าใจไปพร้อมกัน... เขาฟัง “พอดแคสต์”

เขาเล่าว่า “ช่วงที่ค้นพบโลกของพอดแคสต์ ในฐานะของผู้ฟัง ผมขับรถไปต่างจังหวัดบ่อยมาก แล้วก็ทำงานวิจัยปลาหมึกที่ต้องนั่งเฝ้าดูมันทั้งคืน ก็เลยมีพอดแคสต์นี้แหละเป็นเพื่อน” รายการโปรดของแทนไทมีชื่อว่า The Skeptic Guide to The Universe รายการข่าววิทยาศาสตร์รายสัปดาห์ที่เลือกหยิบยกข่าวความเคลื่อนไหวและประเด็นทางวิทยาศาสตร์มาพูดคุยกันง่าย ๆ คล้ายการล้อมวงคุยกันของเพื่อนฝูงในบรรยากาศสบาย ๆ ความประทับใจนี้นำไปสู่การทำรายการสื่อสารวิทยาศาสตร์ในแบบของตัวเอง

มาฟัง WiTcast

แทนไทเริ่มทำ WiTcast ตอนแรกในปี 2555 ซึ่งเป็นช่วงที่สื่อบันเทิงอย่างพอดแคสต์ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในไทยนัก เขาเลือกสื่อสารด้วยวิธีนี้เพราะเชื่อในความสามารถในการแทรกตัวไปกับกิจกรรมอื่น ๆ ในวิถีชีวิตของผู้ฟังได้โดยไม่ต้องทุ่ทุ้งในการรับสารเหมือนกับหนังสือ หรือคลิปรายการทางอินเทอร์เน็ต

ชายหนุ่มอารมณ์ดีคนนี้เชื่อมั่นว่าการสื่อสารทางวิทยาศาสตร์เป็นทางออกของปัญหาความเข้าใจผิดต่าง ๆ ที่แพร่กระจายอยู่ในสังคม และการพูดเรื่องวิทยาศาสตร์ไม่จำเป็นต้องพูดกันด้วยท่าทีจริงจังเคร่งขรึมเสมอไป ความรื่นรมย์ของข่าวสารวิทยาศาสตร์คือการที่มันตอบสนองธรรมชาติความช่างสงสัยใคร่รู้ของมนุษย์ เนื้อหาของ WiTcast จึงมีตั้งแต่เรื่องใกล้ตัวมาก ๆ เช่น โรคภัย อวัยวะในสิ่งแวดล้อม ไปจนถึงสิ่งที่อยู่ไกลออกไปเกินตามองเห็นอย่างปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในห้วงอวกาศ เจ็ดด้วยอารมณ์ขันที่ชวนให้นึกถึงเพื่อนสักคนที่ชอบเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้ฟัง “เราเคยคุยเรื่องการขับถ่ายในอวกาศ ดอกไม้ที่หน้าตาเหมือนเนือเน่า บางเรื่องมันไม่เกี่ยวอะไรกับชีวิตเราหรอก แต่คุยกันแล้วมันสนุก มันน่าเกลียดจนมันฮาขณะเดียวกันก็เกิดคำถามเชิงลึกด้วยว่า เวลาธรรมชาติออกแบบสิ่งต่าง ๆ มันมีอะไรอยู่เบื้องหลังสิ่งเหล่านั้นบ้างนะ”

จำนวนกลุ่มผู้ฟังขึ้นมาจากหลักสิบคนจนถึงหลักหมื่นคนเป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าอารมณ์ขันของ WiTcast นั้นพาเจตนาอารมณ์ดีของแทนไทไปถึงมือผู้รับฟังพอดแคสต์ได้โดยสวัสดิภาพ จนกระทั่งเขาได้รับทุนจาก สกว. ให้ต่อยอดผลงานออกมาเป็น WiTThai รายการสื่อสารผลงานของนักวิจัยไทยที่ได้รับทุนวิจัยระดับชาติในเวลาต่อมา

ภาวะที่เหมาะสมกับการเจริญเติบโตของวิทยาศาสตร์

“ลองนึกถึงการไปประเทศหนึ่งแล้วประเทศนั้นไม่มีคนฟังเพลงหรือไม่มีใครเล่นกีฬากันเลย คงเหมือนบางอย่างแหงนหางายไปใช้ใหม่และถ้าประเทศเราไม่มีใครคุยกันเรื่องวิทยาศาสตร์เลย ทั้งแบบสนุกเอาฮา หรือเอาลึกลับซึ่งสาระ มันก็แหงนไปแบบเดียวกันกับการไม่มีดนตรีหรือกีฬา”

แทนไทเห็นว่าการพูดคุยเรื่องวิทยาศาสตร์มีส่วนในการพัฒนาการคิดอย่างเป็นระบบของสังคม สิ่งที่เป็นแรงขับให้เขายังคงเดินหน้าสื่อสารเรื่องราววิทยาศาสตร์ คือความหวังว่าจะได้เห็นสังคมที่รุ่มรวยพอที่จะตื่นตื่นกับการค้นพบใหม่ ๆ การขบคิดเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกลตัวเกิดขึ้นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ชายอารมณ์ดีผู้นี้รอคอยที่จะได้เห็นนักสื่อสารวิทยาศาสตร์หน้าใหม่ ๆ ปรากฏตัวขึ้นเพื่อช่วยกันขยายพรมแดนทางความคิดให้กว้างไกลออกไป

“เรายังขาดนักวิทยาศาสตร์อีกหลายแบบ เช่น แบบตลก จริงจัง คมคาย หรือแม้แต่แบบเชิกชีเหมือนกับว่ามันเป็นทุ่งหญ้าโล่ง ๆ มีอะไรให้สำรวจอีกมากมาย ผมอยากให้มีคนประสบความสำเร็จตรงนี้เพิ่มขึ้นอีก เพื่อที่สังคมจะได้พูดคุยกันในประเด็นที่ลึกซึ้งและสำคัญมากขึ้น” จากฟุ่่นรุ่ลีถึงดวงดาว คำอธิบายจากชายอารมณ์ดีคนหนึ่งถึงสาเหตุว่าทำไมวิทยาศาสตร์ควรเป็นหัวข้อสนทนาในชีวิตประจำวัน

A Man Who Makes Science Super Fun

Back to 2005 when Tanthai was a science teacher and did his PhD in Biology, he started writing his first book and began his uncommon hobby-listening to 'podcasts'. "Podcasts became my best friend when I drove far away from the city or while I was doing PhD research project." Tanthai's favourite podcast is The Skeptic Guide to the Universe, a news podcast updating recent scientific news and issues in simple words like talking among friends. This impression inspired him to launch his own podcast channel-WiTcast. WiTcast was first launched in 2012 when podcasts were not famous in Thailand. Tanthai decided to launch this because

he believed that people could listen to it at ease at their own time. Also, we do not have to put talking about scientific knowledge in a serious way but in a fun and friendly manner. Because of its sense of humor, the audience base gets bigger and wider and he was then granted the scholarship from the Thailand Research Fund to develop WiTThai. "Our world is still full of many underexplored and bare areas, where many more science communicators are needed to help widen such horizons. Live your life with excitement at new discoveries and thirst for knowledge, and you could be another science communicator to our world!"

InsKru

SOCIAL MOVER | EDUCATION

42

Chalipa Dulyakorn
ชลิพา ดุลยากร

เราคิดว่าน่าจะสร้างพื้นที่ตรงนี้ให้ “ครูมีของ”
ได้มาเจอคนทำงานแบบเดียวกัน และช่วยกันตามหาไอเดีย
การสอนใหม่ ๆ นำไปต่อยอดให้ไกลกว่าเดิมได้ค่ะ

Inskru สตาร์ทอัพเพื่อการศึกษา

ความคิดสร้างสรรค์ กับการสร้างพื้นที่ให้ครูผู้สอนมาแลกเปลี่ยนกัน
เพื่อสร้างบรรทัดฐานการเรียนรู้ใหม่อย่างมีความสุข

คนส่วนใหญ่อาจมองว่าอาชีพ “ครู” และ “นักออกแบบ” เป็นสายงานที่แตกต่างกัน แต่ไม่ใช่สำหรับ “นะโม - ชลิพา ดุลยากร” บัณฑิตสาวจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กล้าคิดนอกกรอบในการนำความรู้ด้านการออกแบบและดีไซน์ มาช่วยคุณครูทั่วประเทศพัฒนาการสอนผ่านสตาร์ทอัพที่ชื่อว่า “Inskru”

ครอบครัวของชลิพาเปิดธุรกิจโรงเรียนประถมศึกษา ทำให้เธอซึมซับจิตวิญญาณของความเป็นครูมาตั้งแต่วัยเด็ก แต่ด้วยความที่เธอเป็นคนมีความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ชลิพาเลือกเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เธอเล่าว่า “ตอนเรียนได้ทำกิจกรรมเยอะค่ะ เคยเป็นครูอาสาด้วย มีความฝันว่าอยากจะออกแบบการศึกษาให้ดีขึ้น ลองคิดหาวิธีว่าจะมีทางไหนที่พอจะช่วยได้บ้าง ประกอบกับการเรียนสถาปัตย์ทำให้เราเป็นคนกล้าคิดกล้าทำอะไรบ้า ๆ ออกมาจึงคิดว่าจะใช้ความรู้ด้านดีไซน์เข้าไปช่วยต่อยอดให้วงการศึกษาค่ะ ก็เลยทำธีสิสเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยค่ะ”

ก่อนหน้านั้นชลิพาเคยทำงานเป็นครูอาสาสมัครให้โครงการ Teach for Thailand เธอมีโอกาสได้ลงพื้นที่เพื่อทำความรู้จักและพูดคุยกับครูอีกหลายคน ทำให้รู้ว่าครูอยากสอนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสอนให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความสุข แต่ครูเองก็ยังไม่ค่อยมีไอเดียใหม่ๆ “เราอาจไม่มีพื้นที่ส่วนกลางที่จะชวนครูมาร่วมแบ่งปันไอเดียการสอนกัน ซึ่งเว็บไซต์ครูส่วนใหญ่มีไว้สำหรับ

แชร์ข่าวสาร เราเลยคิดว่าน่าจะสร้างพื้นที่ตรงนี้ขึ้นมาดีกว่า ให้ ‘ครูมีของ’ ได้มาเจอคนทำงานแบบเดียวกัน และช่วยกันตามหาไอเดียการสอนใหม่ ๆ นำไปต่อยอดให้ไกลกว่าเดิมได้ค่ะ”

หลังจากนั้นชลิพาจึงก่อตั้งแพลตฟอร์มเว็บไซต์ Inskru ขึ้นมา โดยเป็นศูนย์กลางในการให้ครูมาร่วมแบ่งปันเทคนิคการสอนผ่าน www.inskru.com รวมถึงเพจ “Inskru – พื้นที่แบ่งปันไอเดียการสอน” ซึ่งมีผู้ติดตามกว่า 100,000 คน รวมถึงกลุ่มเฟซบุ๊ก “ครูปล่อยของ (เพื่อนพลเรียน)” ที่มีสมาชิกกว่า 20,000 คน

“แพลตฟอร์มเหล่านั้นเป็นเหมือนกับคอมมูนิตี้ของครูที่มีการแบ่งแยกหัวข้อต่าง ๆ ชัดเจน มีทีมงานที่ช่วยดูแลราว ๆ 25 คน ทั้งทีมคอนเทนต์ ทีมโปรดักต์ ทีมคอมมูนิตี้ และทีมเว็บไซต์ โดยส่วนตัวคิดว่าคนที่คนคนหนึ่งจะกล้ามาแชร์เรื่องราวหรือไอเดียของตัวเองให้คนอื่นผ่านออนไลน์ได้นั้น เขาจะต้อง รู้จักและคุ้นเคยกับคอมมูนิตี้ในระดับหนึ่งก่อนก็เลยจัด “ออฟไลน์เวิร์กชอป” ขึ้นมาค่ะ”

การเวิร์กชอปนั้นแบ่งออกเป็น “ครูเอทีฟ” สอนเรื่อง Creative Thinking เพื่อให้ครูกล้าคิดกล้าทำไอเดียใหม่ ๆ มากขึ้น และ “ครูปล่อยของ” โดยมีพื้นที่ตรงกลางให้ครูนำประสบการณ์การสอนมาแบ่งปันกัน แบ่งเป็นห้องต่าง ๆ ให้ครูเลือกเข้าไปร่วมกิจกรรมตามความสนใจ มีการเชิญวิทยากรที่น่าสนใจจากหลายพื้นที่มาพูดคุยประเด็นที่ครูต้องรับมือ เช่น เด็กนักเรียนเป็นโรคซึมเศร้า หรือปัญหาการกลั่นแกล้งกัน

ปัจจุบัน Inskru ดำเนินการมา 2 ปีแล้ว มีการเพิ่มฟีเจอร์ใหม่ ๆ ในเว็บไซต์เพื่อให้ครูได้พัฒนาตัวเองมากขึ้น เช่น การรับฟังเสียงฟีดแบ็กจากนักเรียน เพราะชลิพาต้องการสร้างเทรนด์ให้ครูฟังเสียงเด็กมากขึ้น หลังจบคาบหรือเทอมการศึกษาฟีดแบ็กเหล่านี้สามารถใช้เป็นหลักฐานในการประเมินการสอนของครูได้ มีการใช้เทคโนโลยีเสริมเข้ามา เช่น ครูจะมี QR Code ให้นักเรียนสแกนเพื่อแสดงความคิดเห็นต่อการสอนได้

เมื่อนักออกแบบมาช่วยพัฒนางานการศึกษา ก็ก่อเกิดนวัตกรรมสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่ช่วยให้ครูสามารถพัฒนาห้องเรียนเพื่อสร้างบรรทัดฐานการเรียนรู้อย่างมีความสุข และไม่เพียงแค่วางเรียนเท่านั้นที่ให้ความสนใจ แต่องค์กรหรือบริษัทต่าง ๆ ก็ยังหันมาสนใจให้ Inskru เป็นสื่อกลางในการผลิตคอนเทนต์และประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ

“บางทีสิ่งที่เราอยากเห็นในวงการการศึกษาไทย อาจเป็นเรื่องยากหรือไกลเกินฝัน เพราะเราอาจต้องเปลี่ยนที่ระบบเพื่อช่วยครู แต่หากไม่เริ่มทำอะไรเลยผลลัพธ์ก็อาจติดลบอยู่อย่างนั้น มีคนเก่งอีกมากมายที่เขาไม่เลือกมาเป็นครู เนื่องจากต้องเจอกับระบบแบบนี้ ทำให้ประเทศต้องเสียครูดี ๆ ไปเท่าไร”

“เชื่อว่าสิ่งที่เราทำนั้น แม้ในวันนี้ผลลัพธ์อาจยังไม่เดินทางไปไกลมาก แต่อย่างน้อยก็ไม่ติดลบอยู่กับที่ ซึ่งนั่นดีกว่าการที่เราไม่ทำอะไรเลย”

Inskru, an Innovative Platform for Educators

Many people may think ‘teachers’ and ‘designers’ are different, but Chalipa (Namo) Dulyakorn has a different view. Chalipa “Namo” Dulyakorn, an architect graduated from Chalalongkorn University, dares to think outside the box to integrate ‘designing’ into ‘teaching’, leading to new start up called ‘Inskru’. Chalipa has absorbed teaching spirits since she was young, as her family has run a primary school. Because of her creativity, she decided to further her undergraduate study in architecture. “I did a lot of activities during school years, including being a volunteer teacher. Then I dreamed to re-design a better education for all, finding possible ways to enhance it by integrating designing knowledge into it, so I decided to work my thesis on it.” “Those platforms are like a teaching community consisting of various topics related to teaching. There are 25 staff members, including content, project, community,

and website teams. To dare sharing a story or idea online, one should get used to the community to some extent. Thus, we organized an ‘offline workshop’ to help them. The workshop is divided into 2 parts: Teacher-ative, and Supplier-Teacher. The former focuses on developing creative thinking to encourage teachers with creativity, and the latter focuses on sharing teaching experiences based on their interests.” Now, it’s been two years since the establishment of Inskru. More features have been added to help teachers improve themselves. For example, the ‘Listening to Students’ Feedback’ feature allows teachers to be more open-minded and listen to students’ voices more; thus, they can use students’ voices for their teaching evaluation. When a designer helps develop education, this leads to innovations that help teachers develop their teaching and provide a positive learning environment.

THIRAVAT HEMACHUDHA

SOCIAL MOVER | EDUCATION

43

Thiravat Hemachudha

ศ. นพ.ธีระวัฒน์ เหมะจุฑา

วิทยาศาสตร์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยชีวิตคนทั้งหมด
หมายความว่า เราต้องเข้าใจชีวิตและสังคมด้วย
ด้วยเหตุผลนี้เราจึงทิ้งความเป็นมนุษย์ไปไม่ได้เลย

เพราะวิทยาศาสตร์ สังคม การเมือง และสุขภาพคือเรื่องเดียวกัน

นายแพทย์เจ้าของนามปากกา “หมอดี๋อ” ผู้เป็นทั้งนักวิจัย ครูของหมอ และนักสื่อสาร เชื่อว่าโลกวิทยาศาสตร์ไม่มีทางแยกขาดจากโลกของชีวิต

“วิทยาศาสตร์ไม่สามารถแยกออกจากชีวิต และสังคมได้ ถ้าเราไม่เข้าใจชีวิตไม่เข้าใจสิ่งที่สังคมต้องการ สนใจแค่ว่าฉันค้นพบสิ่งนี้ แล้วมันจะเกิดประโยชน์อะไร” ถ้อยคำข้างต้นจาก “ศาสตราจารย์ นายแพทย์ธีระวัฒน์ เหมะจุธา” หรือ “หมอดี๋อ” ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคสมองและโรคอุบัติใหม่ หัวหน้าศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพโรคอุบัติใหม่ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย และผู้อำนวยการศูนย์ความร่วมมือองค์การอนามัยโลกด้านค้นคว้าและอบรมโรคติดเชื้อไวรัสสัตว์สู่คน

แต่หากค้นหานิยามของหมอธีระวัฒน์ เขาบอกว่าตนเป็นเพียงหมอบ้าน ๆ ที่ไม่योगยากอบำความรู้และประสบการณ์ไว้บนหอคอย จึงลุกขึ้นมาเป็นคอลัมน์นิสต์ด้านสุขภาพในสื่อหลายสำนัก รวมทั้งสร้างเพจเฟซบุ๊กเพื่อส่งเสียงไปสู่สาธารณะ บอกเล่าตั้งแต่เรื่องประเด็นสุขภาพ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อม จนถึงปากท้อง

ย้อนไปเมื่อครั้งหมอธีระวัฒน์เป็นเพียงนักเรียนมัธยมในรั้วเซนต์คาเบรียล เขาได้พบครูดิ ผู้ไม่แยกขาดวิชาการในตำราออกจากการใช้ชีวิต ทั้งยังตอบคำถามให้เขาได้ว่า เรียนไปทำไม และจะเอาไปใช้ได้อย่างไร “วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอยู่รอดฝ่ายเดียวได้ เพราะมันถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยชีวิตคนทั้งหมด หมายความว่า เราต้องเข้าใจชีวิตและสังคมด้วย เราจึงทั้งความเป็นมนุษย์ไปไม่ได้เลย”

“สิ่งนี้ทำให้เราตัดสินใจว่า ถ้าไม่เขียนสิ่งต่าง ๆ ออกมาเราจะสื่อสารในวงกว้างไม่ได้ เวลาเขียนต้องเอาพื้นฐานข้อมูลวิทยาศาสตร์มาปูพื้น ให้อ่านใช้เป็นเอกสารอ้างอิงได้เวลาไปพูดกับหมอใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์มาประกอบกับบริบทสังคม เพื่อให้สอดคล้องกับชีวิตของคน ที่สำคัญคือ ต้องเขียนให้ชาวบ้านชาวช่องอ่านเข้าใจได้”

กระบวนการดังกล่าวคือกระบวนการค้นคว้า ความคิด ในการนำองค์ความรู้ งานวิจัย และข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ มาย่อยให้จับต้องได้และไม่ไกลตัว ข้อเขียนของหมอธีระวัฒน์จึงมักสะท้อนภาพตัวละคร และองค์ประกอบที่เราต่างเห็นได้หากเดินไปตามท้องถนนหรือในหน้าหนังสือพิมพ์ ตั้งแต่เรื่องเหล่าขวักฤษา พาราควอด ไปจนถึงเชื้อไวรัส

“เวลาเราจะพูดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เราต้องรู้ว่าจุดมุ่งหมายคืออะไรและเพื่อใคร ถ้าต้องการทำให้ชีวิต เศรษฐกิจ สังคม การศึกษาดีขึ้น เพื่อความเสมอภาคสำหรับทุกคน นั่นแปลว่าเราไม่ได้ต้องการยาชนิดหนึ่งในราคา 100 ล้าน แต่ช่วยคนได้แค่ 0.5% ของประเทศไทย แต่เราต้องการยาที่ใช้ได้กับคนทั้งประเทศ ยาที่จับต้องได้และจ่ายได้”

เพราะวิทยาศาสตร์ สังคม การเมือง และสุขภาพคือเรื่องเดียวกันในทรรศนะของเขา “หลายคนบอกว่า ประเทศไทยไม่มีความเหลื่อมล้ำ แต่หากเราเดินไปที่สวนลุมฯ ในช่วงล็อกดาวน์ โควิด-19 เราจะเห็นคนไม่มีข้าวกินนับร้อยภาพ

เหล่านี้อธิบายได้ว่ามาตรการต่าง ๆ เข้าไม่ถึงคน เรามองว่าการเข้าถึงการศึกษาคือกุญแจสำคัญที่จะทำให้ผู้คนลุกขึ้นต่อสู้และปกป้องตัวเอง นั่นจึงจะถือว่าเป็นประเทศไทย 4.0 จริง ๆ ไม่ใช่ เพราะมีเทคโนโลยีที่คนเข้าถึงได้เพียงหยิบมือ”

หลายเรื่องราวไม่เคยถูกบอกเล่าไว้ในตำราเรียน ทั้งความหิวและความแค้นของผู้คนถูกจับแยกขาดออกจากระบบสาธารณสุข เส้นทางที่จะเดินออกจากความเหลื่อมล้ำอาจเป็นเพียงภาพยูโทเปีย หากความรู้และความเข้าใจถูกผูกขาดไว้เพียงใครกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

“ต้องยอมรับว่า เวลาที่หมอช่วยชีวิตคน เราดูเหมือนพระเจ้า นานเข้าเราก็จะเกิดความอหังการขึ้น เราเริ่มจะไม่ฟังสิ่งที่คนไข้อยากสื่อสาร มุ่งแต่จะรักษาตามตำราคู่มือที่เขียนไว้ เขาอาจจะไม่ได้ต้องการมีชีวิตรอดไปได้เพียงหนึ่งปี แต่ต้องเจ็บปวดทรมาน ต้องขายบ้านขายช่องเพราะบัตรทองไม่ครอบคลุม เพราะหมอกำลังมองคนเป็นวัตถุ เป็นเพียงแต่สารอันหนึ่งเท่านั้นหรือ”

“สิ่งสำคัญของการสื่อสาร คือการยกระดับความรู้ความสามารถนั้นขึ้นมา ด้วยวิธีคิดในการไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลังซึ่งในสภาพจริงของสังคมเราชอบพูดว่าเราจะไม่ทิ้งใคร แต่จริง ๆ เราทิ้งคนไว้เต็มไปหมดเลย”

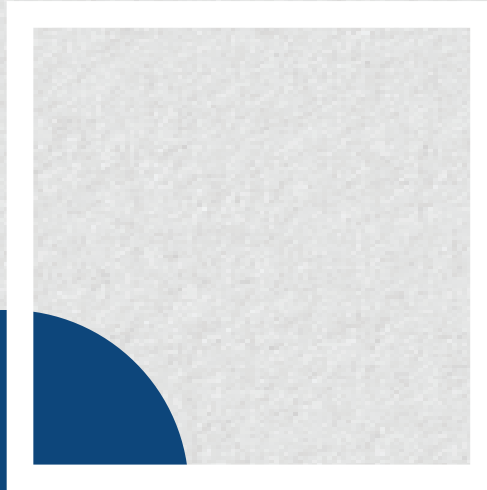
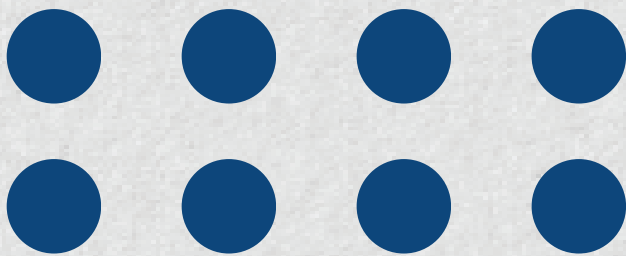
Dr. Stubborn: Science, Life, and Society are Inseparable

Because science, society, politics, and health are the same thing. “Science is inseparable from life and society. If we don’t understand life, don’t understand what society wants, but are only interested in what we discovered, then what is the benefit?” This is said by Prof. Thiravat Hemachudha, MD, a Thai neurologist who specialises in brain and emerging diseases. He is currently head of the Center for Emerging Disease Health Sciences, Faculty of Medicine Chulalongkorn Hospital, Thai Red Cross Society, and also the Director of the World Health Organization Cooperation Center.

Wanting to put his knowledge and experience into good use, he became a health columnist and created a Facebook page to share ideas about health, society, politics, and environment. “If we don’t write things, we can’t communicate more broadly. When writing, we have to base the groundwork on scientific data, let the readers use it as a reference for them to talk to their doctor. Dr. Thiravat relies on scientific evidence related to the life of the people because for him, it is important that the locals read and understand his messages.”

DESIGNER

นักออกแบบ

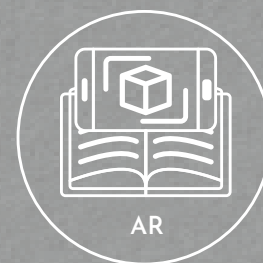

FASHION
ARCHITECTURE
INDUSTRIAL DESIGN

DESIGNER

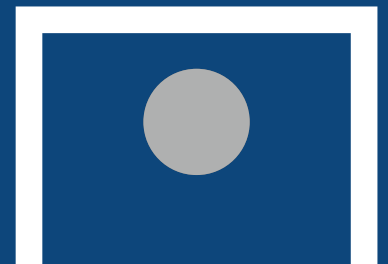
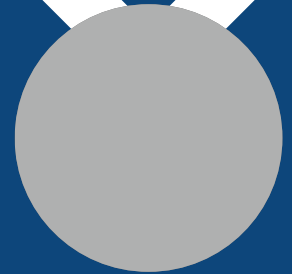
FASHION

- 44 Somchai Kawtong
- 45 Meechai Taesujariya
- 46 Wisharawish Akarasantisook

Scan
right
page

FASHION DESIGNER

KAI BOUTIQUE

DESIGNER | FASHION

44

Somchai Kawtong
สมชาย แก้วทอง

ถ้าคุณเชื่อมั่นในใจว่า
อาชีพนี้แหละเป็นอาชีพที่ทำให้คุณอยู่กับมันไปจนตาย
คุณก็ต้องไม่ทอดทิ้ง คุณต้องไม่กลัว

บรมครูผู้พลิกบทบาท วงการแฟชั่นไทย

สมชาย แก้วทอง ผู้บุกเบิกแนวทางในการตัดเย็บชั้นสูงของไทย
และบทบาทใหม่ในการเป็นศิลปินแห่งชาติสาขาทัศนศิลป์การออกแบบแฟชั่นคนแรกของประเทศ

ดีไซเนอร์วัย 74 ปี เปิดร้านเสื้อผ้ามาแล้ว 52 ปี เป็นรุ่นแรก ๆ ของวงการเสื้อผ้าแฟชั่นชั้นสูง มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากพอที่จะเปรียบกิจการของตนเองเสมือนร้านตัดเสื้อตามซอกซอยที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างพอเพียง

“ใช่ - สมชาย แก้วทอง” เจ้าของร้าน “Kai Boutique” อันเป็นตำนาน เรียกขานตัวเองว่าเป็นปู่โสมของวงการ ได้รับเกียรติเป็น “ศิลปินแห่งชาติ สาขาทัศนศิลป์การออกแบบแฟชั่น” ซึ่งเป็นสาขารางวัลใหม่คนแรกแห่งปี 2560 หลังจากสำเร็จเรียนในคณะจิตรกรรมฯ ของมหาวิทยาลัยศิลปากรอยู่ 3 ปี ก่อนทิ้งไปเอาดีทางด้านตัดเสื้อ และเปิดร้านแรกด้วยชื่อของคุณแม่ “เจิม” เมื่อปี 2511 ก่อนจะเปลี่ยนเป็น “ใช่” ที่เป็นลายเซ็นของเขาเองในเวลาต่อมา

“ผมอยู่มานาน ผ่านมาทุกวิกฤตแล้ว จนถึงโควิด-19 จึงรู้สึกเฉย ๆ คิดว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเดี๋ยวมันก็จะผ่านไป” เขาบอก “เพียงแต่เราต้องดูใจของตัวเองว่าเราเชื่อมั่นตัวเองที่เปอร์เซ็นต์ ถ้าเราไม่เชื่อมั่นในตัวเอง เราก็จะกังวล สับสน เครียด จะก้าวหน้าหรือถอยหลัง จะเลี้ยวซ้ายหรือขวา มันจะทำให้เราพลาดตรงนี้ต่างหาก”

เขาเล่าถึงแผนการที่มีในความคิด ระหว่างที่ทุกอย่างชะงักงันในช่วงวิกฤตว่า ตลอดเวลาที่ผ่าน

เขายังคงทำของพรีเมียม เช่น สายรัดข้อมือ สายรัดหน้าผาก เสื้อยืด รองเท้า กระเป๋า หมวก หรือเครื่องประดับ ยามนี้มีหน้ากากเพิ่มเติมเข้ามาด้วย “แล้วก็ขายเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นเงินสดรายวัน เอาไว้เดินถือตะกร้าไปจ่ายกับข้าว” ขณะเดียวกันก็ทำเครื่องประดับชุดเจ้าสาวเตรียมไว้สำหรับการกลับมาเปิดร้านอีกครั้ง นอกจากนั้นเขายังมีแผนการทำสินค้าขายทางออนไลน์ เพื่อให้คนเข้าถึงแบรนด์ได้มากขึ้น “แต่ความเป็นกูตูร์ของเรายังอยู่” ด้วยความประณีตในการทำงานในแต่ละคอลเลกชันที่ผ่านมาทำให้ผลงานของใช่ - สมชายได้รับการยอมรับในวงการ กลายเป็นต้นแบบหรือบรมครูในสายตาของดีไซเนอร์รุ่นหลัง

เขากล่าวถึงความมีชื่อเสียงที่ตนเองสร้างสมมาพร้อมกับวันเวลาอันยาวนานว่า “มันคือเส้นทางชีวิตของเราที่เราเดินผ่านอะไรต่อมิอะไร มีเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา มีคนวิ่งตามหลัง มีคนวิ่งตัดหน้า มีคนขับรถมาชน มีทุกอย่างเยอะแยะ แต่ทุกอย่างเราก็ได้มา มันเป็นเรื่องของจิตใจที่เข้มแข็งและแข็งแรง” เขาน้อมรับแต่ไม่ยึดติด จนถึงเรื่องของความสำเร็จ “สิ่งที่ผมได้มาเป็นสิ่งที่ทำโดยไม่ได้แข่งขันกับใคร เราแข่งขันกับใจเรา และทุกอย่างที่ได้มาก็ได้จากการที่คนอื่นเขาเลือกเรา เราคือผู้ถูกเลือกตลอดกาล” เขาออกรางวัลศิลปินแห่งชาติก็เช่นกัน

“อาชีพดีไซเนอร์จริงๆ แล้วคนที่จะทำอาชีพนี้ได้ไม่จำเป็นต้องมีพรสวรรค์ ไม่จำเป็นต้องเรียนมาทางนี้ก็ได้ แต่ขอให้มันเป็นนักธุรกิจคิดการตลาดเก่ง ๆ ดีใจขอให้ดีกว่า ถ้าอาชีพดีไซเนอร์เป็นอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ให้ตัวเองได้ และเรารู้สึกสนุกได้ ก็ทำไปเลย ไม่ต้องกลัว”

“เพราะถ้าเราตัดสินใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วรู้สึกว่ามันไม่ใช่ อยากเปลี่ยน คุณก็ต้องเปลี่ยนอาชีพของคุณไปตลอดชีวิต แต่ถ้าคุณเชื่อมั่นในใจว่า อาชีพนี้แหละเป็นอาชีพที่ทำให้คุณอยู่กับมันไปจนตาย คุณก็ต้องไม่ทอดทิ้ง คุณต้องไม่กลัว ชีวิตมีขึ้นมีลง ทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรคงทนถาวรหรอก ต้นไม้ที่อายุเป็นร้อยเป็นพันปี มีบางกิ่งที่เน่าตาย หรือโดนมอดโดนแมลงกัดกิน แค่ขอให้รากมันยังลึก คุณจะยืนหยัดได้ตลอด”

เหมือนที่เขาตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตและอาชีพนี้มาตั้งแต่ต้น ซึ่งตราบถึงทุกวันนี้เขาก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ แม้ว่า “เส้นทางชีวิตผมไม่ได้ไปด้วยพรหมแดง แต่ผมก็สามารถเดินคอตตรงหน้าเซ็ดได้”

The Pioneer of Thai Haute Couture

“A teacher who revolutionises Thai fashion” Somchai Kawtong is a pioneer in Thailand’s haute couture industry and is the first recognised national artist in visual arts (fashion design). Quote: “If you’re confident that this is the career you’ll do until you die, then you mustn’t be afraid, you mustn’t give up.” Somchai is 74 years old, has run his clothes shop for 52 years and is proud to say that his business, the legendary Kai Boutique that takes after his nickname, is merely a street shop that can survive on self-sufficiency. Considered the founding father of Thai design industry, he was appointed national artist in visual arts (fashion design), the first of its kind, in 2017. “I’ve been through every crisis including COVID-19. I know it shall pass. People will have to ask themselves: How sure are they? If they’re unsure, they’ll be worried, confused, stressed and lost. That’s where we’ll be defeated.” Since the COVID-19 crisis started, Somchai has

continued to make premium goods, ranging from wristbands, headbands, t-shirts, shoes, bags, accessories and face masks. “I sell those items and collect the cash for my grocery shopping at the market.” Meanwhile, he is making the accessories for wedding dresses to get ready for the shop re-opening. Also, he plans to initiate an online business to give more people access to his couture brand. When talking about fashion, he recalls his long journey. “It’s the life journey that has taken me to different places, different obstacles. But I’ve overcome them all. It’s the spirits, the mental strengths and the flexibility. To reach success, he suggests that we compete with ourselves and with our hearts. “A designer needs not to have talents. He or she needs to be a smart businessperson. The ability to anticipate and control the market is the key.” His life is not a bed of roses but he can walk with his head held high.

KHAMPUN MUSEUM

DESIGNER | FASHION

45

Meechai Taesujariya
มีชัย แท้สุจริยา

เรามีความพอใจที่ได้สร้างวิธีการและคอมมิเนชั่นใหม่ ๆ
ให้กับวงการทอผ้าของไทย เพื่อต่อยอดในสิ่งที่บรรพบุรุษทำมา

บ้านคำปูน เส้นทางใหม่ของสายไหม

นอกจากถ่ายทอดและสืบสานภูมิปัญญารดกผ้าไทย มีชัย แต่สุจริยา ยังถักทอแนวคิด
และวิธีการใหม่ ๆ เพื่อต่อเติมเส้นทางไหมไทยให้เติบโตได้อย่างสง่างามในปัจจุบัน

“มีชัย แต่สุจริยา” ผู้ก่อตั้งพิพิธภัณฑสถานบ้านคำปูน เติบโตมาในตระกูลทอผ้าที่จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ได้มีโอกาสรู้จักกับดีไซเนอร์ที่มีชื่อเสียง ทั้งยศวดี บุญหลง, สมชาย แก้วทอง และคุณโนริโกะ (นางนุช โรจนเสนา) ได้เห็นและซึมซับวิธีการทำงานจนเข้าใจความต้องการใช้ผ้าที่แตกต่างกันไปตามเทคนิคการออกแบบและตัดเย็บบวกกับคำแนะนำของบรรดาดีไซเนอร์ ทำให้เขาเกิดแรงบันดาลใจที่จะออกแบบผ้าไทยให้ตอบสนองความต้องการที่แตกต่าง

“ผ้าไม่ได้เป็นเพียงแค่ผ้าที่เอามานุ่ง ห่ม หรือพัน เราต้องเรียนรู้ที่จะทำงานทดลองหา รูปแบบความงามและสามารถตอบสนองผู้ใช้ซึ่งไม่ใช่แค่ใช้ แต่ต้องใช้แล้วพอใจด้วย” มีชัยเล่า สำหรับเขา สิ่งสำคัญในการทอผ้าคือต้องคำนึงถึงเทคนิคความ ประณีตงดงาม ตลอดจนสัมผัสของเนื้อผ้า ความ ทึงตัวไม่ว่าจะสวมใส่อยู่หรือไม่ก็ตาม นอกจากนี้ยัง ต้องคำนึงถึงกาลเทศะด้วย “ประเทศไทยไม่ได้ใช้ ผ้าเหมือนประเทศอื่นที่มีฤดูกาล แต่คนไทยมีคำวา กาลเทศะ ใช้ในสถานที่และเวลาที่เหมาะสม เป็นสิ่งที ดีไซเนอร์ควรรู้ นอกจากนี้ สถานภาพก็สำคัญมากกว่า คนระดับไหนใช้อย่างไร เราต้องเรียนรู้ว่าเรามีอะไร”

ฝีมือพัฒนาผ้าของมีชัยโดดเด่นจนได้ รับเลือกให้ทำผ้าให้กับภาพยนตร์ตำนานสมเด็จพระนเรศวร และยังได้รับการตรัสชมจากสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ในเรื่องการออกแบบผ้าปุม (ผ้าไหม สำหรับผ้านุ่งโจงทอด้วยเทคนิคมัดหมี่) “ในฐานะ ที่เกิดมาชาติหนึ่งและทำงานด้านนี้ เรามีความ พื่อใจที่ได้สร้างเทคนิควิธีใหม่ ๆ คอมพิวเตอร์ใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นให้กับวงการทอผ้าของไทย และต่อยอด ในสิ่งที่บรรพบุรุษทำมา และไม่ใช่อยู่นิ่ง ๆ ก็เอามาทำ ไม่ใช่แค่ให้แปลก แต่ต้องคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะ รักขามรดกวัฒนธรรมด้วย”

สมัยที่มีชัยเริ่มพัฒนาผ้าแรก ๆ ยังไม่มีใคร กล้าพลิกแพลงการออกแบบผ้าแบบใหม่ เนื่องจาก เดิมอุบลราชธานีเป็นเมืองที่รุ่งเรืองด้วยวัฒนธรรม เคยมีเจ้าครองนคร จึงมีขนบแบบแผนค่อนข้างมาก เขาจึงให้ความระมัดระวังในการที่จะออกแบบผ้า ใหม่ไปพร้อมกับรักษามรดกดั้งเดิมไปพร้อมกัน มีชัย คิดว่าไม่จำเป็นต้องเอาลวดลายจารีตเดิมมาทำซ้ำ แต่สามารถพัฒนาต่อยอดเทคนิคใหม่ได้ อย่างเช่น การพัฒนาผ้ากาบบัวซึ่งใช้เทคนิควิธีดั้งเดิมมาผสม ผสานกันถึง 4 วิธี นั่นคือ ทิว มัดหมี่ หางกระรอก ขิด (ยก) ผ้าที่เขาพัฒนาขึ้นได้กลายเป็นผ้าเอกลักษณ์

ประจำจังหวัดอุบลราชธานี และได้รับการขึ้นทะเบียน ให้เป็นมรดกชาติในปี 2557 ทั้งยังได้รับเลือกให้เป็น ของขวัญผ่านทางคิงเพาเวอร์ทูเกล้าย ถวายเจ้าชาย วิลเลียมและเจ้าหญิงเคท ในโอกาสเสด็จ เยือนเมือง เลสเตอร์อีกด้วย

ในการออกแบบผ้ากาบบัวของมีชัย ไม่เพียง แต่เป็นการออกแบบเทคนิคลายผ้าเท่านั้น แต่ยังมี สืบสานมรดกพื้นบ้าน และสร้างรายได้ให้กับชุมชน ท้องถิ่น ปัจจุบันเขาได้พัฒนาชุมชนทอผ้าในจังหวัด อุบลราชธานีขึ้นมาอย่างน้อย 5 ชุมชนให้สามารถ ทอผ้าเพื่อเลี้ยงชีพ และพัฒนาผ้าจนเกิดลวดลายใหม่ นั่นคือผ้ากาบบัวแสงแรกซึ่งถือเป็นผ้าที่คิดขึ้นเพื่อ ชุมชนอย่างแท้จริง จึงกล่าวได้ว่านอกจากการพัฒนา ลวดลายแล้ว เขายังช่วยพัฒนาระบบ และมุมมองของ ชาวบ้านที่ต่อภูมิปัญญาให้คงอยู่และสร้างแนวทาง ที่จะดำเนินต่อไป

เขากล่าวว่า “การพัฒนาคือการเรียนรู้ การ เป็นศิลปินอาจจะเรียนรู้จากภายใน แต่ในฐานะที่เรา ทำผ้า เราต้องเรียนรู้จากภายนอก จากคนหลาย ๆ กลุ่มซึ่งมีมุมมองที่ต่างกัน เราต้องการให้คน มีความสุขที่ได้ใช้ผ้าและได้เห็นผ้า เราจะไม่ย้อนกลับไปทำในสิ่งที่เราทำมาแล้ว การทำให้ผ้ามีเอกลักษณ์ สร้างความแตกต่าง ทำให้เราไม่ย่ออยู่กับที่”

A New Line of Silk Thread

Meechai Taesujariya grew up in a textile-based family in Ubon Ratchathani. Pursuing his higher education in Bangkok, he had opportunities to get in touch with renowned designers namely Yoswadee Boonlong, Somchai Kawtong and Theerapan Wannarat, who inspired him to make Thai fabrics “for not only day-to-day usage but also wearers’ satisfaction”. Playing around Thai fabrics requires him to “take into consideration not only the country’s seasonality but also the sense of time and place”. Meechai’s skill gained visibility through his role as a costume designer for The Legend of King Naresuan, which granted him the praise from Queen Mother Sirikit of Thailand. His creativity, complemented by the understanding of the history of his hometown, enables him to

not only preserve the cultural heritage but also develop several new, unique weaving patterns. One of Meechai’s work became the official symbol of his hometown, the national heritage in 2014 and presented as a gift of honour before Prince William and Kate during their visit to Leicester. Furthermore, Meechai’s work also paved the way to carry on the local wisdom and livelihood in at least five textile-based communities in his hometown. “Development is a learning process. As a designer, you learn from not only the inside but also outside, i.e. from several group of people, each with its own perspective. The very goal of your work is to make people happy. It is all about setting yourself apart from others that makes you long-running in your career path.”, quoted Meechai.

WISHARAWISH

DESIGNER | FASHION

46

Wisharawish Akarasantisook
วิษระวิชนี อัครสันติสุข

เราเป็นอีกหนึ่งฟันเฟืองที่ช่วยให้ผ้าไทย
ได้รับความสนใจมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็คุณภาพ ลวดลาย
และการออกแบบให้ดูเป็นปัจจุบันมากขึ้น

สร้างสรรค์ผ้าไทย สู่เวทีแฟชั่นสากล

เมื่อเสน่ห์ของผ้าไทยผนวกเข้ากับมุมมองร่วมสมัยของแบรนด์ WISHARAWISH
นำไปสู่คอลเลกชันแฟชั่นที่สวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน

“วิษระวิษญ์ อัครสันติสุข” จบการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่หลังจากที่เริ่มรู้สึกที่ตัวเองมีความสนใจในด้านการออกแบบและแฟชั่น จึงหันไปทำงานที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่นอย่างจริงจัง ทั้งงานโฆษณาหรืองานนิตยสารและการทำงานกับบริษัท GREYHOUND หลังจากได้ทุนจากรัฐบาลไปศึกษาต่อที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส จึงกลับมารับราชการที่กระทรวงวัฒนธรรม ก่อนจะตัดสินใจลาออกมาทำแบรนด์ของตัวเองภายใต้ชื่อ WISHARAWISH แบบเต็มตัว

ชื่อของวิษระวิษญ์เป็นที่รู้จักในวงกว้างจากการชนะการประกวด Mango Fashion Awards ในปี 2012 ที่ประเทศสเปน ในขณะที่ปัจจุบันผลงานที่ทำให้แบรนด์ WISHARAWISH เป็นที่รู้จักก็คือการใช้ผ้าไทย สิ่งทออันเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสร้างสรรค์ในรูปแบบงานแฟชั่นร่วมสมัย นำเสน่ห์ของผ้าไทยไปสู่สายตานานาชาติ ดังเช่นคอลเลกชัน “จากแดนไกล” ในฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว 2019 ที่มีโอกาสได้ไปจัดแสดงรันเวย์โชว์ในงาน Amazon Fashion Week Tokyo ระหว่างสัปดาห์โตเกียวแฟชั่นวีคกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

“ในทุก ๆ การทำงาน ท้ายสุดแล้วแรงบันดาลใจกลับเป็นการเดินทางไปหาจุดเริ่มต้น นั่นคือนำเอารากเหง้า ศิลปะและวัฒนธรรม

รวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิมของเรามาใช้ เนื่องจากเราได้เห็นและคลุกคลีอยู่กับสิ่งเหล่านี้มาโดยตลอด แต่จะทำยังไงให้สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นั้น ไม่ได้มีผลกลับมาเพียงแค่ที่ตัวเราหรือตัวแบรนด์เพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีผลกลับไปให้ต้นทาง นั่นคือท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย” วิษระวิษญ์กล่าว

ในการสร้างสรรค์ผลงานนั้น เขามักจะเริ่มจากขั้นตอนการพัฒนาวัสดุก่อน จากนั้นเริ่มคิดต่อยอดว่าจะสามารถสร้างสรรค์ชิ้นงานที่เหมาะสมกับวัสดุได้อย่างไร เปรียบดั่งกับพ่อครัวที่ต้องดูว่าได้อะไรมาสำหรับการประกอบอาหารแล้วจึงเริ่มคิดต่อยอดว่าจะสร้างสรรค์เมนูอะไรถึงจะเหมาะ โดยเลือกปรุงรสให้น้อยที่สุด เพราะต้องการให้วัตถุดิบนั้นเป็นตัวเอกเพื่อขายคุณค่าและความสดใหม่

ความโดดเด่นในผลงานของวิษระวิษญ์คือการใส่ในทุกรายละเอียด ทุกขั้นตอน เรียกได้ว่าตั้งแต่การไปดูเส้นไหม การพัฒนาวัสดุ ทั้งในด้านของคุณภาพและเรื่องของการออกแบบ ทั้งนี้ไม่ใช่การเปลี่ยนหรือไปทำลายความดั้งเดิมแต่เป็นการร่วมมือและร่วมใจกันสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ ที่คำนึงถึงความทันสมัยมากขึ้น เข้าใจง่ายขึ้น เป็นเอกลักษณ์ทำให้ผู้คนได้เห็นผลงานรู้สึกอยากสัมผัส

“ต้องบอกก่อนว่ามีนักออกแบบหรือศิลปินแห่งชาติหลายท่านที่ทำงานเรื่องผ้าไทยมาก่อน และ

นักออกแบบเหล่านี้เองที่ทำให้เราเกิดแรงบันดาลใจในการเลือกใช้ผ้าไทยมาทำ เหมือนตอนนี้เราเป็นอีกหนึ่งฟันเฟืองที่จะช่วยให้ผ้าไทยได้รับความสนใจมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการคุณภาพ ลวดลาย และการออกแบบให้ดูเป็นปัจจุบันมากขึ้น ใช้และใส่ได้จริงกับหลายโอกาสในชีวิตประจำวัน”

ผลงานการออกแบบผ้าไทยของวิษระวิษญ์ทำให้ในช่วง 4-5 ปีมานี้เกิดการเปลี่ยนแปลง และมีดีใหม่กับผ้าไทย ทำให้คนรู้จักผ้าไทยและกล้าที่จะสวมใส่มากขึ้น หรือแม้แต่อุตสาหกรรมแฟชั่น (ผ้าไทย) เองก็พัฒนาขึ้น เห็นได้จากกรณีที่เขามีโอกาสร่วมออกแบบและให้คำปรึกษาในหลากหลายโครงการ การได้ไปนำเสนอผลงานในต่างประเทศหลากหลายประเทศ รวมถึงในประเทศไทยเองด้วย ซึ่งก่อให้เกิดความสนใจอย่างต่อเนื่อง

วิษระวิษญ์กล่าวว่า คุณค่าของผลงานนั้นอาจไม่ใช่สิ่งสำเร็จที่ออกมาเป็นชิ้นงาน เป็นชุดเสื้อผ้าอย่างเดียวนั่น แต่ยังรวมไปถึงเรื่องของการช่วยเหลือการให้โอกาสคนในชุมชน หรือแม้แต่คนในท้องถิ่นได้กลับมาภาคภูมิใจในตัวเอง ได้เห็นสิ่งที่เดิม ๆ ได้พัฒนาและได้สร้างความแตกต่าง กลายเป็นสิ่งใหม่ที่ยังคงความดั้งเดิมอยู่ ซึ่งจุดนี้เองที่เป็นคุณค่าของผลงานที่ตัวเขาเองก็รู้สึกภาคภูมิใจเป็นที่สุดเช่นกัน

Thai Fabrics on the International Runway

After completing a Bachelor of Arts from Chulalongkorn University, Wisharawish discovered that he was into fashion design. He then pushed himself into the field of advertisements, and magazines and gained valuable experience in fashion at GREYHOUND. Sponsored by the government, he did a degree in Paris and returned as an officer at the Ministry of Culture. To follow his dream, he finally resigned and founded his own fashion brand, WISHARAWISH. Starting off the Mango Fashion Awards in 2012 and gaining attention from the public as a winner, WISHARAWISH is a fashion house bringing Thai specialty fabric to the international fashion show with contemporary design. With the finest quality of materials and details, his fall and winter collection outstandingly spiced up the runway of Amazon Fashion Week Tokyo 2019 during Tokyo Fashion Week in Tokyo, Japan. “In every piece of work, the ultimate inspiration was nothing

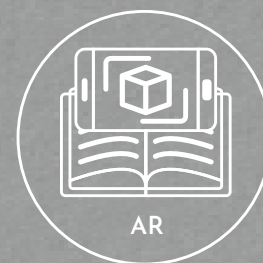
more than returning to basic: the root, art and culture, and local specialties. And what can we do in return those local valuables to their origin?” said, Wisharawish. With the combination of design and materials, not only does Thai fabric on contemporary work salvage original traditions, but it also brightens the attires with creativity in the international market. “I’m encouraging other designers and artists who are interested in and passionate about Thai fabric through modern design and daily use,” he said. WISHARAWISH’s design in the past 5 years has changed the Thai fabric industry by attracting more attention from the market both domestically and internationally and by deploying traditional fabric in the modern shape that still maintains the Thai authenticity. “The success is not only from the fashionable clothing but also including a return of opportunity to the originated community,” he concluded.

DESIGNER

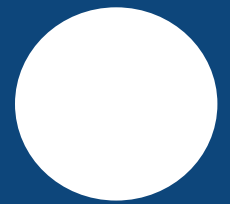
ARCHITECTURE

47 Patama Roonrakwit

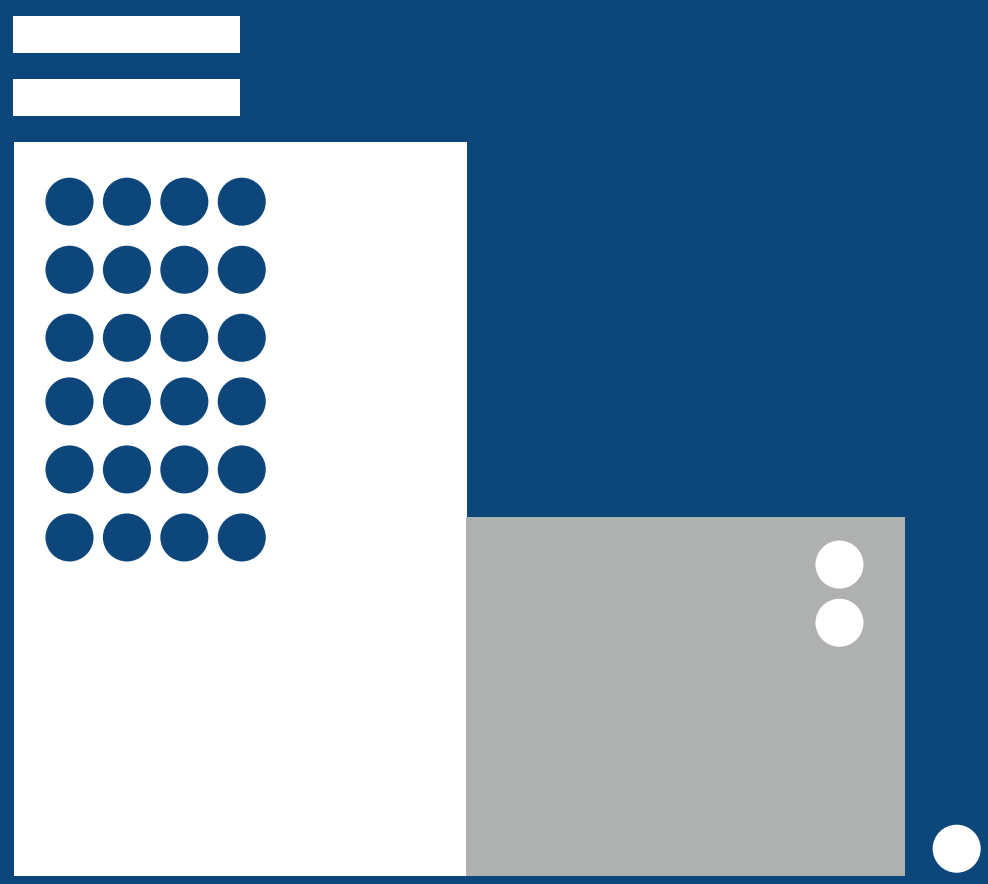
48 Kotchakorn Voraakhom

Scan
right
page

ARCHITECTURE

CASE STUDIO

DESIGNER | ARCHITECTURE

47

Patama Roonrakwit
ปฐมา ทรุณรัถวิทย์

หัวใจการออกแบบที่อยู่อาศัย คือการมีส่วนร่วม
บางครั้งเราอาจมองว่าต้องรื้อสร้างใหม่
กว่าความเป็นจริง ปัญหาที่ชุมชนอยากแก้ อาจเป็นเรื่องอื่น

ดีไซน์ชุมชนผ่านการมีส่วนร่วม

สถาปนิกชุมชนหญิง ผู้เปลี่ยนชุมชนแออัดให้เข้มแข็งด้วยงานดีไซน์
จนขยายผลสู่การออกแบบที่อยู่อาศัยของทุกคนชั้นผ่านหลักคิดการมีส่วนร่วม

“ตอนเรียนทฤษฎี People Participation เราไม่เคยเข้าใจว่าการมีส่วนร่วมของคนมีความสำคัญอย่างไร จะมีส่วนร่วมทำไม แต่พอลงพื้นที่ทำงานกับชุมชนครั้งแรก มันตอบข้อสงสัยทันที”

“ปฐมมา ทรัพย์รักวิทย์” สถาปนิกชุมชน กล่าวถึงจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอก่อตั้ง CASE Studio (Community Architects for Shelter and Environment) สตูดิโอที่ออกแบบบ้าน พัฒนาชุมชน และช่วยเหลือด้านที่อยู่แก่ผู้ประสบภัยพิบัติมากกว่า 20 ปี

“ปี 2539 หลังจากได้รับคำชวนจาก “สมสุข บุญญาปัญญา” (ปัจจุบันดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิศูนย์ศึกษาที่อยู่อาศัยแห่งเอเชียในประเทศไทย) ให้มาร่วมพัฒนาด้วยกัน เราจึงเลือกลงพื้นที่พัฒนาชุมชนบ้านบ่อหว่า จังหวัดสงขลา เพื่อทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโท จุดนั้นเองที่ได้เข้าใจความหมายของกระบวนการออกแบบอย่างมีส่วนร่วม (Participatory Design)” ปฐมมาเล่าถึงจุดเปลี่ยนสำคัญในฐานะสถาปนิกชุมชน

เธอเล่าถึงความสำเร็จของโครงการนี้ว่า มันคือการที่ทุกคนในชุมชนตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่สามารถตอบได้อย่างฉะฉานว่าโครงการนี้ทำอะไรบ้าง ซึ่งเกิดจากกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงการ

กระทั่งต่อมาเกิดกระแสปากต่อปากไปยังชุมชนแออัดอื่น ๆ ที่อยากยกระดับที่อยู่อาศัยด้วยเช่นกัน

“หัวใจการออกแบบที่อยู่อาศัย คือการมีส่วนร่วม คนที่รู้ดีที่สุดว่าปัญหาอยู่ตรงไหนคือคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น บางครั้งเราอาจมองว่าต้องรื้อสร้างใหม่ ทว่าความเป็นจริง ปัญหาที่ชุมชนอยากแก้อาจเป็นเรื่องอื่น”

ปฐมามองว่างานด้านสถาปัตย์ไม่ใช่เรื่องความฟุ่มเฟือย “เราพยายามเริ่มงานจากการที่ว่าอย่าไปคิดเรื่องเงิน ยิ่งคุยงานกับชาวบ้าน หรือบริพงานเด็ก ผีงานเรบอกว่ามีบเป็นศูนย์ โจทย์คือจะอย่างไรเพื่อพัฒนาโปรเจกต์นั้นให้ดีที่สุด”

แนวคิด “งบบุณย์บาท” คือกระบวนการที่เธอใช้ตั้งต้นเพื่อขยายขอบเขตการคิดให้อยู่เหนือจากงบประมาณและมองหาความเป็นไปได้ และความคุ้มค่าที่สุดตั้งนั้น ทุกครั้งในกระบวนการการทำงานกับชุมชน เธอและทีมงานจะต้องเริ่มตั้งแต่การศึกษาความเป็นไปได้ (Feasibility Studies) ดีไซน์ตั้งแต่กระบวนการก่อนที่จะดีไซน์งานด้านสถาปัตย์ เมื่อเป็นเช่นนั้นงานออกแบบของเธอจึงหนีไม่พ้นการมีส่วนร่วม ปฐมามองว่างานออกแบบที่ดีไม่ใช่งานที่สวย ทว่างานนั้นต้องพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยในทุก ๆ ด้านด้วยเช่นกัน

ช่วงแรงงานของ CASE Studio ส่วนใหญ่นำมาจากการพัฒนาที่อยู่อาศัยในชุมชนแออัดทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็น ชุมชนเก่าแก่ง จ.สงขลา ชุมชนสันติธรรม จ.เชียงใหม่ ชุมชนป้อมมหากาฬ และชุมชนใต้สะพาน ในกรุงเทพฯ และอื่น ๆ อีกมากมาย ก่อนที่จะพบว่าจริง ๆ แล้วคนชั้นกลางเองก็มีปัญหาที่อยู่อาศัยไม่ต่างกัน เธอและทีมเริ่มขยายการทำงานเพิ่มขึ้น กระโดดลงไปเล่นกับชั้นกลาง เกิดโครงการบ้าน TEN (Ten House) ในปี 2549 โครงการทดลองออกแบบบ้านทาวน์เฮาส์ 10 ยูนิต ตอบสนองต่อความต้องการของเจ้าของแต่ละคนในพื้นที่แตกต่างกัน โดยมีพื้นที่ส่วนกลางร่วมกัน ต่อมากลายเป็นต้นแบบการพัฒนาที่ได้รับความนิยมจากสื่อทั้งในและต่างประเทศ

ปฐมมาได้รับรางวัลศิลปินดีเด่นศิลปากร ประจำปี 2553 สาขาสถาปัตยกรรม รวมไปถึงรางวัลสถาปนิกรุ่นใหม่ที่มีผลงานเด่นของสมาคมสถาปนิกสยาม และอื่น ๆ อีกมากมาย

เธอทิ้งท้ายว่า เสาหลักสำคัญที่ทำให้ CASE Studio ยังคงทำงานเพื่อพัฒนาชุมชนต่อไปคือ ความซื่อสัตย์ และความอดทนที่ต้องค่อย ๆ รับฟังปัญหาจากทุกฝ่าย เพื่อหาจุดร่วมมาดีไซน์ที่ตอบโจทย์พร้อมกับสร้างความยั่งยืนในการพัฒนา สองเสาหลักนี้เองที่เธออยากฝากให้สถาปนิกรุ่นต่อ ๆ ไป

A People's Architect with Her Theory

In the past, we never understood how important human participation was. But when I had the first chance to work with the community, we could see everything through immediately.” Patama Roonrakwit said. “Sometimes, when we look at the housing in the community, we may think that it needs to be rebuilt. But sometimes the problem that the community wants to solve may be another matter.” She believed that the success of the project was to make people understand the project's objectives. Patama sees that architecture work is not a matter of luxury. Therefore, money is not the key to this project, but it is a way to expand

your thinking beyond budget and look for possibilities. This is the reason why she and her team had to start with feasibility studies design from the process before designing an architecture job. Pathama received the Outstanding Artist Award, Silpathorn 2010 in Architecture. She thinks the essence of this work from CASE STUDIO is honesty and tolerance for community development. They are always pleased to listen to problems from all parties to find mutual agreement. These two pillars are important for this kind of work and she would like to pass on this knowledge to the next generation of architects.

LANDPROCESS

DESIGNER | ARCHITECTURE

48

Kotchakorn Voraakhom
กชกร วรอาคม

อยากให้เข้าใจตรงกันว่า
พื้นที่สีเขียวเป็นสาธารณูปโภคพื้นฐานของเมือง

สวน เมือง และสิ่งสวยงาม ที่ไม่ต้องมองด้วยตา

คืนชีวิตให้เมืองด้วยสวนสาธารณะ
โดยสถาปนิกผู้เชื่อมั่นว่าอาคารและต้นไม้มีความสำคัญต่อมนุษย์ไม่แพ้กัน

หนึ่งในบทสนทนาที่เราจะได้พบเจอบ่อยที่สุดเกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในช่วงหลายปีที่ผ่านมาคงหนีไม่พ้นเรื่องของการเพิ่ม “พื้นที่สีเขียว” ให้เป็นปอดสำหรับเมืองแต่หากจะถามถึงหลักการและวิธีในการสร้างพื้นที่เช่นนี้มีน้อยคนนักที่จะให้คำตอบได้กระจ่างชัด “กชกร วรอาคม” ภูมิสถาปนิกผู้ก่อตั้ง LANDPROCESS 1 ใน 100 บุคคลทรงอิทธิพลปี 2562 จากนิตยสาร Time และคนไทยคนแรกที่ได้เป็นสมาชิก TED Fellows อาจเป็นเพียงไม่กี่คนที่ให้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจนที่สุดในฐานะเจ้าของผลงานการออกแบบอุทยาน 100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลงานออกแบบสถาปัตยกรรมดีเด่นปี 2561 จากสมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ และสวนเกษตรลอยฟ้าสยามสแควร์ พื้นที่สีเขียวกลางเมืองที่ได้รับ การกล่าวขวัญถึงในฐานะงานภูมิสถาปัตยกรรมยอดเยี่ยมที่ชวนให้คิดถึงถึงความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งระหว่างพื้นที่นอกอาคารและความอุดมสมบูรณ์ภายในร่างกายของคนเมือง

ชีวิตนอกอาคาร

เรามักจะมีภาพจำเมื่อพูดถึง “สถาปนิก” ว่าเป็นอาชีพของคนออกแบบอาคาร สิ่งปลูกสร้างให้สวยงามและเกิดประโยชน์ใช้สอย แต่งานของภูมิสถาปนิกเน้นหนักไปที่การออกแบบ “ภูมิทัศน์”

(Landscape) จัดวางพื้นที่ทั้งในและนอกอาคารเพื่อพัฒนาคุณภาพของพื้นที่นั้น ๆ ทั้งในแง่ประโยชน์การใช้งานและปรับปรุงสภาพแวดล้อม ขอบเขตงานภูมิสถาปัตยกรรมจึงไม่ได้อยู่เพียงภายใต้กรอบของสุนทรียภาพ เพราะต้องรวมการปรับปรุงพฤติกรรม และคุณภาพชีวิตของทุกชีวิตในพื้นที่นั้น ๆ เป็นเป้าหมายสำคัญด้วย

“เมื่อก่อนเราพูดกันว่า ชีวิตในห้องแอร์ในอาคารมันอุดอู้ไม่ดีต่อสุขภาพเลย พอมาสมัยนี้กลับกลายเป็นว่าพอออกมาเดินข้างนอกอาคารอันตรายมากกว่าเดิมอีก มันเลยทำให้โจทย์ของเรามันชัดเจนขึ้น ทำหลายมากขึ้นว่าเราจะทำอย่างไร ในเมื่อเมืองมีพื้นที่สีเขียวน้อยเหลือเกิน” การขับเคลื่อนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์ของพื้นที่สีเขียวด้วยการพัฒนาวิถีชีวิตนอกห้องถือเป็นโจทย์หลักในการทำงานของ “อาจารย์กชกร” สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นอยู่ในผลงานสำคัญหลายชิ้น ยกตัวอย่างเช่น การแก้ปัญหาแหล่งอาหารในเมืองด้วยสวนเกษตรลอยฟ้า ยกระดับคุณภาพการเที่ยวทั้งผู้ป่วยและบุคลากรทางการแพทย์ด้วยสวนบำบัดลอยฟ้าที่โรงพยาบาลรามาริบัติ และเพิ่มพื้นที่สำหรับกักเก็บน้ำในเมืองด้วยอุทยาน 100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“มันเกี่ยวข้งกันหมดเลย ปัญหาฝุ่น PM 2.5 ปัญหาเกาะความร้อนเมือง (Urban Heat Island) ลมไม่พัดทำให้กลุ่มมลพิษจากการเผาและการจราจรก็

ตกค้างอยู่ในเมือง ปัญหาพวกนี้มันเกิดขึ้นแล้วและถึงเวลาที่เรจะต้องแก้ไขกันอย่างจริงจังด้วยนวัตกรรมการใช้ชีวิต”

ภาวะอยู่สบาย

“แค่มีพื้นที่สาธารณะอย่างเดียวมันอาจไม่พอเราต้องการมีพื้นที่ที่สร้างระบบนิเวศที่ดีให้กับเมืองด้วย พื้นฐานที่สุดก็คือพื้นที่สีเขียวที่ช่วยปรับปรุงระบบนิเวศของเมืองให้ดีขึ้น และไม่ใช่แค่ดีกับคนเท่านั้น มันต้องดีกับต้นไม้กับดินกับสัตว์เล็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน” อาจารย์กชกรยืนยันว่าเราอาจเปลี่ยนโฉมของเมืองอย่างรวดเร็วแบบพลิกฝ่ามือไม่ได้ แต่การให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการใหม่ ๆ จะช่วยเร่งให้กระบวนการปรับปรุงเมืองรุดหน้าไปด้วยความรวดเร็วและยั่งยืนยิ่งขึ้น ผลงานชิ้นล่าสุดอย่าง พระปกเกล้าฯ สกายปาร์ค ที่เป็นการร่วมมือกับศูนย์ออกแบบและพัฒนาเมือง (UddC) และอีกหลายหน่วยงานในกรุงเทพฯ พลิกโฉมโครงสร้างสะพานที่ถูกทิ้งร้างให้เป็นสวนสาธารณะ เป็นการยืนยันอย่างดีว่าเมืองยังคงมีพื้นที่ให้กับธรรมชาติเสมอ

“นักออกแบบนี่จริง ๆ แล้วเป็นหนึ่งในปัจจัยของปัญหาธรรมชาตินะ เราเป็นคนกำหนดว่าจะใช้ทรัพยากรแบบไหนสร้างอะไรขึ้นมาบ้าง นวัตกรรมของเราตอนนี้มันเลยไม่ใช่ของไฮเทคอะไร แต่เป็นวิธีการใหม่ในการแก้ปัญหาโดยเบียดเบียนธรรมชาติให้น้อยที่สุด”

Bring Back the Good Life by Reviving the City

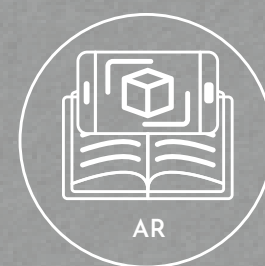
In recent years, people have developed an interest in developing their living areas by adding more green spaces to be the lung of the cities, but only few could understand it as deeply as ‘Kotchakorn Voraakhom’. She is a landscape architect who establishes ‘LANDPROCESS’, regarded one of the most influential people of 2019 according to Time Magazine, and the first Thai membership of TED Fellows. “We always remember that architects are the career of building designers, who aim to design beautiful and useful buildings. But, the work of the landscape architect is highly focused on the design of landscape and arrangement of inside and outside the buildings to develop spaces both in terms of use and improving the environment. So, the scope of a landscape architect is not just within the framework of aesthetics. We have to combine adjusting the behavior and

quality of life of every life in that area as an important goal.” “Back in the days, we used to say that life in the air-conditioned room in the building was stuffy and not good for our health. These days, it turns out that outdoor living seems even more dangerous due to the worrying lack of green spaces. The intensifying problems concerning PM 2.5, Urban Heat Islands, open burning of waste, and traffic, are all interrelated and remained in the city. The problems are now clearer than ever, and it is time to tackle them with innovations in urban living.” “Having public spaces alone is not enough. The bottom line is to improve the urban ecosystems to accommodate not only humans but also other living beings.” “True landscape designers need to know how to use resources for their innovation whilst exploiting the least from the nature.”

DESIGNER

INDUSTRIAL DESIGN

- 49 Danthai Sukkumnoed
- 50 Anuthin Wongsunkakon
- 51 Ruttikorn Vuttikorn
- 52 Chaiwat Sermstheanuath
- 53 Saran Yenpanya

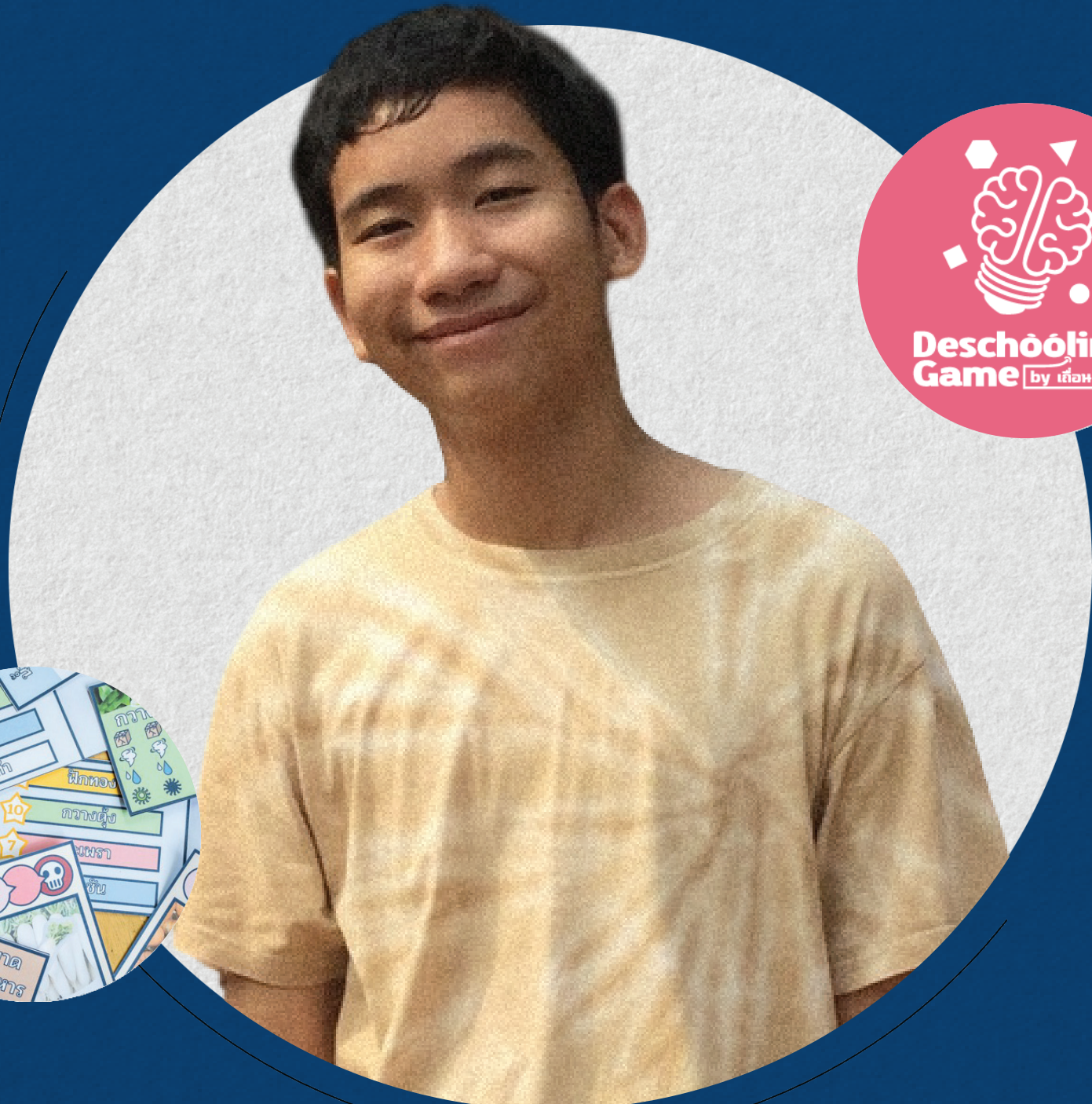
Scan
right
page

INDUSTRIAL DESIGN

DESCHOOLING GAME

DESIGNER | INDUSTRIAL DESIGN

49

Danthai Sukkumnoed
แดนไท สุขกำเนิด

บอร์ดเกมมันสนุกครับ
แต่สิ่งที่สำคัญกว่าความสนุกคือมันจำลองประสบการณ์ให้ผู้เล่นได้
เราสามารถเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จำลองตามบทบาทนั้น ๆ ได้

เยาวชนนักออกแบบบอร์ดเกม

เมื่อเกมไม่ใช่ “เรื่องไร้สาระ” แต่เป็น “เครื่องมือสร้างการเรียนรู้และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์”

“แดนไท สุขกำเนิด” คือนักออกแบบบอร์ดเกมวัย 16 ปี ที่เริ่มต้นออกแบบบอร์ดเกมมาตั้งแต่อายุ 12 ปี เกมที่แดนไทออกแบบไม่เพียงแต่เป็นเกมที่เล่นสนุก แต่ยังเป็นเกมที่มุ่งสร้างให้ผู้เล่นได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ในสังคม จนปัจจุบันแดนไทได้ออกแบบเกมมาจำนวนนับไม่ถ้วน และมีหลายเกมที่ถูกนำไปใช้ประกอบการสอนหรืออบรมในโรงเรียน มหาวิทยาลัย และหน่วยงานต่าง ๆ ทั่วประเทศ และในปี 2561 แดนไทยังเป็นหนึ่งในเยาวชนที่ได้ขึ้นไปพูดบนเวที TEDxYouth @Bangkok อีกด้วย

จากการเล่นสนุกสู่การพัฒนานวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ที่ถูกเผยแพร่ไปทั่วประเทศ

แดนไทเข้าเป็นสมาชิกของชมรมบอร์ดเกมของโรงเรียนตอนอยู่ชั้น ป.4 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาได้ลองเล่นบอร์ดเกมรูปแบบต่าง ๆ และยังได้ทดลองออกแบบบอร์ดเกมเป็นครั้งแรกอีกด้วย แดนไทเป็นผู้แนะนำให้พ่อของเขา ดร.เดชรัตน์ สุขกำเนิด อดีตอาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รู้จักกับโลกของบอร์ดเกม “แม่ของแดนไทขอให้ผมไปดูว่าทำไมลูกขลุกอยู่กับบอร์ดเกมทั้งวันเพื่อจะดึงเขาออกจากเกม แต่พอได้เข้าไปเรียนรู้แล้วได้รู้ว่าเกมที่แดนไทเล่นและคิดนั้นเป็นเกมที่สร้างการเรียนรู้และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์” ดร.เดชรัตน์กล่าว หลังจากนั้นแดนไทและดร.เดชรัตน์ก็ได้รู้จักกับคนที่สนใจบอร์ดเกมอีกหลายคน และได้รวม

ตัวกันเป็นกลุ่มขึ้นมาภายใต้ชื่อกลุ่ม “Deschooling Game” ที่มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การออกแบบบอร์ดเกมเพื่อสร้างการเรียนรู้และการนำบอร์ดเกมไปใช้จริงในห้องเรียน บริษัท และองค์กรต่าง ๆ เพื่อสร้างการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหรือบุคลากรในองค์กร “คำว่า Deschooling หมายถึงการลดความเป็นโรงเรียนลง นั่นคือเราเชื่อว่าบอร์ดเกมทำให้ทุกคนมีสถานะเท่าเทียมกัน ทำให้ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นและสร้างการเรียนรู้ของตัวเองได้” แดนไทกล่าว โดยเกมหนึ่งที่แดนไทและกลุ่ม Deschooling Game ได้พัฒนาขึ้นจนได้รับทุนผลิตรกว่า 500 ชุด คือเกม Yellow Cards ซึ่งได้ถูกส่งไปตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้เกี่ยวกับปัญหาการจับปลาเกินขนาด โดยมีที่มาจากการที่ประเทศไทยได้รับใบเหลืองจากสหภาพยุโรปจากการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU) ในปี 2015

“บอร์ดเกม” ทางเลือกของรูปแบบการเรียนรู้

“บอร์ดเกมมันสนุกครับ แต่สิ่งที่สำคัญกว่าความสนุกคือมันจำลองประสบการณ์ให้ผู้เล่นได้ในหลายกรณีมันเป็นไปได้ยากมากที่จะให้ผู้เรียนทุกคนได้ไปมีประสบการณ์ของเรื่องที่กำลังเรียนจริง ๆ เช่น เราคงไม่สามารถทำให้ผู้เรียนได้ไปจับปลาเกินขนาดจริง ๆ ได้ แต่พอเราได้เล่นเกมเราก็จะทดลองได้สวมบทบาทเป็นสิ่งนั้น ๆ ทำให้เราสามารถเรียนรู้ผ่าน

ประสบการณ์จำลองตามบทบาทนั้น ๆ ได้ มันจึงต่างจากการอ่านหนังสือหรือการฟังที่เราจะได้อ่านหรือฟังประสบการณ์หรือความคิดของคนอื่น ๆ แต่ก็ไม่ได้แปลว่าบอร์ดเกมจะไปแทนสื่อประเภทอื่น ๆ ได้ แต่ละสื่อก็มีข้อดีและข้อจำกัดของตัวเอง บอร์ดเกมก็เป็นเพียงตัวเลือกหนึ่งที่ใช้ประกอบการเรียนรู้ได้เท่านั้น อย่างไรก็ตามก็มีการใช้บอร์ดเกมในห้องเรียน ตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงมัธยม แต่บอร์ดเกมก็ไม่จำเป็นต้องถูกใช้แค่ในห้องเรียน หลาย ๆ งานที่ผมรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จเป็นงานที่เราเล่นเกมไปสร้างการเรียนรู้ในประเด็นเฉพาะให้กับคนในชุมชนหรือองค์กรต่าง ๆ เช่น เกมที่พูดถึงเรื่องรัฐสวัสดิการหรือความหลากหลายทางชีวภาพ” แดนไทกล่าว

ก้าวต่อไปและการส่งต่อแรงบันดาลใจ

“ตอนนี้มีอีกสิบกว่าเกมที่วางแผนไว้ในหัว ผมอยากออกแบบเกมเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวหรือมุมมองที่แปลกใหม่ หรือการเอาแนวความคิดทางปรัชญาเข้ามาผสมผสานในเกม ผมเชื่อว่าคนทุกคนมีไอเดียน่าสนใจ ได้อยู่แล้ว แต่เราต้องทำให้คนอื่นเชื่อให้ได้ ไอเดียของเรามันดีจริง ทำได้จริง และใช้ประโยชน์ได้จริง อย่างบอร์ดเกมเนี่ยนอกจากความสนุกแล้วมันยังเป็นเครื่องมือสร้างการเรียนรู้ได้ด้วย เกมไม่ใช่แค่เรื่องของเด็ก ไม่ว่าคุณจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่มันก็ช่วยให้คุณเรียนรู้ได้” แดนไทกล่าว

The Creativity on Board

Danthai Sukkumnoed, a 16-year-old board game designer who started designing board games at the age of 12. His games are not only fun but also able to encourage people to learn about social issues. Until now, Danthai has designed countless games, many of which have been used as teaching instruments or training devices in schools, universities, and various departments across the country. In 2018, he was one of the youngsters who delivered a speech on the TEDxYouth@Bangkok. He joined his school board game club when he was in grade 4, which was the starting point for him to try different types of board games and experimented with designing a board game for the first time.

Danthai introduced his father, Dr. Decharut Sukkumnoed, a former professor of the Faculty of Economics, Kasetsart University, to the world of board games. After that, Danthai, his dad, and others who are interested in board games formed a group named ‘Deschooling Game’. The group aims at designing board games to create learning and implementing board games in classrooms, companies, and organizations. “I believe that everyone has good ideas, but we have to convince others that our ideas are good, workable, and practical. Like a board game, besides being fun, it can also be a learning tool. Games are not just about children. Whether you are a kid or an adult, they can help you learn.”

CADSON® DEMAK

DESIGNER | INDUSTRIAL DESIGN

50

Anuthin Wongsunkakon
อนูทิน วงศ์สรรคกร

ถ้าคุณเขียนภาษาไทยได้
คุณก็จะออกแบบตัวหนังสือภาษา นั้นได้
เพราะคุณเข้าใจว่าจุดคงที่ของภาษานั้นคืออะไร
คุณถึงรู้ว่ารูปทรงแบบไหนมันถูกต้องสำหรับคนใช้ภาษานั้น

แรงสะท้อนของตัวอักษร ที่ไปได้ไกลเกินตามองเห็น

นักออกแบบตัวอักษรผู้เชื่อว่าตัวอักษรจะมีพลังมากพอ
ที่จะเปลี่ยนแปลงและสร้างสิ่งใหม่ให้กับโลก หากเราสร้างสรรค์มัน

ใครก็ตามที่อ่านภาษาไทยได้น่าจะเคยเห็นงานของ “อนุทิน วงศ์สรรคกร” ซึ่งมีทั้งแบบที่เห็นเด่นชัดทั่วไปอย่างโลโก้และตัวหนังสือที่ใช้สำหรับองค์กรอย่าง เอไอเอส ดีแทค ภูเก็ต แอปเปิล และจีคิว ไปจนถึงระดับที่แฝงตัวอยู่ในชีวิตประจำวันของคุณมากมาย เช่น ฟอนต์ทั้งหลายบนโลกอินเทอร์เน็ต ในนามของผู้ก่อตั้งบริษัทดีดิส ดีมากจำกัด ยักษ์ใหญ่แห่งวงการออกแบบอักษรที่คว่ำรางวัลงานออกแบบมาแล้วนับไม่ถ้วน อาจพูดได้ว่า ผู้ชายคนนี้ส่งผลกระทบต่อวงใหญ่หลวงต่อตัวอักษรหลายล้านตัวที่เคยผ่านตาคุณ

โลกหลังตัวอักษร

“ทุกวันนี้คุณพิมพ์มากกว่าเขียนด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้น ‘ฟอนต์’ คือสิ่งที่คุณจะเลี่ยงไม่ได้เลย” อนุทินอธิบายถึงความหมาย และการมีอยู่ของ “แบบอักษร” ฟอนต์เกิดขึ้นนานแล้ว หน้าที่หลักของมันคือการทำลายข้อจำกัดการคัดลอกตัวหนังสือจำนวนมากด้วยมือมนุษย์ ทันทีที่โลกมีเทคโนโลยีการพิมพ์ นักออกแบบตัวอักษรก็ถือกำเนิด อนุทินมองเห็นความท้าทายในงานออกแบบตัวอักษรเพราะเห็นว่าการ “เขียน” เปลี่ยนรูปแบบอย่างสิ้นโหลไปตามเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นเรื่อย ๆ งานออกแบบอักษรจึงเป็นการสร้างมาตรฐานใหม่ เบื้องหลังวัฒนธรรมการสื่อสารอ่าน-เขียนทั้งในรูปสิ่งพิมพ์ดั้งเดิมและข้อมูลดิจิทัล เขาอธิบายว่า งานของคนทำฟอนต์สำคัญกับชีวิตประจำวันในระดับที่คนทั่วไปอาจละเลยจนมองไม่เห็น เพราะเป็นของที่มีอยู่ทั่วไป แต่ก็สำคัญกับกระบวนการสื่อสารในระดับพื้นฐานที่สุด “ถ้าไม่มีคน

ทำตรงนี้ กระบวนการสื่อสารมันจะล่มทั้งหมดเลย”

“งานออกแบบคือการค้นหาวิธีแก้ปัญหาคือสร้างสรรค์ที่สุด และต้องมาพร้อมสุนทรียภาพ” ชายหนุ่มอธิบายว่า นี่คือการแตกต่างของงานออกแบบและงานศิลปะ งานออกแบบจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่มีปัญหาต้องแก้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการใช้งานเชิงพาณิชย์ “ถ้าออกแบบงานฟอนต์สำหรับแบรนด์สินค้าหรือบริการแล้วของเขาขายได้ดีขึ้น มีการรับรู้ที่ชัดเจนมากขึ้น คนจำแบรนด์ จำลักษณะเฉพาะตัวของแบรนด์เขาได้ เราก็จะถือว่ามันเป็นงานที่ดี” หากแต่ว่ายังมีขอบเขตงานบางอย่างของนักออกแบบอักษรที่อยู่นอกเหนือไปจากการทำให้สวยและขายได้ นั่นคือการวางรูปแบบในการทำงานของตัวอักษรบนสื่อชนิดใหม่อย่างสื่อดิจิทัล “จริง ๆ งานนี้ไม่ใช่งานใหม่ งานที่ทำ 99% มีเทคโนโลยีเป็นที่ตั้ง” ตั้งแต่ยุคเขียนอักษรด้วยมือ ผ่านยุคแม่พิมพ์และโรงพิมพ์ ยุคคอมพิวเตอร์ มาจนถึงยุคสมาร์ทโฟน คนทำฟอนต์ต่างก็มีหน้าที่ในการเปลี่ยนผ่านรูปแบบการใช้ตัวอักษรให้เกิดขึ้นได้อย่างราบรื่นที่สุด หากสิ่งนี้หยุดลง มันหมายถึงการสะดุดของการสื่อสารและนำมาซึ่งความเสียหาย “ตราใบที่เราทำงานได้ดี มันจะไร้รอยต่อ คุณจะรู้สึกถึงการเปลี่ยนผ่านนี้”

ฟอนต์สร้างชาติ

“ถ้าคุณเขียนภาษาไทยไหนได้ คุณก็จะออกแบบตัวหนังสือภาษานั้นได้ เพราะคุณเข้าใจว่าจุดคงที่ของภาษานั้นคืออะไร คุณถึงรู้ว่ารูปทรงแบบไหนถูกต้องสำหรับคนใช้ภาษานั้น” พี่ใหญ่แห่ง ดีดิส ดีมาก อธิบาย

The Force from the Font

Anyone who can read Thai may have seen Anuthin Wongsunkakon's works on logos and billboards of many famous organizations such as AIS, Google, and Apple. Tons of fonts on the internet are also initiated by him as one of the founders of Cadson Demak, Thailand's biggest award-winning font house. In the era of technology, people type rather than write. The emergence of font design and designers has since then played an impactful role behind Thailand's literacy culture. Anuthin explained that “if no one did it, the communication process would fail. Fonts are everywhere in today's society and font creativity can

drive businesses to success. To ensure the brand recognition and uniqueness, fonts and logos are definitely the key. The designers' duty is therefore to connect them through communication. Without the fonts, the communication would be damaged.” Different from English alphabets, Thai alphabets are easier to handle in terms of line spacing—a tiny strength he found as a proof that every detail matters. “Choosing the right keyboard for the right language will help people to type faster,” Anuthin commented. “If we could type faster, what would that do to the country's economic and social development?”

“อักษรไทยมีข้อแม้ต่างจากภาษาอังกฤษ คือมีการใช้พื้นที่ด้านบนกับด้านล่างเส้นบรรทัดก็จะมีวิธีการจัดการที่เฉพาะตัวกว่า” อนุทินเห็นว่าเป็นข้อได้เปรียบประการใหญ่ของภาษาไทย “แต่ภาษาไทยเป็นภาษาที่ค่อนข้างง่ายต่อการจัดการ เราควรจะรับเอาข้อได้เปรียบตรงนี้ได้ มันเป็นจุดเสริมแรงที่ดีในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะ เป็นในเชิงเศรษฐกิจ สังคม ความรู้ทุกอย่างเลย อะไรที่ใช้ง่ายมันจะไปได้เร็ว” เขายังยกตัวอย่างการสร้างภาษาจีนกลาง (Simplified Chinese) ที่เกิดขึ้นในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมจีน ชี้ว่าเมื่อการสื่อสารถูกทำให้ง่ายขึ้น การสื่อสารก็จะเกิดได้ไว และส่งผลให้การพัฒนาเกิดขึ้นตามไปด้วย

“ลองคิดดูว่าถ้าทุกคนพิมพ์ได้เร็วขึ้น 20% จะเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง” อีกตัวอย่างที่อนุทินหยิบยกขึ้นมาพูดถึงคือระบบของแป้นพิมพ์เกษมณีและปัตตะโชติที่ระบบหลังได้รับการรับรองว่าพิมพ์ได้เร็วกว่าแบบแรก ซึ่งเป็นแบบที่ถูกกำหนดโดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมถึง 25.8% (จากการวิจัยของสถาบันวิจัยแห่งชาติ) ชี้ให้เห็นว่า เรื่องเล็ก ๆ อย่างการออกแบบให้ใช้นิ้วไหนในการพิมพ์ตัวอักษรก็ถือเป็นจุดที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อมองจากมุมของนักออกแบบตัวอักษร โลกอาจเปลี่ยนไปในทางที่ดีกว่านี้ได้เพียงชั่วเวลาที่เราวางนิ้วลงบนแป้นพิมพ์

“ถ้าเราจะพัฒนาประเทศเรา ต้องมองตรงนี้กัน ในภาพกว้างมาก ๆ เลย”

CLUB CREATIVE

DESIGNER | INDUSTRIAL DESIGN

51

Ruttikorn Vuttikorn
รัตติกร วุฒิกกร

ถ้าเด็ก ๆ ไม่ได้เข้าถึงการเล่นที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียมกัน
แล้วเราจะหวังให้พวกเขาสร้างสังคมที่เท่าเทียมได้อย่างไร

ทำของเล่นให้เป็นเรื่อง

เมื่อการออกแบบของเล่นไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเล่น ๆ
หากมันทำให้เรามองเห็นถึงความขาดโอกาสและความไม่เท่าเทียม

เมื่อพูดถึงความหมายของ “ของเล่น” เรามักนึกถึงสิ่งของที่มีไว้ให้เด็กเล่นเพื่อความสนุกสนาน หากแต่สิ่งที่ “ติง - รัตติกร วุฒิกร” นักออกแบบของเล่นเจ้าของบริษัทคลับ ครีเอทีฟ จำกัด ได้ทำกลับทำให้ของเล่นและเกมกลายเป็นอุปกรณ์ในการสร้างพื้นที่เพื่อการพัฒนาผู้เล่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก ๆ และเยาวชน

จากความชอบส่วนตัวและความอยากท้าทายตนเองในการออกแบบของเล่น รัตติกรเริ่มเดินทางสายนักออกแบบของเล่นที่บริษัทของเล่นชั้นนำ ได้มีโอกาสเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศ ได้เรียนรู้สิ่งสมประสงค์ จนกระทั่งได้ร่วมเวิร์กช็อปหนึ่งประเทศอังกฤษ “จุดหักเหคือได้ไปออกแบบของเล่นให้เด็ก ๆ ผู้มีความพิการทางสายตา เราจะได้เห็นว่าการออกแบบมันมีพลังแค่ไหนและยังรู้สึกว่ามันมีความหมายมากขึ้น และเราก็ยังได้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นว่าในตลาดไม่ได้มีของเล่นสำหรับคนที่ปัญหาเหล่านี้ อยู่เลย แล้วพอเราได้ออกแบบของเล่นให้พวกเขาเล่น มันทำให้พวกเขามีความสุขมากขึ้นได้จริง ๆ”

รัตติกรมองเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงการเล่นที่มีคุณภาพ ไม่ใช่เพียงแต่กับผู้มี ความพิการ แม้แต่เด็ก ๆ ที่มีความสมบูรณ์ทางกาย บางกลุ่ม จึงเกิดแรงบันดาลใจในทักษะของตนเพื่อเติมช่องว่างของความเท่าเทียมที่ขาดหายไป “ถ้าเด็ก ๆ ทุกคนไม่ได้รับความเท่าเทียมในการเล่น ไม่ได้เข้าถึงโอกาสในการเล่นที่มีคุณภาพเหมือน ๆ กันแล้ว

เราจะหวังให้พวกเขาสร้างสังคมที่เท่าเทียมในอนาคตต่อไปได้อย่างไร”

การออกแบบงานเพื่อการเข้าถึงการเล่น ที่มีคุณภาพ เป็นหัวใจหลักของการทำงาน ของ รัตติกร ผู้ออกแบบต้องทำความเข้าใจผู้เล่น ต้องมองเห็นถึงปัญหาหรือโอกาสที่ของเล่นจะเข้าไปสร้างประสบการณ์แก่ผู้เล่นตามเป้าหมาย จึงต้อง ทำการศึกษา ตั้งสมมติฐาน ลองออกแบบ และ ทำการทดสอบจนแน่ใจ แล้วค่อยเริ่มต้นกระบวนการผลิตจริง “...ในช่วง 12-13 ปีหลังนี้ ได้มาทำเรื่อง เกมเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม นอกจากต้อง ทำความเข้าใจมากกว่าแค่ผู้เล่น เราต้องมองรูปแบบ ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม แล้วนำมาออกแบบเป็นเกม ใช้เกมเป็นเครื่องมือในการสร้างโอกาสที่จะ เข้าไปพูดถึงหรือกระทำการใด ๆ กับปัญหานั้น ซึ่งจริง ๆ ก็มีความยากและท้าทายมาก”

ในงานออกแบบเกมกระดานที่มีเป้าหมาย เพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม ตัวเกมมีหน้าที่เป็นตัวกลาง ที่ช่วยในการสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในเกม ไม่ว่าจะเป็นการให้ความรู้แก่ผู้เล่น หรือการสร้าง พื้นที่อันเอื้อให้เกิดความเข้าใจ และนำไปสู่การปรับ เปลี่ยนพฤติกรรมและความคิด เป็นต้น ซึ่งเนื้อหาของ เกมที่เคยทำก็จะมีหลากหลาย ตั้งแต่เรื่องของ ประชาธิปไตย กฎหมาย สิทธิมนุษยชน หรือกระทั่ง เกมเพื่อลดอัตราการก่ออาชญากรรมในเด็กและ เยาวชนโดยทั้งหมดมุ่งเน้นให้เกมทำหน้าที่ทั้งเพื่อ

ความสนุกและสร้างความเปลี่ยนแปลง พัฒนาผู้เล่น ได้จริง “พอเรามาพร้อมกับเกมและของเล่น คนก็จะ คาดหวังเรื่องความสนุกอยู่แล้ว และด้วยวัตถุประสงค์ ของเรา เราอยากสร้าง Public Debate แบบใหม่ ให้บทสนทนาที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในพื้นที่ทั่ว ๆ ไป มาเกิดขึ้นจากการเล่นเกม ฉะนั้นถ้าเกมไม่ได้ให้ความ รู้สึกปลอดภัย หรือเกมไม่สนุก บทสนทนาที่เราคาดหวังไว้ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้”

จากประสบการณ์ในวงการออกแบบ ของเล่น เธอได้รับรางวัลในการออกแบบมากมาย เช่น Gold Award จาก The Good Toy Guide BBC - Toy Box Magazine และ Best Toy Award จากนิตยสาร Right Start จากประเทศอังกฤษ, Toy Innovation Award 2006 จากงานแสดงของเล่น นานาชาติที่ประเทศเยอรมนี เป็นต้น และผลงานยังถูก นำไปแปลเป็นภาษาอื่น ๆ เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง ทางสังคมโดยไม่ได้หยุดอยู่แค่สังคมไทย

ปัจจุบันรัตติกรยังคงสร้างงานออกแบบเพื่อ สังคมออกมาอย่างต่อเนื่อง ด้วยความเชื่อมั่นในพลัง ของมนุษย์ เธออยากส่งพลังต่อให้ทุก ๆ คนเชื่อมั่นใน ตัวเอง ให้ลงมือทำสิ่งต่าง ๆ อย่างมีสติ ด้วยความรู้ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบ และความรัก “อยากให้ ทุกคนเชื่อในตัวเอง เห็นคุณค่าในตัวเอง อยากจะทำ อะไร ให้ลองทำเลย ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ประสบความสำเร็จไปทุกอย่าง ก็จะเป็นบทเรียนให้เราทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้นต่อไป”

A Toy Designer Who Calls for Equality

‘Toys’ often remind us of playthings for children and most people do not really take them seriously. For Rattikorn Vuttikorn or Tong, a toy designer and the owner of Club Creative, toys and games are however a platform for players’ development especially children and youngsters. From her personal preference and desire to challenge herself in designing toys, Rattikorn began her toy designer journey at a leading toy company. She had an opportunity to work abroad, learn and find meaning in what she was doing. “The turning point was when I designed toys for children who were visually challenged. I would see how powerful the design was and feel its profound meaning. Also, I could see

that there were no toys for people with these problems. When I designed toys for them to play, it really made them happier. Without equal access to small matters such as toys, how can we hope for a more equal society in the future?” Therefore, the essence of Rattikorn’s work is to design a quality play that everyone can take part in. From her experiences in the toy design industry, she has received numerous awards such as the Gold Award of the Good Toy Guide BBC-Toy Box Magazine, Best Toy Award from Right Star Magazine in England, and Toy Innovation Award in 2006. Her works have also been translated into other languages to create impactful social changes.

TABUN STUDIO

DESIGNER | INDUSTRIAL DESIGN

52

Chaiwat Sermsutheanuwath

ชัยวัฒน์ เสริมสุธีอนุวัฒน์

ผมมองทุกอย่างอย่างเป็นของเล่นหมด

ทุกเรื่องมันประยุกต์กับสิ่งที่คุณทำได้เสมอ ถ้าคุณคิดถึงมัน

มูลค่าของงานออกแบบ ที่แอบบอกผ่านของเล่น

ด้วยความหลงใหลในของเล่น สู่การเป็นศิลปิน
เพื่อสื่อสารเรื่องราวและคุณค่าให้ของเล่นไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ อีกต่อไป

หากย้อนกลับไป 20-30 ปีก่อน ของเล่นในวันนั้นเป็นเพียงของเล่นสำหรับเด็ก ต่างจากตอนนี้ที่ของเล่นกลายเป็นอุตสาหกรรมใหญ่โตและไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ อีกต่อไป ด้วยอาชีพ Toy Designer ผู้ออกแบบของเล่นให้กลายเป็นงานศิลปะ “ชัยวัฒน์ เสริมสุธีอนุวัฒน์” หรือที่รู้จักกันในนาม “ตัน ตะบัน” แห่ง Tabun Studio นักออกแบบของเล่นผู้อยู่เบื้องหลังผลงานอย่าง ปตท. ก๊อตจิแพมิลี และของที่ระลึกโครงการ “ก้าวคนละก้าว” โดยชัยวัฒน์เป็นผู้หลงใหลและสะสมของเล่นมาตั้งแต่วัยประถม

“ผมเริ่มจากการชอบเรียนศิลปะ ชอบสะสมของเล่นมาตลอด จนเมื่อเรียนจบก็อยากจะทำงานออกแบบของเล่นหรือเกมซึ่งสมัยนั้นไม่มีตำแหน่งงานแบบนี้เลย แต่ด้วยความอยากรู้ด้านศิลปะมาใช้ในการทำงานจึงเริ่มจากการทำ Platform Toy หรือของเล่นเปล่าที่ยังไม่มีการตกแต่งใด ๆ ถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับการทำสี ออกแบบ หรือดัดแปลงเพื่อให้เกิดความสวยงามที่หลากหลาย”

ซึ่งต่อมานอกจากของเล่นแล้ว ชัยวัฒน์ยังได้ออกแบบของที่ระลึกหรือของสะสม ผ่านการไปเสนอผลงานตามห้างต่าง ๆ เพื่อสร้างโอกาสให้กับงานที่ตนชอบ ด้วยแนวคิดที่ว่า “เราต้องจับคอนเทนต์ดี ๆ ดูสิ่งที่คุณค่าต้องการ เพื่อเพิ่มคุณค่าของชิ้นงาน เช่น การทำกล่องขนมสมัยก่อนขึ้นมาใหม่ เป็นการให้คุณค่ากับความทรงจำวัยเด็กของผู้ใหญ่ในปัจจุบัน ของชิ้นนั้นจะเป็นตัวแทนในวัยเด็กที่เขาโหยหาและพร้อมจะซื้อมันเก็บไว้”

ชัยวัฒน์แบ่งชีวิตของตนออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนของการเป็นศิลปินที่ใช้ของเล่นในการสื่อสาร เป็นกิจกรรมยามว่างที่ช่วยให้ผ่อนคลายแทรกลูกเล่นและความสนุก โดยจับใจได้จากกระแสสังคมต่าง ๆ มาสร้างขึ้นเป็นของเล่น ทำออกมาให้เป็นรูปร่าง ให้เห็นแล้วตัวเขายิ้มออก คนอื่นยิ้มได้ ด้วยฐานะ Toy Designer ที่ใช้ของเล่นเป็นเครื่องบันทึกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ที่ได้เปลี่ยนมุมมองของเล่นให้ไม่ใช่แค่เป็นของเล่นเด็กอีกต่อไป

อีกส่วนหนึ่งคือการออกของเล่นในตลาดทั่วไป ซึ่งสวนทางกับตลาดของของเล่นประเภท Designer Toy ที่เน้นความหายาก ความลิมิเต็ดเพื่อสร้างคุณค่า การออกของเล่นเพื่อตลาดในปัจจุบันที่มีข้อมูลมากมายคอยดึงดูดผู้คนอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ของเล่นไทยเองก็กำลังถูกตีตลาดโดยต่างชาติที่ขายในราคาถูก ชัยวัฒน์เล่าเสริมว่าในปัจจุบันการออกแบบของเล่น 1 ชิ้น มักเน้นให้เกิดกระแสมากกว่ากำไร

“มันเริ่มจากคอนเทนต์ที่ทำยังไงให้คนมาสนใจของเล่นชิ้นนั้น เพราะของในตลาดมีเยอะ มันต้องมีความเจ๋งแต่แรก อย่างตอนนั้นมีแคมเปญฉลอง 100 ปี ก่อนโดราเอมอนเกิด ก็ส่งอิทธิพลเยอะมากจากการจัดงานนิทรรศการไปสู่ร้านค้า การออกแบบ Platform Toy ขายในแง่ของศิลปะเพื่อเพิ่มคุณค่าหรือเพื่อให้เกิดวัฒนธรรมแคมป์คือการที่คนมาต่อแถวรอคิวซื้อกันเยอะ ๆ เพื่อให้ซื้อได้ก่อนของหมด จนของชิ้นนั้นเพิ่มมูลค่าเพิ่มราคาจากความต้องการอันล้นหลาม

ของคน ซึ่งคอนเทนต์ที่ได้รับความนิยมจากต่างชาติมากก็คือความเป็นไทย รถตุ๊ก ๆ มวยไทย”

นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคอื่น ๆ สำหรับการสร้างของเล่น คือโรงงานพลาสติกในไทยค่อย ๆ ปิดตัวลงด้วยสถานการณ์ปัจจุบันและเหตุผลต่าง ๆ การเป็นนักออกแบบของเล่นจึงมีความท้าทายและต้องปรับตัวตามสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ทันท่วงที “ชีวิตผมอยู่ด้วยการแก้ไขและจัดการกับปัญหา ถ้าทุกอย่างไม่มีปัญหา เรียบง่ายไปหมด แสดงว่าคุณกำลังเดินตามรอยเดิม”

การเริ่มต้นทำในสิ่งที่ชอบตั้งแต่วันที่ยังไม่ได้รับความนิยมมาเรื่อย ๆ จนถึงวันที่ Toy Designer เกิดขึ้นมากมาย ชัยวัฒน์ได้เดินในเส้นทางที่สวนกระแส จนปัจจุบันกลายเป็นกระแสหลัก ด้วยหลังจากความสงสัยสู่การทดลองทำของเล่นหลากหลายรูปแบบของเล่นของชัยวัฒน์จึงกลายเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดีที่พร้อมจะบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ผู้ที่สนใจ

“ผมมองทุกอย่างเป็นเรื่องของเล่นหมด เห็นอะไรผมก็อยากจะทำเป็นของเล่น ไม่ว่าจะวัด ยักษ์ จำเลย หรือแม้แต่มอเตอร์ไซค์รับจ้าง ทุกเรื่องมันประยุกต์กับสิ่งที่คุณทำได้เสมอ ถ้าคุณคิดถึงมันมากพอ มองทุกอย่างเป็นเรื่องที่เราต้องแก้ ต้องตั้งคำถามและหาคำตอบ แล้วคุณจะไม่เคยว่างงานเพราะมันจะมีไอเดียใหม่ ๆ ให้คุณสร้างผลงานออกมาเสมอ”

Toys Will Tell

A couple of decades ago, toys were seen as just a child-play, but now they have become another huge industry. Chaiwat is a toy designer, who has strong passion to design toys and turn them into pieces of art. He started his journey from learning arts and collecting toys as his hobby. He wanted to work as a toy designer when he graduated, unfortunately, this option was not available back then. However, with his intention to put his art knowledge into use, he started making Platform Toy, a toy that has not been decorated, and later designing souvenirs and collectibles. Chaiwat

has divided his life into 2 parts. The first half is to be an artist who communicates through toys as his hobby. He follows social trends and turns them into toys. The other half is to be an ordinary toy designer who designs simple toys, which contradict the market of Designer Toy, toys that emphasize their rarity to create value. Chaiwat has been working on designing toys since the old days when this industry was not popular until it becomes trendy nowadays. He concludes that no matter what kind of passion we have, there is always a way for us to go.

56TH STUDIO

DESIGNER | INDUSTRIAL DESIGN

53

Saran Yenpanya
ศรัณย์ เย็นปัญญา

เราสามารถใช้ของเดิม องค์กรความรู้เดิม
ภูมิปัญญาเดิม มองมันด้วยมุมมองใหม่
เราก็จะได้นวัตกรรมใหม่ ๆ ขึ้นมาได้ครับ

รื้อสร้างสิ่งเดิม ด้วยความคิดสร้างสรรค์

สตูดิโอออกแบบและครีเอทีฟที่ทำงาน “อีทะเลทะเลขละ” ที่สุดในประเทศไทยกับการรื้อถอนโครงสร้างเดิม เพื่อเพิ่มเติมสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่วงการสร้างสรรค์

แม้จะออกตัวว่าตัวเองเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง “56th Studio” สตูดิโอออกแบบและครีเอทีฟที่ทำงาน “อีทะเลทะเลขละ” ที่สุดในประเทศไทยแต่กระบวนการคิดและวิธีการทำงานของ “ศรัณย์ เย็นปัญญา” ครีเอทีฟหัวสมัยใหม่คนนี้นั้นไม่ได้อีทะเลทะเลขละแบบที่เขาว่าเลยแม้แต่น้อย จนทำให้เป็นที่กล่าวถึงในฐานะดีไซเนอร์รุ่นใหม่ที่ได้ทำงานกับแบรนด์และนิตยสารมากมาย และได้เป็น Young Designer of The Year Wallpaper Magazine Thailand, Young Designer of The Year Elle Decoration Thailand และได้เป็นนักพูดในงาน Ted Talk ด้วย

“ผมตีความคำว่า ‘นวัตกรรม’ ไว้หลายอย่าง หลายคนอาจจะมองว่านวัตกรรมเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ผมกลับมองว่านวัตกรรมเป็นวิธีคิดที่สามารถดัดแปลงและเปลี่ยนไปได้ เราสามารถใช้ของเดิม องค์ความรู้เดิม ภูมิปัญญาเดิม มองมันด้วยมุมใหม่ เราก็จะได้นวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้นมาได้”

“ดังนั้น ทุก ๆ งานที่ผมทำ จะประกอบด้วย การเอาบางสิ่งบางอย่างมารื้อ และประกอบกลับเข้าไปใหม่ มีกระบวนการรื้อสร้างแบบนี้อยู่ในวิธีคิดอยู่แล้ว ถ้าจะให้ยกตัวอย่างที่ชัดเจน ก็ในช่วงก่อนที่เทรนด์ Upcycling จะมาอินแบบนี้ ผมเอาตระกร้าใช้แล้วมาทำเป็นเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง หรือในโปรเจกต์

ล่าสุดที่ทีมเราเข้าไปช่วยโรงงานทอผ้า โดยเป็นพาร์ตเนอร์ระยะยาว เรื่องนี้ผมว่าเห็นนวัตกรรมในแนวคิดค่อนข้างชัดเจนในแง่ของการประยุกต์ใช้เครื่องทอที่ทอแต่สิ่งเดิม ๆ เราเข้าไปปรับเปลี่ยนโดยเอาความคิดสร้างสรรค์ใส่ลงไปเครื่องจักรตัวเดิม ใส่ไปในคนเดิม ๆ ที่ทำงานคุ้นเคยแบบเดิม ๆ มานาน และได้ผลลัพธ์เป็นสินค้าที่ไม่เคยมีมาก่อน น่าจะชัดเจนที่สุดในความหมายของนวัตกรรม”

“ต้องยอมรับครับว่า มันจะมีการต่อต้านเสมอเมื่อต้องเปลี่ยนแปลงอะไรสักอย่าง เพราะมันคือการเปลี่ยนพฤติกรรมเดิม ๆ ที่เขาคุ่นชินมาเป็นเวลานาน ตอนที่เข้าไปร่วมมือกับโรงงานทอผ้าแรก ๆ นี้นายกมาก ช่างทอที่อยู่หน้าทีนี่เบะปากทุกครั้งทีเห็นหน้าผม นอกจากการที่เขาจะต้องปรับพฤติกรรมเดิม ๆ แล้ว โจทย์ที่เราให้เขาไปนั้นก็จะมีสตาร์เกินครีเอทีฟสตูดิโอปกติไปอีกหนึ่งสเต็ปแล้วแต่วินาทีที่เราารู้สึกว่าเราได้ใจเขาแล้ว เขายอมทำสิ่งที่มันเป็นโจทย์พิสดารนี้ และเห็นว่ามีความซื้อของที่เขาคิดออกมา นี่คือนวัตกรรมที่เป็นไปได้จริง และเป็นมูลค่าเพิ่ม เขาอาจจะไม่ค่อยเข้าใจในแง่ของความคิดสร้างสรรค์ในชิ้นงานที่เขากำลังทำอยู่ แต่เขาเห็นว่ามีความยอมเสียเงินมากขึ้นให้กับงานที่เขาทำ เขาได้ลูกค้ากลุ่มใหม่ๆ วินาทีนั้นเป็นวินาทีที่ผมไม่ต้องทะเลาะกับเขาอีกต่อไป ทุกคนเดินมาขอบคุณ

ผม นั่นเป็นวินาทีที่มีความหมายมากสำหรับทีมเรา พวกเราไม่ได้แค่เปลี่ยนธุรกิจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่วิถีคิดของพวกเรานั้นเปลี่ยนชีวิตของคนที่อยู่ในองค์กรเดิม ๆ ได้ด้วย ผมเลยรู้สึกว่าความยากลำบากจริง ๆ มีแค่ขั้นตอนเดียว คือการโน้มน้าวชักชวนให้ทุกคนที่ลงเรือลำเดียวกันมาแล้วเห็นจุดหมายเดียวกัน และออกเรือไปด้วยกันได้

“อธิบายง่ายที่สุดคือ เครื่องทอผ้านี้มีศักยภาพในการทำสินค้า A ได้เป็นอย่างดี แต่เราเอาอะไรใหม่ ๆ ป้อนเข้าไปเพื่อบังคับให้มันทำสินค้า B C D E ไปเรื่อย ๆ นั่นเป็นการใช้ประโยชน์จากคาแรกเตอร์ของเครื่องให้เต็มที่ที่สุด พร้อมทั้งเพิ่มอะไรใหม่ ๆ เข้าไป ไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีเรื่องเส้นใย หรือการนำด้ายค้างสต็อกมาดัดแปลง และเมื่อเราแสดงให้เห็นศิลปินเห็นแล้วว่า เครื่องทอผ้าของเรานั้นสามารถทอเห็นรายละเอียดต่าง ๆ หรือรายละเอียดใด ๆ ก็ตาม บนผลงานของเขาได้เท่าไร เขาก็จะเห็นหนทางว่าจะสามารถทำให้ภาพวาดราคาเป็นแสนของเขา กลายเป็นสินค้าราคาหลักพันที่จับต้องได้ การคิดเช่นนี้คือการเปลี่ยนวิธีการทำงานตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ไล่มาจนถึงปลายน้ำ มันไปด้วยกันทั้งระบบ ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนด้ายที่ใส่เครื่องทอ”

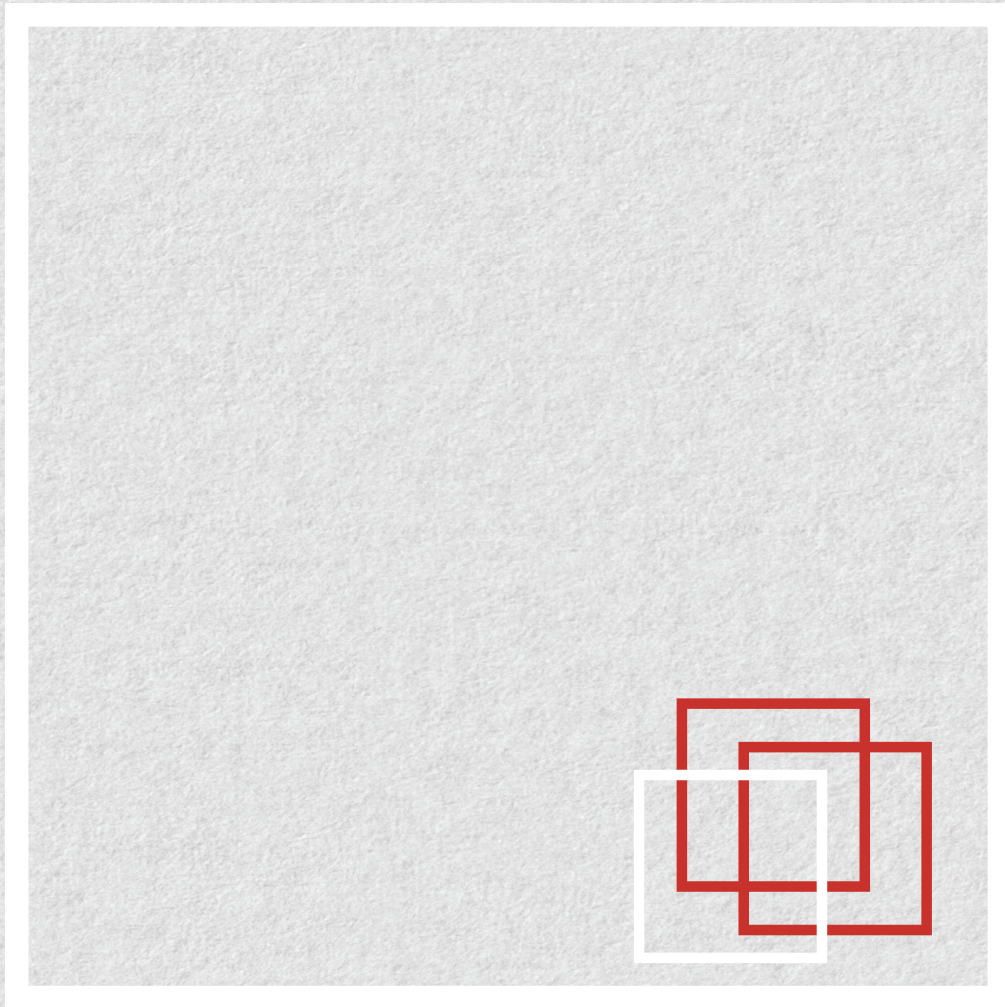
Rebuild / Redesign / Recreate

Saran Yenpanya is a co-founder of 56thStudio which designs and creates a large amount of innovative work in Thailand. He is a new generation creative who has received tons of rewards such as Young Designer of The Year Wallpaper Magazine Thailand and Young Designer of The Year Elle decoration Thailand. “I interpret the word innovation in several ways. Many people may think that innovation should only be linked to technology, but for me innovation is when we mix old things with creativity and it creates an

innovation.” True to his words, Saran creates his work by adjusting old fashioned items and using creativity to make fashionable products. Before the trend of upcycling became popular, he had already done it with his products design. For example, he used old baskets to create an expensive furniture. “At first, I had to cooperate with people at a weaving factory who didn't agree to my idea at all. I always had to fight with them. After my products were sold and the value was added, the factory seemed to be more open minded.”

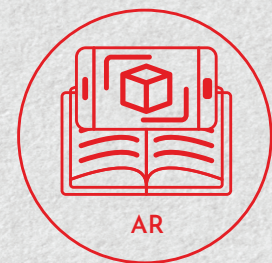
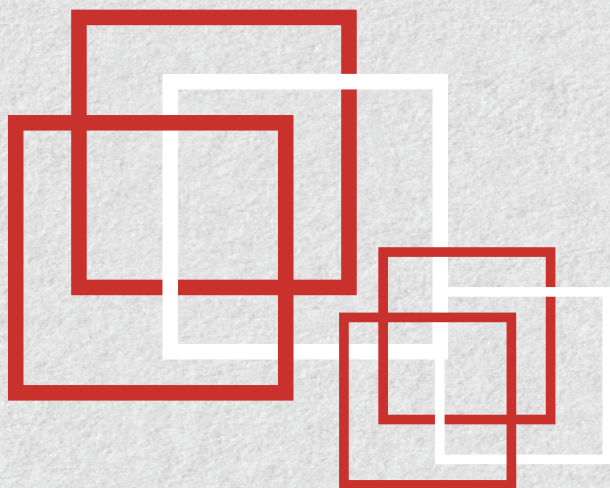
TECH ENTREPRENEUR

ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยี

TECH ENTREPRENEUR

- 54 Yuttana Anothaisintawee
- 55 Maneerut Anulomsombut
- 56 Tiwa York
- 57 Olarn Weranond
- 58 Virot Chiraphadhanakul
- 59 Kla Tangsuwan
- 60 Visit Malaisirirat
- 61 Pornthip Kongchun
- 62 Apirak Kosayodhin

AR

Scan
this
page

THE REMAKER

TECH ENTREPRENEUR

The
ReMaker

54

Yuttana Anothaisintawe
ยุทธนา อโนทัยสินทวี

*Upcycling คือการเอา Waste แต่เอาเข้าจริง
ก็มี Waste อยู่ดี แต่ Garmento Board
คือวัสดุที่ไม่มี Waste แม้แต่ชิ้นเดียว*

ชีวิตใหม่ของเศษเหลือ

อดีตพนักงานออฟฟิศที่ผันตัวมาเป็นนักออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษวัสดุเหลือใช้
ผู้ชุบชีวิตให้เศษเหลือกลายเป็นวัสดุชนิดใหม่ของโลก

“ผมอึดอัดจากงานประจำ จึงตัดสินใจลาออกเพื่อเริ่มธุรกิจเล็ก ๆ ด้วยแนวคิด Upcycling (การสร้างสิ่งใหม่จากเศษวัสดุ) กับเพื่อนชาวญี่ปุ่น เพื่อทำสินค้าแฟชั่นแนวแก๊งเพื่อเจาะตลาดญี่ปุ่น” “ยูทธานา โอนัทสึสินทวิ” นักออกแบบผู้นิยามตัวเองว่าเป็น “Eco Designer” และเจ้าของธุรกิจ Upcycling ในชื่อแบรนด์ “The ReMaker”

เล่าถึงแรงบันดาลใจเมื่อ 15 ปีก่อน ที่เป็นจุดเริ่มต้นของธุรกิจ เพียงไม่กี่ปีหลังจากการเริ่มต้นยูทธานาก็ต้องพบกับจุดเปลี่ยนสำคัญ เมื่อเพื่อนชาวญี่ปุ่นได้ถอนตัว ทำให้ตลาดญี่ปุ่นทั้งหมดเป็นอันต้องหายไป แต่ด้วยความที่ยัง “อิน” เขาจึงตัดสินใจเดินทางต่อไป โดยเบนเข็มมายังตลาดในไทย แต่การจะไปด้วยสไตล์เดิมอาจจะไม่ใช่สิ่งที่ดีนัก เพราะในประเทศไทยตอนนั้นยังไม่ค่อยมีใครพูดถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมเลย

ยูทธานา “Re-Design” ความคิดตัวเอง มองหาไอเดียการสร้างสินค้า Upcycling ที่ “ทุกคนใช้ได้” และ “ไม่ซับซ้อน” มากขึ้น เกิดเป็น “The ReMaker” แบรินด์สินค้า ‘Eco Craft’ ผลิตกระเป๋าหลากหลายแบบจากเสื้อผ้าและเศษวัสดุ สินค้าทุกชิ้นผ่านการออกแบบ ตัดเย็บ และผ่านขั้นตอนการผลิตมาเป็นอย่างดีสมกับเป็นงานฝีมือ ทำให้มียอดขายที่เติบโตขึ้น

เกือบ 5 เท่า ในช่วง 5 ปีแรก และโตขึ้นเรื่อย ๆ ควบคู่กับรายการสินค้าที่เพิ่มขึ้นจนถึงหลักร้อย

“สิ่งที่น่าทึ่งใจของธุรกิจของเรามาตลอดคือ กระบวนการ Upcycling ซึ่งมันคือการลด Waste (เศษเหลือ) แต่เอาเข้าจริงก็เหลือ Waste อยู่ดีเวลาเอาผ้ามาตัดเย็บทำกระเป๋า จะเหลือเศษเกือบ 40% ซึ่งถือว่าเยอะมาก และเศษชิ้นเล็กก็ใช้ประโยชน์ได้ยาก ถ้าจะกำจัดก็ต้องทิ้งที่บ่อขยะอย่างเดียว” นี่คือความจริงที่ยูทธานาค้นพบระหว่างทาง แต่ด้วยความที่ยังคง “อิน” และไม่คิดหยุด การจัดการเศษผ้าที่เกิดขึ้นจากการ Upcycling จึงกลายเป็นโจทย์ที่ท้าทายข้อใหม่ของเขา

ด้วยความที่ถนัด “ตัดเย็บ” อยู่แล้ว ยูทธานาเริ่มต้นแก้โจทย์ด้วยการ เย็บ-ปะ-ต่อ แต่นั่นทำให้ได้ “เศษผ้าที่ใหญ่กว่าเดิม” ซึ่งยังไม่ใช่ทางออก หลังจากลองผิดลองถูกอยู่เกือบ 2 ปี จุดเปลี่ยนสำคัญของ The ReMaker ก็มาถึง “ผมเห็นเศษไม้ที่ร่วงจากเฟอร์นิเจอร์ไม้อัดที่ถูกสุนัขกัด ก็คิดว่าของใช้หลายอย่างก็ทำมาจากการอัดขึ้นรูปเศษไม้ ผมจึงเอาเศษผ้าชิ้นเล็ก ๆ มาลองอัดขึ้นรูปดูบ้าง”

ในที่สุดโลกก็ได้รับรู้จักกับวัสดุชนิดใหม่ชื่อ ‘Garmento Board’ วัสดุที่ ‘เกิดใหม่’ จากการอัดขึ้นรูปเศษผ้า ซึ่งมาพร้อมคุณสมบัติพิเศษสำคัญคือ แข็ง

เหมือนไม้ แต่ความหน่วงไฟดีกว่า และไม่บวมเมื่อเจอความชื้น ที่สำคัญคือใช้เศษวัสดุ 100% และไม่มีเศษเหลือจากการผลิตแม้แต่เม็ดเดียว

ความพิเศษนี้ได้ส่งผลให้ Garmento Board ได้รับรางวัลสำคัญระดับโลกอย่าง Best Material Award 2012 จากสหรัฐอเมริกา ซึ่งนั่นทำให้เขามียอดสั่งซื้อปีละกว่า 1,000 ชิ้น คิดเป็นมูลค่าหลายล้านบาท และยังได้รับเลือกไปใช้เป็นวัสดุตกแต่งเปลือกอาคารให้กับแบรนด์แฟชั่นระดับโลกอย่าง Christian Louboutin โดยปัจจุบัน Garmento Board ถูกบรรจุให้อยู่ใน World Material Library ของ Material ConneXion ที่ตั้งอยู่ทั่วโลก รวมถึงที่ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ กรุงเทพฯ (TCDC) ในประเทศไทยด้วย

“ความแตกต่างคือจุดเริ่มต้นของนวัตกรรมสำหรับผมนวัตกรรมไม่ต้องใหญ่โต เพียงแค่ความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถเป็นจุดเริ่มต้นให้เราแตกต่างเติบโต และโดดเด่นจากคนอื่น”

ยูทธานายังฝากไว้อีกว่า หากการ Upcycling วัสดุและการอัดขึ้นรูปเศษผ้าชิ้นเล็ก ๆ คือกุญแจความสำเร็จของ The ReMaker ได้ การปะติดปะต่อไอเดีย ความคิดใหม่ ๆ ไม่ว่าจะชิ้นใหญ่หรือเล็กเข้าด้วยกัน ก็คงเป็นกุญแจความสำเร็จของธุรกิจได้ไม่ต่างกัน

New Life of the Scrap, New Materials from the Waste

“I was enough with a full-time job, then I decided to leave the job to start the small business with my Japanese friend. I become an eco designer and upcycling business owner of The ReMaker”. A few years after the establishment, unfortunately, his Japanese friend quit the business causing deprivation of Japanese markets. As bad luck never lasts, he further changed the business target into Thai markets and contextualized the business into the ‘Eco Craft’-turning upcycle clothes into neatly-crafted bags. “Upcycling is the key of our business, aiming at reducing wastes and turning them into treasure.” Yuttana never stopped

advancing his products, so he decided to create a new product, namely Garmento Board, by packing a remnant of cloth into the cloth extrusion. Its strength and fire retardant features have sparked the interests throughout the world, receiving the Best Material Award 2012 from the United States. Interestingly, his product has been chosen for intricate decoration for the world’s renowned Christian Louboutin. Nowadays, Garmento Board has been selected for the World Material Library by Material ConneXion. “Innovations do not have to be of huge steps. Even a small step and effort can make a difference.”

Sea Thailand

TECH ENTREPRENEUR

55

Maneerut Anulomsombut
มนีรัตน์ อนุโลมสมบัติ

การปฏิวัติครั้งใหญ่ในหลาย ๆ ครั้ง
มักเกิดจากความคิดใหม่ของคนรุ่นใหม่
ที่กล้าจะท้าทายความเชื่อเดิม ๆ หรือสิ่งที่ทำต่อ ๆ กันมา
อย่างไม่กลัวการเปลี่ยนแปลง

เมื่อชีวิตประจำวัน ถูกเชื่อมต่อกันบนโลกดิจิทัล

หัวเรือใหญ่แห่ง Sea Thailand ผู้ลากเส้นต่อจุดให้ชีวิตประจำวันกับโลกดิจิทัลเป็นอันหนึ่งอันเดียว

หากจะเอ่ยถึงชื่อของใครสักคนที่มีส่วนสำคัญในการ “เชื่อมต่อจุด” ผนวกความบันเทิงและความสะดวกสบายด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ทั้งในรูปแบบของเกมออนไลน์ ระบบการชำระเงิน หรือการซื้อขายสินค้า ให้เข้ากับชีวิตประจำวันของคนไทยจนกลายเป็นภาพเดียวกันแล้ว ชื่อแรก ๆ ที่จะถูกนึกถึงคงจะหนีไม่พ้น “มนีรัตน์ อนุโลมสมบัติ” ประธานเจ้าหน้าที่บริหารแห่ง Sea Thailand บริษัทผู้ให้บริการ Digital Internet Platform ชั้นนำของประเทศไทย บริษัทต้นสังกัดของ “Garena” ผู้ให้บริการเกมออนไลน์, “Sea Money” บริการทางการเงินดิจิทัล และ “Shopee” แอปพลิเคชันซื้อ-ขายสินค้าออนไลน์ที่หลายคนรู้จักกันดี

“ปี 2012 คุณ Forrest Li เพื่อนที่รู้จักกันระหว่างที่ไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา ผู้ก่อตั้ง Sea Group (เดิม Garena) ซึ่งเป็นดิจิทัลแพลตฟอร์มให้บริการเกมออนไลน์ในประเทศสิงคโปร์ ต้องการจะขยายธุรกิจเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งเขาอยากให้เราช่วยบริหารธุรกิจในประเทศไทย” มนีรัตน์กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของการเข้ามาเป็นกำลังสำคัญในการบริหาร Garena (Thailand)

“การปฏิวัติครั้งใหญ่ในหลาย ๆ ครั้ง มักเกิดจากความคิดใหม่ของคนรุ่นใหม่ที่กำลังท้าทาย

ความเชื่อเดิม ๆ หรือสิ่งที่ทำต่อ ๆ กันมาอย่างไม่กลัวการเปลี่ยนแปลง สำหรับ Garena ความท้าทายอย่างหนึ่งคือ การมี ‘คนรุ่นใหม่’ เป็นกลุ่มเป้าหมายหลัก เราจึงจำเป็นต้องให้ ‘คนรุ่นใหม่’ มาช่วยกันสร้างธุรกิจ เพราะพวกเขาเข้าใจคนรุ่นใหม่ด้วยตัวเอง แม้พวกเขาจะมีประสบการณ์ไม่มาก แต่มีความคิดสร้างสรรค์ เราจึงสร้าง Passion ในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้ทุกคนไปถึงจุดที่อยากจะไปถึง”

มนีรัตน์กล่าวถึงวิธีสำคัญในการ “เลือกคนทำงาน” ซึ่งนั่นนำมาซึ่งความสำเร็จของ Garena (Thailand) อันเห็นได้จากงาน “Garena World 2019” ซึ่งถือได้ว่าเป็นงาน Games & E-Sports ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ได้สร้างสถิติจำนวนผู้เข้าชมงานที่สูงถึง 269,500 คน ผู้ชมออนไลน์ 11 ล้านคน ทีมเข้าแข่งขันทั้งหมด 11,000 ทีม และเงินรางวัลรวม 17 ล้านบาท ซึ่งนั่นเป็นเพียง 1 ใน 3 จุดของความสำเร็จเท่านั้น

จุดต่อมาคือ Sea Money บริการทางการเงินดิจิทัลที่เริ่มต้นจากการเป็นบริการเติมเงินในเกมออนไลน์ ซึ่งต่อมาถูกขยายให้ครอบคลุม Lifestyle ของคนในปัจจุบัน โดยรวมเอาบริการต่างๆ ทั้งการซื้อตั๋วภาพยนตร์ การชำระบิล จองตั๋วเครื่องบิน จองโรงแรม ซื้อประกัน หรือแม้แต่การบริจาคเงินมารวมไว้ด้วยกัน

“เราต้องรู้ Customer Insight เพราะลูกค้ามีความต้องการแท้จริงที่หลากหลายจากกลุ่มผู้ใช้งานที่หลากหลาย และตลาดก็มีความซับซ้อน เราจึงต้องใช้ประโยชน์ในการสร้างเสริมธุรกิจของกันและกัน นั่นทำให้เราเป็นบริษัทเดียวในตอนนี้ที่มีโครงสร้างธุรกิจที่ซับซ้อนแต่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงในตลาด” มนีรัตน์กล่าวเสริม

และจุดสุดท้ายคือ “Shopee” ซึ่งเป็นแพลตฟอร์ม e-commerce ที่มนีรัตน์วางฐานะให้เป็น “Experiential e-commerce” คอยมอบประสบการณ์ดี ๆ ที่ไม่ใช่แค่การเข้ามาซื้อของแล้วจบไป รวมถึงการที่เป็น “เพื่อนคู่คิดภาคดิจิทัล” ที่เป็น “ทางเชื่อมไปยังผู้บริโภคและผู้ขายรายใหม่” สำหรับผู้บริโภค ผู้ขายรายย่อย เจ้าของธุรกิจ SMEs และแบรนด์ชั้นนำ ซึ่งทำให้ Shopee ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

จากก้าวแรกของมนีรัตน์กับ Sea Thailand จนถึงวินาทีนี้ ผลลัพธ์ทางธุรกิจทั้งหมดเป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่า การได้ก้าวขึ้นสู่การเป็นผู้นำทางดิจิทัลแพลตฟอร์มอันดับ 1 ของประเทศไทย นั้นไม่ใช่เพราะโชคช่วย หากแต่เป็นการที่เธอบรรจงลากเส้นต่อจุดเชื่อมโยงทุกองค์ประกอบของธุรกิจเข้าด้วยกัน ตามสโลแกน “Connecting the Dots” ขององค์กรที่เธอดูแล

Connected Life on Digital World

These days, when we discuss technologies that help make our life more convenient, many of us may think of online payment or online shopping applications. Maneerut Anulomsombut is the chief executive officer of Sea Thailand which is the number one enterprise that provides a digital internet platform in Thailand. Previously known as Garena, a well-known producer of online games, Sea also operates Shopee a famous online shopping platform in Thailand. In 2012, Maneerut met Forrest Li, the founder of Sea Group in Singapore while she was studying in the US. Wishing to expand his business to Thailand, Li invited Maneerut to join the Garena management team. The success of Garena Thailand can be witnessed

from the “Garena World 2019”, the biggest Games and E-sports contest in Southeast Asia. Another successful project is SeaMoney which is a digital money service. “To be successful in business, we should know the customer insight because the users are diverse and the market is also complicated. Shopee is our highly successful e-commerce platform. It provides an opportunity for Thai customers as well as small and medium enterprises’ owners to develop connections. When talking of her success, Maneerut believed it was the result of patience and attention to details. Every single business factor must be taken into consideration as reflected in the slogan ‘Connecting the Dots’.

KAIDEE.COM

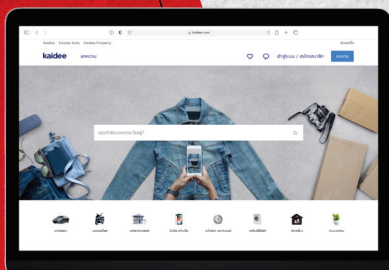
TECH ENTREPRENEUR

Kaidee

แหล่งซื้อ-ขายของมือสองออนไลน์

56

Tiwa York
ทิวา ยอร์ค

เราอยากให้คุณคนไทยทุกคนซื้อขายออนไลน์ได้
และทุกคนหมายถึงถึงปุ๋ยามตายาก็ใช้งานได้

ตลาดนัดออนไลน์ที่ใคร ๆ ก็ขายได้ “ขายดี”

จากความตั้งใจและใส่ใจลูกค้าสู่โลกยุคใหม่กับการค้าขายออนไลน์ สำหรับทุกคนที่ทำได้ทุกอย่างง่าย ๆ ทั้งคนขายและคนซื้อ

หากพูดถึงการค้าขายออนไลน์ในปัจจุบัน คงไม่มีใครไม่รู้จัก “Kaidee” แพลตฟอร์มตลาดนัดขายของออนไลน์ที่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครและใส่ใจในคุณภาพ ก่อตั้งบริษัทโดย “ทิวา ยอร์ค” ซึ่งขณะนี้เป็นอดีต Head Coach ของ Kaidee โดยทิวาได้ทำงานด้านเทคโนโลยีมาตั้งแต่อายุ 21 ปี ขณะกำลังศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา เขาก็ตัดสินใจลาออกเมื่อปี 2543 และออกเดินทางท่องเที่ยว 16 ประเทศในระยะเวลา 10 เดือน จนมาถึงประเทศไทยก็ตัดสินใจอยู่ต่อ และเริ่มทำงานเกี่ยวกับด้านเทคโนโลยีมาตั้งแต่นั้น

เมื่อรู้สึกว่ามีตัวกับสิ่งที่ทำอยู่ จึงลาออก และได้โอกาสมาทำงานด้านการดำเนินธุรกิจโดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่นับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของ Kaidee โดยจุดเริ่มต้นนั้นมาจากการเห็นช่องทางและโอกาสในตลาดขายสินค้าออนไลน์ของไทยว่าสามารถพัฒนาได้ดีกว่านี้ “เราอยากให้คนไทยทุกคนซื้อขายออนไลน์ได้ และทุกคนหมายถึงปู่ย่าตายายก็ใช้งานได้” โดยของที่ขายไม่จำเป็นต้องเป็นของใหม่ทุกบ้านล้วนมีของที่ไม่ได้ใช้อยู่แล้ว “เราจึงเปิดโอกาสให้พวกเขาได้อามาขาย เพราะมีคนรอซื้ออยู่ เราแค่ต้องทำให้มันง่ายที่สุด”

หลักคิดสำคัญของ Kaidee จึงเป็นการทำให้ง่ายซึ่ง “การทำให้มันง่ายนี่แหละ เป็นสิ่งที่ยากที่สุด” ในช่วงแรกที่เริ่มธุรกิจนี้ชื่อของ Dealfish นั้น การจะขายสินค้าได้ต้องกรอกข้อมูล 19 ข้อ แต่ในปัจจุบันกรอกแค่ 4 ข้อง่าย ๆ ก็ขายได้แล้ว สิ่งที่ทำให้ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ชอบทำคือ คิดไปเอง แต่ Kaidee นั้นลงพื้นที่เพื่อให้ผู้ใช้ได้ทดลองใช้ด้วยตนเอง จึงทำให้เห็นว่าแท้จริงแล้วการออกแบบการใช้งานที่ง่ายในความคิดของเราอาจไม่่ง่ายสำหรับผู้ใช้จริง เช่น ซิตสามซิตที่เป็นตัวบอกถึงเมนูเมื่อนำไปทดลองใช้จริง กลับพบว่าผู้ใช้ไม่เข้าใจ แต่เพียงแค่เปลี่ยนเป็นคำว่า “เมนู” จำนวนผู้ใช้งานก็เพิ่มขึ้นถึง 24% สิ่งสำคัญจึงเป็นการที่เราต้องเข้าใจลูกค้า ทิวาเล่าว่า “อย่ามโนไปเอง อย่าสร้างอะไรที่เราพอใจ เพราะเราพอใจมีแค่เราที่แอบปี แต่ลูกค้าไม่แอบปีเลย”

โดยปกติเมื่อซื้อสินค้าในตลาดปัจจุบันนั้นพบว่าไปเดินตลาดที่ไหนก็เจอสินค้าที่เหมือนกัน Kaidee ซึ่งยึดแนวคิดที่ว่า ใคร ๆ ก็สามารถลงขายได้ จึงเป็นตลาดที่มีเอกลักษณ์ในเรื่องของสินค้าที่ไม่เหมือนใคร ด้วยหมวดหมู่สินค้าถึง 270 หมวดหมู่ เช่น พระเครื่อง สัตว์เลี้ยง จึงเป็นตลาดที่หลากหลายและดึงดูดพ่อค้าแม่ค้าเข้ามา ในขณะที่ลูกค้าเองก็

ถูกใจเพราะมีสินค้าที่ไม่มีในที่อื่น และที่สำคัญสินค้าเหล่านั้นยังมีคุณภาพและถูกกฎหมายโดย Kaidee ทุ่มทุนไปกับการพัฒนา Machine Learning เพื่อคัดกรองสินค้าที่ถูกกฎหมาย รวมทั้งเทคโนโลยีอื่น ๆ เพื่อพัฒนาระบบการใช้งานอยู่เสมอ เพราะหัวใจหลักของที่นี่คือเทคโนโลยี

ผลลัพธ์ที่ออกมาทำให้มียอดผู้ใช้งานถึงจำนวน 15 ล้านคน แคลในช่วงครึ่งแรกของปี 2562 และมีผู้เข้ามาเยี่ยมชมในเว็บไซต์ถึง 144 ล้านครั้ง มีสินค้า 7 แสนชิ้นที่ถูกขายจากที่นี่โดยคิดเฉลี่ยทุก ๆ 22 วินาที จะมีสินค้าถูกขาย 1 ชิ้น ส่วนสินค้าที่แพงที่สุดที่ขายได้ที่นี่คือรีบอร์ดที่ภูเก็ต ราคา 1,300 ล้านบาท และยังมีจำนวนยอดผู้ดาวน์โหลดแอปพลิเคชันมาใช้งานจำนวน 1,000,000 คน ซึ่งนับได้ว่า Kaidee นั้นเป็นตลาดนัดออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยตอนนี้

สำหรับผู้ที่สนใจด้านเทคโนโลยีหรืออยากจะทำธุรกิจนวัตกรรมสำหรับคำแนะนำของทิวา ยอร์ค สิ่งสำคัญคือ “แทนที่จะนั่งคิด ต้องออกไปทำก่อน ต้องลุย ต้องออกไปคุยกับลูกค้า ถ้าเราแค่นั่งคิด ไม่มีทางได้ทำ ต้องลุยก่อนค่อยเรียนรู้และถ่อมตัวที่จะปรับปรุงเพื่อจะได้ออกตามโจทย์ที่ลูกค้าต้องการ”

Kaidee: an Online Flea Market Where Everyone Can Sell

Whenever online trading is mentioned these days, everyone of course knows ‘Kaidee.com’, a platform of flea online market led by ‘Tiwa York’. Today the former head coach of the brand, Tiwa has been working closely with technologies since he was 21 years old. While he was studying in the United States, he decided to resign in 2002 and spent 10 months travelling across 16 countries, after which he settled down in Thailand to commence his career in the filed. “When I felt that I had had enough of what I was doing, I resigned and came to work in an operating business by using electronic media. It can be considered as the starting point of Kaidee.com.” That epiphany derived from seeing opportunities in the Thai online market that could be further developed. “I want all Thai people to be able to afford

and embrace online trading regardless of their age.” Tiwa is aware that every household has items that are no longer in use and has to go one way or another. Thus, his online trading platform is open to all types of products; old or new. “We give them the opportunity to sell unwanted products. There are always people who want to buy things. We just need to make it as easy as possible.” While the main idea of Kaidee.com is to make it easy, “To make it easy is the most difficult thing.” What most entrepreneurs like to do is to think by themselves. They might think their platform is already easy-to-use, but the users may still find it otherwise. Kaidee.com differs in that department by getting the users to try the platform themselves and developing solutions in response to users’ experience.

DURIAN CORP.

TECH ENTREPRENEUR

57

Olarn Weranond
โอฟาร์ วีระนนท์

ในโลกของฟินเทคนับจากนี้ จะไม่ใช่ยุคของการ *Disruptive* แต่จะเป็นยุคของ *Collaborative* ที่เป็นการร่วมมือกันระหว่างคนตัวเล็ก ๆ อย่างสตาร์ทอัพ กับบริษัทขนาดใหญ่ ھاโซลูชั่นเพื่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ ที่ดีกว่าเดิม

เมื่อการเงินกับเทคโนโลยี เชื่อมต่อกัน

หนึ่งกำลังสำคัญที่ผลักดันนวัตกรรมทางการเงินให้เข้าถึงคนไทยทั่วประเทศ
ในฐานะนายกสมาคมฟินเทคประเทศไทย

หากจะพูดถึงผู้บุกเบิกวงการสตาร์ทอัพฟินเทคในประเทศไทย แน่นอนว่าจะต้องมีชื่อของ “บอม - โอฟาร์ วีระนนท์” รวมอยู่ด้วย ประกอบกับบทบาทการเป็น “นายกสมาคมฟินเทคประเทศไทย” ที่มีเป้าหมายสำคัญในการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านฟินเทคที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ รวมถึงการขยายโอกาสทำให้คนไทยเข้าถึงนวัตกรรมทางการเงินได้ง่ายขึ้น

โอฟาร์เล่าว่า สมาคมฟินเทคประเทศไทย เริ่มต้นจากการเป็นคลับในปี 2558 ใช้เวลาเพียง 1 ปี ครึ่งก็จัดตั้งเป็นสมาคมที่นานาชาติจับตามอง และขนานนามให้กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางด้านฟินเทคในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

อีกหนึ่งเป้าหมายหลักของสมาคมก็คือ การทำให้ “นวัตกรรมด้านการเงิน” สามารถเข้าถึงได้ในทุกคน ซึ่งในสมาคมไม่ได้มีเพียงแค่ฟินเทคสตาร์ทอัพเท่านั้น แต่ยังมีองค์กรภาครัฐและสถาบันการเงินขนาดใหญ่ร่วมเป็นสมาชิกด้วย ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.), สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) หรือแม้แต่อนุคารแห่งประเทศไทย ซึ่งการร่วมมือกันของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน จะช่วยส่งให้นวัตกรรมด้านการเงินเข้าถึงคนไทยทุกคนได้จริง

“ประเทศไทยมีเครื่องมือทางการเงินที่ยังหลากหลายไม่มากพอ และมีคนจำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ การมีเครื่องมือทางการเงินที่หลากหลาย ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทั้งทางด้านโอกาสและเทคโนโลยี เราพยายามที่จะลดความเหลื่อมล้ำตรงนี้ และเป็นหนึ่งในภารกิจสำคัญของสมาคมฯ ในปัจจุบัน”

นอกเหนือจากบทบาทการเป็นนายกสมาคมฟินเทคแห่งประเทศไทยแล้ว โอฟาร์ยังเป็นประธานเจ้าหน้าที่บริหารและหนึ่งในผู้ก่อตั้งบริษัทดูเรียน คอร์ปอเรชั่น จำกัด โดยมีพันธกิจหลักคือการนำสตาร์ทอัพและนักลงทุนมาพบกัน เพื่อให้เกิดธุรกิจและนวัตกรรมใหม่ ๆ ให้กับประเทศไทย ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นที่ปรึกษาให้กับสตาร์ทอัพที่มีไอเดีย แต่อาจจะยังขาดทักษะและเทคโนโลยีบางอย่าง หน้าที่ของดูเรียน คอร์ปอเรชั่น คือการ “เติมเต็ม” ให้สตาร์ทอัพก้าวไปสู่จุดสำเร็จได้ง่าย และดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงบทบาทการเป็นผู้ให้ความรู้ด้านการเสริมสร้างองค์กร (Corporate Compass) ให้สอดคล้องกับโลกที่หมุนไปอย่างรวดเร็ว ด้วยการใช้นวัตกรรมพร้อม ๆ กับการพัฒนาบุคลากรซึ่งนอกจากจะมีหน่วยงานดังกล่าวนี้ ภายในดูเรียนคอร์ปอเรชั่นแล้ว เขายังเป็นวิทยากรให้กับสถาบันและองค์กรต่าง ๆ อีกมากมาย

ในฐานะนายกสมาคมฟินเทคประเทศไทย และเป็นผู้คร่ำหวอดในวงการฟินเทคสตาร์ทอัพ โอฟาร์มั่นใจว่าเราจะเห็นก้าวต่อไปของวงการฟินเทคสตาร์ทอัพในประเทศไทยเติบโต เราจะได้เห็นเครื่องมือทางการเงินที่หลากหลายมากขึ้น เห็นการร่วมมือกันระหว่างฟินเทคสตาร์ทอัพกับสถาบันทางการเงิน สร้างนวัตกรรมทางการเงินรูปแบบใหม่ ๆ ปรับรูปแบบการให้บริการทางการเงินที่เข้าสู่ระบบดิจิทัลอย่างสมบูรณ์แบบ และทำให้การทำธุรกรรมทางการเงินง่ายและสะดวกมากขึ้นกว่าเดิม และเราจะมีโอกาสได้เห็นสตาร์ทอัพจับมือกับองค์กรขนาดใหญ่เพื่อทำงานร่วมกันมากขึ้น

“ในโลกของฟินเทคสตาร์ทอัพนับจากนี้ จะไม่ใช่ยุคของการ Disruptive แต่จะเป็นยุคของ Collaborative ที่เป็นการร่วมมือกันระหว่างคนตัวเล็ก ๆ อย่างสตาร์ทอัพกับบริษัทขนาดใหญ่ หาโซลูชันเพื่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ ที่ดีกว่าเดิม”

เมื่อถามถึงแนวคิดด้านการทำธุรกิจ โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยี คุณโอฟาร์ได้ยึดถือในเรื่องของ “ลงมือทำและพัฒนาตนเองตลอดเวลา” เป็นสำคัญ มีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าการพัฒนาตัวเองในทุก ๆ วัน จะมีส่วนช่วยผลักดันให้ประเทศไทยก้าวหน้าไปด้วยเช่นกัน

A Man Who Connects Finance with Technology

Olarn Weranond is well known for being a Thai pioneer in FinTech, which is a simple combination of two words: finance and technology. Besides that, he is also the president of the Thailand FinTech Association, which aims high to make the country the centre of FinTech among international views. The association was established in 2015 and has achieved its first goal to promote Bangkok as the FinTech centre in southeast Asia. Moreover, the association is determined to create a “financial innovation” accessible by all groups of people. As Thailand only has a few financial instruments which have not been available to a large number of people, it leads to

disparities in both business opportunity and technology. Therefore, one of the missions of the association is to reduce the disparity. Olarn is convinced that we will get to witness the continuous growth of FinTech Startups in Thailand, increase in variety of financial instruments, and collaboration between startups and financial institutes to generate new financial innovations. He believes, from now on, we will enter the collaborative era in which collaboration brings about new better things. Olarn concluded that self-improvement plays a major role, and it also pushes the country forward.

เรียนรู้ทักษะสำคัญ ในวันที่โลกไม่หยุดนิ่ง

อดีต Data Scientist แห่ง Facebook ผู้ก่อตั้ง Skooldio
แพลตฟอร์มที่มุ่งเน้นในการพัฒนาทักษะแห่งโลกสมัยใหม่

ไม่กี่ปีก่อน “ดร.วิโรจน์ จิรพัฒนกุล” คือ Data Scientist ประจำสำนักงานใหญ่ Facebook ในสหรัฐอเมริกา มีเงินเดือนที่ดี มีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ และอยู่ในองค์กรที่มั่นคง ทว่าหลังจากที่ทำงานในเฟซบุ๊กได้ 3 ปี อยู่ ๆ ดร.วิโรจน์ก็ตัดสินใจลาออกจากบริษัทยักษ์ใหญ่แห่งนี้ เลือกจะทิ้งโอกาสที่มี และบินกลับมาอยู่ประเทศไทย

“เราอยากสอนหนังสือ เพราะในชีวิตเราเจอครูดี ๆ มาเยอะ และสนุกกับการเรียน แต่คนส่วนใหญ่เขาไม่ได้รู้สึกแบบนี้ เรามองว่าตัวเองมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้เลยคิดว่าน่าจะช่วยขับเคลื่อนเรื่องการศึกษาได้” ดร.วิโรจน์กล่าว

อีกสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะว่า ดร.วิโรจน์ยังเป็นนักเรียนทุนอาณานิคมที่ดิล ที่แม้ว่าตัวตนเองจะไม่ได้มีข้อผูกมัดใด ๆ หากก็มีการตกลงสัญญาใจไว้กับผู้ได้รับทุนว่า ควรจะกลับมาทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติ บวกกับการที่เขาเห็นว่าศักยภาพด้าน Data ของธุรกิจไทยยังพัฒนาได้อีกมาก ความรู้และความเชี่ยวชาญที่เขามีจึงน่าจะสร้างประโยชน์ให้กับประเทศไทยได้มากกว่า

“ตอนที่เรายู่ใน Facebook เราอาจเป็นหนึ่งในหมื่นคน ที่เขาก็ไม่ได้ต้องการเราขนาดนั้น ต่อให้ลาออกไป เขาก็หาคนใหม่มาแทนได้ ในขณะที่ประเทศไทยกลับยังไม่ค่อยมีคนรู้เรื่อง Data มากนัก เราเลยคิดว่าน่าจะกลับมาได้แล้ว”

ในตอนแรก ดร.วิโรจน์ตั้งใจว่าจะกลับมาเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย แต่เพราะเพื่อน ๆ ต่างพากันเตือนว่า ระบบมหาวิทยาลัยอาจไม่เอื้อต่อความรู้มากมายที่เขาอยากจะสอน ดร.วิโรจน์จึงลองค้นหาทางเลือกอื่น ๆ จนไปพบโจทย์ที่ว่า จริง ๆ แล้วยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่จะได้รับการศึกษา นั่นคือ พนักงานในองค์กรต่าง ๆ ที่ทำงานมาหลายสิบปี และเริ่มจะปรับตัวไม่ทันความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ปัญหาที่หลาย ๆ องค์กรกำลังเผชิญกันอยู่คือ ความไม่พร้อมของพนักงานในการจะยกระดับไปสู่องค์กรดิจิทัล

“มันเลยเกิดเป็นไอเดียว่า งั้นเราทำบริษัทขึ้นมาดีกว่า โดยโปกส์ว่า เราไม่ได้จะมาสอนความรู้พื้นฐานตอนเรียนมหาวิทยาลัย แต่จะมาช่วย Reskill ให้คุณได้เห็นโอกาสจากเทคโนโลยีใหม่ ๆ” นี้เองจึงเป็นจุดเริ่มต้นของ Skooldio

Skooldio คือบริษัทเทคโนโลยีที่ประกอบด้วย 2 ส่วน นั่นคือ อะคาเดมี่ (Academy) และเทคโนโลยี (Technology) โดยในฝั่งอะคาเดมี่จะเป็นเสมือนโรงเรียนที่มีเป้าหมายในการสร้างทักษะใหม่ ๆ ที่กำลังเป็นที่ต้องการของโลกปัจจุบันให้กับบุคคลต่าง ๆ ในขณะที่ฝั่งเทคโนโลยีจะมุ่งสร้างเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่จะช่วยในการพัฒนาบุคคลให้พร้อมรับมือกับโลกสมัยใหม่ ภายใต้เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เป้าหมายของ Skooldio จึงเป็นการพัฒนา

ทักษะของโลกสมัยใหม่ให้กับบุคคลต่าง ๆ ในแง่ที่ไม่เพียงแต่จะเป็นการช่วยพัฒนาข้อจำกัดและยกระดับศักยภาพของพนักงานเท่านั้น แต่จะช่วยให้องค์กรหนึ่ง ๆ ได้มีบุคลากรที่เพียบพร้อมขึ้น และสามารถจะช่วยขับเคลื่อนองค์กรไปข้างหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอีกด้วย

“สิ่งที่ผมหวังคือ องค์กรก็จะสามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของชาติไปข้างหน้าได้” ดร.วิโรจน์กล่าว

แม้เพิ่งก่อตั้งได้เพียงไม่กี่ปี แต่ Skooldio เติบโตในระดับที่น่าพอใจ จากปีแรกที่ตัวเลขรายได้บริษัทอยู่ที่ 10 ล้านบาท สู่ปีล่าสุดที่ตัวเลขกำไรสุทธิขึ้นมาเป็น 60 ล้านบาท นั่นเพราะทุก ๆ องค์กรในตอนนี้นั้นต่างเห็นความสำคัญในการจะยกระดับตัวเองไปสู่ระบบดิจิทัล นอกจากมุมมององค์กรแล้ว Skooldio ยังสร้างความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของใครหลายคน โดย ดร.วิโรจน์เล่าว่า มีหลายครั้งที่ผู้เรียนส่งข้อความมาขอบคุณที่หลักสูตรของที่นี่ไม่เพียงจะช่วยให้เก่งขึ้น แต่ยังช่วยให้พวกเขาได้รับการจ้างงานในองค์กรใหญ่ ๆ อีกด้วย

“ตอนนี้โลกที่เทคโนโลยีเปลี่ยนเร็ว หลายคนไม่ชอบ แต่ทุกการเปลี่ยนแปลงคือโอกาส ยิ่งเทคโนโลยีเปลี่ยนเร็ว เราก็จะต้องวิ่งนำคนอื่นหนึ่งก้าวตลอดเวลา ทุกคนสามารถพัฒนาไปได้เรื่อย ๆ แคเราไม่หยุด เราก็จะเก่งขึ้นได้ในทุก ๆ วัน” ดร.วิโรจน์กล่าวทิ้งท้าย

The Data Scientist Who Craves for 21st Century Skills

Having gained professional experience as Facebook's data scientist in the US, Virot returned to Thailand with strong determination to fulfill his duty for his motherland. A former recipient of Anandamahidol scholarship, he wished to exploit his knowledge and expertise in data implementation to benefit his country. Instead of starting an academic career, he conducted research and became convinced that long-term employees in many organizations urgently needed to be reskilled to suit the digitalized world. Combining academy and technology, his Skooldio provides a flexible playground of new competencies to help people overcome their limitations and to

effectively develop human resources, the important key to success for organizations and national economy in this era of change. Its skyrocketing growth in recent years has proven a good sign of digital awareness in many organizations. Learning with Skooldio also impacts an individual since technology skills and courses can provide opportunities for a wider range of careers. “Many people don't like how rapidly the world of technology is changing but it's an opportunity. We can go one step further by staying up-to-date and by learning continuously. We must be determined to be smarter every single day.”

WISESIGHT

TECH ENTREPRENEUR

59

Kla Tangsuwan
กล้า ตั้งสุวรรณ

การศึกษาและเก็บข้อมูลของ WISESIGHT เรียกได้ว่าทำหุ่นยนต์ไปพร้อม ๆ กับเติบโตของโลกโซเชียลมีเดีย ประกอบกับการใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ทำให้ WISESIGHT เป็นแพลตฟอร์มที่มีข้อมูลมากที่สุด

ข้อมูลทำให้เรา...ฉลาดขึ้น

ข้อมูลคือส่วนสำคัญที่จะทำให้เราสามารถวิเคราะห์แนวทางและต่อยอดธุรกิจได้ เทคโนโลยีจะสามารถทำให้เราเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้มากขึ้น ลึกขึ้น และตรงจุดมากขึ้น

ในโลกของทุนนิยมและยุคแห่งข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน จะมีสักกี่คนที่มองเห็นคุณค่าและความสำคัญของข้อมูลต่าง ๆ บนโลกใบนี้ แต่สำหรับโปรแกรมเมอร์อย่าง “กล้า ตั้งสุวรรณ” มองเห็นได้อย่างชัดเจน ประกอบกับกระแสของสื่อสังคมออนไลน์กำลังได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง ด้วยข้อมูลและข่าวสารที่มหาศาลเช่นนี้ ทำให้เขาเห็นช่องทางธุรกิจและเริ่มใช้ความรู้ความสามารถด้านวิศวกรรมและเทคโนโลยีที่ได้เรียนมา สร้างนวัตกรรมเพื่อการวิเคราะห์และเรียนรู้ข้อมูลต่างๆบนโลกโซเชียลที่เรียกกันว่า “Social Listening” และก่อกำเนิดเป็นแพลตฟอร์มเพื่อการรับรู้พฤติกรรมของผู้บริโภค ที่ชื่อว่า “WISESIGHT” ในปัจจุบัน

การศึกษาและเก็บข้อมูลของ WISESIGHT เรียกได้ว่าทำคู่ขนานไปพร้อม ๆ กับเติบโตของโลกโซเชียลมีเดีย ประกอบกับการใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ทำให้ WISESIGHT เป็นแพลตฟอร์มที่มีข้อมูลมากที่สุด และสามารถวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคได้ตรงใจลูกค้ามากที่สุด และจากการใช้เวลาอยู่กับข้อมูลข่าวสารมาตลอดระยะเวลา 7-8 ปี คุณกล้าให้ความเห็นว่า การใช้ข้อมูลข่าวสารจะเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นประโยชน์ในทุกธุรกิจ เพราะจะทำให้ทุกการตัดสินใจ

ไม่ว่าจะเป็นการลงทุน การตลาด การสื่อสารแม่นยำ และตรงใจผู้บริโภคมากที่สุด ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดยอดขายและการเติบโตทางธุรกิจ ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องของความรวดเร็วในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลก็เป็นสิ่งที่ WISESIGHT ให้ความสำคัญ โดยเฉพาะเมื่อกิจกรรมทางธุรกิจที่ดำเนินการไปแล้ว การได้รับรู้ความคิดเห็นหรือการพูดถึงของผู้บริโภคในทันทีจะเป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผน ปรับปรุงและพัฒนา กิจกรรมอื่น ๆ ต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่ใช้เพียงแฉดวงธุรกิจเท่านั้นที่จำเป็นต้องใช้ข้อมูล ในส่วนของภาครัฐ การใช้ข้อมูลจากโซเชียลมีเดียจะมีประโยชน์ในด้านการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนด้วยเช่นกัน

เมื่อต้องอ่านและวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนมากที่กำลังคนอาจทำงานได้ไม่เพียงพอ จึงได้มีการนำปัญญาประดิษฐ์ หรือที่เรียกกันว่า เอไอ (Artificial Intelligence : AI) เข้ามาช่วยทำหน้าที่ในการอ่านข้อมูล และเมื่อข้อมูลมีจำนวนมาก และเอไอได้รับการเรียนรู้ซ้ำ ๆ เป็นระยะเวลาสั้น ๆ จึงนำไปสู่การคำนวณและคิดวิเคราะห์ข้อมูลได้ด้วยตัวเอง จึงมีความกลัวกันว่าในอนาคตปัญญาประดิษฐ์ จะเข้ามาทำงานแทนคน และที่สำคัญจะมีความเฉลียวฉลาดกว่าคน ในส่วนนี้คุณกล้าให้ความเห็นว่า

เอไอจะมีบทบาทในการเป็น “ผู้ช่วย” ในมุมมองของ WISESIGHT คือการแบ่งแยกข้อมูลในขั้นต้น เช่น ข้อความที่แชร์บนโลกโซเชียล ที่แสดงความรู้สึกของคนในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งผู้ที่ทำให้อีไอทำงานได้ก็คือ คนที่เขียนโปรแกรมให้อีไอทำงานตามต้องการ และไม่ใช้ทุกงานที่เอไอสามารถทำงานได้ โดยเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และการตัดสินใจ

ในฐานะที่เป็น “ผู้บุกเบิก” นวัตกรรมด้านข้อมูลข่าวสารในประเทศไทย และข้อมูลก็จะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ๆ ขึ้นไปในอนาคต คุณกล้าได้พูดถึงคนที่อยากจะทำเข้ามาในธุรกิจนี้ว่า จะต้องมีความรู้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคณิตศาสตร์ และการสถิติ, ด้านโปรแกรมมิ่งเพื่อการสั่งการให้คอมพิวเตอร์หรือปัญญาประดิษฐ์ ให้ทำงานตามที่ต้องการ, ด้านการสื่อสาร ที่ต้องทำให้ข้อมูลที่สรุปและวิเคราะห์ออกมาแล้วทุกคนอ่านแล้วเข้าใจได้ และสุดท้ายคือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน หรือที่เรียกว่า Domain Expert ที่มักเกิดขึ้นจากความสนใจส่วนตัว ซึ่งทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการศึกษาในมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ยังสามารถฝึกฝนและหาข้อมูลด้วยตนเองได้ โดยเฉพาะบนโลกออนไลน์ได้เช่นกัน

Data Make Us Wise

Kla Tangsuwan is a Thai programmer who values the data in the world of capitalism. He makes use of an online platform to make his own business and create an innovation called Social Listening to analyze data in the world of social media. This innovation has become the platform that facilitates the investigation of customers' behavior, it is called "WISESIGHT." In addition to that, the processing speed is also the key. Real-time comments from customers are very important as they are the data that business owners can analyze and use in decision making. For Kla, it is always a waste of man power

when tons of data need to be analyzed, so Artificial Intelligence (AI) was introduced to fill that gap. AI functions as an "assistant" to cope with labour work but it will not be able to replace human as it cannot help us with something regarding emotion, feelings and decision making. Kla also mentions that anyone who wants to work in this business field must possess the following characteristics: mathematics and statistics, programming, communication, and specialization, in other words "Domain Expert." They can simply be practised in the online world too.

MOQDC

TECH ENTREPRENEUR

60

Visit Malaisirirat
วิสิษฐี มาลัยศิริรัตน์

การทำให้นวัตกรรมสร้างคุณค่าต่อคนและสิ่งแวดล้อม
เป็นการพัฒนาทั้งนวัตกรรม วัฒนธรรม และจริยธรรม
สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ทีมงานมีกำลังใจในการทำงาน
ที่ส่งผลอันยิ่งใหญ่ต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน

เมื่อนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน กลายเป็นคำตอบของชีวิต

MQDC ผู้ประสานนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืนเพื่อเคลื่อนวงการอสังหาริมทรัพย์
ตอบโจทย์คุณค่าของทุกชีวิตและธรรมชาติ

“เราเชื่อว่าความเป็นอยู่ที่ดีของทุกชีวิตนั้นเชื่อมโยงกัน มนุษย์จะมีความสุขในชีวิตที่แท้จริงก็ต่อเมื่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสุขด้วยเช่นกัน” “วิสิษฐ์ มาลัยศิริรัตน์” ประธานเจ้าหน้าที่บริหารบริษัทแมกโนเลีย ควอลิตี้ ดีเวล็อปเม้นต์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (MQDC) เล่าถึงแนวคิดสำคัญที่ศูนย์ - ทิพพากรณ์ อริยวารมย์ วางไว้เพื่อเริ่มต้นธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ โดยมุ่งสร้าง “For All Well-Being” หรือการเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งสามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้

“เรามุ่งมั่นทำงานในแนวทางแบบองค์รวมเพื่อสร้างความสมดุลให้กับทุกชีวิตในโลกใบนี้ ซึ่งหลักการนี้ยังครอบคลุมไปถึงชุมชนรอบ ๆ โครงการของเราด้วย ทุกโครงการของเราเริ่มต้นจากการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของคน ชุมชน และสังคม การพัฒนาแต่ละโครงการจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะด้าน ตัวอย่างเช่น โครงการ The Forestias โครงการ Flagship ของเราตั้งอยู่ที่ยางนา การพัฒนาโครงการนี้สะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสังคมผู้สูงอายุผ่านการออกแบบโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเพื่อดึงผู้สูงอายุกลับเข้ามามีบทบาทในชุมชน

โครงการของเรามีการใช้แนวคิด Sustainnovation หรือนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืนในทุกมิติของโครงการ เราจึงสร้างผืนป่าและระบบนิเวศที่

อุดมสมบูรณ์ เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตของคนในเมืองให้มีความสุขอย่างแท้จริง รวมไปถึงการพัฒนาโครงข่ายอัจฉริยะเพื่อลดการใช้พลังงาน การสร้างโรงงานสาธารณูปโภคส่วนกลาง และการออกแบบภูมิทัศน์อย่างใส่ใจในทุกรายละเอียดเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการลดผลกระทบความร้อนในเมือง โดยมีศูนย์วิจัยและนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน (RISC) และฟิวเจอร์เทลส์แล็บ (FutureTales Lab) ทำหน้าที่ประสานความร่วมมือกับสถาบันหรือองค์กรระดับโลก เช่น MIT และ Harvard T.H. Chan School of Public Health

เราจะมีทีมงานลงไปสำรวจพื้นที่เพื่อดูว่ามีต้นไม้ พันธุ์พืช สัตว์ หรือสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ชนิดใดบ้างอาศัยอยู่ แล้วเราจะทำการศึกษาเพื่อขนย้ายพวกเขาเหล่านี้ไปอยู่ในที่ที่เหมาะสมและปลอดภัย และเมื่อโครงการแล้วเสร็จเราจะสร้างระบบนิเวศที่สมบูรณ์เพื่อนำความหลากหลายทางชีวภาพกลับคืนมา” วิสิษฐ์อธิบายขยายความโดยยกตัวอย่าง The Forestias โครงการอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นต้นแบบการพัฒนาเมืองแห่งใหม่ของโลก ซึ่งพัฒนาขึ้นด้วยความมุ่งหวังว่าจะเป็นโครงการหนึ่งที่ช่วยจุดประกายให้สังคมเห็นถึงการพัฒนาที่อยู่อาศัยที่สามารถอยู่ร่วมกับระบบนิเวศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพได้อย่างมีคุณภาพและจะทำให้เรามีความสุขได้อย่างยั่งยืน

“MQDC มองว่า ‘นวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน’ คือการค้นหานวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ได้อย่างยั่งยืน ครอบคลุมทุกแง่มุมของการออกแบบและการก่อสร้างเพื่อลดการใช้พลังงานและลดทรัพยากรลง เช่น โครงการ True Digital Park เป็น ‘เมืองอัจฉริยะ’ แวดล้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการทำงานและการใช้ชีวิต สามารถประหยัดการใช้พลังงานได้ 30% และลดการใช้น้ำ 40% จากการใช้เทคโนโลยี Building Information Modeling หรือ BIM” วิสิษฐ์เล่าถึงอีกหนึ่งโครงการที่ประสบความสำเร็จจนได้รับรางวัลระดับโลก First Place in Mixed-Use Development ในประเทศไทย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากงาน Asia Pacific Property Awards ปี 2016 - 2017

วิสิษฐ์กล่าวถึงท้ายถึงการใช้นวัตกรรมเพื่อสร้างความสุขและคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืนไว้ว่า “การมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืนถือเป็นเป้าหมายที่นำดีเอ็นเอสำหรับทุกคนและทุกองค์กร ความสำเร็จในธุรกิจขึ้นอยู่กับการค้นหาโอกาสใหม่ ๆ ดังนั้นองค์กรจึงไม่สามารถเพิกเฉยต่อความต้องการและการพัฒนานวัตกรรมใหม่ ๆ ได้ ความท้าทายคือการทำให้นวัตกรรมนั้นสร้างคุณค่าต่อคนและสิ่งแวดล้อม จึงจะเป็นการพัฒนาทั้งนวัตกรรม วัฒนธรรม และสิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ทีมงานมีกำลังใจในการทำงานที่ส่งผลอันยิ่งใหญ่ต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน”

A Real Happiness from the Sustainable Real Estate

“We believe that the well-being of all life is connected, and the human being will be truly happy when nature and environment are also happy.” Our company strives to work in a holistic way which leads to a good balance of all lives in this world. We start all projects from identifying problems and the community’s need, so the development of each project aims to address specific problems. For example, The Forestias project in Bangna was initiated to build an elderly society through specialized design so that the elderly can also play a role in the community. Also, we employ a concept of Sustainnovation in our all projects to generate the well-life condition and give people true happiness. This includes

developing smart networks to reduce energy consumption, building a central utility plant, and designing the landscape with attention to every detail. Moreover, Magnolia Quality Development Corporation (MQDC) views ‘innovation for sustainability’ as the search for new innovations to develop the quality of life and to reduce energy consumption. For example, True Digital Park project is a city with a full stack of facilities, and it can save 30% of energy consumption and reduce 40% of water consumption. Visit concludes that success in business depends on finding new opportunities, so the organization cannot ignore the demands and the development of new innovations.

JITTA WEALTH

TECH ENTREPRENEUR

61

Jitta
Wealth

Pornthip Kongchun
พรทิพย์ กองชุน

เราใช้เทคโนโลยีมาช่วยให้ทุกคนได้เข้าถึง
และมีโอกาสเท่าเทียมกัน แม้มีเงินเพียง 30 บาทก็ลงทุนได้

ผู้สร้างนวัตกรรมทางการเงิน ลดความเหลื่อมล้ำด้านการลงทุน

เทคโนโลยีสามารถสร้างแนวทางใหม่ ๆ ที่มาช่วยวิเคราะห์เรื่องการการลงทุนในราคาที่เหมาะสมได้

เมื่อพูดถึงชื่อของ “พรทิพย์ กองชุน” เชื่อว่าในวงการเทคโนโลยีจะรู้จักเธอในนามของผู้บริหารระดับสูงของ “Google ประเทศไทย” ที่นำพาธุรกิจของกูเกิลในประเทศไทย สู่อำนาจอย่างงดงามมาตลอดระยะเวลา 10 ปี ที่ทำงานในองค์กรยักษ์ใหญ่ระดับโลกแห่งนี้

“เนื่องจากเราอยู่กูเกิลมา 10 ปี มีประสบการณ์มากมายจากตำแหน่งต่าง ๆ เพราะกูเกิลเน้นการ Rotate คือเปลี่ยนงานไปในหลายแขนงเพื่อให้พนักงานได้เรียนรู้ให้มากที่สุด และที่กูเกิลก็มีวิธีการทำงานที่สอนให้คนมีแนวคิดเพื่อการเป็นผู้ประกอบการ คือเราเป็นเจ้าของงานนั้น ๆ ทุกงานเริ่มต้นจาก 0 ทำอย่างไรเราจึงจะทำให้งานนั้นสำเร็จและยั่งยืนต่อไปได้ ซึ่งเป็นการบ่มเพาะและทำให้มั่นใจว่าเราน่าจะทำ Startup ของตัวเองได้”

แต่การจะก้าวออกจาก Comfort Zone จากบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลกที่เพียบพร้อมด้วยผลตอบแทนและสวัสดิการที่ดีเยี่ยมมันไม่ใช่เรื่องง่ายสุดท้ายคุณอ้อเลือกที่จะเดินหน้าสร้างนวัตกรรมของตัวเองกับ Jitta แพลตฟอร์มการลงทุน ที่เกิดจากการเล็งเห็นถึงเหลื่อมล้ำทางการเงินในภาคประชาชน คนจะลงทุนได้ต้องมีเงินหลักล้าน แต่สำหรับที่ Jitta จะเปิดโอกาสการลงทุนและออกแบบ

ให้เข้าถึงคนทุกกลุ่ม คนที่มีเงินจำนวนไม่มากก็สามารถลงทุนได้ “การที่เราติดอยู่กับบางสิ่งและไม่เริ่มทำตามความฝันสักที เราก็อาจจะไม่มีโอกาสได้ทำอีกแล้ว ตอนนั้น Jitta ก็ได้เริ่มพัฒนาไปแล้วเกือบสองปี จึงถามตัวเอง ‘Now or Never’ คือถ้าไม่ทำวันนี้ อาจจะไม่มีความฝันได้ทำอีกเลย ก็เลยตัดสินใจทำงานชิ้นสุดท้ายคือการสร้าง YouTube Thailand แล้วก็ออกจาก Comfort Zone ลาออกเพื่อมาร่วมทำ Jitta”

แนวคิดหลักของ Jitta มาจากการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการลงทุน เพราะในความเป็นจริงแล้ว นักลงทุนต้องให้เก่งขนาดไหน แต่การไปนั่งวิเคราะห์หุ้นด้วยตัวเอง ในหนึ่งวันก็อาจจะวิเคราะห์หุ้นได้เพียงแค่ 1-2 ตัวเท่านั้น แต่การนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยทำให้เราสามารถวิเคราะห์หุ้นได้เป็นร้อยเป็นพันหรือเป็นหมื่น ๆ ตัวในเสี้ยววินาที ด้วยข้อมูลที่มีอยู่อย่างมหาศาล เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่มาว่า “เทคโนโลยีทำได้ดีกว่าคน”

ด้วยข้อมูลการลงทุนที่มีอยู่อย่างมหาศาล Jitta จึงได้นำสิ่งที่คอมพิวเตอร์ทำได้ดีกว่าคนนั่นก็คือ การคำนวณข้อมูลเยอะ ๆ ทำซ้ำ ๆ ทำบ่อย ๆ หาแนวทางใหม่ ๆ หาความสัมพันธ์ของตัวเลขต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะถูกควบคุมและตรวจสอบว่า สิ่งทีคอมพิวเตอร์เรียนรู้นั้นถูกต้องตามหลักการลงทุน

วิเคราะห์หุ้นว่าตัวไหนเป็นหุ้นที่ดี นำลงทุนในราคาที่เหมาะสมหรือไม่ เพื่อให้อันดับหุ้นที่จัดโดย Jitta แม่นยำและเป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนสูงสุด

เมื่อพูดถึงหุ้นและการลงทุน คนทั่วไปมักคิดว่าต้องมีเงินระดับหลักแสนหลักล้านจึงจะสามารถลงทุนได้ แต่สำหรับที่ Jitta มีเงินเพียงหลักพันก็สามารถลงทุนได้ และยังสามารถเป็นเครื่องมือในการออมและลงทุนอย่างมีวินัยด้วยเทคโนโลยีได้อีกด้วย “เราใช้เทคโนโลยีมาช่วยให้ทุกคนได้เข้าถึงและมีโอกาสเท่าเทียมกัน แม้มีเงินเพียง 30 บาท ก็สามารถลงทุนสร้างความมั่งคั่ง และมีโอกาสที่จะลงทุนได้ทั่วโลก”

เมื่อถามถึงแรงบันดาลใจในการก้าวออกจากองค์กรใหญ่ระดับโลกอย่างกูเกิล มาเป็นผู้สร้างธุรกิจใหม่ด้วยตนเอง คุณพรทิพย์บอกกับเราว่า ก่อนที่จะเริ่มต้นให้ถามตัวเองก่อนว่า “ทำไมเราจึงทำสิ่งนี้” เพื่อเข้าใจเหตุผลว่าเรากำลังสร้างสิ่งที่มีคุณค่าอย่างไร อะไรเป็นแรงขับเคลื่อนในทุก ๆ วัน ที่จะให้คุณไฟกัศหรือมุ่งมั่นในสิ่งที่คุณทำอยู่ได้ ที่สำคัญ “อย่ากลัวความล้มเหลว” แต่ขอให้เตรียมพร้อมและเรียนรู้จากความล้มเหลวนั้นให้มากที่สุด เพราะเธอเชื่อว่า “ความล้มเหลวนั้นคือกระบวนการหนึ่งในการสร้างนวัตกรรม”

Demolishing Inequality with Financial Innovation

The name ‘Pornthip Kongchun’ was connected with Google Thailand. Having worked with the world-famous technology organization for 10 years, Pornthip led the business to great success but decided to step away from her comfort zone in which she earned a huge sum of money along with other benefits and welfares. After the resignation, she set out to work on ‘Jitta’, an investment platform. It was inspired by the awareness of financial inequality in the society. That is, those who want to invest must have millions. Jitta, however, offers investment opportunities to all groups, even those who do not

have a lot of money to invest. The concept of Jitta comes from using technology to help people invest. Generally, even if investors are good at investing, they can sit and analyze merely 1 to 2 stocks a day by themselves. With assistance from technology, nevertheless, within a second, we can study thousands and thousands of stocks with the abundance of information available. “Technology can do better than people. We use technology to help everyone have equal access and opportunities. Even with only 30 baht, you can build your wealth and have the opportunity to invest all over the world.”

V Foods

TECH ENTREPRENEUR

62

Apirak Kosayodhin
อภิรักษ์ โกษะโยธิน

เราส่งเสริมการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี
ในการสร้างมูลค่าเพิ่มในผลิตภัณฑ์
เพื่อผู้บริโภคยุคใหม่ที่ใส่ใจสุขภาพ

จาก “พ่อเมือง” สู่งานนวัตกรรมอาหารเพื่อสุขภาพ

การเกษตรถือเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ต้องพัฒนาเรื่องโครงสร้างทางธุรกิจ และการนำเทคโนโลยีมาใช้ทั้งในแง่การเพิ่มช่องทางการขาย ลดต้นทุนการผลิต และพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์

จากผู้บริหารระดับสูงในองค์กรชั้นนำ จนได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มาถึงวันนี้ บทบาทล่าสุดของ “อภิรักษ์ โกษะโยธิน” คือผู้ก่อตั้งและประธานกรรมการบริหาร บริษัทวีฟู้ดส์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ผลิตและจัดจำหน่ายข้าวโพดหวานพร้อมทาน (Golden Sweet Corn) คุณภาพดี ภายใต้แบรนด์ “วีคอร์น” (V Corn) และน้ำนมข้าวโพดแบรนด์ “วีฟาร์ม” (V Farm) ที่ใช้เวลาเพียง 2 ปี มียอดขายรวมสูงถึงกว่า 140 ล้านบาท ความสำเร็จนี้ ได้มาด้วย “นวัตกรรม”

ย้อนกลับไปช่วงปี 2557 คุณอภิรักษ์มีความตั้งใจที่จะมาเป็นผู้ประกอบการและทำธุรกิจของตนเอง จากประสบการณ์ทำงานที่ผ่านมาในธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่ม ประกอบกับเรียนจบมาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางอาหารพอดี ช่วงนั้นเทรนด์ของ Urban Healthy Lifestyle กำลังอยู่ในความสนใจ คนเมืองมีความใส่ใจสุขภาพและออกกำลังกายกันมากขึ้น ด้วยใจที่อยากให้คนไทยมีสุขภาพดี จึงเริ่มมองหาผลผลิตทางการเกษตรที่เป็นที่นิยม สูดถ่ายมาลงเอ่ยที่ “ข้าวโพด” ที่คุณอภิรักษ์มองว่าเป็นอาหารที่คนไทยคุ้นเคย มีคุณค่าทางอาหารและวิตามินสูง มีสารต้านมะเร็ง และสารต้านอนุมูลอิสระ

ก้าวแรกของวีฟู้ดส์ (ประเทศไทย) เนื่องจากเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็กแบบ SME การจะประสบความสำเร็จได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพนั้น คุณอภิรักษ์กล่าวว่า ต้องเน้นเรื่องนวัตกรรมและการทำงานร่วมกับพันธมิตรทางธุรกิจ โดยการตั้ง

V Foods Lab ที่เป็นหน่วยงานทางด้านวิจัยและพัฒนา (Research and Innovation Lab) นำผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านมาสร้างนวัตกรรมร่วมกันในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากข้าวโพดหวาน เริ่มจากการทำงานร่วมกับนักวิจัยและสถาบันการศึกษาต่างๆ จนได้ข้าวโพดสายพันธุ์พิเศษที่มีความหวานธรรมชาติ เนื้อกรอบมีกากนุ่มทำให้รับประทานง่าย รสชาติอร่อย มีคุณค่าทางโภชนาการสูง รวมถึงการส่งเสริมการปลูกข้าวโพดกับเกษตรกรแบบพันธสัญญาในจังหวัดกาญจนบุรี และบริเวณภาคเหนือตอนล่าง ต้องทำงานใกล้ชิดกับโรงงานผลิต โดยผลิตข้าวโพดหวานพร้อมทานด้วยระบบพาสเจอร์ไรซ์ ทำให้ผลิตภัณฑ์มีความสดใหม่ อร่อย มีอายุสินค้า 8-12 วัน เพราะบริษัทผลิตสินค้าวันต่อวัน ทำให้ต้องรับข้าวโพดสดทุกวัน ต้องวางแผนเพาะปลูกให้ดีเพื่อไม่ให้วัตถุดิบขาด โดยมีการลงพื้นที่ให้ความรู้ด้านการปลูก เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ และได้จำนวนผลผลิตต่อไร่สูงสุด เป็นการช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกรให้ดีขึ้น

อีกหนึ่งนวัตกรรมที่คุณอภิรักษ์เล็งเห็นว่าเป็นประโยชน์กับธุรกิจอย่างยิ่งคือ “ข้อมูลพฤติกรรมของผู้บริโภค” สืบเนื่องจากตอนบริษัทฯ ย่างเข้าสู่ปีที่ 3 ที่ประเทศไทยเกิดภัยแล้งทำให้ผลผลิตข้าวโพดลดลง เมื่อผลผลิตขาดตลาด ส่งผลให้ยอดขายตก คุณอภิรักษ์ได้ลงทุนทำวิจัยศึกษาความต้องการของผู้บริโภค เป็นที่มาของข้าวโพดตัด 3 ท่อน แทนที่จะวางจำหน่ายทั้งฝัก คือใน 1 ฝัก ตัดแบ่งเป็น 3 ท่อน ทำให้รับประทานได้สะดวกขึ้น และนำเมล็ดข้าวโพดมาคั้น

สดเป็นน้ำนมข้าวโพดวีฟาร์ม ซึ่งเมื่อวางจำหน่ายก็เป็นสินค้าขายดีจนมาถึงทุกวันนี้ จากความสำเร็จในครั้งนั้น วีฟู้ดส์จึงได้นำเทคโนโลยีทางการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคในโลกออนไลน์ Social Listening เข้ามาเป็นเครื่องมือทางการตลาด เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และสร้างกิจกรรมทางการตลาดให้ตรงใจผู้บริโภคในยุคดิจิทัลมากที่สุด และไม่เพียงการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตลาดเท่านั้น ท่ามกลางกระแสโลกที่กำลังมาแรง คุณอภิรักษ์ยังใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่เป็นการใช้พลาสติกให้น้อยที่สุด ซึ่งได้รับการตอบรับจากผู้บริโภคเป็นอย่างดี ส่งผลให้มียอดขายเพิ่มขึ้นอีกถึง 50%

สำหรับก้าวต่อไปของวีฟู้ดส์ คุณอภิรักษ์กล่าวว่า ได้มีการรีแบรนด์ตั้งผลิตภัณฑ์ของบริษัทเป็นแบรนด์วีฟาร์ม (V Farm) เพื่อต่อยอดความสดใหม่เป็นธรรมชาติของสินค้า และมีการเพิ่มช่องทางการจำหน่ายในช่องทางดิจิทัลเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของคนไทยยุค New normal โดยได้เปิด Line OA ในชื่อ @VFarm เพื่อความสะดวกโดยจัดส่งถึงบ้าน นอกจากนี้ยังร่วมเป็นพันธมิตรทางธุรกิจกับ Food Tech Startup เพื่อขยายกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารทางเลือกจากพืชและโปรตีนจากพืช (Plant-based Protein) แบรนด์ “More Meat” ซึ่งเป็นกระแสด้านอาหารทางเลือกสุขภาพสำหรับคนไทยยุคใหม่ โดยมีเป้าหมายในระยะ 5-10 ปีนี้คือ เป็นผู้นำด้านอาหารและสุขภาพในภูมิภาคอาเซียน

Agriculture, Business, and Technology: Innovation for Healthy Food

Apirak Kosayodhin has played different roles in his life journey, from being a member of executive management team to being appointed the respected Governor of Bangkok. At the moment, he is the founder and managing director of V Foods (Thailand) Co., Ltd. that offers high quality golden sweet corn (V Corn) and corn milk (V Farm). Within 2 years, he made over 140 million Baht. This great success is derived from ‘innovation.’ Back in 2014, Apirak changed his interest from politics to the food business, following the trend of the urban healthy lifestyle. To make Thai people healthy, he chose “corn” as his main product because it is rich in nutrients, vitamins, and anti-oxidants. The steps to success for V Foods were not easy. To reach rapid and efficient accomplishment, Apirak prioritized ‘innovation’ and with his business partners, they established a research and innovation laboratory, V Food Labs, to develop corn products. He also

cooperated with local farmers in Kanchanaburi and some northern provinces and worked closely with factories to ensure the freshness and quality of the products. He visited the areas to educate farmers so that they could make the most profit from their farms and improve their living conditions. In addition to farming innovation, Apirak emphasizes the significance of customer behavior. According to his research, for example, customers preferred corns cut into 3 smaller pieces because they could be eaten more easily. From this idea, V Foods adopted ‘social listening’ as its marketing tools to develop the products and initiate activities that could respond to the customers in the digital age. Aware of the ongoing environmental problems, Apirak is relying less and less on plastic use. Currently, Apirak is working with a Tech Startup and aiming to be the leader in the food and health industry in the ASEAN region in the next 5-10 years.

CREATIVE ENTREPRENEUR

ผู้ประกอบการสร้างสรรค์

BRAND & MARKETING
LIFESTYLE

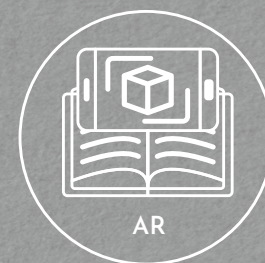

AR

Scan
this
page

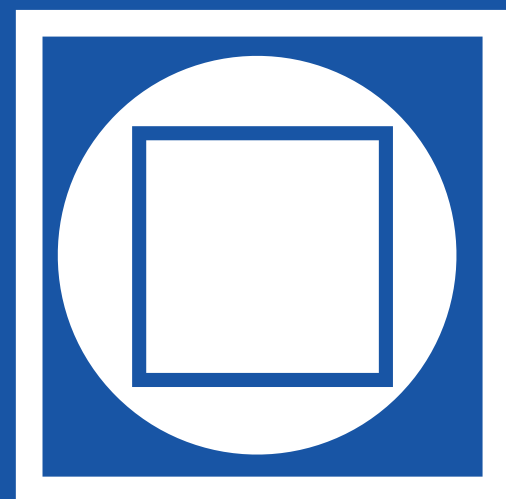
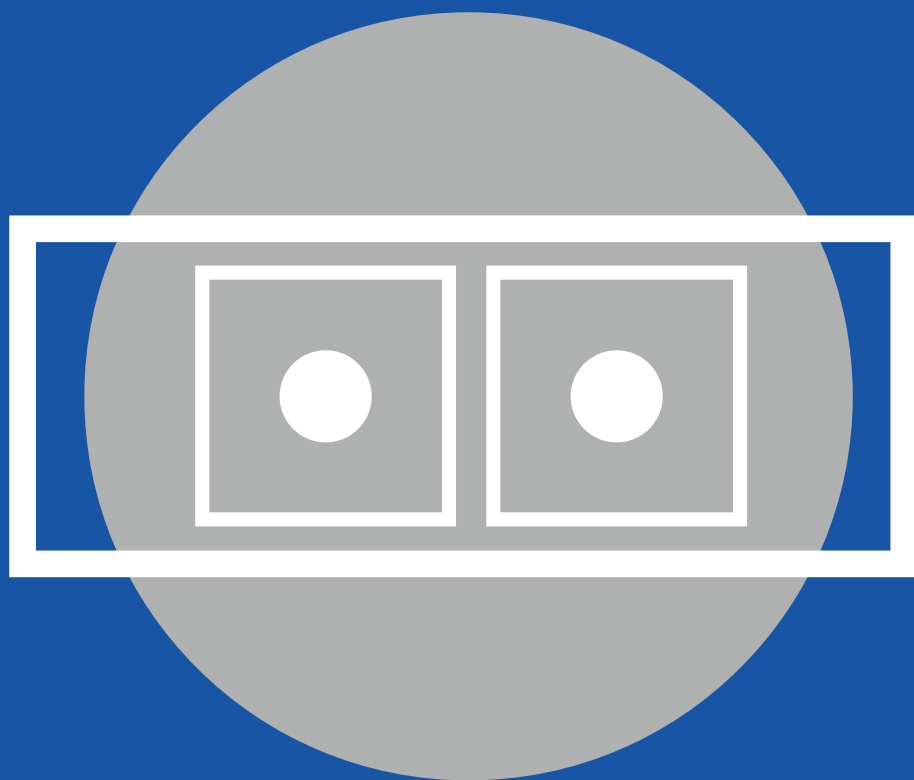
BRAND & MARKETING

- 63 Kanatip Soonthornrak
- 64 Pimpicha Utsahajit
- 65 Suwanna Eiampikul
- 66 Hiran Tanmit
- 67 Sombatsara Teerasaroch
- 68 Manit Udomkunnatum
- 69 Somsak Chalachol
- 70 Thitipat Suppatranon
- 71 Surachai Kitkamjai
- 72 Pitcha Thanalongkorn
- 73 Chataya Supanpong
- 74 Taneth Jiraswakedelok
- 75 Anurak Sunrutai
- 76 Preeda Tangtrongchitr

Scan
right
page

BRAND & MARKETING

ANGKRIZ

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

ANGKRIZ

63

Kanatip Soonthornrak
คณาริป สุนทรรัคิ

เราไม่รู้ว่านักเรียนจะชอบโรงเรียนหรือไม่
แต่หากถามวันนี้ Angkriz
คือโรงเรียนที่ลูกกอล์ฟเคยอยากเรียนตอนเด็ก ๆ

สถาบันสอนภาษา ที่จัดจ้านที่สุดในเมืองไทย

จากครูสอนพิเศษตามร้านกาแฟ สู่เจ้าของสถาบันสอนภาษาที่ไม่ได้มีดีแค่วิชาการ
แต่คือที่ที่ช่วยปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เพื่อการก้าวสู่โลกกว้าง

วันนี้หากเอ่ยชื่อ “ลูกกอล์ฟ - คณาธิป สุนทรักษ์” หลายคนคงรู้จักในฐานะพิธีกรมากความสามารถ ดีเจรายการวิทยุ นักแสดง ยูทูบเบอร์ ตี๊กต็อกเกอร์ และหนึ่งในนั้นคือบทบาทการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ เจ้าของสถาบันสุดฮิปอย่าง “Angkriz”

นอกเหนือจากบทบาทครูในห้องเรียนแล้ว ลูกกอล์ฟยังเคยเป็นพิธีกรรายการ “Loukgolf’s English Room” (ปัจจุบันรายการนี้เลิกผลิตแล้ว) ที่สร้างปรากฏการณ์รายการทอล์กโชว์ภาษาอังกฤษที่มียอดคนดูนับล้านวิว รวมไปถึงการใช้สื่อโซเชียลมีเดียต่าง ๆ เพื่อเปลี่ยนมุมมองของคนไทยที่มีต่อภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ครูลูกกอล์ฟเริ่มต้นบทบาทการเป็นติวเตอร์จากการรับสอนพิเศษตามร้านกาแฟ โดยเลือกวิชาที่ตัวเองถนัดที่สุดอย่างภาษาอังกฤษ และด้วยเพราะเป็นนิสิตพิเศษ ทำให้กระบวนการสอนของเขาแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ทำให้เด็ก ๆ ที่มาติวต่างสนุกไปกับแนวทางการวิธีที่ถูกหยิบนำมาประยุกต์มาใช้

จากแค่รับสอนเล่น ๆ เพื่อหารายได้ระหว่างเรียน ตอนนั้นครูลูกกอล์ฟยอมรับว่าเขาตกหลุมรักงานนี้เข้าให้แล้ว นับแต่นั้นเขาตัดสินใจปักหมุดหมายในอนาคตว่า ต้องมีสถาบันสอนภาษาเป็นหลักแหล่งให้ได้ ครูลูกกอล์ฟเล่าว่า “เรามีไอเดีย Angkriz ตอน

เรียนนิเทศศาสตร์ปี 3 หลังพบว่าสิ่งที่เราสอนมันเวิร์กในตอนนั้นภาพฝันในหัวฟุ้ง ๆ ว่าถ้าอยากสอนต่อเราไม่ยากสอนแค่อันร้านกาแฟ”

Angkriz จึงก่อตั้งขึ้นด้วยแนวคิด “Don’t judge a book by its cover - อย่าตัดสินหนังสือที่ปก” ครูลูกกอล์ฟเล่าถึงแนวคิดนี้ว่า เกิดขึ้นจากประสบการณ์ในชีวิตที่โตมากับการถูกตัดสิน ถึงวันหนึ่งที่จะสร้างอะไรบางอย่างขึ้นมา จึงอยากเริ่มต้นจากการอย่าเพิ่งตัดสินอะไรจากภายนอก อย่าตัดสินหนังสือกันที่ปก สถาบันสอนภาษาแห่งนี้จึงถูกออกแบบมาให้ต่างไปจากภาพจำเดิม ๆ ผ่านการประยุกต์วิชาประวัติศาสตร์กับภาษาเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเรียนทุกเล่มที่เหมือนทะเลมาจากหนังสือแพชั่นสุดซิค กระทั่งระบบการเรียนสอดใส่สไตล์สุดจัดจ้านทุกคาบ

“สิ่งที่ถูกดีไซน์ออกมาคือความตั้งใจที่จะทำให้ต่างจากโรงเรียนเดิม ๆ ให้คนสงสัยว่ามันคืออะไร เพื่อให้เขาตัดสินใจเอาเองว่าจะตัดสินเลย หรือจะเลือกเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้” ขณะเดียวกันแก่นหลัก 3 ข้อที่ส่งผลให้ที่นี่ต่างจากที่อื่น แก่นที่ว่าคือ Knowledge, Passion และ Attitude โดยสิ่งที่ครูลูกกอล์ฟให้ความสำคัญมากที่สุดเรียงลำดับจากฐานรากคือ Attitude หรือทัศนคติ เพราะเขาเชื่อว่า ถ้าสามารถทำให้เด็กทุกคนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษได้ แล้วถึงจะทำให้เขามี Passion อันนำไปสู่การค้นคว้าความรู้ (Knowledge) ที่ไม่มีวันจบสิ้น

ครูลูกกอล์ฟมองว่าทัศนคติสำคัญมาก ส่งผลต่อสไตล์การสอนที่ต้องทำให้เด็กรักภาษาอังกฤษ โรงเรียนจึงต้องสร้างบรรยากาศอบอุ่น อยู่สบาย เอื้อต่อการตกหลุมรักภาษาอังกฤษ ไม่อยากให้เด็กรู้สึกว่าเป็นที่ที่หนึ่งที่สบายใจ

“เราไม่รู้ว่านักเรียนจะชอบโรงเรียนหรือไม่ แต่หากถามวันนี้ Angkriz คือโรงเรียนที่ลูกกอล์ฟเคยอยากเรียนตอนเด็ก ๆ ” เขากล่าวตลอดเวลากว่า 15 ปี นับตั้งแต่เริ่มสอนที่ร้านกาแฟ สู่สถาบันสอนภาษาที่ทุกวันนี้เขายอมรับว่าเป็นไปตามที่คาดหวังทุกประการ และเมื่อปี 2562 ที่ผ่านมา ครูลูกกอล์ฟได้รับรางวัล EF Excellence Award in Language Teaching 2019 ซึ่งเป็นรางวัลที่มอบให้กับคุณครูผู้สอนภาษาอังกฤษยอดเยี่ยมระดับโลก โดยคุณครูลูกกอล์ฟเป็น 1 ใน 13 คนที่ชนะและได้รับรางวัลดังกล่าว จากการคัดเลือกคุณครูสอนภาษาอังกฤษทั่วโลกกว่า 900 คนด้วยกัน เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่ครูลูกกอล์ฟยึดถือไว้เสมอคือ การลงมือทำโดยไม่สนว่าจะล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ “ถ้าจะล้มเหลวก็ให้มันเกิดจากการได้ลองทำ ผลลัพธ์อาจเซอร์ไพรส์เราก็ได้ อาจประสบความสำเร็จ หรือถ้าล้มเหลวก็ยังถือว่าสำเร็จที่อย่างน้อยได้ทำ แล้วค่อยกลับมาประเมินว่าตัวอย่งขาดอะไร ทุกความไปต่อไม่ได้ มันสอนอะไรเราเหมือนกัน”

The Most Fabulous English Academy

Famously known as a host, a DJ, an actor, a YouTuber and a TikToker, the most phenomenal role of Kanatip Soonthornrak or ‘Loukgolf’ came from his (discontinued) English talk show, Loukgolf’s English Room, which has gained millions of views. Starting off with his love for tutoring English at one café to another during his college days, ‘Teacher Loukgolf’ was determined to settle down with his own English tutoring school, hence the establishment of Angkriz. Based on the school’s motive “Don’t judge a book by its cover.”, Loukgolf interprets it as a sign of overcoming his life experience full of constantly being misjudged. Mobilising ideas from his educational background in Communication Arts, Loukgolf gives English tutoring the uniquely colourful and sassy vibes. “All the design elements [that have been invested into Angkriz] are aimed at setting itself apart from the

traditional ways of teaching at schools. It gets learners to question their choice to either settle down with their rapid judgement or start reading this book.”, quoted Loukgolf. He further elaborated the three pillars of Angkriz, which are, by the order of what he deems fundamental, attitude, passion, and knowledge. Loukgolf views learners’ attitude towards the subject as the key to their success, as he added, “If you ask me now, Angkriz is what the young Loukgolf always wanted from a school.” Recently granted the globally renowned EF Excellence Award in Language Teaching 2019, Loukgolf serves an inspiration on never giving up. “Failure is a proof that, at least, you have done something. The outcome may surprise you, but it gets you to come back and evaluate yourself. Every failure has its own lessons, somehow.”

BANLUE GROUP

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

64

Pimpicha Utsahajit
พิมพ์พิชชา อุตสาหจิต

เรียนรู้ข้อผิดพลาด ข้อสำเร็จของเรามาต่อยอด
พยายามปรับตัวและทบทวนกับตัวเองตลอดเวลาว่า
สิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้มันดีที่สุดในเร็วที่สุด
แล้วก็คุ้มค่าต้นทุนที่สุดหรือยัง

จากแก๊งการ์ตูนสุดฮา สู่อาณาจักรคอนเทนต์

ทายากรุ่นที่ 3 แห่งบันลือกรุ๊ป ผู้ผลิตเนื้อหาที่เต็มไปด้วยสาระและรอยยิ้ม เต็มอิมในทุกรูปแบบสื่อ

“พิมพ์พิชา อุตสาหจิต” ผู้บริหารบันลือกรุ๊ป รุ่น 3 เติบโตมาในบริษัทสื่อสิ่งพิมพ์ที่คุ้นตาคนไทยมา กว่า 60 ปี ไม่ว่าจะเป็นหนังสือชายหัวเราะ ปังปอนด์ หนูหิน จนมาถึงยุคปัจจุบันที่ได้ขยายกิจการออกไป หลากหลายมากขึ้น อย่างสำนักพิมพ์เซลมอน สำนักพิมพ์บันบุ๊คส์ เซลมอนเฮ้าส์ วิริตาแอนิเมชัน สำนักข่าวออนไลน์ The MATTER และอีกหลายบริษัท ในเครือที่เกิดขึ้นจากวิสัยทัศน์ของผู้บริหารรุ่นก่อน ร่วมกับกลยุทธ์การพัฒนาของทายาทรุ่นปัจจุบัน “หลาย ๆ คนจะเข้าใจว่าธุรกิจสื่ออื่น ๆ เช่น Motion Content แอนิเมชัน หรือตัวสื่อออนไลน์ เราเพิ่งมา ขยายทีหลัง แต่จริง ๆ แล้วเป็นการทยอยมาตั้งแต่ รุ่นคุณพ่อคุณแม่แล้วค่ะ”

การดำเนินงานภายใต้บริษัทบันลือกรุ๊ปจึง เปรียบเหมือนการบรรจบกันระหว่างสองรุ่นอายุ ทั้ง ผู้บริหารและพนักงานในบริษัท โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อรักษาลายเส้นของความสนุกสนานที่สามารถ ปรับเปลี่ยนรูปแบบสื่อที่นำเสนอไปตามความนิยม ในแต่ละยุคสมัย “ทีมชายหัวเราะที่นิวเดลเป็นหลักมีความหลากหลาย มีทั้งที่เป็นทีมออริจินัล ซึ่งอาจจะ ไม่ได้คุ้นเคยกับสื่อใหม่แต่จะเข้าใจเอกลักษณ์ จุดเด่น และตัวแปรต่างๆ ของเรา ในขณะที่เด็กรุ่นก็มีการรับ ทีมใหม่ ๆ ที่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีและรู้ว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ชอบอะไร ทำให้เกิดเป็นส่วนผสมใหม่ของทีมให้ สองทีมที่แข็งแกร่งขึ้น ทำงานได้หลากหลายรูปแบบ

มากขึ้นทั้งในด้านของการต่อยอดคอนเทนต์ไปเป็น โพรเจกต์ใหม่ ๆ การทำงานในเชิง Creative Content Marketing และด้าน Partnership กับแบรนด์และองค์กรอื่น ๆ ด้วย”

ปัจจุบันบันลือกรุ๊ปได้สร้างการทำงาน ร่วมกันระหว่างบริษัทในเครือ เพื่อแบ่งปันความคิดเห็นหรือหาแนวทางการผลิตที่เสริมความน่าสนใจ และต่อยอดในทางที่หลากหลายให้แต่ละผลงาน “เราจะไม่ได้คิดแค่ว่าอยากขายของ ไม่ได้คิดแค่ว่าเป็นการ์ตูนหนึ่งเล่ม เราจะคิดว่างานนี้สามารถ ต่อยอดเป็นอะไรได้บ้าง อย่างการ์ตูนชายหัวเราะ สามารถต่อยอดเป็นพอดแคสต์ ไปเป็นอีเวนต์ งานวิ่ง รายการ ซีรีส์สตีกเกอร์ไลน์ แอนิเมชัน หรือเป็นคอนเทนต์ออนไลน์ต่าง ๆ ได้ไหม มีโอกาส Partnership กับแบรนด์อื่น ๆ ในมิติใดบ้าง ทั้ง ในเครือและนอกเครือของเรา” ซึ่งแนวคิดนี้ นำไปสู่การบริการแบบ One Stop Service ที่อำนวยความสะดวก ให้ครบ จบในที่เดียว จึงทำให้ได้รับการตอบรับที่ดีจากลูกค้าที่ใช้บริการ

พิมพ์พิชากล่าวถึงความท้าทายใหญ่ในการ บริหารธุรกิจด้านสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความต้องการของ ตลาดลดลงเรื่อยๆ ว่า “เมื่อเทคโนโลยีเข้ามา รสนิยม ของผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วมาก มัน มีความผันผวนมาก เพราะฉะนั้นเราเข้ามาทำตรงนี้ ก็ต้องปรับตัวอย่างต่อเนื่อง การปรับตัวเหมือนเป็น

คีย์เวิร์ดของการอยู่รอดและการเติบโตของเราเลยคะ”

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ การ์ตูนชายหัวเราะ ที่เดินทางมาถึงการฉลองครบรอบ 1,500 ฉบับ การ์ตูน ที่เป็นจุดเริ่มต้นในการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านหนังสือ ของหลาย ๆ คน ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน และยังเป็น สื่อที่ช่วยประกอบสร้างความคิด แสดงเอกลักษณ์ ความเป็นไทยในอีกรูปแบบ แต่เมื่อเวลาผ่านไป จะมี กลุ่มคนจำนวนหนึ่งเริ่มมองหาหนังสือประเภทอื่น จึงเกิดบริษัทใหม่ในเครือเพื่อตอบสนองความต้องการ ของกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน

“ปัจจุบันสิ่งที่เครือบันลือกรุ๊ปก้าวเข้าไป ทำแล้วคือเรื่องการศึกษา เช่น การปรับแบรนด์ มหาสนุกเป็น Edutainment Brand ครบวงจร เน้นสร้างเสริม Future Skills ให้เด็ก ๆ ช่วงชั้น ประถม โดยเฉพาะภายใต้คอนเซ็ปต์ที่ให้เด็ก ๆ ทุกคนเป็น Happy Learner หรือเรียนรู้ทักษะ แห่งอนาคตได้อย่างสนุกสนาน เช่น การคิดอย่างเป็นระบบ, การเขียนโค้ด, Visual Thinking, การออมและลงทุน, การใช้ความคิดสร้างสรรค์ แบบใหม่ ๆ รวมถึง Soft Skills ต่าง ๆ ที่จำเป็น ในโลกปัจจุบันยิ่งกว่าที่เคย โดยใช้ทักษะ Storytelling ผ่านการ์ตูนและอารมณ์ขันที่เรา เชี่ยวชาญ เป็นสะพานให้เด็ก ๆ สนใจเรียนรู้”

From Comic Drawing to Kingdom of Content Crafting

Pimpicha Utsahajit is the third-generation executive director of Banlue Group, the well-loved publishing business that has existed over 60 years. Kai Hua Ror (or Laughter for Sale), Pang Pond and Noo-Hin are some of the most famous comic magazines in Thailand. Today, as a result of the old and the new generation’s vision and strategies, a variety of businesses have emerged: Salmon Books, Bunbooks, Salmon House and The MATTER among others. At Banlue Group, Pimpicha describes her experience as a marriage between the two generations, both management team and staff. The common goal, however, is to preserve the graphic enjoyment and fun that can be adjusted to suit the relevant social trends. “Our Kai Hua Ror team is really diverse. We have the original team, who may not be familiar with the new media platforms but they do understand all the uniqueness, strengths and variables. Meanwhile, we have a young team who’s ready to tackle technological

challenges and knows what the youngsters today like. This combination actually helps strengthen our team, enabling them to work with and initiate new projects, from creative content marketing to partnerships with other companies.” The group is currently focusing on a one-stop service. “We don’t want just to sell a comic book but we believe it can grow into other businesses: podcast, events, marathons, LINE stickers or online content.” With the continuation of changes, the consumers’ taste has been difficult to predict; therefore, adjustment and flexibility are the core working principles. What Banlue Group is doing is ‘study’; they turn the publishing house into an edutainment brand, aiming to use storytelling in comic books to enhance necessary future skills for children. “Systematic thinking, financial literacy and creativity can be cultivated through reading and we are the platform for the children to learn those skills.”

BERTRAM (1958)

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

65

Suwanna Eiamikul
สุวรรณ เอี่ยมพิกุล

แน่นอนว่าเราไม่สามารถบังคับให้ผู้บริโภคเลือกใช้สินค้าของเราได้
แต่เราก็ยังต้องใส่คุณค่าที่ดีเข้าไปในผลิตภัณฑ์ของเราอยู่

คุณค่าที่ไม่ได้มีเพียงแค่กลิ่นหอมสดชื่น

สุวรรณา เอี่ยมพิกุล กับการสร้างโฉมใหม่ของ “เซียงเพียวอีว”
ที่เข้าถึงลูกค้าเดิมและกลุ่มคนรุ่นใหม่บนพื้นฐานการใส่ใจสังคมและคุณค่าต่อผู้บริโภค

60 กว่าปีที่แล้ว “บุญเจือ เอี่ยมพิกุล” ให้กำเนิดยาหม่องน้ำ “เซียงเพียวอีว” ซึ่งประยุกต์สูตรดั้งเดิมที่ได้จากจีนแล้ว ผู้เชี่ยวชาญยาจีนโบราณ ปัจจุบันบริษัทเบอร์แทรม (1958) จำกัด และผลิตภัณฑ์ในเครืออยู่ภายใต้การบริหารของบุตรคนที่ 3 นั่นคือ “สุวรรณา เอี่ยมพิกุล”

“เราเริ่มจากการปรับคาแรกเตอร์ของแบรนด์ให้จับต้องได้ก่อน” สุวรรณาเล่าถึงกระบวนการรีแบรนด์หลังเข้าดูแลบริษัท “เรายังเก็บ ‘ความเป็นจีน’ และ ‘สีแดง’ เอาไว้แล้วนำเสนอภายใต้หลัก ‘One World One Brand’ ส่วน ‘อากง’ ที่คนมองว่าแก่ชรา เราสร้างใหม่ให้เป็นอากงที่อารมณ์ดี เฟรนด์ลี เข้าถึงได้ง่าย เรื่องชื่อเราใช้คำว่า ‘เซียงเพียว’ เป็นหลัก เพราะคำว่า ‘อีว’ ในภาษาจีนแต่จิวแปลว่า น้ำมัน เราจึงตัดออกเพื่อให้เหมาะกับไลน์สินค้าในอนาคตที่มีความว้าวไรมากขึ้น เช่น ยาต้ม ครีม”

กลุ่มเป้าหมายของเซียงเพียวเน้นไปที่กลุ่มเป้าหมายเดิมที่คุ้นชินกับสรรพคุณของผลิตภัณฑ์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนรุ่นเก่าในวัยพ่อแม่ แต่สุวรรณาไม่หยุดแค่นั้น เธอสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อเข้าถึงคนรุ่นใหม่ที่ยาวน้อยลงมา รวมถึงวัยรุ่นด้วย จึงออกมาเป็น “Peppermint Field” ที่มุ่งไปที่กลุ่มคนทำงานในเมือง ชอบเล่นกีฬากลางแจ้งและกิจกรรมแอคเวนเจอร์นิด ๆ

ทั้งการสร้างคาแรกเตอร์ใหม่ให้เซียงเพียว และให้กำเนิดผลิตภัณฑ์ใหม่ Peppermint Field เป็นผลผลิตของบริษัทที่มุ่งสร้างนวัตกรรมและผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าแก่สังคม

“การทำธุรกิจและสร้างสรรค์สินค้าของเราไม่ยึดกำไรเป็นหลัก แต่เน้นไปที่ ‘คุณค่า’ ต่อสังคม ตอนจะปล่อย Peppermint Field เราถามพนักงานทุกทีมว่าถ้าไม่มียาหม่องนี้ สังคมจะขาดอะไร ถ้าตอบว่าไม่ขาดอะไรหรือมีสิ่งอื่นทดแทนได้ ขึ้นไม่ต้องทำ แต่ในที่สุดก็ได้คำตอบว่า สังคมจะไม่มียาหม่องที่ต้องการและไม่ทำลายเยื่อจมูก”

ด้วยแนวคิดนี้จึงได้ยาหม่อง Peppermint Field ที่มีการบูรณาการเพียง 4% และยาหม่อง Black Inhaler ตัวใหม่ มีการบูรณาการเพียง 2% และเพิ่มยูคาลิปตัสเป็น 2 เท่า สร้างความสดชื่นแก่ผู้ใช้ได้โดยไม่ก่ออันตรายและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นคนรุ่นใหม่ได้ตั้งหวังการันตีด้วยผลประกอบการที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ด้วยยอดขาย 180 ล้านบาทในปี 2561 และโตขึ้น 15% ในปี 2562 มียอดขายรวมทุกผลิตภัณฑ์ในปี 2562 เป็น 1,500 ล้านบาท และมีส่วนแบ่งในตลาดยาหม่องแบบแบ่งเป็นอันดับ 2

อีกเหตุผลที่ทำให้ผลิตภัณฑ์ภายใต้การดูแลของสุวรรณาเข้าถึงคนรุ่นใหม่มากขึ้น และยังคง

รักษาฐานผู้บริโภคเดิมเอาไว้ได้คือการสร้างสรรค์สินค้าใหม่ ๆ บนหลัก “Mutual Benefit”

“เราคิดสินค้าใหม่โดยคำนึงถึง Mutual Benefit เสมอ ระหว่างการรีแบรนด์ เราจะตั้งคำถามเลยว่า ถ้าผลิตแล้ว คุณจะใช้ไหม ถ้าใช้ แล้วจะให้ลูกให้พ่อแม่ใช้ด้วยไหม ถ้าใช่ ก็ผลิตสินค้าออกขายได้ เพราะนั่นแสดงให้เห็นว่าเมื่อสินค้าดีต่อเขาแล้ว เขาก็จะให้คนรอบตัวใช้ด้วยเพราะคิดว่ามันก็น่าจะดีกับคนอื่นเหมือนกัน”

สุวรรณาฝากย้ำกับคนที่ประกอบธุรกิจแนวเดียวกับเธอว่า “ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของหรือพนักงานก็ตาม ต้อง ‘ใส่ใจสังคม’ แน่แน่นอนว่าเราไม่สามารถบังคับให้ผู้บริโภคเลือกใช้สินค้าของเราได้ แต่เราก็ยังต้องใส่ ‘คุณค่าที่ดี’ เข้าไปในผลิตภัณฑ์ของเราครั้งหนึ่งเคยพูดกับพนักงานว่า ถ้าเปลี่ยนมาใส่การบูรเยอะ ๆ เราได้กำไรมากขึ้น เพราะต้นทุนถูก จะทำไหมพนักงานตอบว่าไม่ทำ เพราะมันเป็นอันตรายต่อเยื่อจมูกผู้ใช้ นี่แหละคือสิ่งสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจอยู่ได้ เพราะคนในบริษัททุกคน ‘ภูมิใจ’ ที่ได้ร่วมมือกันเพื่อทำอะไรบางอย่างที่ดีต่อสังคม”

Liquid Oil Balm that Cares

Sixty years ago, Bunjua Eiam-pikul gave birth to “Siang Pure Ew”, liquid oil balm, the formula of which he inherited from Master Tang, an expert in Chinese herbal medicine. Today, Bertram (1958) is being managed by Bunjua’s third daughter, Suwana, who has initiated the company’s rebranding. “We have to adjust the character of the brand, making it touchable. We still keep our Chinese heritage and the red colour within the concept of One World One Brand”. As for the image of a-kong (grandfather), we have made him friendly, good-humoured and down-to-earth. We decided to keep the name “Siang Pure” and removed “Ew”, a Teochew word for oil, to represent a variety of products that we will offer in future such as lotion cream and inhaler.”

Her latest business venture is the creation of Peppermint Field and Black Inhaler, inhalers that are good for health. Users can use them as often as they want without any danger to the nasal cavity. They were created especially for young, urban people and those loving outdoor sports. The success of the two inhalers is well-recorded in the year 2018 in which the sales hit 162 million Baht and increased by 15% in the succeeding year. They were also ranked second in the inhaler market. “Whether you are a business owner or an employee, you must be socially responsible. What keeps the business going is the pride that everyone in the company shares because they are doing good for society.”

EVEANDBOY

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

EVEANDBOY

66

Hiran Tanmit
หิรัญ ตันมิต

คนเราไม่สามารถทำสิ่งเดิมให้สำเร็จได้ทุกวัน
ดังนั้นเราต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลง

จากร้านโชห่วยในบ้านเกิด สู่ธุรกิจความงามระดับประเทศ

ผู้เนรมิตร้านโชห่วยของครอบครัวให้กลายเป็นโมเดลธุรกิจ “อีฟแอนด์บอย”
ร้านสะดวกซื้อผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับความงามยอดนิยมของวัยรุ่นกรุงเทพฯ

ภาพคนต่อคิวยาวเหยียด เพื่อรอเข้า “อีฟแอนด์บอย” (EVEANDBOY) ในช่วงที่มีมหกรรมลดราคากลายเป็นปรากฏการณ์ใหม่ของร้านค้าปลีกในประเทศไทย “หิรัญ ตันมิตร” ผู้ก่อตั้งธุรกิจความงามแห่งนี้เติบโตมาจากร้านซูเปอร์มาร์เก็ตของครอบครัว หลังเรียนจบ เขาได้เปิดร้านโชห่วยเล็ก ๆ สำหรับขายเครื่องสำอางร่วมกับพี่สาวที่บ้านเกิดจังหวัดมหาสารคามในปี 2548 และขยายสาขาไปยังจังหวัดขอนแก่น ก่อนจะนำแบรนด์อีฟแอนด์บอยบุกกรุงเทพฯ ในฐานะร้านเครื่องสำอางครบวงจร

เป้าหมายของอีฟแอนด์บอยคือต้องการเป็น “One Stop Shopping” ของทุกคน เป็นแบรนด์ไทยที่ลูกค้ามาที่เดียวแต่ได้ครบทุกอย่าง “เมื่อก่อนเวลาจะชื้อน้ำหอมสักที ต้องไปห้าง จะชื้อเวชสำอางก็ต้องไปร้านขายยา จะชื้อแชมพูก็ต้องไปซาลอน แล้วทำไมไม่คุยกับแบรนด์ต่าง ๆ ว่าจะเอามาอยู่ในร้านเดียวละตอบโจทย์คนที่ต้องการเปรียบเทียบสินค้าหลาย ๆ อย่าง จะได้ไม่จำเป็นต้องวิ่งหลายที่”

การปั้นแบรนด์จากร้านเล็ก ๆ ในต่างจังหวัดให้กลายเป็นแบรนด์ดังระดับประเทศต้องผ่านกระบวนการคิด การสำรวจตลาด และการสังเกตพฤติกรรมผู้บริโภค แน่นอนว่าบางครั้งก็มีปัจจัยอื่น ๆ ที่ท้าทายการทำธุรกิจ โดยเฉพาะแนวคิดรวมเครื่องสำอางหลายแบรนด์ไว้ภายในร้านเดียว ซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน

“การจะได้แบรนด์ดีสักแบรนด์หนึ่งมาวางจำหน่ายไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องใช้ความพยายามมหาศาลกว่าจะเจอมาได้ และยิ่งอีฟแอนด์บอยมีความว่าไรดีตั้งแต่ผลิตภัณฑ์แม่สไปถึงแบรนด์ การทำธุรกิจรีเทลทุกวันนี้ ต้องเอาลูกค้าเป็นที่ตั้ง การเลือกของมาจำหน่ายที่ร้าน ต้องปรับเปลี่ยนตามลูกค้าและเทคโนโลยี”

“การปรับตัว” เป็นกลยุทธ์สำคัญที่ผู้บริหารไฟแรงคนนี้คำนึงถึงอยู่เสมอ เมื่ออีฟแอนด์บอยเป็นที่รู้จักมากขึ้น การเลือกใช้ช่องทางออนไลน์ในการโปรโมตเพื่อให้เข้าถึงลูกค้าจึงเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างแบรนด์ให้เติบโตทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด รวมถึงการเปิดบริการผ่านออนไลน์ทั้งเว็บไซต์และไลน์ให้ลูกค้าสั่งซื้อสินค้าได้อย่างสะดวก

“ผมบอกกับทีมเสมอว่า คนเราไม่สามารถทำสิ่งเดิมให้สำเร็จได้ทุกวัน คุณอาจทำเมื่อ 10 ปีที่แล้วประสบความสำเร็จ แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณจะทำสิ่งนั้นในตอนนี้อีกแล้วสำเร็จ ดังนั้น เราต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลง ถ้าคุณจะทำแต่เฟซบุ๊ก แต่เจออะไรขึ้นใหม่ ๆ เขาอยู่ในทวิตเตอร์ TikTok คนที่ทำงานก็ต้องเข้าใจและตามเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นให้ทันทุกวัน”

การเป็น Beauty Destination อันดับหนึ่งคือจุดยืนที่ผู้บริหารคนนี้ได้บอกกับทีมงานอยู่เสมอ ซึ่งเคล็ดลับที่ทำให้อีฟแอนด์บอยครองใจลูกค้าอยู่ที่ การศึกษาพฤติกรรมของลูกค้า เนื่องจากในปัจจุบัน

คนเสพสื่อได้อย่างรวดเร็ว และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเร็ว ทำให้สินค้าบางคอลเลกชันอยู่ได้ราว 1-2 เดือน หรืออาจจะแค่ 2 สัปดาห์ แตกต่างจากสมัยก่อน อีฟแอนด์บอยจึงต้องรู้เท่าทันพฤติกรรมของผู้บริโภค และใช้ประสบการณ์ในการประเมินและคาดคะเนสต็อก

การบริหารงานของหิรัญที่เข้ามาดูแลรายละเอียดเองทุกขั้นตอน ทำให้เขาได้พบปะเจ้าของแบรนด์ต่าง ๆ ได้เรียนรู้วิธีคิดจากคนทั่วโลก เรียนรู้ว่าการทำธุรกิจนั้นจะต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของคนแต่ละประเทศด้วย ซึ่งนำมาวิเคราะห์ตลาดและพฤติกรรมลูกค้าในธุรกิจนี้ได้

“การจะเริ่มทำอะไรสักอย่างมันใช้พลังงานความทุ่มเทเยอะมาก ช่วง 6-7 ปีแรกที่ผมเปิดร้าน แทบไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลย ทำเองทุกอย่างจริง ๆ ต้องถามก่อนว่าพร้อมรับความเหนื่อยตรงนี้ไหม ถ้าตั้งใจก็ต้องสู้”

“ผมมองว่าช่วงชีวิตคนเราในวัยอายุ 20-40 ปีคือวัยทำงาน หากคุณรู้สึกเหนื่อย นั่นเป็นเรื่องปกติ หากคุณอยากจะทำ Work-life Balance ก็ทำได้แต่เมื่ออายุ 50-60 ปี จะอยู่อย่างไร ความสุขของผมคือการทำงาน ต้องทำในสิ่งที่ชอบและไม่ชอบให้ได้ เราต้องคิดว่าวันนี้เรากำลังอยู่ในช่วงวัยทำงานเราต้องทำงาน นั่นคือสิ่งที่บอกกับทีมเสมอ”

The Man Behind EVEANDBOY's Success

Seeing customers queuing to enter EVEANDBOY during the sales season has become a new normal in Thailand. The person behind this great success is Hiran Tanmit, the founder, who together with his sister, expanded this business from a small cosmetics shop in his hometown of Mahasarakham in 2005. The goal of EVEANDBOY is to become everyone's one stop shopping destination where customers come once and get everything they want. Building a business, especially one which has not been done before, requires thinking process, marketing survey and behavioural observation, Hiran explains. “To get a brand that sells is not easy. It needs a lot of effort and negotiations. EVEANDBOY has a variety of products, from mass to brand, and we have to prioritise our customers' needs and adapt

to them.” Adaptation is one of the most important strategies for Hiran. Once EVEANDBOY became known, the use of online channels, including online services and LINE, to promote the brand nationwide was adopted. Being number 1 beauty destination is his ultimate goal and the key to the achievement is the company's continuous study of customer behaviour. EVEANDBOY is aware that the trends are changing fast and they have to catch up, using all their experience to analyse the market. Hiran's attentiveness to every detail allows him to meet different people, learn from them and to become aware of the effects of culture on business. “To begin something, energy and dedication are a must. For the first 6-7 years, I hardly got to sleep. I had to do everything and I had to be really determined.”

TUE

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

ต๋องสนท

67

Sombatsara Teerasaroch
สมบัตสร ติระสาโรช

เทคโนโลยีอยู่กับผู้คนบนโลกนี้ตลอดเวลาอยู่แล้ว
เพียงแต่ว่าแต่ละยุคไม่เหมือนกันเท่านั้นเอง

ต่อยอดความสำเร็จ จากออร์แกนไนเซอร์สู่อินฟลูเอนเซอร์

สมบัษร ติระสาโรช ออร์แกนไนเซอร์เบอร์ต้น

เลือกหยิบเอาคาแรกเตอร์ที่โดดเด่นของตนเองเป็นจุดขาย ต่อยอดเข้าสู่โลกออนไลน์

ปฏิเสธไม่ได้ว่า “บริษัทตือ จำกัด” ซึ่งเป็นกิจการที่ “ตือ” สมบัษร ติระสาโรช ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 2540 นั้น ปัจจุบันได้ชื่อว่าเป็นบริษัทออร์แกนไนเซอร์อันดับต้น ๆ ของวงการ ไม่ว่าจะเป็นงานเปิดตัวสินค้า งานจัดเลี้ยง คอนเสิร์ต นิทรรศการ หรือแฟชั่นโชว์ล้วนสำเร็จได้อย่างเป็นที่น่าพึงพอใจสำหรับลูกค้าเสมอ

ตือ หรือที่คนในวงการคุ้นเคยกับคำเรียกว่า “ป้าตือ” ได้รู้เรียนจนจบการศึกษาที่เชียงใหม่ ก่อนเข้ามาใช้ชีวิตและทำงานอย่างจริงจังในเมืองหลวง เพื่อแสวงหาความฝัน เขาสอบผ่านไม่ทำงานดีสเพลย์ห้างสรรพสินค้า งานโฆษณาหรืองานอะไรก็ตามที่ผ่านเข้ามา

เขาบอกว่า “ตอนเป็นเด็กเราอยากมีเงิน อยากมีชื่อเสียง” และนั่นอาจเป็นแรงผลักดันให้เขานำพาชีวิตมาถึงจุดสูง บากบั่นทำงาน ขณะเดียวกันก็เลือกที่จะทำให้ชีวิตตนเองมีความสุขในแต่ละวันได้ ซึ่งคนรอบข้างมักพบเห็นได้จากรอยยิ้ม หรือความเป็นคนอารมณ์ดีของเขา

“เราปรับตัวไปตามสถานการณ์ทุกอย่างในโลกใบนี้ โลกไปทางไหนเราก็ปรับตัวตามนั้น” เขากล่าวถึงวิถีการทำงานของตัวเอง “ที่ก้าวมาถึงจุดนี้ได้ เราไม่ได้คิดว่ามันเป็นความสำเร็จนะ เราว่ามันเป็นโอกาสที่ดีมากกว่าที่เราได้ทำ ความสำเร็จเป็นเรื่องที่คนอื่นพูดกันมากกว่า รู้แล้วว่า สิ่งที่เราทำในวันนี้มันจะต่อยอดไปถึงวันข้างหน้าได้ เราคิดแค่นี้เองนะ”

เมื่อพูดถึงความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นพร้อมกับเทคโนโลยี เขาก็เห็นพ้องและยอมรับ “เราเป็นคนทำงานตั้งแต่เด็กแล้ว และเราใช้เทคโนโลยีมาตั้งแต่เด็ก ขึ้นอยู่กับแต่ละยุคสมัยว่ามันเป็นอะไรอย่างสมัยก่อนเราก็ใช้เทคโนโลยีในเรื่องของการถ่ายรูป เรื่องของการตัดต่อ ต่อมาก็เป็นเรื่องของวิดีโอ ฟิล์ม อะไรต่าง ๆ จนมาถึงยุคปัจจุบันที่เป็นเรื่องของดิจิทัล โทรศัพท์เคลื่อนที่ เรื่องออนไลน์ เทคโนโลยีอยู่กับผู้คนบนโลกนี้ตลอดเวลาอยู่แล้ว เพียงแต่ในแต่ละยุคไม่เหมือนกัน มันอำนวยความสะดวกให้ไม่เหมือนกันแค่นั้นเอง”

จากชื่อเสียงที่สั่งสมมานานปี “ป้าตือ” ที่รู้จักในวงการยังต่อยอดไปทำรายการ “ตือสนิท” เริ่มต้นตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2560 ทางช่อง Spokedark.tv ปัจจุบันสามารถรับชมได้ทางช่องยูทูป ในรายการดังกล่าวเขาใช้ประโยชน์จากความกว้างขวางในวงการบันเทิงและออร์แกนไนเซอร์ อีกทั้งรับหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการหลัก ดึงเอาคาแรกเตอร์ที่เด่นชัด ปากจัด และติดตลกเป็นจุดขาย ทำให้รายการมียอดวิวพุ่งสูงถึงหลักล้านภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือน

เขาเผยถึงแนวทางว่า “เป็นรายการเ้าร์มอย ขำ ๆ เกี่ยวกับแฟชั่น บิวตี้ โลฟสไตล์ พร้อมขายของตั้งแต่น้อยไปจนมหาศาล” ในความหมายของคำว่า “เงินมาผ้าหลุด” เขาบอกชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นว่าจะทำรายการขายของ แต่ไม่ขายของธรรมดา หากขาย

พร้อม Key Message แบบครบครัน เพื่อความพอใจของลูกค้า “ความน่าสนใจอยู่ที่ว่า เราขายของเน้น ๆ ขนาดนี้แล้วยังมีคนดูเป็นหลักล้าน แถมยังแรงไม่หยุด ทั้งที่รายการขายของส่วนใหญ่คนไม่ยอมดู และไม่มาเป็นที่นิยมสักเท่าไร”

นอกเหนือจากคลุกคลีกับเทคโนโลยีประจำวันแล้ว เขายังมีมุมพลังที่คอยสร้างแรงบันดาลใจเพื่อการปรับตัวตามโลกที่กำลังหมุนผ่าน นั่นคือคนรุ่นใหม่ “ช่วง 5-6 ปีหลังเราทำงานกับคนรุ่นใหม่เยอะมาก และมีเพื่อนเป็นคนรุ่นใหม่เยอะ พวกเขาเป็นแรงบันดาลใจให้เราได้ เพราะฉะนั้นเราควรจะมีคนรุ่นใหม่เป็นเพื่อน”

ส่วนเรื่องของอนาคตเขาบอกชัดเจนว่า “ไม่มี” เขาไม่เสียเวลาไปคิด “ตอนนี้มีอะไรก็ทำไป แล้วพรุ่งนี้มันจะต่อยอดของมันไปเอง เราคงทำงานไปเรื่อย ๆ ไม่มาตั้งกฎให้ตัวเอง คิดไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเราก็ไม่รู้ว่าอนาคตเราจะเป็นอย่างไร รู้แต่ว่าตอนนี้เรามีเวลาทำอะไร เราก็ทำไป มีโอกาสได้ทำแล้วก็ทำให้มันดี”

“เรื่องอดีตเราก็ไม่ต้องนึกถึง เพราะมันจบไปแล้ว ความสำเร็จหรืออะไรเราก็ไม่ไปยึดติดกับมัน”

From Event Organizer to Online Influencer

It is undeniable that Tue Co., Ltd., founded in 1997 by Sombatsara Teerasaroch, is one of the most sought-after event organizers for product launches, parties, concerts, exhibitions and fashion shows. When talking of his first motivation to come to Bangkok, he admits that it was the money and the fame that drove him towards the goals. As an individual, Tue chooses to be happy and people around him can confirm it. For his work motto, he believes that adjustment is the key. “I’ve come this far because I’ve been given great opportunities. Success is what others talk about me. All I think

about is that what I am doing can be extended further for the future.” Pa Tue uses all his fame and experience over the years to create Tuesanit, a variety show starting in 2017 on Spokedark.tv. Taking advantage of his connections, Pa Tue, as the host, managed to give the show its outstanding character. His sharp tongue and sense of humour are the selling points, attracting millions of viewers from the very beginning. As for the future, Pa Tue insists he has ‘none’. “It’s useless to think about the future. I’ll just do my best. I don’t think of the past because it is over. I don’t cling on my success either.”

MANIT

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

68

Manit Udomkunnatum
มานิต อุดมคุณธรรม

ลูกวัวไม่กลัวเสือ เพราะลูกวัวไม่รู้ว่าเสือคืออะไร
ก็เหมือนกับเรา เราเห็นทุกอย่างเป็นโอกาสอย่างเดียว
สู้ตายอย่างเดียว

สุดยอดตำนานนักการตลาด ที่ยังมีลมหายใจ

ชายผู้พลิกหน้าประวัติศาสตร์ห้างสรรพสินค้าไทย ด้วยกลยุทธ์การตลาดที่ไม่มีใครตามทัน

ในยุคที่ร้านหนังสือเต็มไปด้วยหนังสือแนะนำกลยุทธ์ทางการตลาดสารพัดวิธีนับไม่ถ้วนแบบนี้ คงเป็นเรื่องน่าเสียดายถ้าคุณยังไม่เคยรู้จัก “มานิต อุดมคุณธรรม” หนึ่งในตัวจริงของวงการ ผู้ฉีกกรอบความคิดเดิม ๆ ริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ นี่คือนักคิดค้นแบบผู้คิดค้นกลยุทธ์การตลาดมากมายที่ยังคงใช้ได้ผลมาจนถึงทุกวันนี้

จากเซลส์แมนขายเสื้อผ้าสู่ธุรกิจกางเกงยีนส์อันดับหนึ่ง 15 ปีซ้อน

“มีสุภชาติจีนที่ว่า ลูกวัวไม่กลัวเสือ เพราะลูกวัวไม่รู้ว่าเป็นเสือคืออะไร ก็เหมือนกับเรา เราเห็นทุกอย่างที่เป็นโอกาสอย่างเดียว สู้ตายอย่างเดียว” นี่คือนั่งในคติการใช้ชีวิตที่ทำให้ชายคนนี้มองโลกแตกต่างจากคนทั่วไป

มานิตเริ่มชีวิตธุรกิจจากการเป็นเซลส์แมนช่วยพี่ชายเสื้อผ้าสำเร็จรูปตั้งแต่อายุ 16 ปี “เราเห็นร้านค้าจังหวัดไหนตกแต่งสวย ๆ ก็จะมาบอกเจ้าของร้านเป็นไอเดี่ยว่าถ้าทำบ้างน่าจะขายดี บางครั้งลูกค้าเยอะ เราก็ช่วยขายของให้ จนเกิดเป็นความผูกพันว่าเราตั้งใจมาเพื่อช่วยจริง ๆ พอเกิดความเชื่อใจ เราไม่ต้องโฆษณาเลย เพราะเจ้าของร้านจะช่วยเชียร์ขายให้” ถ้าเทียบกับปัจจุบันแล้ว นี่คือการสร้างคอนเนกชันแล้วให้เจ้าของร้านช่วยเป็นอินฟลูเอนเซอร์นั่นเอง

หลังจากนั้นมานิตมีโอกาสดำเนินธุรกิจของตัวเองซึ่งยังคงขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปเหมือนพี่ชาย แต่พัฒนาสินค้าให้ดูทันสมัย ปริมาณมากขึ้น ด้วยแนวคิดและฝีมือที่ไม่ธรรมดา ทำให้ผลงานเข้าตาจนมีคนมาชวนไปร่วมทุนขายกางเกงยีนส์ยี่ห้อพีเจ “พี มาจากปีเตอร์ แจ็คคือจีนนี่ เป็นคู่รักจากออสเตรเลียชุดทองด้วยกัน จีนนี่มีความสามารถในการตัดเย็บเลเยผ้าดี ๆ ที่ทนต่อการเสียดสีระหว่างชุดทอง นี่คือนี่มาของพีเจ” ด้วยการขายผ่านเรื่องราวอย่างมีชั้นเชิง ทำให้พีเจยีนส์มียอดขายเป็นอันดับหนึ่งของไทยถึง 15 ปี การสร้างเรื่องราวให้สินค้าเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่ทุกแบรนด์ต้องมี ซึ่งมานิตพิสูจน์ให้เห็นมานานแล้ว

ก้าวใหม่ที่ใหญ่กว่ากับห้างโรบินสัน

จากความสำเร็จของพีเจยีนส์ ทำให้มานิตมีเงินจำนวนมากพอที่จะต่อยอดไปสู่ธุรกิจใหม่ในการเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าโรบินสันด้วยวัยเพียง 30 ปีเท่านั้น “เราเปิดโรบินสันสาขาแรกที่อนุสาวรีย์ชัย โดยวิเคราะห์จากทำเลและกลุ่มลูกค้าได้ข้อสรุปว่าเป้าหมายคือวัยรุ่นหนุ่มสาว เลยกออกแบบการสื่อสารโดยใช้ข้อความง่าย ๆ ว่า ‘หนุ่มสาวร่วมสมัย ไปโรบินสัน’ แต่เราไม่ได้คิดแค่คำโฆษณาให้จบ ๆ ไป แต่คิดไปถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมายว่าอยากได้สินค้าอะไร ราคาเท่าไร แล้วจึงจัดหาสินค้าเหล่านั้น

มาตอบสนองความต้องการ การรู้จักลูกค้า ให้สินค้าที่ดีจริงแบบไม่เข้าข้างตัวเอง นี่คือนี่ที่นักการตลาดต้องให้ความสำคัญเสมอ”

มานิตเปลี่ยนห้างโรบินสันอีกหลายสาขาให้กลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ครั้งแล้วครั้งเล่า “เราต้องสร้างความแตกต่างที่คู่แข่งไม่มี โรบินสันสร้างพื้นที่เปิดกว้างให้เห็นระหว่างชั้นได้ผ่านบันไดเลื่อนเป็นที่แรก โรบินสันเป็นห้างแรกที่มีลิฟต์แก้วเงินและลิฟต์แก้วทอง เป็นห้างแรกที่มีต้นคริสต์มาสใหญ่และสูงที่สุด นอกจากนี้ยังมีกิจกรรม โปรโมชั่น ลด แลก แจก แถม อย่างโปรโมชั่นซื้อครบ 600 บาท แถมกระดาษทิชชูก็ได้ยอดขายถล่มทลาย และโรบินสันเป็นห้างแรกที่เริ่มการใช้ระบบแอสเอ็มพีเอสเอ็มแอดัมแลกของได้ ถึงขั้นแลกรถแลกบ้านเลยนะ” เรียกได้ว่าทุกแผนการตลาดที่เราได้เห็นทุกวันนี้ มานิตได้บุกเบิกล่วงหน้ามาหลายสิบปีแล้ว

ปัจจุบันมานิตผันตัวมาเป็นเจ้าของโครงการอสังหาริมทรัพย์สวนเลค เขาใหญ่ โครงการขนาด 200 ไร่ ที่มีทะเลสาบ 7 แห่ง และต้นไม้มากกว่า 40,000 ต้น ซึ่งเป็นโครงการที่เกิดจากความตั้งใจที่จะให้ความสำคัญกับสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี สิ่งสุดท้ายที่มานิตอยากฝากไว้ให้นักธุรกิจทุกคนคือ “อย่ามองความสำเร็จแค่เนื้องาน ความสำเร็จของสุขภาพและคุณภาพชีวิตก็สำคัญไม่แพ้กัน”

A True Marketing Legend

Manit's sharp eyes in marketing transformed him from a 16-year-old outfit salesman to the founder of Thailand's No.1 jeans manufacturer. At the beginning, he supported his clients by willingly giving them some ideas about how to display the shops. "To win the clients' hearts is the greatest strategy. We don't have to promote ourselves because the clients will do it for us." As an innovative businessperson, Manit always works hard to develop his business, and makes his products trendy. With his success, he was invited to invest in one of the best known Australian jeans brands, PJ Jeans. Under his direction and strategy of giving the brand a unique story, it has continuously been regarded no. 1 in the country for 15 years.

Manit started another bigger journey as the founder of Robinson Department Store when he was 30. He conducted market research in terms of location and target group and opened the first branch at the Victory Monument. A simple yet catchy slogan, "the trendy youngsters go to Robinson," was deployed. Robinson was the first department store with glass elevators, decorated with the tallest Christmas tree. It introduced a variety of promotions and loyalty campaigns, the sort of marketing strategies common to modern-day department stores. Currently, he owns a real estate project, Swanlake - a 200-rai property at Khaoyai with 7 lakes and more than 40,000 trees.

CHALACHOL

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

69

Somsak Chalachol
ดร.สมศักดิ์ ชลาชล

ในสมัยก่อน ช่างทำผมเมืองนอกได้รับการยอมรับในสังคม และมีมาตรฐานวิชาชีพ เราเลยตั้งใจว่าจะต้องพัฒนา มาตรฐานวงการช่างทำผมในบ้านเราให้ได้

ช่างผมผู้เปลี่ยนทรง ให้วงการซาลอนไทย

จากลูกจ้างร้านทำผม สู่เจ้าของแบรนด์ “ซาลาซล” ผู้ยกระดับมาตรฐานร้านเสริมสวยในเมืองไทย

หากพูดถึงร้านทำผมในเมืองไทย ทุกคนต้องรู้จัก “ซาลาซล” ร้านทำผมชื่อดังที่เปิดให้บริการจำนวน 17 สาขาทั่วประเทศ มีพนักงานในสังกัดกว่า 300 คน ผู้ก่อตั้งคือ “ดร.สมศักดิ์ ซาลาซล” ช่างทำผมระดับดอกเตอร์ที่นำองค์ความรู้เรื่อง “Salon Business Management” มาใช้พัฒนาและยกระดับวิชาชีพช่างตัดผมในเมืองไทยให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

ย้อนไปเมื่อราว 40 ปีก่อน จากอดีตลูกค้าประจำของร้านทำผมแห่งหนึ่งรู้เพียงแค่ว่าเป็นคนล้างผมและขึ้นชอบความมันทิ้ง จนกระทั่งวันหนึ่งทางร้านทำผมที่เขาเข้าประจำแจ้งว่าจะแข่งร้าน สมศักดิ์ในวันนั้นได้ตัดสินใจรับแข่ง แต่จุดเริ่มต้นธุรกิจของสมศักดิ์เริ่มจากการทำงานเป็นลูกจ้างในร้านทำผมก่อน เรียนรู้และเก็บสะสมประสบการณ์นานถึง 8 ปี หลังจากนั้นได้เปิดร้านทำผม “ซาลาซล” โดยเป็นร้านแรกๆ ในทองหล่อ

ตอนนั้นช่างทำผมเมืองนอกได้รับการยอมรับในสังคม เพราะเขามีมาตรฐานวิชาชีพ เราเลยตั้งใจว่าวันหนึ่งจะต้องพัฒนามาตรฐานวงการช่างผมในบ้านเราให้ได้”

สมศักดิ์มองว่าร้านทำผมของตัวเองเป็น Emotional Product ตอนเริ่มทำก็ทำธุรกิจแบบไม่มีทฤษฎีอะไรทั้งสิ้น แต่เมื่อเรียนจบอนุปริญญาวิทยาลัยครู มีอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงท่านหนึ่งสนับสนุนให้เรียนต่อ ประกอบกับโดยส่วนตัวสมศักดิ์

ก็โหยหาการศึกษา จึงตัดสินใจเรียนรัฐศาสตรภาคพิเศษที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง และเศรษฐศาสตรการเมืองที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“ผมทำธีสิสเรื่อง ‘เศรษฐศาสตร์การเมืองกับธุรกิจทำผม’ สนุกมาก เหมือนเรามีทั้งทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทำให้เราพัฒนาและเกิดไอเดียใหม่เรื่อย ๆ พอเรียนจบที่จุฬาฯ ก็ยังอยากเรียนอีก จึงไปเรียนปริญญาเอก ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง”

จากลูกจ้างร้านทำผมในวันนั้น ได้กลายมาเป็น “ดร.สมศักดิ์” เขามีความตั้งใจในการตั้งเค้าโครงการสร้างมาตรฐานอาชีพช่างทำผมไทย จึงนำธีสิสไปให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานปรับ “มาตรฐาน” ช่างเสริมสวยของประเทศ “ผมเป็นประธานที่ปรึกษาปรับระดับมาตรฐานของสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ สำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งมีมาประมาณ 5 ปีแล้ว โดยให้ผมเป็นที่ปรึกษามาตรฐานระดับ 1-4 จะเป็นเรื่องทักษะ ส่วนระดับ 5-8 เป็นเรื่องของบริหารและจัดการ ระดับโลกเขาก็เปรียบเทียบกันเรื่องมาตรฐานวิชาชีพกับมาตรฐานการศึกษา เช่น ระดับ 1 เท่ากับประถมศึกษา ระดับ 2 เท่ากับมัธยมศึกษา ระดับ 3 เท่ากับอนุปริญญา ไล่ไปถึงจนระดับ 8 เลย นี่คือนี่ที่เรากำลังให้วงการช่างทำผมในประเทศไทย”

“ช่างทำผมคนไทยเก่งเรื่องครีเอทีฟมากนะครับ แต่ด้วยเรื่องบริหาร ร้านทำผมถึงได้เจ๊งเยอะ บทบาทหนึ่งของผมคือต้องการพัฒนาซาลอนไทยให้อยู่ยั่งยืน ผมต้องมีวิชาบริหารจัดการให้เขาเพราะผลิตภัณฑ์ของงานเสริมสวยก็คือ ‘การบริการ’ และ ‘ทักษะทางธุรกิจ’ ถือเป็นนวัตกรรมของวิชาชีพนี้”

ผลลัพธ์จากการปรับหลักสูตรช่างทำผมในเมืองไทย ทำให้เกิดการบัญญัติคำว่า Emotional Product และยังนำไปสู่การก่อตั้งสถาบันซาลาซล ที่มีหลักสูตรเทรนนิ่งช่างผม สอนการปรับ Mindset ให้เหมาะสมกับวิชาชีพ บุคลิก และการให้บริการ นักเรียนที่เข้าเรียน 1 คน ออกมาเป็น 1 ช่างทำผม ซึ่งก็เท่ากับ 1 โพรดักต์นั่นเอง

“คุณเชื่อไหม เดียวนี้ร้านทำผมในไทยสวยที่สุดในโลก สะอาดที่สุดในโลก ช่างไทยก็เก่งที่สุดในโลก ไปประกวดที่ไหนได้แชมป์โลกมาหมดเลย อย่าลืมนะทุกคนต้องเข้าร้านทำผม ในเชิงจิตวิทยาร้านทำผมทำให้คนมีความสุขได้ GDP ของความสุขมีมูลค่ามหาศาล” “ผมใช้นวัตกรรมทางความคิดของผมค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ คิดมาเรื่อย ๆ เป็นเวลากว่า 40 ปี และผมก็รักอาชีพของผม ผมสามารถทำให้อาชีพช่างเสริมสวยเป็นปึกแผ่นได้ เดียวนี้ช่างทำผมจบระดับปริญญา บางคนจบจากเมืองนอก เราพัฒนาอาชีพที่เรารัก และสร้างนวัตกรรมในอาชีพให้พัฒนาต่อไป”

A Hairdresser Who Revolutionises Thailand's Salon Industry

Somsak Chalachol is the founder of Chalachol, one of the most famous hair salons with 17 branches across the country. It all began 40 years ago when he was determined to elevate Thai hairdressing practices to meet international standards. Having completed two bachelor's degrees in Political Science and Political Economics from Ramkhamhaeng University and Chulalongkorn University respectively, Somsak continued onto a PhD in Human Resources Development at Ramkamheang University. With collaboration from the Department of Skill Development, he wrote a dissertation that would eventually set guidelines for the national standards for hairdresser profession

and business. Serving five years as the chief advisor at Thailand Professional Qualification Institute, he drafted the national standard, divided into 8 levels, for professional skills and business management. “Creativity is our strength and management is our weakness. That's why many salons failed miserably. One of my goals is to strengthen and sustain Thailand's beauty salon industry which needs both service excellence as a product and business management as an innovation.” Chalachol Training Institute was consequently founded to continue his creative innovation, pass on his expertise and knowledge and of course to help guide other Thai hairdressers.

THANN

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

70

Thitipat Suppatranon
ฐิติพัฒน์ สุภภัทรานนท์

สำหรับผู้ที่จะทำธุรกิจด้านนี้ก็ต้องเข้าใจตลาดด้วยว่า
ผู้บริโภคต้องการอะไร
คุณค่าในเชิงดีไซน์และความงามเป็นเรื่องสำคัญ

พฤษภวิสาหกิจแห่งเอเชีย

ด้วยวิสัยทัศน์ทางการตลาดของฐิติพัฒน์ ศุภภัทรานนท์
ทำให้ชื่อ THANN แแบรนด์สปาจากธรรมชาติที่ผสานความเป็นไทยร่วมสมัยเป็นที่ยอมรับในระดับโลก

“ธัญ (THANN)” คือชื่อของแบรนด์ไทยที่สร้างชื่อจากผลิตภัณฑ์จากพฤษภธรรมชาติ นำมาผสานศาสตร์กับวิทยาการสมัยใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม กลายเป็นแบรนด์จากวัตถุดิบธรรมชาติไทยที่มีชื่อเสียงด้านสปาและการดูแลผิวพรรณ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จนี้คือ “ฐิติพัฒน์ ศุภภัทรานนท์” อดีตนักการตลาดหนุ่มมืออาชีพประจำบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งของออสเตรเลีย ในตอนนั้นเขาตั้งใจว่าเมื่ออายุ 30 ปี อยากจะกลับมาเมืองไทยและทำธุรกิจสักอย่าง เพราะความฝันที่จะสร้างแบรนด์เครื่องสำอางธรรมชาติระดับไฮเอนด์จากประเทศไทยสู่ตลาดต่างประเทศ

ฐิติพัฒน์มองว่าประเทศไทยมีสิ่งที่น่าสนใจเยอะมากสำหรับนำเสนอสู่ตลาดโลก โดยเฉพาะสมุนไพรและวัตถุดิบธรรมชาติ หากมีต้นทุนและวัตถุดิบที่ดีบวกกับทักษะด้านมาร์เก็ตติ้งที่เขาสั่งสมติดตัวมา โอกาสที่จะประสบความสำเร็จไม่น่าจะเป็นเรื่องยากเกินเอื้อม “เมื่อเกือบ 20 ปีก่อน ‘อโรมาเธอร่าฟี’ เป็นเทรนด์ธรรมชาติที่โลกกำลังให้ความสนใจ แต่คนไทยส่วนใหญ่ยังไม่รู้จัก ผมมองว่าเทรนด์นี้ต้องมาแน่นอน จึงทำแบรนด์เกี่ยวกับสมุนไพรและวัตถุดิบธรรมชาติ และตั้งใจทำให้แบรนด์ THANN ให้เป็นตัวแทนความโมเดิร์นไลฟ์สไตล์ของฝั่งเอเชีย ทำให้ร่วมสมัย ไม่ใช่แนว Traditional Asian และอยากทำแบรนด์ที่เป็น Unisex ผู้ชายใช้แล้วไม่เคอะเขิน ส่วนผู้หญิงใช้ก็เท่ ไม่เฟมินีนมากเกินไป”

ชายหนุ่มตัดสินใจเขียนแผนการตลาดของธุรกิจที่อยากจะทำ และนำไปให้เจ้านายที่ออสเตรเลียช่วยพิจารณา “ผมบอกเขาตรง ๆ ว่าถ้าคุณคิดว่าไม่รอด ผมไม่ลาออกนะ” แต่คำตอบที่เจ้านายให้กลับมาคือ “ถ้าไอเป็นยู ไอจะลาออกไปทำเลย” เหตุการณ์ในครั้งนั้นจึงกลายเป็นจุดเปลี่ยนให้ฐิติพัฒน์ยอมทิ้งเงินเดือนหลายแสน เพื่อกลับมาก่อตั้งแบรนด์สัญชาติไทยนามว่า THANN

หลังเปิดบริษัทและปรับแผนต่าง ๆ ได้เพียงไม่กี่ปี แรนด์ก็ได้รับรางวัล Prime Minister’s Export Award จากอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร นับเป็นอีกหนึ่งจุดเปลี่ยนที่มีผลต่อการปรับแนวคิดการทำธุรกิจให้มีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น “อดีตนายกฯ บอกผมว่า ให้มองโลกเป็นทั้งตลาดและแหล่งวัตถุดิบ ผมว่าน่าสนใจนะ เราสามารถนำเข้าสินค้าได้ไม่จำเป็นต้องใช้แต่ของไทยเพราะจะมีข้อจำกัด เช่น ลาวเนเดอร์เป็นพืชที่ตลาดโลกต้องการ แต่เราปลูกในไทยไม่ได้”

ปัจจุบันแบรนด์ THANN เปิดมาถึง 18 ปีแล้ว อยู่ภายใต้บริษัทธัญ-อริษา จำกัด ขยายธุรกิจออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ “โปรดักต์” ซึ่งมีร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของแบรนด์โดยเฉพาะ รวมถึงส่งออกไปยัง “โรงแรมและสายการบินต่าง ๆ” ต่อมาคือ “ธุรกิจสปา” เปิดในโรงแรมห้าดาวและศูนย์การค้าชั้นนำ ตามมาด้วย “THANN Wellness Destination” รีสอร์ทสปา ตั้งอยู่บนพื้นที่หลายสิบไร่ใน อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา ซึ่งเดินทางจากกรุงเทพฯ ได้ง่าย

เป็นธุรกิจรีสอร์ทแบบใหม่ให้บริการแบบเอกซ์คลูซีฟแพ็คเกจ

ซีอีโอคนนี้ยังบอกอีกว่า ความภาคภูมิใจนั้นไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่ในเชิงมูลค่าทางธุรกิจอีกต่อไป เพราะเขาอยากจะสนับสนุนแบรนด์สัญชาติไทยให้เป็นที่รู้จัก จนในวันนี้แบรนด์สัญชาติไทยแบรนด์นี้ทำให้ทั่วโลกได้สัมผัสกับเสน่ห์ของพฤษภศาสตร์แห่งเอเชีย โดยทางฐิติพัฒน์ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จนี้มองว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้แบรนด์ของเขาไปถึงเป้าหมายได้นั้น ก็เริ่มมาจากวัตถุดิบใกล้ตัวในเมืองไทยนำมาผสมผสานงานออกแบบที่ดี ทักษะทางการตลาด การต่อยอดภูมิปัญญาเรื่องการนวดแบบไทยและวิสัยทัศน์ที่ยืดหยุ่น

“ผมคิดว่าเราโชคดีมากนะที่เราอยู่ในเมืองไทย ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว เราหยิบจับสิ่งต่าง ๆ มาเป็นต้นทุนได้เยอะแยะ แต่สำหรับผู้ที่จะทำธุรกิจด้านนี้ก็ต้องเข้าใจตลาดด้วยว่าผู้บริโภคต้องการอะไร คุณค่าในเชิงดีไซน์และความงามที่เป็นสากล เราเอาแต่วัตถุดิบของไทยมาขายอย่างเดียวก็ไม่เพียงพอที่จะสร้างความแตกต่าง ต้องดูภาพรวมตั้งแต่บรรจุภัณฑ์ คุณภาพของผลิตภัณฑ์ ช่องทางการจัดจำหน่าย การออกแบบตกแต่งร้านค้าและสปา การให้บริการลูกค้า การสื่อสารทางตลาด ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์หรือโซเชียลมีเดีย ล้วนเป็นการช่วยเสริมคุณค่าให้แบรนด์ครับ” ทุกความสำเร็จ... ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ

The Vision of THANN, Asia’s Botanical Enterprise

THANN is the name of a Thai brand that is made up of natural flora products, combined with modern science and technology that are environmentally friendly. The products from Thai natural ingredients is famous for spa and skin care. ‘Thitipat Suppatranont’, a former professional young marketer at one of the largest Australian companies, is behind this success. At the age of 30, he was determined to come back to Thailand to create his own brand, which is believed that the real marketer must be able to. Thitipat sees that Thailand has a lot of interesting things to bring to the global market, especially herbs and natural ingredients. The young man decided to write a marketing plan for the business

he wanted to do. After a few years, the brand was awarded Prime Minister’s Export Award from former Prime Minister Thaksin Shinawatra, which is another turning point that has resulted in the adjustment of business ideas to be more flexible. The THANN brand has been in operation for 18 years now under Thany-Orisa Co., Ltd. expanding into 3 types of businesses: ‘Products’, which have a dedicated store selling brand products, including exports to hotels and airlines, later the ‘spa business’ opened in five-star hotels and leading shopping centers, followed by ‘THANN Wellness Destination’, a spa resort located on a dozen rai of land in Bang Sai, Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. Every success... is no coincidence.

GAMBOL

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

71

Surachai Kitkamjai
สุรัชชัย ทิศจำจาย

รองเท้าที่ใส่สบายและมีความเรียบง่าย
คือความคลาสสิกที่ลูกค้าทุกวัยและทุกยุคต้องการ

ความคลาสสิกที่อยู่ในแบรนด์

“แกมบอล” แบรินดร์องเท้าล้าลองที่พลิกเปลี่ยนธุรกิจจากการรับรองเท้ามาขายต่อ
สู่ธุรกิจผลิตรองเท้าแบบครบวงจรระดับเอเชีย

เชื่อว่าหลายคนน่าจะคุ้นเคยกับ “แกมบอล” (GAMBOL) แบรินดร์องเท้าล้าลองวัยรุ่นชื่อดังอันดับต้น ๆ ของไทย ซึ่งก่อตั้งโดย “สุรัชชัย กิจกำจาย” ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ บริษัทบิกสตาร์ จำกัด โรงงานผลิตรองเท้าสำเร็จรูปแบบครบวงจรรายใหญ่ของเอเชีย

เส้นทางธุรกิจของแกมบอลเริ่มต้นขึ้นในปี 2512 เมื่อครอบครัวกิจกำจายทำธุรกิจด้วยการซื้อรองเท้าแล้วนำไปขายต่อในตลาดย่านสำเพ็ง มีทั้งขายส่งและขายปลีก ในลักษณะ “รับมา-ขายไป” จนกระทั่งรู้สึกว่าการแข่งขันเริ่มสูงขึ้น ขายได้กำไรน้อยลง จึงคุยกันในกลุ่มครอบครัวว่าน่าจะหันมาทำแบรนด์รองเท้าเอง ประกอบกับความชำนาญในการทำธุรกิจรองเท้าที่สั่งสมมา จึงมองหาเส้นทางในการสร้างโรงงานผลิตรองเท้าขึ้นมาเป็นของตนเองในปี 2532

“เราต้องทำธุรกิจอะไรสักอย่างที่ทำให้ครอบครัวมีกินมีใช้ ถ้าเราจะแข่งขันกับคนอื่นก็ต้องสร้างแบรนด์ให้ได้ สินค้าที่ทำก็ต้องมีคุณภาพด้วย สิ่งสำคัญที่เราเน้นคือต้องหากกลุ่มเป้าหมายให้เจอก่อน ซึ่งเป้าหมายคือเจาะกลุ่มวัยรุ่น พอจับจุดถูกแล้วก็ค่อย ๆ ต่อยอดและพัฒนาต่อไป เจาะใจลูกค้าให้ได้ว่าเขาต้องการอะไร โพรดักต์แบบไหนที่เขาสนใจ”

การจะปลุกปั้นแบรนด์รองเท้า “แกมบอล” ขึ้นมาได้นั้น สุรัชชัยต้องศึกษาคู่แข่ง ติดตามพฤติกรรมของลูกค้า เพื่อนำมาแก้ไขทางการตลาดอยู่เสมอ โดย

มุ่งเน้นความแตกต่าง สินค้าจะต้องไม่เหมือนกับที่มีอยู่แล้วในตลาด นำไปสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับตัวสินค้า

“ผมจะคิดไปเรื่อย ๆ ทำแล้วมีประสบการณ์พัฒนาเปลี่ยนแปลงสินค้าตลอดเวลา ทำให้สินค้าของเรามีรุ่นที่ติดตลาดทุกปี บางรุ่นก็ไม่ได้ตั้งชื่อ ขายมานานปัจจุบันก็ยังขายดีอยู่ เพราะมันคือรองเท้าที่ใส่สบายและมีความเรียบง่าย นี่คือการคลาสสิกที่ลูกค้าทุกวัยและทุกยุคต้องการ”

สิ่งที่ต่อมาที่ต้องให้ความสำคัญคือการพัฒนานวัตกรรมในการผลิตสินค้า ได้นำนวัตกรรมที่เรียกว่า “G-BOLD Technology™ (จี-โบลด์เทคโนโลยี)” เป็นเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัยซึ่งคิดค้นและพัฒนาขึ้นมาเอง ทำให้รองเท้าทุกคู่ของแกมบอลโดดเด่นเรื่องความนุ่มสบายขณะสวมใส่ รองรับสรีระเท้า มีน้ำหนักเบา และทนทาน สามารถใช้งานได้อย่างคุ้มค่า

ในฐานะนักบริหาร สุรัชชัยมองว่านอกเหนือจากวิธีการต่อยอดนวัตกรรมต่าง ๆ แล้ว “ประสบการณ์” ถือเป็นอีกหนึ่งเคล็ดลับสำคัญที่ทำให้รองเท้าแบรนด์แกมบอลโดดเด่นอยู่ในตลาด เพราะทุกครั้งทีผลิตสินค้าออกไปเขาก็จะเก็บสำรวจกระแสตอบรับ นำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อยู่เสมอ เช่น การออกผลิตภัณฑ์รองเท้าแกมบอล 5 สี ที่เคยสร้างความแปลกใหม่ให้วงการธุรกิจรองเท้า

“รองเท้ารุ่นนี้เขาใส่ข้างละสี ไม่ใช่ว่ามัน

คือคนละข้าง ถ้าไม่สื่อสารทางการตลาด คนจะไม่เข้าใจและมองว่าเป็นสินค้าที่แปลก แต่เมื่อเราสื่อสารออกไปแล้วก็ตรงกับตลาดที่กลุ่มวัยรุ่นต้องการจึงขายดีมาก เราเน้นเรื่องความแตกต่างสินค้าไม่เหมือนกับที่มีอยู่ในตลาด แต่มันโดดเด่นกว่า ดูน่าใส่กว่า ปีหนึ่งออกมาเยอะหลายสิบรุ่น บางที่เป็นร้อย พัฒนาออกมาเรื่อย ๆ พยายามเน้นเรื่องคุณภาพที่ทำให้คนซื้อใส่แล้วรู้สึกว่าคุณ

“ความจริงใจกับลูกค้า” ก็ถือเป็นหัวใจหลักของการสร้างแบรนด์ “ผมเน้นว่าเราต้องซื่อสัตย์และจริงใจ สำคัญมากนะครับ เราต้องรักษาลูกค้าให้ดี ต้องจริงใจกับเขา ถ้าเขามั่นใจในเราแล้ว เขาจะไว้วางใจเราเพราะเรามีความน่าเชื่อถือ ข้อนี้จะทำให้เราทำธุรกิจได้ง่ายขึ้น”

นับเป็นระยะเวลากว่า 30 ปีแล้วที่แกมบอลกลายเป็นแบรนด์ที่อยู่คู่กับธุรกิจรองเท้า จากเดิมในระยะเริ่มต้นที่ขายรองเท้าได้ไม่กี่ล้านบาทต่อเดือน ขยับมาเป็นหลายสิบล้านและหลักร้อยล้าน นับจากปีที่ก่อตั้งโรงงานผลิตรองเท้ามาจนถึงปัจจุบัน แกมบอลมีอัตราการเติบโตเป็นพันเปอร์เซ็นต์ สะท้อนให้เห็นการพัฒนาและเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นแบรนด์ไทยที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในวงการธุรกิจรองเท้าระดับเอเชีย

The Spirits of Classic Sandals

In 1969, in the middle of Bangkok's biggest wholesale market, Surachai with shoe sellers' insider know-how decided to expand his family-owned business from a shoes shop to a shoe factory which has recently become Asia's highly recognized top casual shoe manufacturer under the well-known Gambol brand. "To build the brand, the products must have high quality and we must identify the target group first before we find out what customers want." To create a unique brand, Surachai did a lot of research into customer behaviours and competitors to distinguish his brand from the rest. He always thinks of ways to improve the beauty and quality of his products.

In addition, for Surachai, what needs to be incorporated into the business is production innovation. G-BOLD Technology™ was invented and developed to ensure that all Gambol shoes would be soft, durable and comfortable to wear, accommodating different types of users. From millions to billions, Surachai revealed that the secret to his success lies in his long years of experience. After the products were launched, he would always collect the feedback to constantly enhance the quality of the shoes. "Sincerity is crucial. I emphasize both honesty and sincerity. Once customers trust the brand, the business can be operated more easily."

SABINA

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

72

Pitcha Thanalongkorn
พิชชา ธนาलगรณิ

สมัยก่อนแฟชั่นคือการเจ็บปวด เรายอมทนเพื่อความสวย
แต่สมัยนี้ผู้หญิงหันมารักในสิ่งที่ตัวเองมากขึ้น
โปรดักต์ของเราก็ต้องปรับเปลี่ยนเหมือนกัน

ป็นชั้นในให้เหนือชั้น

ผู้บริหารหญิงรุ่นใหม่ไฟแรงที่คลุกคลีอยู่ในวงการแฟชั่นมาหลายปี เธอคือทายาทผู้เข้ามาช่วยสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้แบรนด์ชุดชั้นใน “Sabina” แข็งแกร่งและทันสมัยยิ่งขึ้น

“เม - พิชชา ธนาลงกรณ์” เติบโตมากับธุรกิจครอบครัวซึ่งเกี่ยวกับชุดชั้นใน นับตั้งแต่แบรนด์ “จินตนา” ในสมัยอาม่า มาสู่แบรนด์ “ซาบีน่า” ในสมัยคุณแม่ เธอในฐานะทายาทรุ่นที่ 3 เมื่อได้ไปศึกษาต่อด้านแฟชั่นดีไซน์และมาร์เก็ตติ้งที่ประเทศอังกฤษ ได้เห็นตัวอย่างการสร้างผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ไม่เพียงใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่ยังต้องสร้าง “เรื่องราว” ให้กับโปรดักต์เพื่อตอบโจทย์ลูกค้า เธอตั้งใจว่าจะนำกลับมาใช้เพื่อพัฒนาต่อยอดธุรกิจของครอบครัว ตั้งเป้าว่าจะเป็นผู้นำของชุดชั้นในในตลาดเมืองไทยให้ได้

“ซาบีน่าเป็นแบรนด์ที่มีอายุเข้าปีที่ 50 แล้วค่ะ เมื่อราว 10 ปีก่อนเราจะเน้นทำ OEM (Original Equipment Manufacturer) แต่ช่วงหลัง ๆ มา เราทำแบรนด์ของตัวเองเพื่อขายคนไทยเลย สินค้าจะตอบโจทย์ผู้สวมใส่ในเรื่องการแก้ปัญหาสรีระหน้าอกใส่แล้วสวย มั่นใจ และสบาย เมพุดกับทางทีมตลอดว่าอยากจะเป็น Apple of Lingerie ให้ซาบีน่าคือผู้นำทางด้านแฟชั่นและนวัตกรรมของชุดชั้นในในตลาดไทย”

ปัจจุบันพิชชาดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่บริหารการตลาด บริษัท ซาบีน่า จำกัด (มหาชน) เธอบอกว่าสำหรับซาบีน่าภารกิจของเธออยู่กับโจทย์ที่ยากพอตัวในการสร้างโปรดักต์ให้มี “สตอรี” และมีนวัตกรรมที่เสริม “คุณค่า”

“คิดว่านวัตกรรมกับชุดชั้นในเป็นอะไรที่เป็นของคู่กันอยู่แล้ว เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ชุดชั้นในก็พัฒนามาเป็นชุดชั้นในที่ใส่ได้ง่ายขึ้น ที่สำคัญคือมีไว้

ซัพพอร์ตหน้าอกผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงใส่เสื้อได้อย่างมีความมั่นใจ เราอยากมีสตอรี อยากเป็นผู้นำแฟชั่นและผู้นำนวัตกรรม เราจึงแจกโจทย์ให้ทีมว่าต่อไปนี้เวลาหาวัตถุดิบมาแต่ละอย่าง ต้องบอกได้ว่าผ้านี้มาจากไหน มีจุดเด่นอะไรก็ต้องคุยกับมาร์เก็ตติ้ง รวมไปถึงพวกไลน์การผลิตโรงงานจนถึงที่ทำการขาย เพราะทุกคนต้องใส่ใจรายละเอียดเพื่อให้สินค้าได้ตามมาตรฐาน”

เมื่อพูดถึงสินค้าที่กลายเป็นนวัตกรรมเด่นของซาบีน่า ต้องยกให้ “Doomm Doomm” หรือชุดชั้นในดันทรงดูมดูมที่เกิดจากการรับฟังฟีดแบ็กของลูกค้า “ช่วงนั้นผู้หญิงไม่มั่นใจในรูปร่างของตัวเอง ผู้หญิงที่มีหน้าอกเล็กจะรู้สึกไม่มั่นใจ หลังจากได้รวบรวมสิ่งที่ลูกค้าต้องการแล้วเราจึงนำข้อมูลทั้งหมดเพื่อมาพัฒนาสินค้าทำให้คำว่า “ดูมดูม” เป็นนวัตกรรมที่ได้รับการยอมรับจากคนทั่วประเทศ กลายเป็นจุดแข็งของเราเวลาผู้หญิงออกไปซื้อชุดชั้นในก็จะพูดว่าขอที่ใส่แล้วมันดูม สินค้าตัวนี้เรียกได้ว่าเป็นนิมเบอร์วันของแบรนด์เราเลยทีเดียวนะ” “แต่นอกเหนือจาก Doomm Doomm ตอนนี้เป็น Global Trend ที่ทุกคนภูมิใจในสรีระของตัวเอง สมัยก่อนแฟชั่นคือการเจ็บปวด เรายอมทนเพื่อความสวยแต่สมัยนี้มันเปลี่ยนไปชัดมาก ผู้หญิงหันมารักในสิ่งที่ตัวเองมากขึ้น ภูมิใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น โปรดักต์ของเราก็ต้องปรับเปลี่ยนเน้นความสบายมากขึ้น”

เธอบอกว่าความพยายามตอบโจทย์ลูกค้าไม่ใช่เรื่องยากแต่เป็นความท้าทาย เพราะต้องคอยติดตามเทรนด์ใหม่ในตลาด บางครั้งลูกค้าก็ไม่ต้องถามอะไร ฉะนั้นทางแบรนด์ต้องเป็นผู้จัดหาและผลิตสินค้าเพื่อเสนอให้ลูกค้าได้ทดลองใช้ นอกจากนี้ทางซาบีน่ายังวางตัวเป็นแบรนด์ที่เข้าถึงง่ายและใกล้ชิดกับลูกค้า “ที่เห็นได้ชัดเลยคือพฤติกรรมลูกค้าเปลี่ยนไปตามโปรดักต์ที่เราผลิต เช่นเมื่อก่อนคนไม่ใส่บราไร้โครง แต่ตอนนี้กลับเป็นใส่ทุกวันแล้ว เราเคยเป็นที่หนึ่งในตลาดวัยรุ่น แต่ 2-3 ปีที่ผ่านมาเน้นทำสินค้าที่ครอบคลุมขยายฐานมาในกลุ่มผู้ใหญ่มากขึ้น ซาบีน่าจึงเป็นแบรนด์ที่เหมาะสมกับผู้หญิงทุกวัย เป็นเพื่อนที่เข้าใจผู้หญิงจริง ๆ”

สิ่งที่น่าสนใจคือในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ทางซาบีน่าได้ปรับตัวด้วยการหันมาผลิตหน้ากากผ้าตามความต้องการของตลาด ภายใต้วิกฤต แบรนด์ได้ปรับตัวอย่างรวดเร็ว โดยหน้ากากที่ผลิตออกมาเป็นหน้ากากผ้าที่มีนวัตกรรมป้องกันละอองน้ำ ป้องกันฝุ่น PM2.5 เน้นให้ใช้ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เลือกใช้ผ้าคุณภาพดีที่ลดการเกิดแบคทีเรีย และยังช่วยกระชับใบหน้าให้เรียบ จำหน่ายแล้วทุกเคาน์เตอร์ทั่วประเทศไทยในราคาที่ย่อมถึงได้

“เรามองหลายประเด็นมากค่ะ เรียกว่ามองในระยะยาวเลย ต่อไปนี้หน้ากากผ้าจะกลายเป็นสิ่งจำเป็นที่อยู่คู่ตู้เสื้อผ้าที่บ้านของทุกคน และสามารถต่อยอดทำเป็นแฟชั่นได้เช่นเดียวกัน”

Reenergizing the Sabina Brand

May, Pitcha Thanalongkorn, grew up in a family whose business deals with lingerie, from ‘Jintana’ in the grandmother era came to ‘Sabina’ brand in her father’s time. She was a third-generation heir. When she continued her studies in fashion design and marketing in the UK, she saw examples of creating various products that required both creativity and a ‘story’ to meet customer needs. She intended to use it to develop the family business, aiming to be the leader in Thai lingerie market. “Sabina is a 50-year-old brand. About 10 years ago, we focused on OEM (Original Equipment Manufacturer). But lately, we have been doing our own branding to attract Thai customers. I always spoke to the team that I wanted

Sabina to be the Apple of Lingerie.” When it comes to Sabina’s most innovative products, ‘Doomm Doomm’ bra is the answer. “It derives from our customers’ feedback. At that time, women were insecure about their bodies. Women with small breasts had no confidence, so we used this information to develop our products. The word ‘Doomm Doomm’ has been recognized by people all over the country. This product is the brand’s number one.” Interestingly, during the COVID-19 situation, Sabina adapted by turning to face masks to meet market demand under crisis. The brand quickly adjusted. The masks produced are suitable for both women and men. The masks are sold only in Thailand at an affordable price.

FOOD PASSION

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

73

Chataya Supanpong
ชาตยา สุพรรณพงศ์

ทำในสิ่งที่เชื่อ เชื่อในสิ่งที่ทำ เราต้องเชื่อก่อน
ไม่นั้นจะทำได้
เพราะ *passion can move mountains*

ขับเคลื่อนธุรกิจอาหาร ด้วยความเชื่อมั่น

ทายาทรุ่นที่ 2 ของผู้ก่อตั้ง Bar B Q Plaza และ Food Passion
องค์กรที่เชื่อว่า ความสำเร็จเกิดขึ้นได้จากแพสชัน

Bar B Q Plaza

Bar B Q Plaza คือธุรกิจของครอบครัว “ชาตยา สุพรรณพงศ์” โดยเธอเป็นทายาทรุ่นที่ 2 แต่เพราะพ่อแม่ไม่เคยบอกว่า โตขึ้นต้องมาสานต่อธุรกิจ นั่นจึงเป็นสาเหตุให้เธอเลือกเรียนที่คณะอักษรศาสตร์ “แต่พอถึงวันหนึ่ง เราเห็นว่าภาวะการแข่งขันในธุรกิจอาหารเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ เราเลยอยากที่จะกลับเข้ามาช่วยที่บ้าน เพื่อสานต่อและต่อยอด และพัฒนาธุรกิจให้กับครอบครัว” ชาตยาเล่า

ในวันที่เธอเข้ามารับช่วงต่อ Bar B Q Plaza มีสาขาอยู่แล้วประมาณ 50 แห่ง แต่จากการทำเซอร์เวย์พบว่า Bar B Q Plaza เป็นแบรนด์ที่ถูกมองว่าเซย์ ฮีโร่ของยอดขายของร้านเริ่มจะถดถอยด้วยแล้ว นั่นจึงเป็นจุดที่ทำให้ชาตยาคิดว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องรีแบรนด์

เธออธิบายว่า แรงบันดาลใจในการพลิกโฉม Bar B Q Plaza เป็นเรื่องของแรงผลักดันจากมุมมองของลูกค้า และแรงกดดันจากยอดขายที่กำลังตก “เป้าหมายแรก เราอยากเป็นแบรนด์ที่อยู่ในใจคนรุ่นใหม่ เสริมทัพด้วยพนักงานใหม่ๆ ที่มีความเชื่อเหมือนกัน ประกอบกับเราเป็นองค์กรสายอาร์ต ที่ไม่ได้มีเป้าหมายแค่เพียงเป็นตัวเลขหรือยอดขาย แต่เราเชื่อว่าความร่วมมือร่วมใจของทุกคนในองค์กรจะทำให้เราจะกลับมาทวงคืนความเป็นหนึ่งของธุรกิจปิ้งย่างได้อีกครั้ง”

หนึ่งในแคมเปญโฆษณาชิ้นสำคัญที่ทำให้ Bar B Q Plaza กลับมาเป็นที่พูดถึงอีกครั้งคือ “เสียงเอจจริง” เมื่อ 9 ปีก่อน โดยเล่าถึงเสียง ตัวละคร

สมมติที่ออกมาประกาศว่า จะยึดตัว “บาร์บิกอน” มังกรน้อยสีเขียวเอกลักษณ์ที่อยู่คู่กับแบรนด์ Bar B Q Plaza เพราะเห็นเด็ก ๆ มีความสุขในร้านอาหาร หลังจากนั้นก็มีคลิปอื่น ๆ เกี่ยวกับเสียงออกมาเรื่อย ๆ จนกลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์โดยทันที “เราเป็นองค์กรที่กล้าบ้านิด ๆ เรามักจะทำอะไร On the edge เสมอ” ชาตยาอธิบาย

“พนักงานก็มีแม่” คืออีกหนึ่งแคมเปญดังของ Bar B Q Plaza ซึ่งเกิดจากการพลิกมุมมองว่า ในวันแม่แห่งชาติจะมีการทำแคมเปญกับลูกค้าเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่พนักงานทุกคนล้วนมีแม่เหมือนกัน

“เราไม่ได้มองแคมเปญนี้ว่าเป็นการขาย วันที่จะปล่อยแคมเปญเราไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามันจะไวรัลไหม ไม่ได้คิดถึงผลลัพธ์ที่จะได้กลับมา คิดแต่ว่าอยากทำ และต่อให้มันไม่ไวรัล แต่อย่างน้อยพนักงานของเรา 4,000 คนเขาแฮปปี้แน่ ๆ แต่ปรากฏว่ามันไปโดยอินไซด์เยอะมาก ๆ นี่จึงเป็นสโลโก้ของที่นี่ คือมีความเชื่อ และอยากจะทำแบรนด์ที่ใจ ความเปลี่ยนแปลงในสังคม และความผูกพันที่มีต่อแบรนด์”

Food Passion

เมื่อ Bar B Q Plaza เริ่มครองใจผู้คนในตลาด ก้าวต่อมาของชาตยา คือ การพัฒนาองค์กรให้เป็นพื้นที่ของความสุข และมีแต่คนอยากจะมาร่วมงาน โดยการเปิดโอกาสและคัดเลือกบุคลากรที่มีแนวทางเดียวกับเรา นั่นเองจึงเป็นต้นกำเนิดของ Food Passion องค์กรที่อยากจะทำมอบความสุขให้กับผู้คนผ่านมื้ออาหาร

“เราไม่ได้ต้องการจะเป็นแบรนด์ที่ขายดีที่สุด แต่อยากเป็นแบรนด์ที่คนรัก และสร้างแรงบันดาลใจ เราบอกมาตลอดว่าเราขายมากกว่าอาหาร เพราะฉะนั้นเลยไม่อยากหยุดแค่อาหารประเภทเดียวคือปิ้งย่าง แต่อยากเติมเต็มโอกาสในการกินที่หลากหลาย และเข้าไปอยู่ในชีวิตของผู้คนมากขึ้น”

ด้วยเหตุนี้ Food Passion จึงไม่ได้มีแค่ “Bar B Q Plaza” อีกต่อไป แต่เพิ่มแบรนด์ให้หลากหลายขึ้นไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร “จุ่มแซบฮัท” ชาบูจิ้มจุ่ม สไลด์ไทยในตำนาน “Charna” ชาบูปลอดสารวัตถุอันตรายจากเกษตรกรไทย “PoCha” สารพัดซูปเด็ด ครบเซ็ดครบคุณค่า ‘Space Q’ ปิ้งย่างระดับพรีเมียม และร้านอาหารเกาหลี “Red Sun”

ในแง่ของความสำเร็จทางตัวเลข ไม่เพียงแต่ Bar B Q Plaza จะเติบโตขึ้นตลอดในอัตราเลขสองหลัก (Double Digit Growth) แต่ยังคงกลับมามีส่วนแบ่งทางการตลาดเป็นอันดับหนึ่งของร้านอาหารปิ้งย่างในประเทศไทย และกลับมาติด 5 อันดับของร้านอาหารที่มีคนรู้จักมากที่สุด ส่วน Food Passion ก็กลายเป็นองค์กรที่ได้รับการจัดอันดับว่าเป็นองค์กรที่มีคนอยากจะทำงานด้วยมากที่สุด

“จุดนี้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อที่เป็นนามธรรมของเรานี้ที่บอกว่าอยากดูแลทุกคนให้มีความสุข ถ้าเราสร้างความสุขได้มากพอ ผลลัพธ์ทางธุรกิจจะตามมา เพราะเราสร้างแบรนด์มาเพื่อการสร้างแรงบันดาลใจ สร้างความผูกพันกับลูกค้า เวลาเราออกเมนูอะไรใหม่ ๆ มา เขาก็พร้อมจะสนับสนุน”

Driving Food Business with Passion

Bar B Q Plaza belongs to the Supanpong family, to which Chataya is the second generation heir. Since her parents never said she had to continue the business, she chose to study at the Faculty of Arts. “I saw that the competition in the food business continued to increase. So, I wanted to come back to help my family run and develop our business.” On the day she took over, Bar B Q Plaza already had about 50 branches. A survey showed that the brand was outdated, and the sales and popularity began to decline. Chataya knew that it was time for

rebranding. One of the vital advertising campaigns that brought fame to the company once again was the storytelling of one rich man ‘Sia Seng’ and a little green dragon ‘Bar B Gon’, which is the unique symbol of Bar B Q Plaza. Currently, Bar B Q Plaza continues to grow at double-digit growth and is also number one in the market share of grilled restaurants in Thailand. “We don’t want to be the best selling brand, but we want to be a brand that people love and can inspire. We always say that we sell more than food and want to keep everyone happy.”

DIVANA

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

74

Taneth Jiraswakedelok
ธนศ จิระเสวกดีลก

ทำอย่างไรจึงจะทำให้แบรนด์อยู่อย่างยั่งยืน
คำ ๆ เดียวที่จะตอบโจทย์ได้คือการเป็นที่รัก
ซึ่งไม่ได้หมายความว่าทำเพื่อตัวเราอย่างเดียว
แต่ต้องทำเพื่อคนอื่นด้วย

“Divana” สปาแห่งความยั่งยืน

อดีตสจ๊วตผันตัวมาสร้างแบรนด์ธุรกิจสปา

ต่อยอดและพัฒนาจนสร้างนวัตกรรม Wellness ให้วงการสปาไทยดังไกลระดับโลก

เมื่อเกิดเหตุการณ์วินาศกรรม 9/11 ทำให้ “ธเนศ จิระเสวกดีโลก” ซึ่งกำลังทำงานเป็นสจ๊วตของสายการบินสวิสแอร์ถูกเลย์ออฟ เขาและเพื่อนร่วมอาชีพอีกคนจึงตัดสินใจเป็นพาร์ตเนอร์ธุรกิจของตัวเองด้วยการเปิดแบรนด์สปาสัญชาติไทยดีวานา (Divana) และด้วยประสบการณ์ที่ได้รับจากการเป็นลูกเรือของสายการบินดังยังทำให้ธเนศเห็นรูปแบบการเทรดนิ่งอย่างเป็นระบบของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับการบริหารและโลจิสติกส์และการทำงานร่วมกับคนสวิสยังช่วยสร้าง Mindset ด้านความรับผิดชอบ การแบ่งระบบความคิดอย่างชัดเจน รวมถึงเห็นโมเดลธุรกิจด้านสุขภาพ เนื่องจากที่นั่นคือต้นแบบของประเทศสุขภาพที่แท้จริง

“ในตอนนั้นเห็นธุรกิจสปาที่เกิดขึ้นในยุโรป เอเชียว่าเป็นธุรกิจดาวรุ่ง แต่คนยังไม่ค่อยรู้จัก ผมเรียนปริญญาโทอยู่ด้วยจึงทำวิทยานิพนธ์ว่าด้วยโอกาสในการเปิดสปาในไทย และได้เห็นว่ามีโอกาสเติบโต จึงเริ่มนำองค์ความรู้และประสบการณ์มาผสมผสาน ทำให้เป็นจริง จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นธุรกิจเดี่ยวสปา โดยสาขาแรกเปิดที่ซอยสุขุมวิท 25”

หลังดีวานาเปิดตัวก็ได้รับความสนใจอย่างล้นหลาม ทั้งจากนักท่องเที่ยวต่างชาติและคนไทย ทำให้มีการขยายสาขาอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันมีถึง 10 สาขา มีการต่อยอดธุรกิจเป็นคลินิกสปา 4 สาขา เวลเนสคาเฟ่ 4 สาขา มีผลิตภัณฑ์สปา และสกินแคร์ DII Skin Care รวมถึงเปิดสถาบัน

Divana Wellness Academy เพื่อผลิตบุคลากรให้ มีมาตรฐานระดับนานาชาติ สร้างแพลตฟอร์มแห่งความรู้และเทคโนโลยีร่วมกัน “ประเทศไทยเป็นฮับของ Wellness เราไม่ได้ทำแค่สปาอย่างเดียว แต่มีเรื่องการดูแลสุขภาพและความสุขของคนเจนเอเรชั่นต่าง ๆ สร้างบุคลากรที่เติมเต็มให้ไทยเป็นศูนย์กลางผลิตบุคลากรด้านสุขภาพ ส่งความ Thai Wellness ไปสู่ทั่วโลก”

ผู้ก่อตั้งแบรนด์คนนี้เผยว่า นวัตกรรมทางความคิดของดีวานา เรียกว่า “Innovative Business Wellness Model” ใช้ในการขยายประเภทธุรกิจในการตอบโจทย์ลูกค้า โดย “นวัตกรรม” ผสมผสานระหว่างภูมิปัญญาแบบตะวันออกและเทคโนโลยีทางการแพทย์เพื่อเติมเต็มการดูแลสุขภาพให้ตรงจุด การทำธุรกิจเกิดจากการวิเคราะห์ 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ “Macro Trend” มองภาพในอนาคตว่าจะเกิดเทรนด์อะไรขึ้นบ้างที่จะเป็น Global Trend ต่อมาคือ “Micro Behaviour” มองกลุ่มเป้าหมายและพฤติกรรมของผู้บริโภค สุดท้ายคือ “Innovative Solution” ใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีเข้ามาช่วยทำโมเดลที่ต้องการขยายให้มีความหลากหลาย

นอกจากนี้ ดีวานายังมุ่งเน้นการทำงานร่วมกับชุมชน อย่างนวัตกรรมสารเซริซินจากไหมทองคำ (Organic Golden Silk) ซึ่งได้นำมาใช้ในการทรีตเมนต์และสร้างผลิตภัณฑ์ โดยร่วมกับเกษตรกรในการเพาะ

เลี้ยงเพื่อกระจายรายได้กลับสู่ท้องถิ่น “ทำอย่างไรจึงจะทำให้แบรนด์อยู่อย่างยั่งยืน คำว่าเดียวที่จะตอบโจทย์ได้คือการเป็นที่รัก ซึ่งไม่ได้หมายความว่าทำเพื่อตัวเองอย่างเดียว แต่ต้องทำเพื่อคนอื่นด้วย เรามอง Ecosystem ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ ดูว่าชุมชนไหนที่เราช่วยเขาเพื่อให้เกิดการพัฒนาาร่วมกัน ดึงเข้าสู่ระบบเทรดนิ่งสกุลของเราและเกิด Creation Value ร่วมกันกับชุมชน”

นอกจากการสร้างกรอบแนวคิดธุรกิจ Spa และ Wellness สิ่งที่ดีวานาให้ความสำคัญไม่แพ้กันก็คือ การมอบประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใครให้แก่ลูกค้า “การเข้าถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่ เราต้องดึงดีเอ็นเอและคาแรกเตอร์ของดีวานาออกมาเติมเต็มไลฟ์สไตล์ให้เขา เช่น การเปิดคาเฟ่ ลูกค้าจะได้กลิ่นอายของดีวานาดูด้วย และยังต่อยอดไปยังธุรกิจอื่น ๆ ได้”

เบื้องหลังการปลุกปั้นแบรนด์นั้นเต็มไปด้วยกลยุทธ์ ความคิดสร้างสรรค์ ความรู้และประสบการณ์ แต่สิ่งที่มุ่งหวังอาจเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากไม่ลงมือทำ “ดีวานาเกิดขึ้นมาได้จากคำว่า ‘แรงบันดาลใจหรือจินตนาการ’ ขอแค่กล้าคิดและกล้าที่จะฝัน ทำให้เป็นจริงและนำนวัตกรรมมาเติมเต็ม ไม่ได้ตอบโจทย์แค่ตัวเรา แต่ยังส่งต่อให้คนรอบข้าง นี่คือการตอบโจทย์คุณค่าของการใช้ชีวิตแล้ว ผมว่ามันก็คุ้มค่าแล้วที่เกิดมาบนโลกใบนี้”

Divana, the Wellness Behind Health Business

Having faced a layoff from an airline in the crisis of 9/11, ‘Taneth Jiraswakedelok’ decided to work in close partnership with his colleague establishing ‘Divana’-a Thailand’s boutique spa. Divana has attracted avid interests from both tourists and local Thais, which led to continually expanding into 10 branches throughout the country. In addition to their spa service, Divana Wellness Academy was founded to provide and pervade the learning platform with international standards. “Not only do we provide spa services, but we also offer a healthcare and happiness to everyone aiming to take Thai Wellness global.” Divana aims at collaborating with a local community with

the hope of distribution of income to a community. “To make our brand long-lasting, being selfless is a key. We take every aspect of the ecosystem into consideration. We look for communities that we can work with, so we can create shared value with them.” Besides the business goal, Divana focuses on creating and offering lasting impression and pleasantly unique experiences to customers. “To attract new generations, we need to fulfill their lifestyles so that they can sense Divana.” Our brand would not have come this far without action, inspiration and imagination. If you dare to think and dare to dream, you have reached a half way to success.

HASUN SATUN DRIED SEAFOOD

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

75

Anurak Sunrutai
อนุรักษ์ สรรฤทัย

ธุรกิจมันมีความเสี่ยงเสมอ จังหวะที่เสี่ยงนั้นแหละ
มันจะวิ่งให้คุณขึ้นหรือลงก็ได้ เราต้องตัดสินใจ

เฟซบุ๊กไลฟ์พลิกชีวิต

สุดยอดนักขายออนไลน์ที่สืลาเด็ดจนสร้างรายได้หลักสิบล้านจากการขายปลาเค็ม อาหารทะเลแห้ง
พลิกฟื้นชีวิตและเศรษฐกิจท้องถิ่นให้คึกคักอีกครั้ง

“อนุรักษ์ สรรฤทัย” หรือ “บังฮาซัน” แห่งร้านฮาซันอาหารทะเลตากแห้ง จ.สตูล คือเจ้าของวลีเด็ด “แม่ฉันต้องได้กินกุ้ง แม่ฉันต้องได้กินปลา” ชื่อของบังฮาซันกลายเป็นที่รู้จักในเพียงข้ามคืน ด้วยลีลาจัดจ้านในการขายอาหารทะเลตากแห้งผ่านเฟซบุ๊กไลฟ์ ความสำเร็จที่มาพร้อมบุคลิกความจริงใจ วิธีการเล่าที่มาของสินค้าจากชุมชน จังหวะจะโคนที่โดนใจความเรียบง่าย ไม่มีการประดิษฐ์คำพูด ทำให้เขาต่างไปจากพ่อค้าแบบทั่ว ๆ ไป

แต่กว่าจะมาเป็นบังฮาซันในวันนี้ เขาเคยล้มลุกคลุกคลานลองทำอาชีพอื่น ๆ มากมายแต่ไม่ประสบความสำเร็จ บังฮาซันเติบโตมากับธุรกิจประมงและเริ่มทำงานหลังจากที่เรียนจบมัธยมปลาย และก่อนจะมาไลฟ์ขายอาหารทะเล เขาคือพิธีกรรายการขายยาสมุนไพรที่ช่องทีวี่เคเบิลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

“ก็เริ่มนั่งเล่นเฟซบุ๊ก เห็นเขาขายกันได้เยอะแยะอันนี้ก็ขายได้ อันนั้นก็ขายได้ เราก็ออยากลองขายดูบ้าง” ฮาซันย้อนเล่าถึงจุดเริ่มต้น แต่ถึงแม้ว่าจะเริ่มมีความคิดที่จะไลฟ์ขายผลิตภัณฑ์จากชุมชน แต่ยังมีติดปัญหาด้านเงินลงทุน เมื่อเอ่ยปากบอกพ่อ พ่อก็ถามกลับว่า “จะขายได้หรือจะเอาเงินเขาอย่างไร...ขายแบบเดิมดีแล้ว”

ด้วยความเชื่อมั่นและกล้าเสี่ยง

บังฮาซันเลยลองยื่นข้อเสนอไปยังชาวประมงในพื้นที่เพื่อขอสินค้ามาทดลองขาย พร้อมการันตีว่าวันรุ่งขึ้นจ่ายเงินให้ทันที ทั้งที่ตอนนั้นเขายังไม่มีเงินทุนใดๆ ในขณะที่การไลฟ์ขายของยังคงเป็นเพียงอาชีพเสริม ซึ่งแต่ละคืนสามารถทำยอดขายได้ประมาณ 2,000-3,000 บาท ได้กำไรประมาณ 700-800 บาทต่อวัน กระทั่งวันหนึ่งภรรยาของเขาโทรศัพท์ให้กลับบ้านด่วน เพราะชาวบ้านนำอาหารทะเลตากแห้งมาฝากไว้ที่บ้านเพื่อให้เขาขายเป็นจำนวนมาก เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจึงตัดสินใจลาออกจากการประจำ มุ่งหน้าสู่การขายของผ่านเฟซบุ๊กไลฟ์เต็มตัวนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ปัจจุบันในทุกคืนจะมีผู้ชมไลฟ์ขายของหลักหมื่นคน มียอดกดติดตามเพจหลักล้าน แต่ละคืนมียอดขายตกอยู่ที่หลักล้านบาท มีทีมงานราว 45 คน ทั้งคอยช่วยเวลาทำเฟซบุ๊กไลฟ์ การบรรจุสินค้าเพื่อส่งไปรษณีย์ รวมถึงแอดมินที่พร้อมตอบตลอด 24 ชั่วโมง ขณะเดียวกันเขาได้จุดประกายการไลฟ์ขายของให้กับอีกหลายคน บางชุมชนชาวบ้านซึ่งเป็นผู้ผลิตก็เป็นคนไลฟ์ด้วยตัวเอง ซึ่งตัวเขาไม่ปิดกั้นหากใครจะเอาไปเลียนแบบ

“ช่วงแรกคิดแค่ว่าไลฟ์เอาเงินมาให้มีใช้ก็พอ อีกส่วนหนึ่งก็คิดว่าช่วยชาวบ้าน แต่ยังไม่คิดว่าจะไปถึงจุดนั้นได้อย่างไร แต่เมื่อมีชื่อเสียง ยอดซื้อ

เพิ่มพลอยทำให้ชาวบ้านมีรายได้ หมอดหนี้ล้นกันเยอะ มีเงินเก็บเพิ่ม ผมก็ดีใจ”

ความสำเร็จอันท่วมท้นนี้ เกิดจากหัวใจในการขาย 3 อย่าง คือ คุณภาพ วิธีการขาย และการนำเสนอ “สิ่งสำคัญต้องทำให้ลูกค้ารู้สึกว่าคุณซื้อไปแล้วไม่เสียเงินเปล่า หมายความว่า สินค้าต้องดี เราเอาตัวเราประกัน ยินดีเปลี่ยนให้พร้อมคืนเงินให้ทุกบาท หากมีปัญหา ขณะที่เรื่องเล่าสำคัญมาก เพราะทำให้เกิดอรรถรสในการกิน ผมรู้ว่าปลาจับในฤดูกาลนี้ นำกินมาก ตากประมาณไหนถึงจะดี เหมือนเซฟดังที่พูดในรายการทีวี เราทำเหมือนกัน เพราะการขายของในไลฟ์ยากมาก หากไม่มีการนำเสนอดี ๆ ”

แม้วันนี้เขาจะได้รับการยกย่องในฐานะคนทำธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ทว่าตัวเขาเองกลับมองว่า วันหนึ่งเฟซบุ๊กอาจจะหายไป เลยไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่จะมั่นคง กระทั่งไม่เคยคิดว่ามาถึงจุดสุดยอดและไม่เคยคิดว่าสำเร็จ หากแต่พร้อมที่เสี่ยงและเดินหน้าต่อไป

“ถ้าอยากทำธุรกิจต้องเริ่มจากสิ่งที่ชอบ ไม่ใช่ทำเพราะอยากทำตามใคร อยากเป็นอะไรให้ฝึกอยากรู้สิ่งใดให้ถาม อยากเป็นอะไรให้พยายาม ความสำเร็จของคนเราไม่ได้มีวิธีเดียว”

An Eloquent Online Vendor

Anurak Sunrutai or Bung Hasun is a creative entrepreneur who comes from Satun province, the owner of the phrase “My mom will have shrimp, my mom will have fish.” His name became well-known overnight by selling dried seafood products with his bold style via Facebook Live. He comes with a sincere personality, interestingly describing his products’ origin, simple rhythm and words, which made him different from other merchants. “I started using Facebook and saw people could sell any products. These could be sold and those could be sold. I wanted to try selling.” Even though he didn’t have any funds at that time, he asked local fishermen to give him products to try

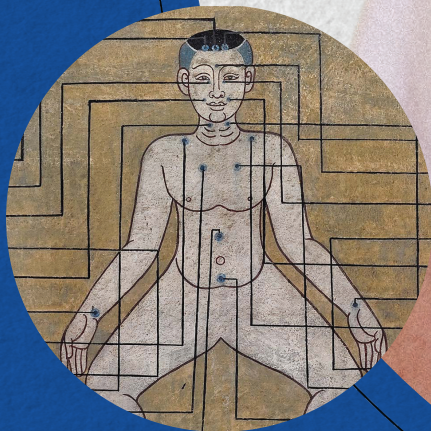
selling and pay them the next day. Before, selling the products through Facebook Live earned him around 700-800 Baht a day. Now, his page attracts around 10,000 viewers every night and a million followers. This overwhelming success comes from the core of three sales principles: quality, sales method, and presentation. “It’s important we make customers feel that they don’t waste money from buying our products, you have to start a business with the things that you favor, not running a business by following others, practising what you want to be, asking what you want to know, persevering what you want to have, and our success does not come from a single method.”

WATPO MASSAGE SCHOOL

CREATIVE ENTREPRENEUR | BRAND & MARKETING

76

Preeda Tangtrongchitr
ปรีดา ตั้งตรงจิตร

นวัตกรรมจะเกิดได้ ต้องกล้าที่จะเปลี่ยนแปลง
ศาสตร์การนวดแผนไทยก็เช่นเดียวกัน
ที่ไม่ใช่เพียงรูปแบบการนวดที่เปลี่ยนไป
แต่จะต้องเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ของโลก

ศาสตร์การนวดโบราณ ผสานองค์ความรู้สมัยใหม่

จากศาสตร์ที่สอนกันในครอบครัว ปรีดาได้พัฒนาการนวดแผนไทยไปอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อให้เข้ากับยุคสมัย

เมื่อกล่าวถึง “สัญลักษณ์” ที่บ่งบอกถึงความ เป็น “ประเทศไทย” นอกจากศิลปวัฒนธรรมและ สถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามแล้ว ศาสตร์การนวดแผน ไทยก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ได้รับการกล่าวขวัญไปทั่วโลก หากจะกล่าวถึง “ต้นตำรับ” ของการนวดแผนไทย แน่แน่นอนว่าจะต้องนึกถึง “วัดโพธิ์” ที่นี่คือโรงเรียนแพทย์ แผนโบราณแห่งแรก ถือกำเนิดอย่างเป็นทางการมา ตั้งแต่ปี 2498 โดยมี “ปรีดา ตั้งตรงจิตร” ทายาทรุ่น ที่ 2 ดำเนินกิจการมาพร้อมกับผู้เป็นบิดาจนถึงปัจจุบัน ภายใต้อำนาจ โรงเรียนแพทย์แผนโบราณวัดพระเชตุพนฯ (วัดโพธิ์)

เดิมทีวิชาการนวดแผนโบราณ เป็นศาสตร์ที่ สอนกันอยู่ภายในครอบครัวเท่านั้น และไม่ได้ได้รับความ นิยมแพร่หลายอย่างในปัจจุบัน ปรีดาซึ่งจบการศึกษา ทางด้านเภสัชแผนปัจจุบัน ได้เข้ามาเป็นผู้บุกเบิก หลักสูตรการนวดแผนไทยร่วมกับคุณพ่อ เริ่มตั้งแต่ การศึกษาขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ ควบคู่กับ ตำราการนวดแผนโบราณทั้งที่มีการบันทึกไว้ และ การศึกษาจากผู้รู้ที่ได้รับสืบทอดองค์ความรู้ด้านการ นวดแผนโบราณผสมผสานกับศาสตร์การนวดของ ประเทศอื่น ๆ รวมถึงศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบัน จนได้หลักสูตรการนวดแผนโบราณที่เป็นมาตรฐาน และได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการเป็น หลักสูตรแรกในประเทศไทย

ตลอดระยะเวลากว่า 60 ปีที่ได้เปิดสอนการ นวดแผนโบราณ มีหลักสูตรการเรียนหลากหลาย ปรีดาเล่าว่า เนื้อหาหลักสูตรนั้นไม่ได้เป็นไปตามแบบ ดั้งเดิมทุกประการ แต่มีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา รวมถึงการเพิ่มเติมเนื้อหาที่เห็นว่าจำเป็นเข้าไปด้วย อาทิ หลักการปฐมพยาบาล หลักการทางชีววิทยา เพื่อ เสริมในเรื่องของความสะอาด ทั้งหมดนี้เพื่อเป็นการ สร้างให้ศาสตร์การนวดแผนไทยมีมาตรฐานที่ชัดเจน ยิ่งขึ้น นับเป็นนวัตกรรมการแพทย์ทางเลือกที่พัฒนา อย่างไม่หยุดยั้ง

ปัจจุบันโรงเรียนแพทย์แผนโบราณวัด พระเชตุพนฯ ได้สร้างบุคลากรด้านการนวดแผน ไทยไปแล้วนับแสนคน ทั้งชาวไทยและต่างชาติ มี ทั้งมาเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพนวดแผนไทย และ มาเรียนรู้เพื่อประกอบกับศาสตร์การแพทย์แผน ปัจจุบันโดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนชาวต่างชาติซึ่งมีทั้ง นักกายภาพบำบัด นักวิทยาศาสตร์การกีฬา แพทย์ ด้านเวชศาสตร์ฟื้นฟูและด้านกระดูก ปรีดากล่าวว่า นับเป็นเรื่องดีที่ทำให้ต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จาก สิ่งที่นักเรียนถาม และการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่าง การแพทย์แบบไทย กับการแพทย์แบบตะวันตก ก่อให้ เกิดองค์ความรู้ใหม่อีกมากมาย เช่น การนวดเด็กเพื่อ ปรับสรีระทางร่างกาย ต่อยอดไปถึงการศึกษาวิจัย ด้านการนวดเด็กออทิสติก ที่ช่วยให้มีเด็กพฤติกรรม

การนอน และมีทักษะการเข้าสังคมที่ดีขึ้น การนวด เพื่อกระตุ้นน้ำนมแม่หลังคลอด จากศาสตร์การแพทย์ แผนโบราณแบบร่วมสมัยนี้เอง ทำให้เกิดความร่วมมือ กับโรงพยาบาลที่รักษาแบบการแพทย์แผนปัจจุบัน เพื่อเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพ

ไม่เพียงแต่การพัฒนาหลักสูตรการนวดแผน ไทยเท่านั้น ปรีดายังมีแนวคิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และอุปกรณ์สำหรับการนวดแผนไทย ซึ่งเป็น ผลิตภัณฑ์ที่คิดค้นพัฒนามาจากตำราการนวดแผน โบราณ เช่น การใช้ลูกประคบ ซึ่งชาวต่างชาติต้องการ นำไปใช้และจำหน่ายที่ต่างประเทศแต่ติดปัญหาเรื่อง การค้าระหว่างประเทศด้านการนำเข้าพืชและแมลง อนุรักษ์ตามอนุสัญญาไซเตส ทางโรงเรียนจึงได้คิดค้น วิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้จนเป็นผลสำเร็จ และยัง คิดค้นการสกัดสมุนไพรที่ใช้ในลูกประคบ ต่อยอดเป็น ผลิตภัณฑ์ใหม่ได้อีกมากมาย

“นวัตกรรมจะเกิดขึ้นได้ต้องมีการเปลี่ยน แปลง ศาสตร์การนวดแผนไทยก็เช่นเดียวกันที่ไม่ใช่ เพียงรูปแบบการนวดที่เปลี่ยนไป แต่จะต้องเปลี่ยน แปลงตามสถานการณ์ของโลกในยุคปัจจุบันและ พฤติกรรมของคนด้วย หากเรายังคงยึดถือแต่เรื่อง เดิม ๆ โดยไม่มีการปรับปรุงและพัฒนา ก็จะทำให้ เจริญได้ช้า”

Integrating Modern Science into Thai Traditional Massage

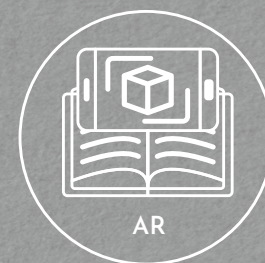
Besides art, culture, and beautiful tourist attractions, Thai massage is regarded worldwide as a unique symbol that represents our country. The science of Thai traditional massage was originally taught in a family from generation to generation and was not popular as it is in the present. Preeda, who graduated in modern medicine, applied his knowledge to improve the traditional massage until the standard was agreed upon and accredited by the Ministry of Education as the first massage course in Thailand. Throughout the past 60 years, the course has constantly been improved. The improvement helped make Thai massage an alternative medicine

innovation with a higher standard. About 100,000 students, both Thai and foreign, took this course to implement their massage knowledge, especially foreign students in physical therapy, sports science, rehabilitation and medicine. Preeda did not only improve the lesson for Thai massage, but he also generated products or pieces of equipment particularly for Thai massage such as herbal compress balls which are very popular in foreign countries. He concluded that changes lead to innovation. The science of Thai massage is one example. “If we are attached to the same thing, without any improvement, it will be hard to grow,” Preeda commented.

CREATIVE ENTREPRENEUR

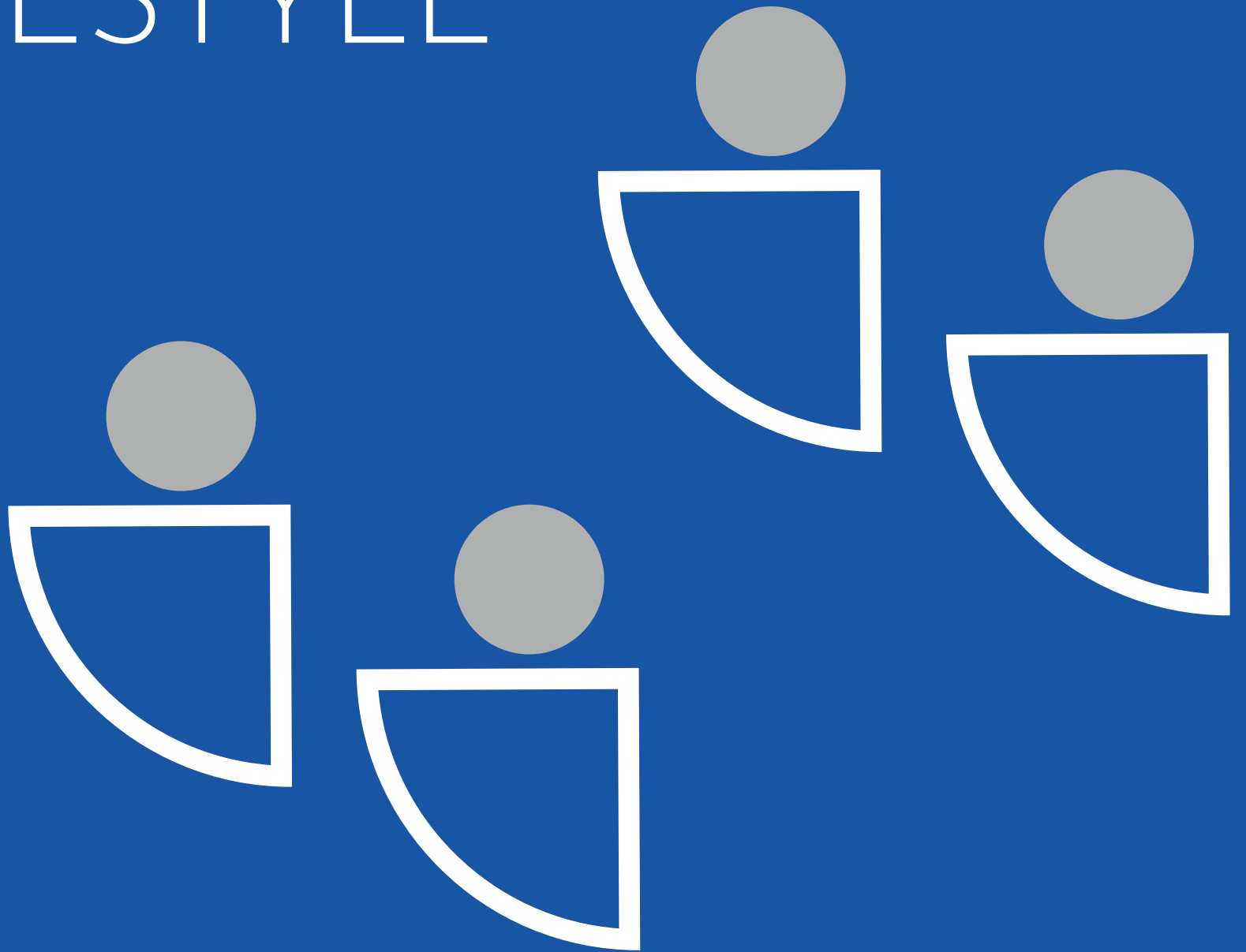
LIFESTYLE

- 77 Tichakorn Phukhaotong
- 78 Pranitan Phornprapha
- 79 Vorravit Siripark
- 80 Takonkiet Viravan
- 81 Siradej Donavanik
- 82 Anutra Mahatthanarak
- 83 Amata Luphaiboon
Twitee Vajrabhaya Teparkum
- 84 Yuthana Boonorm
- 85 Natthakhet Yaemim
- 86 Ratsaran Peerapongdecha

Scan
right
page

LIFESTYLE

TRASHER BANGKOK

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

77

Tichakorn Phukhaotong
ทิจากร ภูเขาทอง

ปาร์ตี้ของ Trasher มันเกิดจากการที่เราอยากหาพื้นที่
ให้กับสิ่งที่คนในตอนนั้นมองว่ามันไม่คูล ไม่เท่
แต่สำหรับเรา เราไม่สนความคูล แต่มันคือความสนุกที่ได้เป็นตัวเอง

เมื่อความแปลก-แตกต่าง แปลงร่างเป็นปาร์ตี้สุดป๊อป

นักจัดปาร์ตี้ของกลุ่ม Trasher ผู้นำเอาความรักในเสียงเพลงป๊อปและป๊อปคัลเจอร์
มาสร้างสรรค์ปาร์ตี้ที่ได้รับความนิยม และกลายเป็นแพลตฟอร์มใหม่ที่สามารถเล่าประเด็นในสังคม

หลายคนรู้จัก “ทิจากร ภูเขาทอง” หรือ “โจโจ้ แทรชเซอร์” ในนามแห่งการเป็นนักจัดปาร์ตี้ของกลุ่ม Trasher หลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศิลปากร คณะโบราณคดี เอกภาษาอังกฤษ เขาเข้าทำงานประจำในฐานะครีเอทีฟรายการเพลงของช่อง Channel V Thailand แล้วย้ายมาทำรายการวาไรตี้ที่ช่อง Bang Channel แต่ในระหว่างนั้นก็ทำปาร์ตี้ในชื่อกลุ่ม Trasher กับเพื่อน ๆ ไปด้วย และเมื่อทำงานประจำไปได้สักพักก็รู้สึกว่ามีสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองชอบ จึงตัดสินใจออกมาทุ่มเทเวลาและหัวใจทำ Trasher อย่างเต็มตัวด้วยเห็นว่ามีโอกาสที่จะเติบโตได้

Trasher Bangkok Party เป็นปาร์ตี้สังสรรค์ของคนที่ชอบเพลงป๊อปและป๊อปคัลเจอร์ ทั้งหนัง เพลง ซีรีส์ หรือสิ่งๆ ที่สังคมโลกกำลังให้ความสนใจ การแสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ผ่านการเต้น การแต่งตัว วิดีโอพาราได (Parody) และศิลปะต่าง ๆ โดยในยุคที่กลุ่มทรแชรเซอร์ก่อตั้งขึ้นนั้น เป็นเหมือนอีกหนึ่งทางเลือกที่แปลกแตกต่างออกไปในตลาดของการจัดปาร์ตี้ จึงทำให้ทรแชรเซอร์ไม่ใช่แค่การรวมตัวกันเพื่อความสนุก แต่เป็นการแสดงถึงจุดยืนของคนในวัฒนธรรมย่อยต่างๆ และการบอกเล่าเรื่องราวสังคมของพวกเขา

“เราเลือกที่จะจัดปาร์ตี้เพลงป๊อปที่เราคุ้นหู เราเต้นได้ ร้องได้ เพลงที่คนมองว่าเป็นเพลงขยะมาเร็วไปเร็วแต่เรารักและโตมากับมัน มันเกิดจากการที่เราอยากหาพื้นที่ให้กับสิ่งที่คนในตอนนั้นมองว่ามันไม่คู่ไม่เท แต่สำหรับเรา เราไม่สนความคู่ แต่มันคือความสนุกที่ได้เป็นตัวเอง”

ทิจากร มองความสำเร็จของปาร์ตี้ทรแชรเซอร์ว่าคงเป็นความเป็นกันเองและความคาดเดาอะไรไม่ได้ของทั้งคนจัดและคนมาร่วมงานเอง ที่มักจะมีเซอร์ไพรส์ที่ไม่เหมือนคนอื่นเสมอ ผู้คนที่มาร่วมงานปาร์ตี้ล้วนเป็นมิตร ไม่เก๊ก พร้อมทั้งจะสนุกสนานด้วยการเต้นไปกับเสียงเพลง ที่สำคัญเป็นปาร์ตี้ที่ต้อนรับทุกเพศ โดยเฉพาะกลุ่ม LGBT ซึ่งกลายเป็นกลุ่มหลักของงานปาร์ตี้ เพราะพวกเขาารู้สึกว่าเขาสามารถสนุกกับเพื่อนได้โดยไม่ถูกตัดสินหรือตีตรา ไม่ว่าจะมาจาก การแต่งตัวหรือการเต้น

“เราไม่เคยคิดว่าปาร์ตี้เราจะได้รับความนิยมเป็นวงกว้างขนาดนี้ เพราะทุกอย่างเริ่มจากความสนุกที่อยากรวมตัวกันเต้นกับเพื่อน เพราะฉะนั้นแรงบันดาลใจจริง ๆ มันไม่มีหรอก นอกจากว่าแต่ละเดือนเราอยากเต้นเพลงอะไร เราอยากหาพื้นที่แสดงตัวตนของเรา พื้นที่สำหรับชนกลุ่มน้อยในตอนนั้น

อย่างกลุ่ม LGBT ให้มีที่ที่สามารถจะสนุกสนานได้โดยไม่ต้องแคร์ว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร จะแต่งหญิง แต่งชาย แก้วผ้าแก้วนก็ทำได้”

ในการสร้างสรรค์ธีมงานแต่ละครั้ง จะเกิดมาจากอารมณ์ความรู้สึกของทีมงานทรแชรเซอร์เป็นหลัก ซึ่งส่งผลให้เกิดธีมงานที่แตกต่างหลากหลาย ทั้งเพลงรุ่นเก๋า ปาร์ตี้ดีสโก เพลงออกหักหรือเพลงลูกทุ่ง นอกจากนี้ยังมีการจัดธีมปาร์ตี้ที่อิงไปกับกระแสป๊อปคัลเจอร์ที่คนในสังคมกำลังให้ความสนใจอีกด้วย ซึ่งจะถูกนำมาตีความใหม่ให้เกิดความสนุก สร้างสรรค์ด้วยการใส่อารมณ์ขันลงไปเพื่อให้งานมีกิมมิกมากขึ้น

“เรารู้สึกว่าอย่ารอโอกาส ต้องสร้างเอง เพราะทั้งงานปาร์ตี้ งานกำกับซีรีส์ ก็เกิดมาจากการที่เราลุกขึ้นมาทำเองทั้งนั้น ไอเดียของเรามันยากที่จะทำให้คนเห็นเป็นภาพว่ามันจะทำเงินได้ยังไง เราก็ต้องทำของเราเองก่อน พิสูจน์ให้เขาเห็นว่าเรามีฝีมือ เริ่มจากสิ่งเล็กน้อยมันก็คงยิ่งใหญ่ได้สักวันหนึ่ง และที่สำคัญสำหรับเราคืออย่าคิดว่าตัวเองเก่ง เพราะมีคนที่เก่งกว่าเราตลอดเลย เรายังต้องศึกษาคนอื่น หาความรู้เพิ่มเติม เมื่อไรที่คิดว่าตัวเองเก่งก็คือจุดแน่นอน”

Pop Music, Pop Culture, and Chic Party

Tichakorn Phukhaotong, aka Jojo Trasher, is the person behind the success of Trasher Bangkok Party. Trasher Bangkok Party is a social event for pop music and pop culture fans. Trasher offers an alternative to the traditional party markets, be it creative dance, outfit, parody videos or arts. Trasher fans gather together not just to have fun but to validate their sub-cultures and tell their stories. “We’ve chosen to throw a pop music party that we’re familiar with. We can sing and we can dance to the songs that we love and we grow up with. This originates from our wish to give space to something that others do not see as chic or

cool. We just wanted to have fun from being ourselves.” Tichakorn attributes the success of Trasher parties to the friendliness of the party host and party goers. The LGBTs, usually regarded as minorities, form the majority of the party because they know they can enjoy being themselves among their friends, without being judged. The Trasher team also reinterpret the cultural trends to make it more creative, more fun and to give the party more gimmick. “We feel that we shouldn’t wait for the opportunity. We have to make it because everything we’ve done so far comes from our ideas and inventions.

WONDERFRUIT

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

78

Pranitan Phornprapha
ประณิธาน พรประภา

พูดตรง ๆ อาจจะไม่ค่อยมีคนฟัง
เราเลยเลือกที่จะดึงคนด้วยศิลปะ ดนตรี และความสุข
แต่สุดท้ายแล้วอย่างน้อยเขาก็จะได้แนวคิดอะไรติดตัวกลับไป

รักสิ่งแวดล้อม ผ่านศิลปะและดนตรี

เพื่อให้คนตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อม

ประณิธาน พรประภาจึงเลือกวิธีการสร้างสรรค์จัดเทศกาลดนตรีสอดแทรกแนวคิดรักโลก

“พีท - ประณิธาน พรประภา” คือผู้ก่อตั้ง Wonderfruit แพลตฟอร์มการสื่อสารประเด็นสิ่งแวดล้อมในรูปแบบงานเทศกาลที่ใช้ศิลปะวัฒนธรรมดนตรีและอาหารเป็นสื่อกลาง ในแต่ละปี Wonderfruit มีผู้ร่วมงานที่หลั่งไหลมาจากทั่วทุกมุมโลกมากกว่า 15,000 คน

“Wonderfruit ไม่ใช่เทศกาลดนตรีแน่นอนว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของงาน แต่แค่ 20-30% เท่านั้น วัตถุประสงค์ของเราต่างจากเทศกาลดนตรีคือเราต้องการใช้ศิลปะหรือความคิดสร้างสรรค์มาสื่อสารเรื่องราวของสิ่งแวดล้อม” ประณิธานเล่าว่าทุกองค์ประกอบของ Wonderfruit เรียกว่าเป็นนวัตกรรมที่ออกแบบมาเพื่อนำเสนอประเด็นสิ่งแวดล้อมกับผู้ร่วมงาน คุณจะไม่ได้เห็นพลาสติกหรือภาชนะที่ใช้ครั้งเดียวทั้งในงานนี้ โครงสร้างของสิ่งปลูกสร้างเป็นโครงไม้ไผ่เพราะเป็นวัสดุที่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด มีงานศิลปะที่สะท้อนแนวคิดด้านสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ กิจกรรมภายในงานก็มีหลากหลายตลอดทั้งวันเพื่อให้คนอยู่ที่นี่ได้หลายวันโดยไม่เบื่อ ทั้งเวิร์กช็อป ทอล์ก และกิจกรรมในประเด็นสิ่งแวดล้อม สุขภาพจิต วิทยาศาสตร์ ศิลปะและวัฒนธรรม “ถ้าเราพูดถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมตรงๆ อาจจะไม่ค่อยมีใครฟัง เราเลยเลือกที่จะแสดงให้เห็นว่าเรามีทางออกและตัวเลือกอื่น ๆ

เพราะถ้าเราเองทำไม่ได้อย่าไปพูดเลย”

จาก Think Earth สู Wonderfruit

ความรักต่อสิ่งแวดล้อมของประณิธานมีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งจากประสบการณ์การใช้ชีวิตที่แวนคูเวอร์ตั้งแต่อายุยังน้อย รวมถึงการได้มีส่วนร่วมในโครงการ Think Earth ที่ก่อตั้งโดย ดร.พรเทพ พรประภา ผู้เป็นพ่อ ในปี 2533 เพื่อปลูกฝังความห่วงหาอาทรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้กับคนรุ่นใหม่ และด้วยเห็นช่องว่างระหว่างการเชื่อมโยงศิลปะเข้ากับการสื่อสารเรื่องสิ่งแวดล้อม เขาจึงตั้งบริษัทสแควร์พีทส์ที่จำกัดขึ้นมาเพื่อดำเนินโปรเจกต์ Wonderfruit เพื่อทำงานด้านสิ่งแวดล้อมด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ “เราเลือกใช้รูปแบบงานเทศกาลเพราะมันทำให้คนมารวมตัวกันได้หลายวัน ทำให้มีโอกาสทำอะไรได้หลายอย่าง มันน่าสนใจว่าถ้ารวมคนมาได้ขนาดนั้นแล้วเราจะพูดอะไรกับพวกเขาได้บ้าง แต่ความยากคือเราจะสื่อสารเรื่องที่ต้องการจะพูดกับคนที่มางานอย่างไรให้เขาเข้าใจ เพราะหลายคนก็อาจจะยังคิดว่ามันเป็นแค่เทศกาลดนตรีสนุก ๆ แต่มันก็ต้องสนุกนะเพื่อที่จะดึงให้คนมา ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นงานวิชาการซึ่งงานแบบนั้นเขาก็ดึงกลุ่มเป้าหมายของเขาได้ดียอยู่แล้ว แต่กลุ่มเป้าหมายของเราคือคนทั่วไป เราต้องการทำให้เขาเริ่มสนใจสิ่งแวดล้อมด้วยศิลปะ

ด้วยอาหาร และสิ่งที่เขาเสพอยู่แล้วทุกวัน เขาอาจจะมาเพราะความสนุก แต่พอมาแล้วเราอยากให้เขาได้แนวคิดด้านสิ่งแวดล้อมหรือแรงบันดาลใจกลับไป”

แรงกระเพื่อมและการส่งต่อแรงบันดาลใจ

“ในปีแรก ๆ คนที่มางานส่วนใหญ่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแนวคิดของเราคืออะไร แต่มันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ปีที่ผ่านมาประมาณ 80% เข้าใจแล้วว่าเราต้องการสื่ออะไร ส่วนพฤติกรรมเขาเปลี่ยนไปแค่ไหนอาจจะตามไปวัดได้ยาก แต่อย่างปีที่แล้วเราไม่มีแก้วแบบใช้ครั้งเดียวทั้งในงานเลย ทุกคนจะเอาแก้วมาเองหรือมาซื้อในงานก็ได้ พนักงานจบบอกก็จะมีแก้วนี้ แล้วหลาย ๆ คนเขาก็ยังใช้แก้วนี้ต่อในชีวิตประจำวันของเขา ผมคิดว่าถ้าเราค่อย ๆ ทำให้คนรู้สึกว่าการพกพานี้มันก็ไม่ได้ยากนะที่จะทำ แล้วมันก็น่าจะติดตัวอยู่กับเขาต่อไป”

ประณิธานยังกล่าวถึงท้ายถึงคนอื่น ๆ ที่อาจจะอยากลุกขึ้นมาทำอะไรบางอย่างให้สังคมอีกว่า “ผมคิดว่าจุดมุ่งหมายของชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ และในที่สุดแล้วมันเลยไม่ได้ที่จุดมุ่งหมายของคุณมันจะไปเกี่ยวพันกับคนอื่น ๆ ในสังคม ดังนั้น ถ้าจุดมุ่งหมายของชีวิตเรามันทำให้ทั้งชีวิตของเรา ของคนรอบข้างสังคม และสิ่งแวดล้อมดีขึ้นได้ มันก็จะเป็นประโยชน์กับทุกฝ่าย ผมเชื่อว่าทุกคนมีจุดมุ่งหมายแบบนั้นได้ และก็อยากให้งานของเราทุกคนในการหาหนทางให้เจอครับ”

Environmental Wonder: Conserving Nature with Art and Music

The environmental mindset of Pranitan Phornprapha or ‘Pete’ dates to his childhood spent in Vancouver and his contribution to his father (Dr. Pornthep Phornprapha)’s 1990-founded project named Think Earth. Having realised the opportunity to bridge arts and communicating environmental issues, he founded Scratch First Co., Ltd., which gave a rise to the Wonderfruit project. Wonderfruit serves as a platform for communicating environmental issues through arts, culture, music, and food. Every year, it welcomes more than 15,000 participants worldwide. Pete thrives to make this platform the most environmentally responsible whilst keeping participants entertained. “If we talk about environmental issues directly, chances

are not many people will be interested. Therefore, we offer them alternatives because actions speak louder than words.”, quoted Pete. “Year by year, participants gradually gain more understanding of what we have been trying to communicate. By showing them that behavioural change is not that difficult to achieve, I believe that such environment-friendly behaviour continues to stick to them. For instance, we disallowed single-use drinking cups at last year’s festival and observed surprising compliance from the participants.” For those that want to do something for the society, he added, “It is crucial to think about the goal and be aware that such goal is inevitably intertwined with other several members of the society.”

PAÑPURI

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

79

Vorravit Siripark
วรัทธิย ศิริพากย์

การเข้าถึงและอยู่ในทุกช่วงเวลาของลูกค้า
ถือเป็นเรื่องสำคัญมากในยุคของ *Digital Disruption*

ความงามตามแบบ Clean Beauty

ปัญญาปุรี แบนด์ความงามระดับลักซ์ชัวร์จอนเป็นที่ยอมรับในระดับโลก
จุดเด่นความงามที่เน้นความบริสุทธิ์และปลอดภัย

ใครที่คลุกคลีอยู่ในแวดวงความสวยความงามจะรับรู้ได้ว่า เทรนด์ความงามและสุขภาพสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ขณะที่ชาติอื่นอาจมุ่งไปที่เทคโนโลยี นวัตกรรม และคัลเจอร์ความงาม ประเทศไทยกลับมีจุดเด่นที่แตกต่าง ด้วยการนำเอาการดูแลสุขภาพและความงามแบบองค์รวมมาเป็นจุดแข็ง

“เราจึงมีชื่อเสียงด้านเวลเนส และได้รับการยอมรับในตลาดโลก” วรวิทย์ ศิริพากย์ ซีอีโอและผู้ก่อตั้งแบรนด์ “ปัญญาปุรี” (PAÑPURI) บอกกล่าวเกี่ยวกับแบรนด์สัญชาติไทยที่ก่อตั้งเมื่อ 17 ปีก่อน “ผมมองเห็นศักยภาพของประเทศมาตั้งแต่เริ่มต้น จึงเป็นแรงผลักดันให้สร้างแบรนด์ปัญญาปุรีไปสู่ระดับนานาชาติ ปัญญาปุรีเป็นผู้นำด้านผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติและออร์แกนิก ตั้งแต่ยังไม่มีแบรนด์ในเมืองไทยให้ความสำคัญเกี่ยวกับออร์แกนิกเลย จนตอนนี้ปัญญาปุรีเป็นแบรนด์คลีนบิวตี้ (Clean Beauty) ของไทยแบรนด์แรกและแบรนด์เดียว และตั้งเป้าหมายไว้จะเป็น Asia’s First Luxury Clean Beauty Skincare and Wellness Lifestyle Brand ให้สำเร็จ”

วรวิทย์ศิริพากย์สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีด้านเศรษฐศาสตร์เกียรตินิยมจาก McGill University ประเทศแคนาดา เคยทำงานด้านที่ปรึกษาทางธุรกิจ Management Consultant ที่ Deloitte Consulting นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ก่อนศึกษาต่อปริญญาโทด้าน Luxury Goods Management ที่สถาบัน SDA

Bocconi ประเทศอิตาลี และเริ่มทำงานโพรเจกต์ที่ปรึกษาให้บริษัท Gucci Group รวมถึงงาน Retail Planning Manager ให้กับเว็บไซต์ Yoox.com เมื่อกลับมาประเทศไทย เขาอยากสร้างธุรกิจของตัวเองและเห็นข้อได้เปรียบของไทยในตลาดความงามจึงก่อตั้งแบรนด์ปัญญาปุรีเป็นของตนเองในปี 2546 โดยผลิตภัณฑ์แนวคลีนบิวตี้จากปัญญาปุรีนั้นเน้นนวัตกรรมในการคัดสรรส่วนผสมที่ดีที่สุดและยังยืนยงภายใต้มาตรฐานลิขสิทธิ์ของปัญญาปุรีอย่าง ZeroList™ ปราศจากสารที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมกว่า 2,300 รายการ

“จุดแข็งของแบรนด์ปัญญาปุรีภายใต้คอนเซ็ปต์คลีนบิวตี้ประกอบด้วย 4 หัวข้อหลักคือ หนึ่ง Obsessively Clean โดยมุ่งมั่นพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่มีความบริสุทธิ์และปลอดภัย สอง Clinically Effective เปี่ยมประสิทธิภาพ และมีการทดสอบจากสถาบันที่ได้รับการยอมรับ สาม Asia’s Best Kept Beauty Secrets ส่วนผสมหลักได้รับแรงบันดาลใจจากวัฒนธรรมการดูแลตัวเองของชาวตะวันออกเช่น มะลิออร์แกนิก หรือดอกบัวหลวง และสุดท้าย Holistic Approach เรามองเห็นถึงศักยภาพขององค์ความรู้ของวัฒนธรรมไทยที่เน้นสร้างความสมดุลจากภายในสู่ภายนอก ซึ่งแตกต่างจากประเทศอื่น ๆ จึงเป็นแรงผลักดันให้สร้างแบรนด์ปัญญาปุรีที่ครบวงจร ทั้งในส่วน of ผลิตภัณฑ์ บริการออร์แกนิกสปาออนเซน และอาหาร

เพื่อสุขภาพ ณ สถานที่ให้บริการอย่าง ปัญญาปุรีเวลเนส”

เมื่อพูดถึงกลยุทธ์ทางการตลาด วรวิทย์บอกว่า “เราเน้นทำการตลาดแบบกลยุทธ์ Omni-Channel เข้าถึงและอยู่ในทุกช่วงเวลาของลูกค้า ซึ่งถือว่าสำคัญมากในยุคของ Digital Disruption การติดต่อสื่อสารระหว่างแบรนด์ถึงลูกค้า หรือลูกค้าถึงแบรนด์ต้องสะดวกทุกทาง ทั้งหน้าร้านและช่องทางดิจิทัลแบบไม่สะดุด ทุกวันนี้จะมีช่องทางขายออนไลน์อย่างเดียวไม่เพียงพอ หรือจะมีแต่ร้านค้าปลีกก็ไม่ได้ จะต้องร่วมกันทั้งหมด และเรายังมีทีมที่มีประสบการณ์ด้านดิจิทัลมารวมเสริมด้วย เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับแบรนด์”

หากนับประสบการณ์ผ่านระยะทางและเวลาที่ยาวนานของการสร้างแบรนด์แล้ว วรวิทย์มองว่าความสำเร็จไม่ได้หมายถึงเรื่องเงินหรือขนาดของกิจการเป็นหลัก

“ผมให้คำนิยามความสำเร็จในหลายมิติ ในด้านส่วนตัว การได้นำไอเดียของตัวเองมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์ และได้ตื่นมาทำงานที่ตัวเองรักทุกวัน ในด้านสังคม เป็นแบรนด์ในใจที่ลูกค้านึกถึงเวลามองหาผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติที่ดีที่สุด ปลอดภัย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และสุดท้ายคือด้านธุรกิจ มีผลประกอบการที่น่าพอใจสำหรับผู้ถือหุ้นและพนักงาน” นั่นคือโจทย์และหน้าที่ในฐานะผู้บริหาร ที่เขาต้องนำไปสู่เป้าหมาย

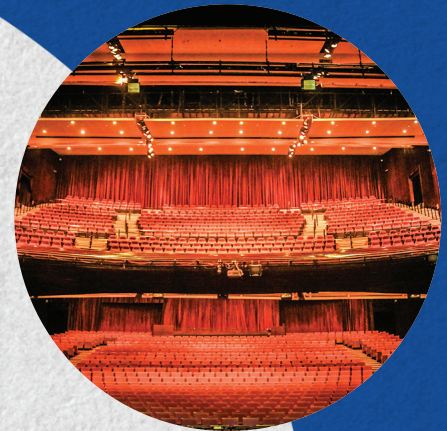
The Origin of the Clean Beauty

While other nations focus on technology and innovation when it comes to beauty and skincare, Thailand’s PAÑPURI, founded in 2003 by Vorravit Siripark, alternatively adopts the concepts of healthcare and integrated approach to beauty. The brand has made its name as one of the first Thai-native beauty brands focusing on nature-based, organic products. Vorravit is thriving for his brand to become Asia’s first luxury clean beauty skincare and wellness lifestyle brand. Motivated by the ‘clean beauty’ concept, PAÑPURI’s products are innovatively formulated with best-quality and sustainably sourced ingredients, adhering to the strict ZeroList™ standard. “The strengths of PAÑPURI boil down to four main concepts: obsessively clean, clinically effective, highlighting Asia’s best-kept beauty secrets and holistic approach to beauty and

skincare.”, said Vorravit. Vorravit adopts omni-channel marketing strategy. It focuses on well-integrated and seamless communication between the brand and the customers, which is especially relevant in the age of digital disruption. When asked “How would you define success?”, Vorravit’s answer went beyond cash flows and the business itself. “The definition of success, to me, is multidimensional. At the personal level, success means translating your ideas into products and being able to do what you love every day. In terms of social responsibility, success means making the brand synonymous with best-quality, nature-based, safe to use and environment-friendly. From a business perspective, success means keeping shareholders and employees satisfied. Achieving the goal is the main task of a CEO.”

BOY TAKONKIET

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

80

Takonkiet Viravan
กทลเกียรติ วีรวรรณ

ระหว่างทางที่มีความฝัน เราต้องไม่ลืมความเป็นจริง
แล้วค่อย ๆ ปรับความเป็นจริงเพื่อเข้าไปหาความฝันนั้น

ละครเวที เส้นทางแห่งฝัน ฝ่าฟันสู่ความเป็นจริง

เมื่อความฝันห่างไกลจากความจริงกับเส้นทางสร้างละครเวทีครั้งแรกในประเทศ
ที่เปลี่ยนวงการละครไทยไปตลอดกาล

หากพูดถึงวงการละครเวทีหรือผู้กำกับชื่อดังในประเทศไทย “บอย - ถกลเกียรติ วีรวรรณ” นับเป็นชื่อที่หลายคนคุ้นหูเป็นอย่างดี ด้วยผลงานกำกับละครชื่อดังอย่าง “3 หม่อม 3 มุม” “บางรักซอย 9” อีกทั้งยังมีผลงานสร้างละครเวทีอีกกว่า 16 เรื่อง จุดเริ่มต้นของความสำเร็จเหล่านี้บอยเล่าว่า เกิดจากความชอบในวัยเด็กที่ตนชอบดูหนัง ดูละคร ดูลิเก ดูมายากล และหลังจากได้ดูละครเวทีครั้งแรกที่สหรัฐอเมริกาตอนอายุ 12 ปี จนกลายเป็นแรงบันดาลใจที่อยากจะเป็นผู้สร้างซึ่งตอนเรียนที่สหรัฐอเมริกา บอยเรียนปริญญาตรีด้านการสื่อสารและละครเวที เรียนต่อปริญญาโทด้านวิทยุโทรทัศน์และกลับมาทำงานที่ประเทศไทย

ในช่วงเวลานั้นการทำละครเวทียังเป็นไปไม่ได้ บอยจึงเริ่มด้วยการทำงานโทรทัศน์ ซึ่งในระหว่างทำงานโทรทัศน์ก็ได้มองหาผู้คนที่จะมาทำละครเวทีกับตนอยู่ตลอด “มันเลยกลายเป็นว่าระหว่างทางที่เรามีความฝันเราต้องไม่ลืมความเป็นจริง แล้วเราก็ค่อย ๆ ปรับความเป็นจริงเพื่อเข้าไปหาความฝันนั้น ๆ ” จนในที่สุดก็ได้เกิดเป็นละครเวทีเรื่องแรก บอยเล่าว่า ตื่นเต้นมาก ในนาทียุคแรกที่ไฟดับ เสียงดนตรีดังขึ้น ผู้คนตบมือเสียงดังเกรียว “ตอนคนตบมือ

เราแบบโห มันชนลุก นั่งอยู่คือมือไม้สั่น ตอนนั้นผลตอบรับดีมาก นับเป็นจุดเริ่มต้นที่มีความสุข”

แต่ความท้าทายในเส้นทางของละครเวทีก็มีไม่น้อยทีเดียวเพราะนอกจากความเป็นศิลปะแล้ว การค้าก็เป็นสิ่งคู่กัน “Commercial Art มันต้องมีความสมดุล” บางครั้งแค่อยากทำไม่พอ แต่ต้องดูความคุ้มค่าและความเป็นไปได้ด้วย อย่างรัชดาวัลย์ เรียวเตอร์ที่ต้องใช้เงินสูงมากในแง่ของการลงทุนการสร้าง แต่อีกมิติหนึ่งที่เป็นบ้าน เป็นโรงเรียนพื้นที่แห่งการสร้างโอกาสที่จะได้ทำละครเวทีอีกหลายเรื่อง ดังนั้นมันต้องมองในหลายมิติ

อย่างเช่นการ Restage ละครเวทีเดิมมาเล่นใหม่ หากมองมิติทั่วไปก็คงไม่ต่างจากเดิม แต่บอยมองว่า การชมละครเวทีผู้ชมมารับประสบการณ์ร่วมใหม่ในทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเดียวกันแต่แค่คนละรอบ ความรู้สึกก็ต่างกันออกไป “ซึ่งในการ Restage แต่ละครั้งผู้เล่นคนใหม่ก็ตีความบทใหม่ ผู้จัดเองก็ต้องจับชีพจรของคนดูและสังคม ณ ช่วงเวลานั้นให้ได้ การกลับมาอีกครั้งหนึ่งมันไม่เหมือนเดิม เพราะคนดูคิดไม่เหมือนเดิมแล้ว วิธีคิดของคนแต่ละยุคมันเปลี่ยนถึงแม้จะเป็นคนคนเดียวกันนี้แหละ หรือตัวเราเองเราก็เปลี่ยน ไม่ใช่การยึดติดกับความ

คิดเดิม ทำให้ดีกว่าใหม่ สนุกกว่าใหม่”

ถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้นำความแปลกใหม่มาเปลี่ยนแปลงวงการละครไทย ที่หากให้พูดถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้มาถึงจุดนี้ บอยเล่าว่า “ตัวผมเองดูละครเวทีเรื่องหนึ่งแล้วข้อความที่เค้าสื่อมันเปลี่ยนชีวิตเราได้ เราเองยังเคยถูกเปลี่ยนชีวิตด้วยละครเรื่องหนึ่ง สิ่งที่ผมทำ ชิ้นงานแต่ละชิ้นมันสามารถสร้างแรงบันดาลใจและเปลี่ยนความคิดของคนได้ ละครเวทีมันเปลี่ยนวิธีคิดได้ สิ่งที่เราทำวันนี้ ละครเวทีแต่ละเรื่องที่เราทำก็ต้องตระหนักถึงว่าเรากำลังจะส่งสารอะไรไปให้คนดู แล้วมันจะทำให้สังคมนี้ดีขึ้นไหม ในขณะที่เดียวกันเส้นทางของการทำละครเวทีของผมกับทีมมันสามารถเป็นแรงบันดาลใจให้กับน้อง ๆ ได้

มันต้องเริ่มจากการมีความฝัน ฝันได้แต่ต้องดูความเป็นจริง แล้วคุณจะทำความเป็นจริงของคุณให้ไปถึงฝันได้ไหม ในที่สุดอาจจะถึงฝันไหมไม่รู้ะ หรือมันอาจจะเกินฝันไปก็ได้ ระบบการทำงานต่าง ๆ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นมาถึงตรงนี้น่าจะเป็นเรื่องราวที่ทำให้กำลังใจคนที่อยากจะทำสิ่งแปลกใหม่ที่คนไม่เคยเห็นได้ เพราะที่เห็นอยู่ว่ามีละครเวที มีโรงละครให้เล่นได้ ทุกวันนี้ ก่อนหน้านี้ก็มีแต่คนบอกว่ามันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร”

The Dreamchaser's Broadway

Undeniably recognized as Thailand's leading theatre director, media director and producer, Takonkiet has always sought enjoyment from movies, Thai traditional *Li-kes* (musical folk drama), and magic shows since he was a child. At the age of 12 while studying in the US, Broadway plays became his inspiration. With an undergraduate degree in Communication Studies and Theatre Arts, and a Master's in Broadcasting, Takonkiet returned to Thailand where he began his professional career in television and broadcasting production. Meanwhile, he was looking for other theatre enthusiasts who shared his dream. Although a big round of applause and compliments after his

first performance were thrilling and promising, he was tested with countless obstacles, especially in terms of commercial management. To keep the business, mostly at Muangthai Rachadalai Theatre, going, he had to take into consideration not only passion but other critical aspects such as feasibility and capability. As one of the earliest people in Thailand's modern entertainment industry, he believed that a performance could change people's perspectives. Together with an individual's background and perception, and current trends in the changing society, the fascinating power of a play can always ignite and inspire audiences in every show time.

ASAI

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

81

Siradej Donavanik
ศิริเดช โทณวณิช

โรงแรมมักถูกมองว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างฟุ่มเฟือยด้วย
แนวคิดแบบ *More is More*
ซึ่งสำหรับผมต้องการทำให้ *Less is More* มากกว่า

“อาศัย” โมเดลธุรกิจโรงแรมเพื่อความยั่งยืน

หนุ่มนักเรียนนอก ทายาทของโรงแรม ผู้ปลุกปั้น “ASAI” (อาศัย)
โรงแรมที่เป็นมิตรกับชุมชนและสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างคัลเจอร์ใหม่ตอบโจทย์มิลเลนเนียล

“แชมป์ - ศิรเดช โทณวนิก” คือทายาทรุ่นที่ 3 ที่มารับไม้ต่อธุรกิจเครือโรงแรมห้าดาวนามว่าดุสิตธานี หลังจากคว้าปริญญาด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองจากอังกฤษมาได้สำเร็จท่ามกลางกระแส Digital Disruption ที่ทำให้มีโรงแรมต่าง ๆ ผุดขึ้นมากมาย และไลฟ์สไตล์เปลี่ยนไป ผู้บริหารหนุ่มไฟแรงจึงมองหาโรงแรมแบรนด์ใหม่ที่มีจุดยืนและคุณค่าเชิงสังคม โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อมที่ทั่วโลกกำลังให้ความสนใจ หลังศึกษาหาข้อมูลมาพักใหญ่ ในที่สุดแบรนด์กลุ่มโรงแรมแห่งใหม่ภายใต้ชื่อ “อาศัย” (ASAI) จึงถือกำเนิดขึ้นและกำลังขยายสาขาไปหลายแห่ง

“โรงแรมมักถูกมองว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างฟุ่มเฟือยด้วยแนวคิดแบบ More is More สำหรับผมต้องการทำให้ Less is More มากกว่า ทำอย่างไรถึงจะโฟกัสสิ่งที่สำคัญจริง ๆ ดึงด้านบวกออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับโลกของเรา

คนสมัยใหม่เดินทางเพื่อทำงานและท่องเที่ยวไปด้วย หรือที่เรียกกันว่า “Bleisure” แล้วทำไมเราไม่สร้างแพลตฟอร์มให้กับลูกค้ากลุ่มนี้ แม้แต่ในมุมของพนักงานเองก็สามารถเข้ามาเรียนรู้การ Co-Creation เป็นคัลเจอร์ที่ดึงทุกคนให้มารวมตัวกันสร้างแพลตฟอร์มที่ทำให้เติบโตกันอย่างยั่งยืน”

ทั้งนี้ ศิรเดชมองว่า “Sustainability” (ความยั่งยืน) จะประสบความสำเร็จไม่ได้เลย หากไม่มี “Creativity” (ความคิดสร้างสรรค์) ฉะนั้นทีมงานของ ASAI ซึ่งมีจำนวนเพียง 10 กว่าคน จึงไม่ได้มาจากสายโรงแรมเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยเหลือมุมมองในแง่ Product Development พร้อมทั้งปฏิวัติวงการโรงแรมด้วยสิ่งใหม่ ๆ ที่มีผลดีกับสิ่งแวดล้อม

“การสร้าง Culture มันง่ายกว่าการเปลี่ยน Culture นะ สำหรับ ASAI เราสร้างทีมที่สามารถ Disrupt ตัวเราเองได้ เริ่มตั้งแต่กระบวนการเลือกบุคลากร เรารวมคนหลายพื้นเพและประสบการณ์เพื่อสร้าง Culture โดยที่ Sustainability เป็นหนึ่งใน Culture ที่สำคัญและเรายังให้อิสระค่อนข้างเยอะ บอกทุกคนในทีมว่า ต้องได้ลองทำอะไรที่เป็นไอเดียของตัวเอง ทำยังไงก็ได้ให้เราเป็นองค์กรที่ Do Fast, Sell Fast, Learn Fast”

กลุ่มเป้าหมายของ ASAI คือกลุ่มคนที่มี “Millennial Minded” นั่นหมายความว่าคนที่มีแนวคิดแบบมิลเลนเนียล จะมีอายุเท่าไรก็ได้ เป็นคนที่รักในประสบการณ์ จะทำงานหรือเที่ยวไปด้วยก็ได้ ทั้งยังให้บริการที่ตอบสนองกลุ่มคนเหล่านั้น เช่น การสร้างเว็บไซต์ที่ไม่ใช่แค่เอาไว้จองห้องพักอย่างเดียว แต่เป็น Content Hub สำหรับคนที่อยากสำรวจและอยากรู้

อินไซด์ของพื้นที่นั้นๆ ในแง่ของดีไซด์คนระดับท็อปๆ มาร่วมมือ ไม่มีล๊อบบี้เพื่อประหยัดพลังงาน มีห้องพักข้างบน ข้างล่างเป็นร้านอาหารที่เน้นคุณค่า มีการทำร่วมกับหนึ่งดาวมิชลินและให้สนับสนุนท้องถิ่น

ศิรเดชเผยว่า โรงแรมที่เปิดใหม่มีทำเลทองใน 2 พิกัด ได้แก่ ย่านโซน่าทาวนและสาทร นอกจากนี้ยังมีที่ประเทศฟิลิปปินส์ เมียนมา และญี่ปุ่น ซึ่งขณะนี้กำลังเล็งบุกเปิดพื้นที่อื่น ๆ ในอาเซียน “ในแง่ของการเติบโต ผมค่อนข้างแอบปีมี 6 โรงแรมที่เราขึ้นไปแล้ว ครึ่งหนึ่งเราเป็นเจ้าของ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งมีพาร์ตเนอร์ชอบคอนเซ็ปต์และนำไปทำต่อ เพราะเขาชอบที่เรานึกถึงธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้เขามองว่าเรานึกถึงอนาคตไปด้วยสำหรับคนที่มองว่าจะทำเงินได้เท่าไร พวกนี้อาจมองไปที่อดีตหรือมองแค่ปัจจุบัน เขาบอกว่าแบรนด์เรามีความ Progressive มาก”

เขายังย้ำอีกว่า “ผมเชื่อในมุมมองเรื่อง Social Enterprise และ Ecosystem เป็นอะไรที่สำคัญมาก ไม่ได้หมายถึงในแง่สิ่งแวดล้อมอย่างเดียว แต่ในแง่ของซัพพลายเออร์ เวลาทำงานกับใครเราต้องดู Ecosystem ก่อนเลย อย่างน้อยถ้าเราได้ เราต้องไม่ไปเหยียบหัวคนอื่น นี่เป็นสิ่งที่ผมและทางทีมให้ความสำคัญที่สุดครับ”

ASAI, a Hotel Business Model for Sustainability

‘Champ-Siradej Donovanik’ is the third generation of the successor to the five-star hotel chain called Dusit Thani. He graduated with a British degree in economic and political development. The digital disruption trend has brought about emerging hotels that changed people’s lifestyles. This young executive is looking for a new branded hotel with a social standpoint and value, especially on the environment, to which the world is paying attention. After studying for a while, a new hotel group brand, under the name ‘Live’ (ASAI), was finally born and is expanding into several locations. “Hotels are often considered as a relatively extravagant industry with the concept of “More is More”. For me, I would rather make it “Less is More”. On that score, we should focus on what is really

important. Just take out the positives and use them to benefit our world.” Today, people travel for work and for leisure as well, so-called ‘Bleisure’. So, why can’t we create a platform for this group of customers? And for the employees, they can learn about co-creation, a culture that brings everyone together and build a platform that enables sustainable growth.” Siradet sees that ‘Sustainability’ cannot be achieved without ‘Creativity’, therefore ASAI’s team, which is just over 10 people, is not only from the hotel chain. This is to help propose a product development perspective and revolutionize the hotel industry with something new, which has a positive effect on the environment. “We tell everyone in our team that you need to try out your own ideas. Just do anything needed to make us do fast, sell fast, learn fast.”

HEXA

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

82

Anutra Mahatthanarak
อนุตรา มหัทธนารักษ์

เราจะคิดรอบด้านว่าสิ่งที่ทำส่งผลกระทบต่อรอบข้างอย่างไร ในอนาคตจะเปลี่ยนไป ผู้บริโภคเลือกซื้ออย่างชาญฉลาดมากขึ้น

“วีแกน” สู่แบรนด์ “รองเท้า” เพื่อผู้หญิงยุคใหม่

เมื่อโลกให้ความสำคัญกับความยั่งยืน แบรนด์ Hexa จึงตอบโจทย์ด้วยแนวคิดรักโลก
เทคโนโลยี และดีไซน์คลาสสิกที่ไม่ตกยุคอย่างรวดเร็ว

จากบัณฑิตสาวด้านบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล พันตัวมาทำงานด้านครีเอทีฟและมาร์เก็ตติ้งอยู่หลายปีก่อนจะลาออกไปเป็นไกด์ในการพาชาวต่างชาติท่องเที่ยวในเมืองไทย แต่เนื่องจากมีความสนใจด้านบริหารเป็นทุนเดิม “ทราย - อนุตรา มัทธนาภิรักษ์” ตัดสินใจกลับมาช่วยธุรกิจครอบครัวซึ่งทำโรงงานผลิตกระเป๋าหนังส่งออกให้แบรนด์ไทยและแบรนด์นอก ต่อมาเธอได้พบกับ “Lisa McKeithen” ดีไซน์เนอร์ ออกแบบรองเท้าของ “Clarks USA” ทั้งคู่จึงก้าวมาเป็นพาร์ตเนอร์ธุรกิจร่วมตั้งแบรนด์รองเท้า “HEXA” (เฮกซ่า) ที่ไม่ใช้หนังสัตว์ในการผลิต ปัจจุบันทำได้มา 2 ปีแล้ว

อนุตราซึ่งดำรงตำแหน่งซีอีโอเล่าว่า “ทรายคุยกับพาร์ตเนอร์ว่า เราอยากผลิตรองเท้าเส้นสูงใส่สบาย โจทย์คือไม่ใช่หนังสัตว์เลย เพราะที่บ้านทำธุรกิจเกี่ยวกับหนังสัตว์มาตลอด เพราะหนังวัวหนังตัวหนังมาปีกสวย ๆ ได้แค่บางส่วน และเอาแนวคิด Vegan Fashion ซึ่งเริ่มเป็นที่สนใจในระดับโลกมาจับไม่ต้องการอะไรที่เกี่ยวกับสัตว์เลย” แบรนด์ HEXA จึงถือกำเนิดขึ้นโดยมีจุดขาย 3 ข้อ ได้แก่ Comfort (ความนุ่มสบาย), Technology (นวัตกรรมในการออกแบบ) และ Compassionate Living

(เป็นมิตรต่อคน สัตว์ และสิ่งแวดล้อม) อนุตราอธิบายเพิ่มเติมว่า “แนวคิดเป็นมิตรต่อสัตว์” หมายถึงไม่ใช่หนังสัตว์ในการผลิตอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็นหนังหมู วัว กระจับปี่ นกกระเจอกเทศ หรือขนสัตว์ทุกชนิดก็ตาม ส่วน “แนวคิดเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม” จะเน้นการออกแบบและเลือกใช้วัสดุที่ไม่รบกวนธรรมชาติ และก่อให้เกิดมลพิษทางการผลิตน้อยที่สุด

“แต่เราก็เข้าใจว่าในแง่โปรดักต์ ไม่สามารถขายโดยใช้ความวีแกนได้ เราจึงเน้นคุณสมบัติของรองเท้าที่สวมใส่สบาย นี่คือนวัตกรรมที่คลาสสิก โดยนำโฟมถนอมเท้าที่รองเท้ากีฬาแบรนด์ดัง ๆ ใช้กัน มาเสริมอยู่ในรองเท้าแฟชั่น ซึ่งโฟมตัวนี้มีคุณสมบัติป้องกันแบคทีเรียจากเหงื่อ และผลิตด้วยกระบวนการที่ใช้น้ำมันละหุ่งแทนน้ำมันปิโตรเลียม ช่วยลดโลกร้อนค่ะ” เธอมองว่าในอนาคตเทรนด์แฟชั่นต้องหันไปทางนี้แน่นอน ทุกแบรนด์หันมาให้ความสำคัญกับสิ่งที่จะเพิ่มคุณค่าในแง่การรับรู้มากยิ่งขึ้น เช่น ต้องใช้วัสดุเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โรงงานไม่ปล่อยน้ำเสีย พนักงานทำงานไม่เกิน 8-10 ชั่วโมงต่อวัน ฯลฯ ซึ่งจะกลายเป็นแรงกระตุ้นครั้งสำคัญ ลูกค้าน่าจะหันมาบริโภคและอุดหนุนสินค้าที่มีคุณค่าในแง่นี้มากยิ่งขึ้นด้วย

“การได้ทำแบรนด์ HEXA ทำให้เราได้เห็นคุณค่าของสิ่งที่ทำ อาจจะรู้สึกภูมิใจมากขึ้นเรคิดรอบ

ด้านว่าสิ่งที่ทำจะส่งผลกระทบต่อรอบข้างอย่างไรบ้าง เชื่อว่าโลกritelในอนาคตจะเปลี่ยนไป ผู้บริโภคเลือกซื้ออย่างชาญฉลาดมากขึ้น เขาจะเลือกซื้อเฉพาะสิ่งที่ชอบจริง ๆ คนก็จะหันมาสนับสนุนและใส่ใจเรื่องสิ่งแวดล้อม”

“เราไม่หวังว่าทั้งโลกจะเป็นวีแกน เราไม่สามารถไปตราหน้าคนที่ใช้หรือกินเนื้อสัตว์ว่าไม่ดี แต่เราต้องทำแบรนด์ให้เป็นที่รู้จักมากพอเพื่อที่เขาอาจมาชอบ ไม่ได้ทำแบรนด์เพื่อเปลี่ยนความคิดคนทั้งโลกว่าต้องมาคิดเหมือนเรา รองเท้าที่ทำออกมาเราออกแบบให้คลาสสิก ไม่ใช่แบรนด์แฟชั่นที่ต้องมีสินค้าตามฤดู ตัวตนของเราไม่ต้องการให้คนหลงความพิเศษที่ต้องซอปปิงปีละ 4-5 คอกเลขชั้น”

สุดท้ายนี้เธอไม่ลืมที่จะส่งต่อแรงบันดาลใจไปยังหลาย ๆ คนที่กำลังสร้างแบรนด์ “ผู้เริ่มต้นลงทุนสร้างแบรนด์คงรู้สึกว่ามันยากมาก ๆ หลายคนท้อตั้งคำถามว่าเรามาถูกทางเปล่า การทำแบรนด์ต้องผ่านจุดที่รู้สึกที่เราได้รับความสนใจน้อย แต่หากสิ่งที่ทำเป็นตัวตนของคุณจริง ๆ ก็ให้ฮึดสู้ ทรายมองว่าแบรนด์ที่สะท้อนความเป็นเอกลักษณ์ของเราอย่างชัดเจนเท่านั้น...ถึงจะอยู่รอด”

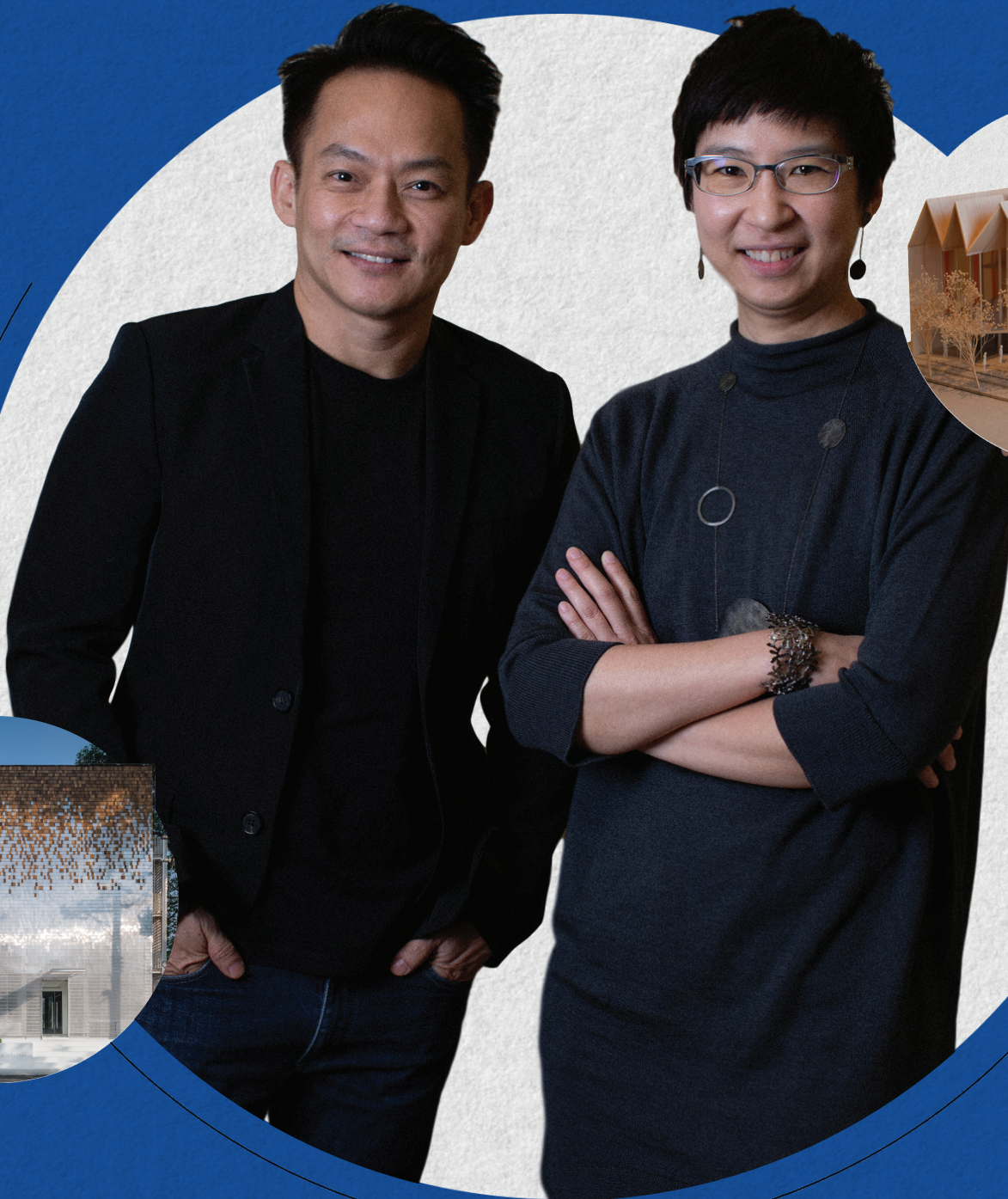
HEXA, a Vegan Fashion for Comfort

Anutra or Sy is the chief executive officer of the brand HEXA. Graduated from Mahidol University International College, majoring in International Business, she took up a variety of jobs, from a marketer to a tour guide. Driven by her interest in marketing and management, she eventually decided to help run her family business. Having met and worked with Lisa McKeithen, a designer of the famous shoes brand, Clarks USA for a couple of years, the brand HEXA which produces shoes from non-genuine leather was conceived. She would like to produce comfortable high heels without using

any genuine leather. Most of the materials should be friendly to the environment because today's customers also share the concerns over the environment. HEXA has three main selling points: comfort, technology, and compassionate living. “Our brand produces only a classic collection. We don't aim for 4 to 5 collections a year, but we would like the customers to be able to buy our shoes any time as they want.” Sy's suggestions for those who want to create their own brand to fight for success are “If you can reflect the uniqueness of your brand, your brand will survive.”

Department of ARCHITECTURE Co.

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

83

Amata Luphaiboon
Twitee Vajrabhaya Teparkum
อมตะ หลุโพบูลย์
ทวิตีย์ วัชรภักย์ เทพาคำ

เชื่อมั่นไม่เคยเป็นตัวกำหนดเลย
ว่างานที่เราจะทำนั้นมันต้องดีหรือไม่ดี

เมื่อข้อจำกัดคือต้นทุนสำคัญ ของการสร้างสรรค์มูลค่า

คู่หูสถาปนิก ผู้มีความเชื่อว่างานสถาปัตยกรรมต้องสร้างให้เสร็จบนความคิด
ก่อนจะก่อรูปร่างบนความจริง

เราอาจเคยได้ยินคนพร่ำบอกรับเอาชนะ “เงื่อนไขและข้อจำกัด” ในการเข้าถึงความสมบูรณ์แบบของการทำงานสร้างสรรค์ ทว่าความคิดนี้อาจใช้ไม่ได้กับ “อมตะ หลูโพลย์” และ “ทวิตีย์ วัชรารักษ์ เทพาคำ” ผู้ก่อตั้ง Department of ARCHITECTURE Co. บริษัทสถาปนิกที่กวาดรางวัลมาแล้วมากมาย เช่น Blueprint Awards (สหราชอาณาจักร), Architizer A+ Awards (สหรัฐอเมริกา), สมาคมมัณฑนศิลป์นานาชาติ (International Interior Designs Association), สถาปนิกแห่งภูมิภาคเอเชีย (Architects Regional Council Asia) สมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์รวมถึงรางวัลศิลปาธรสาขาสถาปัตยกรรม

จากผลงานอันโดดเด่นที่อาจจะเคยผ่านตาใครหลายคนมาแล้วตั้งแต่งานออกแบบรีสอร์ทและโรงแรมอย่าง Sala Phuket Resort, คอมมูนิตี้มอลล์ The Commons, ศูนย์สร้างสรรค์การออกแบบ TCDC และโครงการปรับปรุงหอสมุดคณะสถาปัตยกรรมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งสองยืนยันว่า ผลงานเหล่านี้เกิดขึ้นได้เพราะอาวุธของพวกเขาถูกลบจนคมด้วยข้อจำกัดสารพัดรูปแบบ

สร้างด้วยประวัติศาสตร์ ออกแบบด้วยวัฒนธรรม

Department of ARCHITECTURE Co. เกิดขึ้นเมื่อปี 2547 เมื่อสองสถาปนิกอยากมีบริษัทเป็นของตัวเองที่ไม่ใหญ่มาก รับงานได้หลากหลาย อย่างการออกแบบภายในและงานภูมิสถาปัตยกรรม งานแรกของพวกเขาในฐานะบริษัทหน้าใหม่คืองานออกแบบ Sala

Phuket Resort “วิธีคิดทุกโปรเจกต์ของเราจะเริ่มจากการทำความเข้าใจกับข้อมูลทุกด้าน เพื่อที่จะหาว่าเราจะนำเสนออะไรใหม่ ๆ ลงไปได้บ้าง” ทวิตีย์อธิบาย

หลักการในการออกแบบของพวกเขาคือการเข้าใจทุกองค์ประกอบ ทั้งสิ่งที่มองเห็นอยู่ทางรูปทรงวัสดุที่นิยมในพื้นที่ ทิศทางของแสง ตำแหน่งที่ตั้งและสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา อย่างประวัติศาสตร์ วิถีชุมชน วัฒนธรรม “ตีกันเกิดขึ้นจากประวัติศาสตร์นะ จากพื้นดิน จากสิ่งที่อยู่ใกล้ ๆ กันละแวกนั้น” อมตะเสริมพร้อมยกตัวอย่างลักษณะโค้งงอเพื่อโอบล้อมต้นไม้ใหญ่หน้าโครงการของอาคาร The Commons ศาลาแดง “มันมีความหมายได้เพราะว่ามันอยู่ตรงนั้นแหละ ถ้ามันไปอยู่ที่อื่นก็ไม่รู้จะโค้งงอแบบนั้นไปทำไม”

ข้อจำกัดคือเครื่องมือชั้นดี

“ทุกครั้งที่ทำงาน เราอยากให้มีมิติที่สุดในศักยภาพของโปรเจกต์นั้น เราเลยใส่พลังทั้งหมดลงไป” ทวิตีย์พูดถึงหลักในการทำงานเมื่อเผชิญกับข้อจำกัด “ถ้าให้เวลาเรารู้สึกเหนื่อย เราจะเจอวิธีการที่ดีที่สุดได้ไม่ยาก” ตัวอย่างที่พวกเขาเคยมาใช้ประกอบคำอธิบายก็คือ งานออกแบบโรงแรม Little Shelter ที่เชียงใหม่ ซึ่งใช้วัสดุเป็นเศษไม้แป้นเกล็ดเหลือทิ้ง และใช้โครงไม้บ่อสร้างแทนโคมระย้าราคาแพง

วิธีเอาชนะข้อจำกัดคือการทุ่มเทเวลาไปกับการคิดจนได้ทางออกที่ดีที่สุด พวกเขาใช้เวลากันอย่างเต็มที่ในการวางแผน เพื่อที่จะได้ใช้เวลาที่น้อยและมีประสิทธิภาพในการลงมือจริง “และเราอยากให้มีงานทุกคนแฮปปี้ที่สุดเวลาทำงานกับเรา พยายาม

ที่จะให้พวกเขามีส่วนร่วมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้” ทวิตีย์พูดถึงงานที่สำคัญไม่แพ้การออกแบบสร้างอาคาร ซึ่งก็คือการสร้างคน โดยเฉพาะพนักงานรุ่นใหม่ซึ่งได้มีส่วนร่วมทั้งงานแทบทุกขั้นตอน

ผลประกอบการที่ไม่ใช้ตัวเลข

“ลูกค้าของเราได้มาจากคอนเนกชันน้อยมาก ส่วนใหญ่คือคนที่เคยเห็นผลงานกัน” อมตะเล่า ความคุ้มค่าของการลงมือทำงานเห็นได้ชัดเจนยิ่งกว่าผลประกอบการและรางวัลที่ได้ นี่คือสิ่งที่แสดงว่ามีคนมองเห็นคุณค่าของงานออกแบบ พวกเขาไม่ได้รับเลือกเพราะงบราคาได้ต่ำ หรือทำงานได้หุหุหุที่สุด แต่เพราะงานของพวกเขา มีศักยภาพสูงสุดภายใต้ข้อจำกัดที่มี

“เวลาติดปัญหาติดอุปสรรค แรงขับสำคัญเลยคือเราอยากให้มีมิติ ทำให้เรามีแรงหาทางออก โดยที่ไม่รู้สึกเหนื่อยหน่ายแล้วอ้อมแพ้” ทวิตีย์เผยส่วนอมตะกล่าวว่า “คนไทยเรามีพื้นฐานที่ดีมากเลยนะครับ ลูกค้าหลายประเทศมักจะบอกว่าคนไทยเรามีเซนส์ด้านความงาม ละเอียดอ่อนโดยพื้นฐาน สิ่งที่ทำให้พวกเราไปต่อได้คือ แรงผลักดัน” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการก้าวไปข้างหน้าไม่ว่าจะมันจะเป็นเรื่องของการออกแบบหรือไม่ก็ตาม

“ตอนที่เริ่มอาชีพนักออกแบบ เงินมันไม่คุ้มแน่นอน มันต้องผ่านจุดนั้นมาได้ มีงานที่ดีแล้วมีคนกลับมาจ้างเราด้วยราคาที่สูงขึ้น นี่คือผลตอบแทนความพยายามทั้งหมดนั้น”

Because Ideas Matter in Architecture

You might have heard that limits and conditions could push you away from reaching perfection. However, they could not stop Amata Lupaiboon and Twitee Vajrabhaya Teparkum from striving for excellence. Amata and Twitee are founders of Department of Architecture Co., which has won a lot of awards, both national and international. They explained that their work could only happen because of all the limits and conditions that they had experienced. The company's designing motto is to understand every aspect of each project such as shapes, materials, and surroundings. “We always

put our full efforts in every project. We just need some time to come up with the best plan for each specific project.” To them, the best way to beat limits or conditions is to take some time to find the best solution. “We also ask for full participation from our staff in every process of each project, so that they can grow professionally.” Amata revealed that most of their customers have come to them not because of their reasonable price or the luxury of their work, but because of the quality and the dedication they always demonstrate in their work.

BIG MOUNTAIN

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

84

Yuthana Boonorm
ยุทธนา บุญอ้อม

เราสนุกกับการแนะนำวงต่าง ๆ
ให้ผู้คนที่มีโอกาสเทศกาลได้ลองฟังศิลปินใหม่ ๆ
ที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน

เจ้าพ่อมิวสิคเฟสตีวัลเมืองไทย

จากดีเจผู้ปลุกปั้น Hot Wave Music Award

สู่หัวหอกแห่ง Big Mountain Music Festival เทศกาลดนตรีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

Hot Wave Music Award

Bodyslam, Clash และ Lula คือศิลปินอันดับต้น ๆ ของประเทศ แต่ก่อนหน้าที่พวกเขาจะเป็นที่รู้จักอย่างทุกวันนี้ ศิลปินเหล่านี้ต่างเคยยืนอยู่บนเวที Hot Wave Music Award การแข่งขันวงดนตรีระดับมัธยมศึกษาที่โด่งดังที่สุดในยุคหนึ่ง ซึ่ง “ยุทธนา บุญอ้อม” หรือ “ปาเต็ด” คือผู้ปลุกปั้นการประกวดนี้ขึ้น

เพราะกลุ่มเป้าหมายหลักของคลื่นฮอตเวฟคือ เด็กมัธยม ยุทธนาที่ในตอนนั้นยังเป็นดีเจจัดรายการวิทยุอยู่ จึงพยายามจะสร้างสรรค์กิจกรรมที่เฉพาะเจาะจงสำหรับเด็ก ๆ กลุ่มนี้ “ย้อนนึกถึงตัวเองในวัยมัธยม สิ่งที่เราทำคือตั้งวงดนตรี เลยคิดว่าถ้าให้เด็ก ๆ เอาวงดนตรีมาประกวดกันก็น่าจะสนุกดี” ยุทธนาเล่า

กติกาของ Hot Wave Music Award คือสมาชิกในวงต้องมาจากโรงเรียนเดียวกัน และต้องประกวดในยูนิฟอร์มของโรงเรียน ให้ดูแล้วรู้ว่ามาจากโรงเรียนอะไร “เหมือนเวลาเราเชียร์ฟุตบอลนะ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักนักเตะ แต่พอเขาใส่เสื้อโรงเรียน เราก็พร้อมจะเชียร์โดยทันที เพราะยึดโยงกับเขาได้ มันเลยเกิดเป็นไอเดียการประกวดวงดนตรีในยูนิฟอร์มโรงเรียน” ยุทธนาอธิบาย

Hot Wave Music Award เกิดขึ้นครั้งแรกในปี 2539 แค่เพียงปีแรกมีวงดนตรีระดับมัธยมศึกษาสมัครเข้ามาร้อยกว่าวง ซึ่งวงที่ชนะในปีนั้นคือวง “ละอ่อน” ที่ปัจจุบันคือวง Bodyslam

กล่าวได้ว่า Hot Wave Music Award ไม่เพียงจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยม ที่รักในเสียง

ดนตรี แต่ยังคงกลายเป็นหมุดหมายสำคัญของเด็ก ๆ ในยุคนั้น ว่าสักวันพวกเขาจะพวงดนตรีของตัวเองขึ้นไปสลักชื่อบนเวทีนี้ได้ “ถ้ามองกลับไปในช่วง 20 กว่าปีที่ผ่านมาในวงการเพลง ผู้ที่โดดเด่นอยู่ไม่มากก็น้อยต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเวทีนี้ มันแปลว่าฮอตเวฟฯ ได้ปูทาง และสร้างแรงบันดาลใจให้กับศิลปินจำนวนมากไม่น้อยเลย”

Big Mountain

“ตอนที่ทำฮอตเวฟฯ เราเพิ่งจะเริ่มทำงานไม่นาน แต่กับ Big Mountain ประสบการณ์เราเยอะแล้ว” จุดเริ่มต้นของ Big Mountain จริง ๆ แล้วคือการจัดคอนเสิร์ตเพื่อโปรโมตศิลปินในค่ายสนามหลวง โดยหนึ่งในนั้นคือ Lula ยุทธนาเล่าว่า ในตอนนั้นเริ่มจะมีเทศกาลดนตรีเกิดขึ้นบ้างแล้ว แต่พอจะยกระดับคอนเสิร์ตขึ้นมาเป็นมินิเฟสตีวัลเล็กๆ ที่รวบรวมศิลปินในค่ายสนามหลวงเพียงอย่างเดียวก็ดูจะเสียดายไม่น้อย เพราะศิลปินในค่ายยังไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้างมากนัก “เราเลยคิดว่า ถ้าจะจัดเป็นเทศกาลดนตรี งั้นก็ทำให้ใหญ่ไปเลยแล้วกันเรามาที่หลังก็ต้องทำให้มันใหญ่”

นั่นจึงเป็นเหตุผลให้งบประมาณในการจัด Big Mountain ครั้งแรกพุ่งสูงถึง 50 ล้านบาท พร้อมด้วยเวทีคอนเสิร์ตอีก 7เวที ยกกองทัพศิลปินทั้งวงอินดี้และวงดัง ๆ ตลอดระยะเวลา 2 วันเต็ม ๆ โดยที่เป้าหมายในปีแรกของยุทธนาคือ ขอแค่ให้เท่าทุนก่อน เขาว่าการจะได้กำไรเป็นเรื่องยาก

“แผนระยะยาวของเราคือ ภายใน 10 ปี Big Mountain จะต้องเป็นเทศกาลดนตรีที่สามารถทำเป็น

ธุรกิจหลักได้ จากปีแรกที่ได้กำไรแค่หนึ่งแสนบาท พอปีล่าสุดที่เงินลงทุนเพิ่มไปเกือบ ๆ ร้อยล้าน สามารถทำกำไรได้สามสิบล้านบาท ซึ่งถือว่ายืนด้วยตัวมันเองได้แล้ว”

Big Mountain ไม่เพียงจะทำให้คำว่า “มิวสิคเฟสตีวัล” ชัดเจนขึ้น คือไม่ใช่แค่การมาดูคอนเสิร์ตอย่างเดียว แต่เป็นการมา Hang out ในบรรยากาศที่ผู้คนมีรสนิยมใกล้เคียงกันมาเจอกัน และศิลปินต่างๆ ก็เริ่มมอง การได้มาแสดงคอนเสิร์ตที่นี่คือบทพิสูจน์ต่อวิชาชีพของพวกเขา

“ก่อนหน้านี้เวลาพูดถึงมิวสิคเฟสตีวัล ความต่างของแต่ละงานคือโลเคชันเท่านั้นแต่ Big Mountain ทำให้เห็นว่า การสร้างคาแรกเตอร์ให้กับเทศกาลดนตรีนั้นสำคัญ ทุกวันนี้นางานใหญ่ ๆ ที่ยืนระยะได้ล้วนคาแรกเตอร์ที่ชัดเจน”

ส่วนในแง่ของอุตสาหกรรมดนตรี คุณูปการของ Big Mountain คือ แม้ว่ามิวสิคเฟสตีวัลดึงดูดแฟน ๆ ของวงดัง ๆ อย่าง Bodyslam หรือ The Toys แล้วยังพลอยได้ฟังเพลงจากวงดนตรีเล็ก ๆ ที่ไม่เคยรู้จักไปด้วย

“เราไม่ได้มองว่า Big Mountain ให้โอกาสดังกับวงเล็ก ๆ ได้เล่นนะ แต่ผมมองว่า เราให้โอกาสกับแฟน ๆ ของวงดัง ๆ ได้รู้จักศิลปินที่เขาไม่เคยฟังมาก่อนต่างหาก เราสนุกกับอะไรแบบนี้ แล้วเห็นว่าพวกเขาสนุกกัน เต็มกัน นั่นแหละคือความสุขของเรา ซึ่งเราก็ได้แต่หวังว่าเขาจะไปบอกเพื่อน ๆ เขาต่อ เพื่อที่วงเหล่านี้จะเป็นที่รู้จักมากขึ้น” ยุทธนา กล่าวทิ้งท้าย

A Godfather of Thailand's Music Festivals

Bodyslam, Clash, and Lula are ranked as top famous artists in Thailand, but prior to their success, they joined Hot Wave Music Award, a famous music contest for Thai students in secondary schools. Yuthana Boonorm or Pa Ted is the founder of this well-known music contest. At the time, Yuthana was just a DJ. So, he wanted to initiate some activities that would target young students. The starting point for the Big Mountain Music Festival was to form a concert to promote artists in Sanamluang Music Record, one of whom was Lula. “We would like to upgrade concerts to a

mini music festival which consisted of only artists from Sanamluang Music Record, but it would be too risky to do because most of the artists weren't popular enough. So, we thought that if we did a music festival, it had to be a huge one.” This explains why the budget for the Big Mountain music festival is around 50 million Baht. “It is not only just a concert, but it is also a place for people who share the same taste to hang out. We provide an opportunity for fans of the mainstream bands to know these artists who they have never known before. We saw them dance and have fun.”

PULSE CLINIC

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

PULSE
CLINIC

85

Natthakhet Yaemim
นพ.ณัฐเขต แยมอิม

ผมเปิดคลินิกเพื่อดูแลคนทุกเพศ อยากช่วยเหลือให้ทุกคนดูแลตัวเอง เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ดูแลคนเล่นยา และคนที่ถูกตีตราในสังคม เพราะไม่มีใครดูแล แล้วเขาก็ไม่รู้จะไปหาใคร

ไม่ว่าเพศหรือไลฟ์สไตล์ไหน ก็ต้องการการดูแล

จากเด็กน้อยที่ฝันอยากเป็นหมอ สู่นายแพทย์ผู้ก่อตั้งคลินิกสุขภาพทางเพศที่นานาชาติยกให้เป็นต้นแบบ

“นายแพทย์ณัฐเขต แยมอิม” หรือ “หมอเต้” คือผู้ก่อตั้ง PULSE Clinic คลินิกสุขภาพทางเพศที่มุ่งเน้นแนวทางการให้บริการแบบเป็นกันเองและไม่ตัดสินหรือตีตราวิถีชีวิตอันหลากหลายของผู้รับบริการ และยังเป็นคลินิกแห่งแรกในประเทศไทยที่จ่ายยาป้องกันโรคติดเชื้อเอชไอวี หรือยา PrEP (Pre-Exposure Prophylaxis) ให้กับบุคคลทั่วไป โดยมีผู้รับบริการทั้งคนไทยและคนต่างชาติจากทั่วโลก

ประสบการณ์อันเข้มข้นสู่นวัตกรรมให้บริการอย่างสร้างสรรค์

ด้วยความที่แม่เป็นพยาบาล หมอเต้จึงได้เห็นภาพการทำงานของหมอที่ช่วยบรรเทาทุกข์ให้กับคนไข้มาตั้งแต่เด็ก และทำให้เขาใฝ่ฝันอยากเป็นหมอเพื่อช่วยเหลือผู้คนมาตั้งแต่ตอนนั้น หลังจากเรียนจบแพทย์จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงเรียนต่อเฉพาะทางด้านพยาธิวิทยาภาควิชาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแต่หมอเต้เองก็เหมือนกับใครหลายๆ คนที่เคยไปเที่ยวกลางคืนบ้าง มีอยู่คืนหนึ่งเมาและตื่นขึ้นมาเขาจำไม่ค่อยได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่หมอเต้รู้ว่าควรต้องไปรับยาต้านฉุกเฉินเพื่อป้องกันไว้ก่อน แม้จะกังวลว่าจะบอกที่โรงพยาบาลอย่างไร สุดท้ายเขาเลือกที่จะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามจริงแต่กลับถูกต่อว่าและตีตรา และเมื่อลองไปปรึกษาเพื่อน ๆ ว่าจะรับมืออย่างไร “ทุกคนก็ไม่มีคำตอบ ก็คงไปรับยาไม่ได้ ถ้าไปคลินิกก็คงต้องลงชื่อ พอเป็นเรื่องเอชไอวี คนก็ไม่อยากให้มีการบันทึกประวัติ”

ประสบการณ์นี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้หมอเต้ศึกษาต่อด้านโรคเชไอวี และนำมาสู่การเปิด PULSE Clinic ซึ่งเป็นคลินิกแห่งแรกในประเทศไทยที่จ่ายยา PrEP โดยแต่ละครั้งสามารถจ่ายยาสำหรับการใช้ได้ 1-3 เดือน นอกจากนี้ยังให้บริการและให้คำปรึกษาแก่กลุ่มเกย์ สาวประเภทสอง ผู้ใช้ยาเสพติด โดยเน้นสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้รับบริการกับหมอ เพราะทั้ง 2 ฝ่ายมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือการลดการติดเชื้อเอชไอวี ตอนที่เปิดให้บริการครั้งแรกบนถนนสาทร ก็มีบริการให้บริการตรวจโรคทั่วไปด้วย เพื่อเลี่ยงภาพการเป็นคลินิกเฉพาะทางด้านเอชไอวี เนื่องจากสังคมยังตีตราผู้ติดเชื้อ “ที่มาเลเซียเคยมีคลินิกเอชไอวี แม้จะให้บริการฟรีทั้งหมด แต่ก็ไม่มีใครไป สุดท้ายก็ปิดตัวไป ทีนี้เขาก็ถามเราว่าทำไมไม่เปิด PULSE Clinic ที่มาเลเซียล่ะ เราก็เลยลองเปิดดูแล้วสื่อสารออกไปว่าเป็นคลินิกสำหรับคนเดินทางที่เน้นการป้องกัน ภาพลักษณ์ก็เป็นอีกแบบ พอมีบริการที่ดีและตอบโจทย์ความต้องการ เขาก็บอกต่อกันเร็วมาก”

แรงกระเพื่อมที่ไปไกลถึงต่างแดน

จากเดิมเวลาไปรับยาเอชไอวีที่โรงพยาบาล ผู้รับบริการจะนั่งรอรวมกับผู้ป่วยอื่น ๆ ก่อนจะถูกเรียกแยกไปตามแผนก “คนก็จะรู้ว่าคนที่เดินไปห้องนี้คือเอชไอวี เท่ากับว่าแค่นั่งรอคิวก็เป็นการบอกคนอื่นแล้วว่าติดเอชไอวี หรือการรับยา PrEP ก็ต้องไปรับที่คลินิกเอชไอวี ทำให้คนคิดว่าติดเชื้อ แต่ที่ PULSE

Clinic เราทำให้คนรู้สึกว่ามันง่ายขึ้นที่จะไปหาหมอแล้วพูดเรื่องเอชไอวี การมีเช็ทซ์ การลดการใช้ยาเสพติด ไม่รู้สึกว่าคุณตัดสิน มาด้วยความภาคภูมิใจว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อัตราการติดเชื้อเอชไอวีลดลง”

ภายใน 1-2 ปี PULSE Clinic ก็เริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้งในและต่างประเทศ มีองค์กรภาคประชาสังคมจากต่างประเทศและกรมควบคุมโรคจาก 16 ประเทศทั่วโลกมาดูงานในฐานะต้นแบบการให้ยา PrEP และการป้องกันรักษาการติดเชื้อเอชไอวี นอกจากนี้จำนวนผู้รับบริการของคลินิกยังเติบโตขึ้นทุกปี ผู้รับบริการเองมีความสุขสบายใจ และยังมีพบว่ามีมากกว่า 30% ของผู้รับบริการรู้จักคลินิกจากเพื่อนแบบปากต่อปาก

หมอเต้กล่าวว่า “ผมเองมาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางค่อนข้างยากจน สมัยเรียนก็ไม่มีเงิน บางทีก็ต้องเดินไปเรียน ค่าเทอมต้องไปยืมเขามา ถ้าผมทำได้ ทุกคนก็ทำได้ เราต้องวาดความฝันไว้ให้ใหญ่ เปลี่ยนความฝันให้เป็นเป้าหมาย แล้วค่อย ๆ บรรลุมันไปทีละขั้น สุดท้ายแล้วความฝันก็จะกลายเป็นจริง และเราต้องฝึกตัวเองให้มีจิตใจที่อยากช่วยเหลือคนอื่น เริ่มจากการรักตัวเอง รักครอบครัว รักคนรอบตัวแล้วก็ให้ความรักของเรากระจายไปรอบๆ นอกจากนี้ก็อยากให้เคารพความหลากหลายของคนในสังคม เราต้องเคารพการตัดสินใจและการใช้ชีวิตของคนอื่น ยอมรับความแตกต่างของผู้คน”

PULSE, Sexual Health Clinic for All

Dr. Natthakhet (Deyn) Yaemim is the founder of PULSE Clinic, which aims to promote and provide medical and non-medical services to support LGBTIQ community. Moreover, his clinic is the Thailand's first clinic that prescribed PrEP (Pre-Exposure Prophylaxis) to public. One morning, he woke up with great confusion over what happened at night but realized that he needed to take medicine for an HIV prevention right away. After telling the truth at the clinic, he was blamed and condemned. Hence, it is possible to tell why people with the risk become hesitant to see a doctor as they do not want to be on the record. This incident encouraged him to establish PULSE

Clinic, with the aim of reducing HIV disease burden in Thailand. Within 1-2 years, PULSE Clinic becomes well-known both domestically and internationally by word-of-mouth recommendations. “In my childhood, I was born in an impoverished family, making me strive much harder to attain the goals. If I can do it, everyone can do it too. We need to dream big, change it to a goal, gradually achieve it, and such dream becomes true. Once our dream is fulfilled, try to help others with your generosity to achieve their dream. I would recommend showing an act of generosity, respecting diversity in our society, and respecting others' decision.”

CASTOWN

CREATIVE ENTREPRENEUR | LIFESTYLE

86

Ratsaran Peerapongdecha
รัฐศรัณย์ พีรพงศ์เดชา

ฐานคือกลุ่มเกษตรกร เพราะฉะนั้นเกษตรกร
ต้องมีชีวิตที่ดีที่สุดในการะบวนการของธุรกิจนี้

จากเปลือกกาแฟ สู่คราฟต์โซดาเงินล้าน

ชายหนุ่มผู้เปลี่ยนเปลือกกาแฟเหลือใช้ให้กลายเป็น “Castown” แบริ่งเครื่องดื่มโซดาคราฟต์
ที่ช่วยสร้างอาชีพและรายได้ให้เกษตรกรท้องถิ่น

เมื่อ “บอม - รัฐศรัณย์ พีรพงศ์เดชา” เดินทางไปเที่ยวบดรอย ต.เทพเสด็จ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ แล้วเห็นกองขยะเปลือกกาแฟที่ส่งกลิ่นเหม็น ด้วยความที่เป็นคนขี้สงสัย เขาจึงค้นหาข้อมูลว่าเปลือกกาแฟเหล่านี้ใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง และได้ค้นพบว่าสามารถแปรรูปเป็นเครื่องดื่มได้ เขาจึงนำข้อมูลไปแจ้งเกษตรกรในพื้นที่ “ถือเป็นเรื่องยากที่ต้องต่อสู้กับความคิดว่าเขาไม่เคยนำเปลือกกาแฟมากิน ทุกคนบอกว่ามันคือขยะ ไม่มีใครเชื่อ ผมต้องไปแอบบอกน้อง ๆ วิทยุบนดอยว่าช่วยเถอะ มันกินได้ (หัวเราะ)”

หลังจากลองนำเปลือกกาแฟไปตากแห้ง รัฐศรัณย์ได้นำตัวอย่างกลับมาทดลองทำเครื่องดื่ม โดยก่อนหน้านั้นเขาเคยเปิดร้านกาแฟเล็ก ๆ แต่เมื่อคิดว่าการผลิตเป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็อาจติดปัญหาเรื่องกฎหมายและเฉพาะกลุ่มเกินไป จึงปรึกษากับปาร์ตเนอร์ “เต็ง - พันญ์ไชย กล้ากส้อมจิตต์” ว่าอยากแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มที่ทุกคนสามารถดื่มได้ และเหมาะกับเมืองร้อนอย่างประเทศไทย เกิดเป็นเครื่องดื่มประเภทสปาร์กกลิ้งหรือคราฟต์โซดา แกรมยังดีต่อสุขภาพด้วยเพราะเป็นเครื่องดื่มที่มีเชื้อจุลินทรีย์ช่วยให้ระบบขับถ่ายดีขึ้น

หลังจากทำเพื่อส่งไปขายที่กรุงเทพฯ และส่งเข้าประกวดในงานประกวดนวัตกรรมเพื่อพัฒนา

ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและอาหาร ของกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ เครื่องดื่มน้ำชาจากเปลือกกาแฟของเขาก็คว้ารางวัลอันดับ 1 ของประเทศ เขาไม่รอช้ารีบกลับไปชวนเกษตรกรในพื้นที่เข้าร่วมแปรรูปเปลือกกาแฟเป็นคราฟต์โซดาด้วยกัน “ฐานคือกลุ่มเกษตรกร เพราะฉะนั้นเกษตรกรต้องมีชีวิตที่ดีที่สุดในกระบวนการของธุรกิจนี้ ผมวางธุรกิจของผมว่าเจ๊งได้ ไม่เป็นไร ผมอยากลอง” เขาเล่า “ผมอยากให้สิ่งที่จะทำกันมันยั่งยืนไปสู่ลูกหลาน ไม่ใช่แค่ลองแล้วก็หายไป เราจะลองเดินตามสิ่งที่เรียกว่า ‘ความยั่งยืน’ ปัจจุบันคนมุ่งไปที่กระบวนการอุตสาหกรรมเสียเยอะ จนหลงลืมความเป็นหัตถกรรมหรืองานคราฟต์และงานฝีมือ ซึ่งมันมีคุณค่า”

ด้วยเหตุนี้ แบริ่ง “Castown” จึงถือกำเนิดขึ้นโดยย่อมาจาก “Casara is coming to town” (Casara คือเครื่องดื่มที่ช่วยให้รู้สึกสดชื่น) และได้ “เต็ง - พันญ์ไชย” ที่กำลังเปิดบริษัทโฆษณาเข้ามาช่วยดูแลเรื่องการสร้างแบรนด์ให้คนรู้จักมากยิ่งขึ้น Castown ก็ไม่ใช่แค่บริษัทจำหน่ายเครื่องดื่ม แต่แปรรูปเปลือกกาแฟเพื่อให้เปลือกกาแฟถูกใช้มากที่สุด โดยตลอดระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมาพวกเขาเรียนรู้และค้นคว้าในการทดลองทำโปรดักต์อื่น ๆ ด้วยเปลือกกาแฟมากมาย เช่น ผลิตเป็นแป้ง ไซรัป แก้วกระดาษ ฯลฯ

แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดของกระบวนการนี้คือการเพิ่มมูลค่าให้สินค้าทางการเกษตรทุกอย่าง มีการเปิดเวิร์กชอปสอนเกษตรกรและผู้สนใจไปมากกว่า 3,000 คนแล้ว นอกจากนี้ยังมีการจัดงาน Craft Soda Day เพื่อเป็นการรวมตัวกันของคนที่ชอบคราฟต์ นำมาแลกเปลี่ยนกันชิม อย่างน้อยเพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจว่าทุกท้องถิ่นสามารถผลิตเครื่องดื่มของตัวเองได้ “ผมพยายามศึกษาว่าลูกค้าอยากได้อะไร ทำให้เรามีการต่อยอดโปรดักต์ใหม่ ๆ ออกมาเรื่อย ๆ ปัจจุบันมีถึง 38 รสชาติ ตอนนี่เริ่มมาเล่นเรื่องใบชาแล้ว ผมก็เลยลองทำชามะนาวสปาร์กกลิ้ง หรือจำพวกสมุนไพรดูดด้วย” ปัจจุบันนี้ Castown ส่งวัตถุดิบธรรมชาติเหลือทิ้งจากเกษตรกรไทยปีละประมาณ 30-50 ตัน ต.เทพเสด็จ ไม่มีขยะเปลือกกาแฟส่งกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะทุกบ้านตากเปลือกกาแฟเรียงกันสวยงาม นอกจากนี้ Castown ยังเลือกที่จะทำงานแบบหัตถกรรม ทุกงานใช้มือทำ เพื่อเสริมสร้างอาชีพให้เกษตรกร “ผมไม่ได้อยากล้างสมองหรือบอกให้ทุกคนมาทำธุรกิจแบบนี้ แต่ให้ดูผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นแทน บริษัทผมจ้างงานโดยให้ค่าตอบแทนสูงกว่าที่อื่น 40% พวกเขามีอาชีพ นำเงินไปเลี้ยงดูครอบครัวได้มากขึ้น การทำธุรกิจเป็นเรื่องที่ควรจะต้องคิดถึงเรื่องผลกำไร แต่ก็อย่าให้มันมาเป็นแกนหลักของการดำเนินธุรกิจทุกคนต้องแบ่งปันกัน”

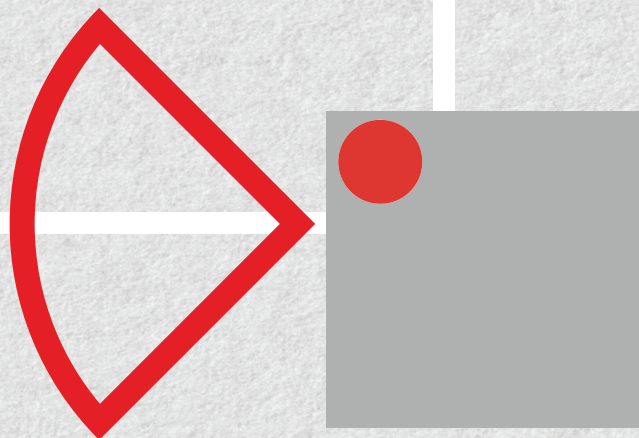
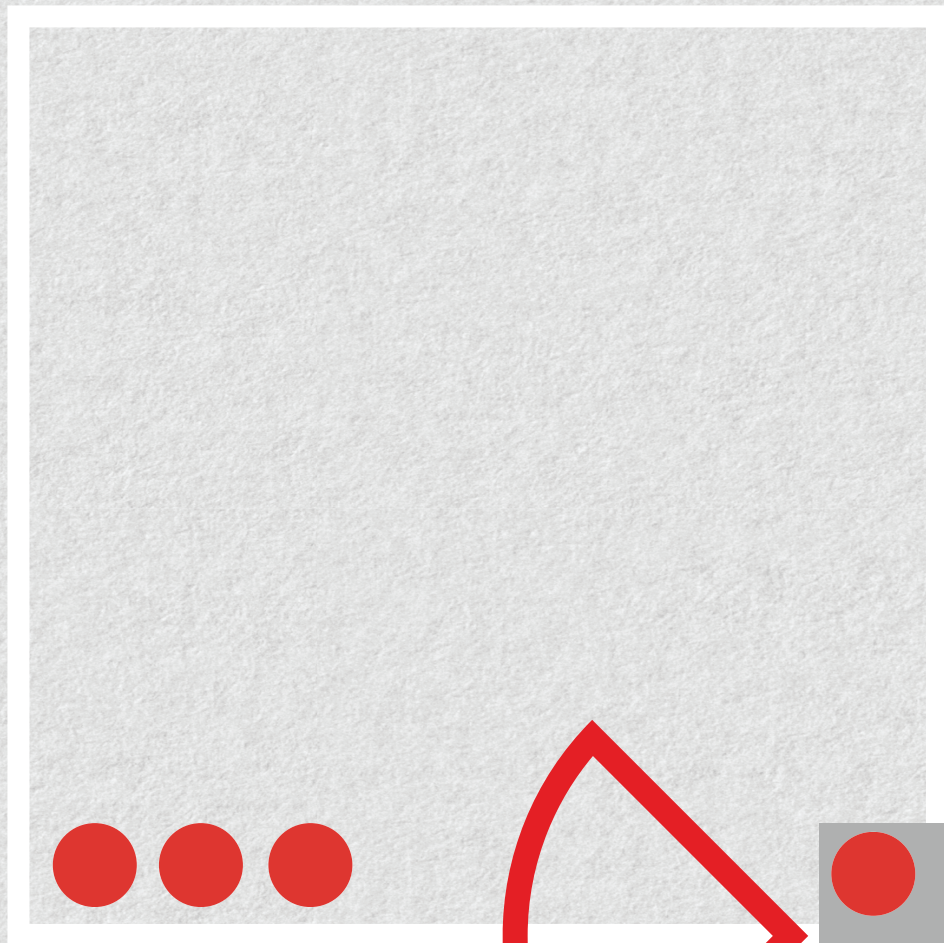
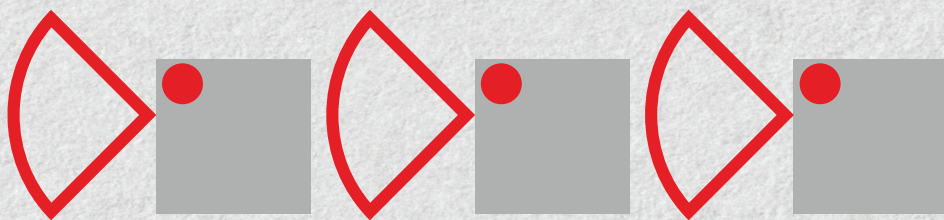
Castown: From Coffee Peels to Craft Soda

Ratsaran Peerapongdecha is an entrepreneur who turned a pile of stinky coffee peel into something incredible. His business life started when he visited a mountain in the north and learned that a pile of coffee peel could be transformed into a drink, and it would lead to an opportunity to run a business. As alcohol drinks are not for everyone, Ratsaran turned to sparkling drinks and began his craft soda which is not only refreshing but also healthy. After the launch of his product, he attended an innovation contest for agricultural and food product development, and he finally won the first prize

with his coffee-peel sparkling drink. Moreover, Ratsaran's company turns tons of coffee peel into products such as syrup, paper cups, and many more. The company also offers workshops for farmers and anyone interested in adding value to agricultural products and has thus far welcomed over 3,000 participants. Ratsaran concluded that he has never wanted to brainwash anyone to run the same business. Nevertheless, the pay is worth the investment. Ultimately, even though the benefits or profits are regarded most important, he encourages everyone in a community to share and help one another.

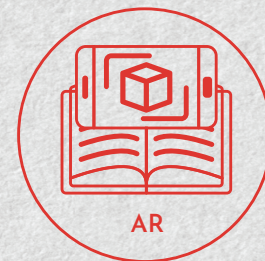
KNOWLEDGE PROVIDER

ผู้ให้ความรู้

KNOWLEDGE PROVIDER

- 87 Yong Poovorawan
- 88 Pairash Thajchayapong
- 89 Niramon Serisakul
- 90 Karndee Leopairote
- 91 Anant Narkkong
- 92 Nattapong Nithi-Uthai
- 93 Kankhamkla Philanoi
- 94 Visut Baimai
- 95 Thanyaporn Wongnate
- 96 Pornanong Aramwit
- 97 Sugree Charoensook
- 98 Kwantip Devakula
- 99 Pondson Liengboonlertchai
- 100 Rath Pichyangkura

Scan
this
page

YONG POOVORAWAN

KNOWLEDGE PROVIDER

87

Yong Poovorawan
ศ. นพ.ยง ภู่วรวรรณ

การทำงานวิจัยต้องเกาะติดระยะยาว
บางทีอาจยังไม่เห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนในวันนี้
แต่การสร้างคนและสร้างพื้นฐานให้แน่น
เพื่อรองรับการพัฒนาในอนาคตเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

มือปราบไวรัส แพทย์นักถอดรหัสพันธุกรรม

คุณหมอนักวิจัยที่มุ่งมั่นศึกษาด้านไวรัสวิทยาและเผยแพร่ความรู้สู่สังคม
เพื่อยกระดับการสร้างองค์ความรู้ใหม่ในวงการสาธารณสุขไทย

นับตั้งแต่มีการระบาดของไวรัสโควิด-19 ตั้งแต่ช่วงปลายปี 2562 จนกลายเป็นหายนะทางสาธารณสุขและเศรษฐกิจระดับโลกที่ส่งผลกระทบต่อทุกหนแห่ง ประเทศไทยเองก็ต้องรับศึกหนักไม่ต่างจากประเทศอื่น ในภาวะโรคระบาดใหญ่ที่ประชาชนตกอยู่ในความสงสัยเคลือบแคลงใจว่าเราจะผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้ได้อย่างไร ชื่อคุณหมอท่านหนึ่งที่พบเห็นผ่านสื่อแทบทุกสำนักคือ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ยง ภู่วรรณ หัวหน้าศูนย์เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านไวรัสวิทยาคลินิก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คุณหมอเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางคนแรกๆ ในประเทศไทยที่ออกมาให้ข้อมูลเกี่ยวกับโควิด-19 ทั้งยังนำประสบการณ์ทำงานด้านไวรัสวิทยากว่า 40 ปี มาทำประโยชน์แก่ส่วนรวมด้วยการเป็นที่ปรึกษาสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ให้แก่รัฐบาลอีกด้วย “เดิมทีผมเป็นกุมารแพทย์ที่ดูแลโรคตับเด็ก ถามว่าทำไมมาเชี่ยวชาญเรื่องไวรัสได้ เพราะผมเรียนรู้มาตลอด 40 ปีที่ผ่านมา เริ่มจากทำวิจัยไวรัสตับอักเสบ และวัคซีนโรคไวรัสตับอักเสบ ก่อนจะขยายขอบเขตไปทำวิจัยเรื่องไวรัสตัวอื่น ๆ เพราะใช้เทคโนโลยีเดียวกัน แต่องค์ความรู้เกิดใหม่อยู่เสมอ ทุกวันนี้ผมจึงเรียนรู้จากลูกศิษย์นักวิจัยรุ่นใหม่เยอะมาก เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้กันทำให้เราได้ความรู้ใหม่ตลอดเวลา”

คนทั่วไปอาจเพิ่งรู้จักนายแพทย์ยงในฐานะ “มือปราบโควิด-19” ที่คอยเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ

สถานการณ์ของโรคอย่างสม่ำเสมอ แต่ในวงการแพทย์ต่างรู้จักกันดีว่า นายแพทย์ยงเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญด้านไวรัสวิทยาอันดับต้นๆ ของประเทศไทย ซึ่งสร้างผลงานที่มีคุณูปการแก่วงการสาธารณสุขไว้มากมายในฐานะนักวิจัยดีเด่นแห่งชาติ สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ไม่ว่าจะเป็นการทุ่มเทวิจัยวัคซีนป้องกันไวรัสตับอักเสบบีกว่า 30 ปี การถอดรหัสพันธุกรรมไวรัสที่เป็นสาเหตุของโรคระบาดหลายโรค เช่น ไข้หวัดนก ไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ไข้ปวดข้ออยู่หลาย รวมถึงโรคทางไวรัสต่าง ๆ ตามฤดูกาลอีกมากมาย ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมโรคอย่างทันทั่วถึงที่สามารถลดจำนวนผู้ป่วยและผู้เสียชีวิตลงได้ และมีผลงานเผยแพร่ในวารสารนานาชาติมากกว่า 600 เรื่อง มีการอ้างอิงสูงอยู่ในระดับ 2% ของนักวิจัยทั่วโลกในศาสตร์เดียวกัน

วันข้างหน้าอาจมีโรคอื่นที่รุนแรงและแพร่ระบาดเร็วกว่าโควิด-19 อุบัติขึ้นมาก็เป็นเรื่องในอนาคตที่ไม่มีใครตอบได้ แต่สิ่งหนึ่งที่เราสามารถเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้าได้คือองค์ความรู้และงานวิจัยด้านไวรัสวิทยา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการต่อสู้กับโรคระบาด “โดยส่วนตัวแล้วเวลาทำงานวิจัยผมไม่เคยคิดเลยว่ามันจะขึ้นหิ้ง อย่างการถอดรหัสพันธุกรรมในภาวะปกติ ก็มีคนตั้งคำถามว่าถอดไปทำไม ถอดเสร็จก็ขึ้นหิ้ง ผมพูดเสมอว่าขอให้มีของบนหิ้งเยอะ ๆ เอะ สักวันเมื่อของเต็มหิ้งมันจะเป็นตัวเอง วันหนึ่งมันจะต้องได้นำไปใช้ประโยชน์ การทำงานวิจัยต้องเกาะติดระยะยาว บางทีอาจยังไม่

เห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนในวันนี้ แต่การสร้างคนและสร้างพื้นฐานให้แน่นเพื่อรองรับการพัฒนาในอนาคตเป็นสิ่งที่มีความคุ้มค่า”

บทบาทสำคัญที่นายแพทย์ยงทำมาตลอดชีวิตของการเป็นแพทย์ และรับราชการคือการค้นคว้าวิจัยด้านไวรัสที่ก่อโรค เพื่อมุ่งสร้างองค์ความรู้ใหม่จากข้อมูลการศึกษาในประเทศไทย เพราะถึงแม้ในต่างประเทศจะมีการศึกษาเรื่องนี้กันอย่างแพร่หลาย แต่ก็ใช้ว่าทุกข้อมูลหรือทุกกรณีศึกษาจะนำมาปรับใช้กับประเทศไทยได้ทั้งหมด จึงต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ภายในประเทศเพื่อวางรากฐานงานวิจัยด้านสาธารณสุขในไทยให้แข็งแรง

นอกจากนี้ นายแพทย์ยงยังให้ความสำคัญกับการเผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อโซเชียลมีเดียอย่างเฟซบุ๊ก ซึ่งมีผู้ติดตามหลักแสน “เดิมทีผมไม่เคยสนใจเฟซบุ๊กเลย แต่ในที่สุดผมก็อดไม่ได้ เมื่อหลานผมเกิดมาแล้ว แม่เขาไปหาข้อมูลเรื่องการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่จากอินเทอร์เน็ต ซึ่งผมพบว่าสิ่งที่ส่งต่อกันมา มีการใส่ความเห็นลงไป เป็นของจริง 20% เป็นข้อมูลที่มีการเติมความเห็นเข้าไปเยอะมาก ผมทนไม่ได้ เลยคิดว่าลองมาให้ความรู้ที่ถูกต้อง ผมจึงเปิดเฟซบุ๊กเพื่อให้ความรู้ทางการแพทย์ที่ถูกต้อง และทำต่อเนื่องเรื่อยมาประมาณ 6 ปีแล้ว ก่อนเขียนผมจะค้นคว้าให้ดีที่สุด แนวทางของผมคือให้ข้อมูลแล้ว คุณจะต้องไปตัดสินใจเอง ไม่จำเป็นต้องเชื่อทั้งหมด”

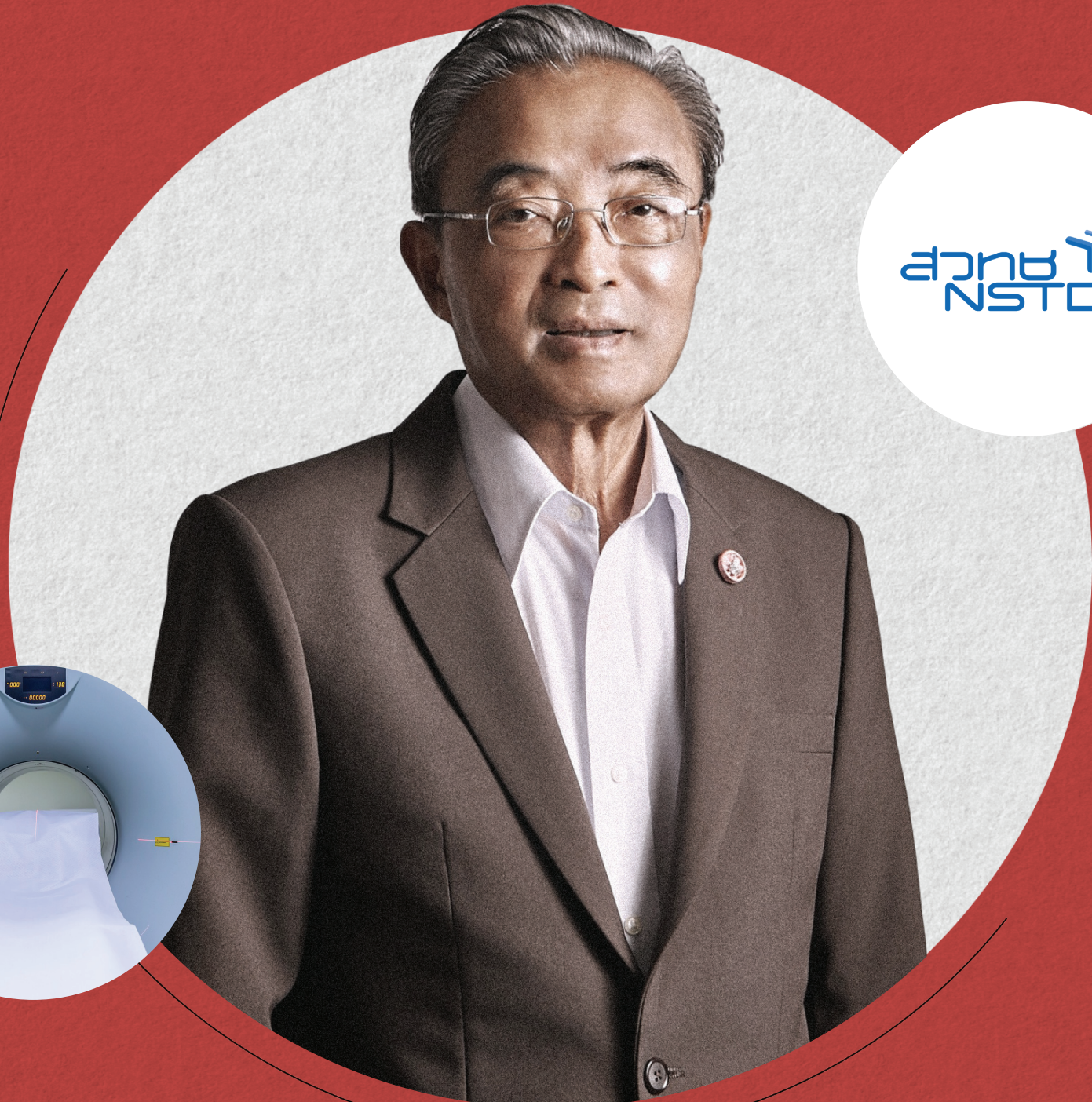
Vaccinate the Society Through Knowledge and Research

Amidst the chaos of COVID-19 pandemic, a national hero has emerged. Doctor Yong, a lecturer at the Department of Pediatrics, Faculty of Medicine, Chulalongkorn University, has been devoting himself to research on viral infections over the past 40 years. He has been educating people on Facebook about this malicious virus since the very first day it arrived into Thailand. Previously, Doctor Yong barely thought of social media sites as a knowledge sharing platform. He changed his mind right after he had seen his daughter surfing on the internet about breast milk,

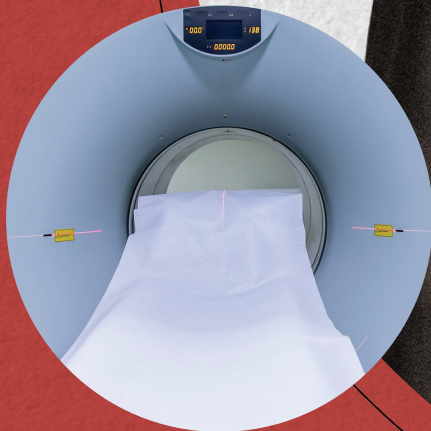
and realised that only about 20% of the information was truly helpful. He could not ignore that, so he created a Facebook account to provide medical knowledge regarding COVID-19 to the public. As Doctor Yong mentions, new knowledge always emerges, so he keeps learning new things and exchanges his own knowledge with young-blood researchers. “The exchange of knowledge allows us to gain new knowledge all the time,” he asserts. Until now, Doctor Yong has still been working on studying the virus, hoping that one day his study would be useful to people and society at large.

PAIRASH THAJCHAYAPONG

KNOWLEDGE PROVIDER

88

Pairash Thajchayapong

ศ. ดร.ไพรัช รัชชพงษ์

เราต้องเอาโจทย์ปัญหาและบริบทของประเทศเป็นตัวตั้ง แล้วทำวิทยาศาสตร์เพื่อไปแก้ปัญหาประเทศ ทำให้ชีวิตคนดีขึ้น ทำสิ่งเล็ก ๆ ก็ได้ แต่สิ่งนั้นมันผูกพันกับชีวิตคนไทย และสามารถอยู่ในวงจรเศรษฐกิจได้ นั่นคือสิ่งที่เราต่างปรารถนา

วิทยาศาสตร์แก้โจทย์ของสังคม

ผู้บริหารคนแรกของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC)
กับความเชื่อในการแก้ไขและผลักดันสังคมผ่านวิทยาศาสตร์

ในวัยเยาว์ของ “ศาสตราจารย์ ดร.ไพรัช ธัชยพงษ์” เขาคือเด็กชายที่รักและมุ่งมั่นในการเรียน เมื่อเข้าสู่ชีวิตอุดมศึกษา เขาใฝ่ฝันถึงการไปศึกษาในต่างประเทศ กระทั่งสอบชิงทุนไปเรียนด้านวิศวกรรมไฟฟ้า ที่ประเทศอังกฤษ ระดับปริญญาตรีถึงปริญญาเอก นับเป็นเวลาร่วม 10 ปีกับชีวิตเล่าเรียนในต่างแดน “สมัยผมเรียนนั้นไม่มีห้องปฏิบัติการเลย ตอนหลังประเทศไทยดีขึ้นมาก ไปที่ไหนก็เห็นห้องปฏิบัติการ ซึ่งตรงนี้ช่วยเด็กได้อย่างมากทีเดียว เพราะหากเรียนวิทยาศาสตร์จากหนังสืออย่างเดียว มันไม่ประจักษ์ การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์จึงต้องมีการทดลอง” นี่คือแรงบันดาลใจของ ศ. ดร. ไพรัช ผู้บริหารคนแรกของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติหรือเนคเทค (NECTEC) และอดีตผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.)

วิทยาศาสตร์สำหรับ ศ. ดร.ไพรัชนั้นตรงไปตรงมา ไม่ต่างอะไรกับสูตรคำนวณทางคณิตศาสตร์ที่ให้ผลลัพธ์ถูกต้องชัดเจน ทว่าการได้มาซึ่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางวิทยาศาสตร์ที่ยังประโยชน์ต่อมนุษยสังคมและโลกได้นั้น เขาเหล่านั้นล้วนใช้ทั้งชีวิตเพื่อศึกษาค้นคว้า นั่นหมายความว่าความรักคือพื้นฐานสำคัญของการได้มาซึ่งความรู้

ในปี 2562 ศ. ดร.ไพรัช ธัชยพงษ์ และทีมนักวิจัยจาก สวทช. ได้รับรางวัลนักเทคโนโลยีดีเด่นจากมูลนิธิส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระบรม

ราชูปถัมภ์ หลังจากที่เคยได้รับรางวัลนักวิทยาศาสตร์ดีเด่นในปี 2534 จากมูลนิธิเดียวกันนี้ เขาจึงเป็นคนเดียวที่ได้รับทั้ง 2 รางวัลจากมูลนิธิดังกล่าวนี้ เขาศึกษาทางทฤษฎีเรื่องการประมวลสัญญาณดิจิทัลด้วยคอมพิวเตอร์ ภายหลังได้นำมาออกแบบและสร้างเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์สามมิติแบบลำรังสีทรงกรวย (Cone Beam CT) กับคณะนักวิจัยของเขา แล้วผลิตออกมาเป็น 3 ลักษณะ คือ หนึ่ง DentiiScan สำหรับงานทันตกรรมช่องปาก สอง MobiiScan เพื่อแก้ไขความพิการบนใบหน้าและกะโหลกศีรษะ สาม MiniiScan ตรวจหาขอบเขตทางรังสีของก้อนเนื้อเต้านมในห้องผ่าตัด

“ช่วงแรกที่ผมพัฒนา CT Scanner ออกมา ผมอยากให้ขายได้ไม่ใช่เพราะอยากร่ำรวยอะไร แต่เพราะเป็นช่องทางที่จะเผยแพร่ให้คนไทยได้รับประโยชน์อย่างยั่งยืน มิฉะนั้นก็จะเป็นเพียงต้นแบบไว้ชื่นชมทางวิชาการในห้องแล็บเท่านั้น ผมมีความสุขที่จะได้ทำอะไรบางอย่างที่ประเทศไทยไม่เคยทำมาก่อน และเชื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อคนไทย งานของเราสามารถช่วยถ่ายภาพสามมิติของกะโหลกศีรษะเพื่อช่วยวางแผนการฝังรากฟันเทียมและช่วยแก้ไขความพิการทางใบหน้า ทำให้เด็กที่เกิดมาพิการมีชีวิตเข้าสู่สังคม เรียนหนังสือและเติบโตได้ ผมและคณะได้นำเครื่อง CT Scanner ไปให้หมอใช้ร่วม 60 แห่งทั่วประเทศ พบว่ามันไม่ได้มีประโยชน์เฉพาะฝังรากฟันเทียมเท่านั้น แต่มีประโยชน์ในอีกหลายกรณี

จากงานวิจัยสู่เครื่อง Cone Beam CT ดร.ไพรัชเล่าว่า เริ่มทำตั้งแต่เป็นนักวิจัยที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แต่เขาและนักวิจัยไม่มีเงินมากพอที่จะพัฒนางานต่อและไม่มีใครเชื่อว่าจะทำได้สำเร็จ จึงต้องหยุดไปชั่วคราวแล้วหันมาบริหารงานที่เนคเทคและ สวทช. จนเกษียณจากตำแหน่งปลัดกระทรวงดังกล่าว ดร.ไพรัชในฐานะหัวหน้าโครงการก็ไม่ล้มเลิก ให้ความพยายามอีกครั้งหนึ่งอย่างมากในการพิสูจน์ตนเอง จนกระทั่งได้ทุนมาสร้างเครื่อง CT Scanner นำไปให้โรงพยาบาลทดลองใช้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายก่อน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลการใช้งานกลับมาปรับปรุงจนเขาและคณะนักวิจัยมั่นใจในคุณภาพ มาตรฐานความปลอดภัย และจริยธรรมทางการแพทย์จึงได้เผยแพร่จำนวนมากต่อไป นับเป็นเวลาร่วม 10 ปีกับการพัฒนาเครื่อง Cone Beam CT จนกลายเป็นนวัตกรรมทางการแพทย์ที่นอกจากจะเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเทคโนโลยีขั้นสูงของผู้ป่วยผู้ด้อยโอกาส อีกทั้งยังช่วยลดการนำเข้าอุปกรณ์ทางแพทย์ที่ราคาสูง และสร้างการหมุนเวียนเชิงเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีนวัตกรรมไทย

“เราต้องเอาโจทย์ปัญหาและบริบทของประเทศเป็นตัวตั้ง แล้วทำวิทยาศาสตร์เพื่อไปแก้ปัญหาประเทศ ทำให้ชีวิตคนดีขึ้น ทำสิ่งเล็ก ๆ ก็ได้ แต่สิ่งนั้นมันผูกพันกับชีวิตคนไทย และสามารถอยู่ในวงจรเศรษฐกิจและสังคมได้ นั่นคือสิ่งที่เราปรารถนา”

Science as Key Solutions

Pairash got a scholarship and finished his doctorate degree in electrical engineering from the UK. As a highly experienced researcher, he reminded us of the fact that it is impossible to learn science only from textbooks because we need to experiment. Back in his old days, Pairash never had enough fund for his study, so he turned to work for the National Science and Technology Development Agency (NSTDA). He finally got the financial support and spent about 10 years generating and developing a CT scanner until it was accepted by many scholars and doctors. His invention is

being used in hospitals these days. To achieve something, he mentioned, we have to understand the problem, so that we can apply science to solve it. He added, “it is even better when the country invests money in science because it can lead to a high quality of life and progress in the country.” Pairash concluded that for those who are working with science, they must love what they are doing, they must generate as much research as they can, and they must know how to make the highest contribution to their society.

URBAN DESIGN

KNOWLEDGE PROVIDER

89

Niramon Serisakul

พศ. ดร.นิรมล เสรีสกุล

ข้อเสนอที่ดีเริ่มจากโจทย์ที่ดี โจทย์ของ UddC มักมาจากคำถามจากหลายมุม
ของคนหลายศาสตร์ในองค์กร นอกจากฟังเมืองกับสถาปัตยกรรมหลายสาขาแล้ว
เรามีทีม สังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์
Cross - Disciplinary คือวัฒนธรรมของการทำงานของเรา

เมืองของผู้คน

มองเมืองผ่านสายตา UddC ผู้ตั้งคำถามและเสนอกางออก บนฐานข้อมูลเมืองและการออกแบบด้วยการร่วมหารือ

“สะพานด่วน” ชื่อเล่นของพื้นที่ว่างความยาว 280 เมตร ที่ถูกทิ้งร้างไม่มีทางขึ้นลงกว่า 30 ปี บนสะพานพระปกเกล้าปัจจุบันถูกตัดแปลงให้กลายเป็นสวนสาธารณะทางเดินทางจักรยานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาพร้อมชื่อใหม่ว่า “สวนลอยฟ้าเจ้าพระยา” เชื่อมต่อชุมชนในย่านเมืองเก่าพระนคร-ธนบุรี สองฝั่งน้ำ ด้วยทางเดินทางจักรยานสีเขียวและพื้นที่ขึ้นชมทัศนียภาพเมือง นี่คือโครงการนำร่องของแผนยุทธศาสตร์ฟื้นฟูเมืองกรุงเทพฯ 250 ที่สำเร็จลงได้ด้วยการผลักดันของกรุงเทพมหานคร ร่วมกับการทางพิเศษแห่งประเทศไทย และกรมทางหลวงชนบทที่วางบนแนวคิดหลักเพื่อส่งเสริมการสัญจรในเมือง (Urban Mobility) ให้ย่านในเมืองเดินได้เดินดี ที่มี ผศ. ดร.นิรมล เสรีสกุล เป็นหัวหน้าศึกษาและออกแบบ

เดินได้เดินดี

“ไม่มีเมืองน่าอยู่แห่งไหนในโลกนี้ที่เดินไม่ได้เดินไม่ดี หากเรามีเมืองที่ดี อาจจะช่วยบรรเทาปัญหาความเหลื่อมล้ำได้บ้าง” ผศ. ดร.นิรมล เสรีสกุล อธิบายว่า การเดินไม่เพียงส่งผลในเรื่องของสุขภาพเท่านั้น แต่การที่ผู้คนสามารถสัญจรไปมาได้ด้วยการเดิน และพึ่งพาขนส่งสาธารณะได้เต็มที่ยังส่งเสริมให้รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ลดความเหลื่อมล้ำ และยังกระตุ้นให้เกิดความสงสัย นำไปสู่การเรียนรู้ “การวิจัยมากมายชี้ว่า สมองทำงาน เมื่อเท้าออกเดินเวลาเราเดินอย่างสบายใจ ความคิดสร้างสรรค์จะเริ่มทำงาน แต่เมืองเราไม่ใช่แบบนั้น เดินไป ระวังไป สงสัยไปว่าภาษีเราไปไหนกันนะ”

สิ่งนี้เองที่เป็นต้นกำเนิดของ “เมืองเดินดี” โครงการที่เกิดจากความร่วมมือกันของ UddC และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) และอีกหลายโครงการที่ UddC เข้าไปมีส่วนในการพัฒนาเพื่อให้เกิดการสัญจรด้วยเท้า จักรยาน และขนส่งมวลชนอย่างมีประสิทธิภาพ

“หากเราอยู่ในเมืองที่ไปไหนมาไหนได้ด้วยการเดินและการใช้ขนส่งสาธารณะ รวมทั้งเดินดี นั่นคือเดินสะดวก เดินปลอดภัยและน่าเดิน โอกาสที่ความมั่งคั่งจะกระจายจากห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ไปยังร้านค้าเล็ก ๆ ตามตรอกซอกซอยย่อมมี นอกจากนี้โอกาสที่เราจะลดต้นทุนจากการลดค่าเดินทางก็มีมาก”

แต่โครงการเหล่านั้นจะเป็นไปไม่ได้เลยหากมองจากหากมองจากสายตาของนักออกแบบเพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้จึงมีการรวบรวมข้อมูลสำหรับใช้ในการดำเนินโครงการจากการผนวกเอาการศึกษาข้อมูลจากทั้งฝ่ายตัวแทนชุมชน และชุดข้อมูลขนาดใหญ่ มาทำการวิเคราะห์โดยผู้เชี่ยวชาญหลายแขนง ทั้งนักวิทยาศาสตร์สถิติ นักเศรษฐศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ และนักออกแบบมาทำงานร่วมกัน ชุดข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ นอกจากจะใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบโครงการต่าง ๆ ของ UddC แล้วยังถูกเผยแพร่ให้กับองค์กรบริหารชุมชน และผู้ที่สนใจแนวคิดเมืองเดินดี (Walkable Cities) ไปใช้ในการออกแบบพัฒนาพื้นที่เมืองอื่น ๆ นอกกรุงเทพฯ

เมืองที่ดี คือเมืองที่ใส่ใจผู้คน

“ช่วงแรกของการทำงานเป็นช่วงต่อสู้กับมายาคติ คนชอบถามว่าทำไปทำไม ทำไปคนเขาก็ไม่เดินกันหรอก ก็ต่อสู้ด้วยชุดข้อมูล เอาเข้าจริงผลสำรวจชี้ว่าพื้นที่ศักยภาพของเมืองที่ใช้ชีวิตโดยไม่ต้องใช้รถยนต์มีไม่น้อย ประมาณ 60% ของพื้นที่เขตเมืองชั้นใน นอกจากนั้น มีคนในกรุงเทพฯ มากถึง 68.8% ที่เดินอยู่ เดินผลมใช้ขนส่งมวลชน แต่อาจจะเป็นการเดินแบบทนดิน เดินไม่สะดวก ไม่ปลอดภัย แต่หากเราปรับปรุงสภาพแวดล้อมการเดินทางให้ดีขึ้น ตัวเลขก็น่าจะเพิ่มขึ้น”

“เมืองมีผลกับเรามากกว่าเราคิด เคยพูดซ้ำ ๆ ว่า หากเราอ้วนจนไม่มีแฟนเราอย่าโทษตัวเองนะ โทษเมืองก่อน เมืองทำให้เราเป็นแบบนี้” ดร.นิรมล ยืนยัน ไม่ว่าจะมองจากแง่มุมไหน เมืองที่เราอาศัยอยู่ก็จะส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตเสมอ คุณภาพชีวิตของประชากรในเมืองเป็นสิ่งที่ใหญ่โตเกินกว่าจะเป็นภาระของผู้อาศัยโดยลำพังเท่านั้น “เป้าหมายของ UddC คือเราต้องการคำถามใหม่ ๆ ต้องการทางออกใหม่ ๆ”

“เราดีใจที่ภาครัฐและเอกชนให้ความสนใจเรื่องเมือง รวมทั้งได้นำข้อเสนอหลาย ๆ ประเด็น ไม่ว่าจะเรื่องเดิน เรื่องพื้นที่สีเขียว ไปผนวกในนโยบายพัฒนาเมือง เราดีใจที่ข้อเสนอของเราจะเป็นประโยชน์ และสามารถเกิดขึ้นได้จริง” เธอกล่าวทั้งในฐานะผู้อำนวยการศูนย์ออกแบบและพัฒนาเมือง และในฐานะประชากรคนหนึ่งของเมือง

Making a People's City through Collaboration

Niramon is a lecturer from the Department of Urban and Regional Planning, Faculty of Architecture, Chulalongkorn University who has turned a largely abandoned area around Phrapokklao bridge into 'Chaopraya Skypark,' a public park and pedestrian bridge that helps reconnect nearby communities. The project is a pilot collaboration among the communities, both public and private sectors, to make Bangkok a walkable city empowered by Urban Design and Development Center (UddC) of which Niramon is the director. Her expertise deriving from numerous studies and professional experiences has given people higher quality of life through a simple walk. The walk, which is fundamental for people living in a good city, is good

for both the physical and intellectual health. Considered worthless and impossible in the beginning, many collaborative projects have finally started to emerge to facilitate urban travelling a combination of walking, cycling, and public transportation which can help reduce social inequality. Based on a large amount of data, specialists in several fields, statisticians, economists, sociologists, and designers have come together to tackle this problem in all aspects and to propose an adaptable model for other urban areas. “Since our lives are affected by the city we are living in, this problem is too severe to leave the citizens to deal with on their own and we are honoured to see our initiatives included in the relevant policy.”

FUTURETALES LAB

KNOWLEDGE PROVIDER

90

Karndee Leopaibote
ดร.การดี เลียวไพโรจน์

สิ่งที่นับว่ามีคุณค่าอย่างมากในฐานะนักวิจัย คือการได้แชร์องค์ความรู้ที่เรามี และข้อมูลจากเรายังถูกนำไปใช้ เพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดียิ่งขึ้น

หัวหน้าทีมทำนาย “อนาคต” ประเทศไทย ในอีก 50 ปีข้างหน้า

อนาคตศาสตร์กับการวางกลยุทธ์แห่ง “อนาคต” ของประเทศไทย

“ดร.การดี เลียวไพโรจน์” เป็นผู้หญิงเก่งที่ผ่านหลายบทบาทหลายตำแหน่งไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้นำเทรนด์ด้านนวัตกรรมทางการเงินดิจิทัล มาถึงบทบาทล่าสุดกับการเป็นหัวหน้าคณะนักวิจัย “อนาคต” ของประเทศไทยและของโลก โดยเฉพาะด้านคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม

พันธกิจหลักของ FutureTales LAB คือการสร้างกลยุทธ์แห่งอนาคต (Strategic Future) สิ่งที่ได้จากแล็บแห่งนี้คือข้อมูลที่น่าไปสู่การสร้างนวัตกรรมซึ่งไม่ใช่เพียงเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ แต่เป็น “นวัตกรรมระดับเมือง” ที่ส่งผลต่อสังคมและความเป็นอยู่ “เราไม่ได้มองแค่สถานการณ์ในระยะ 5-10 ปีนี้ แต่เรามองถึงคนในเจนเนอเรชันถัดไป เราเตรียมการเพื่อการสร้างเมือง ที่พร้อมด้วยนวัตกรรมและตอบสนองวิถีชีวิตของคนในอนาคตได้จริง”

เมื่อถามถึงนวัตกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและในอนาคต ดร.การดีให้ความเห็นว่าสำหรับประเทศไทย นวัตกรรมเกิดจากสถานการณ์บีบบังคับ (Crisis-Driven Innovation) ต้องยอมรับว่าคนไทยมีศักยภาพในการปรับตัวและเรียนรู้ที่จะรับมือกับวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ประกอบกับการ

เจริญเติบโตของเทคโนโลยีและการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ง่ายขึ้น ทำให้ท่ามกลางสถานการณ์ที่ไม่ปกติก็เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้เช่นกัน

ในฝั่งของ FutureTales LAB สิ่งที่คณะนักวิจัยให้ความสำคัญ และมองเห็นอนาคตที่อาจเกิดเป็นวิกฤตได้ ก็คือเรื่องของ Climate Change ซึ่งคนทั่วไปอาจจะมองว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติตามปกติ แต่เมื่อมองภาพไปในระยะ 40-50 ปีข้างหน้า สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง อาจทำให้มนุษย์เราไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้เลยก็เป็นไปได้ “หน้าที่ของเราคือการหาโซลูชันว่า ทำอย่างไรที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศที่น่าไปสู่วิกฤตเกิดขึ้นช้าลง รวมถึงการหาแนวทางสร้างนวัตกรรมเพื่อรองรับเมื่อสถานการณ์นั้นมาถึง”

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการทำวิจัยที่ FutureTales LAB ไม่ได้สงวนไว้ใช้ในองค์กรเท่านั้น แต่คณะนักวิจัยยังได้ทำงานร่วมหลายภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ มีการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เพื่อนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมเพื่ออนาคตและคุณภาพชีวิตร่วมกัน ที่สำคัญ เมื่อพูดถึงอนาคตมันไม่มีการจำกัด อายุ การศึกษา และสาขาอาชีพ จึง

ทำให้ FutureTales LAB เป็นพื้นที่เปิดกว้างสำหรับทุกคนไอเดียและความคิดเห็นจากทุกคน เพื่อการเรียนรู้ร่วมกันและสร้างอนาคตดี ๆ ร่วมกัน

“สิ่งที่นับว่ามีคุณค่าอย่างมากในฐานะนักวิจัยคือการได้แบ่งปันองค์ความรู้ที่เรามี และข้อมูลจากเรายังถูกนำไปใช้เพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดียิ่งขึ้น”

เมื่อถามถึงแรงบันดาลใจในการเป็นผู้ริเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ และศึกษาถึงนวัตกรรมใหม่ ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ดร.การดีกล่าวว่า เริ่มต้นมาจากแนวคิดของการชอบอ่าน ชอบทดลอง ทำไปสู่การคิดต่อยอดไปว่า อะไรที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และเริ่มผลักดันสิ่งที่ตนเห็นและทำให้คนอื่นเห็นว่าสิ่งนี้สำคัญและต้องตระหนัก ยิ่งไปกว่านั้น อย่าลืมนะที่จะลงมือทำและอย่ากลัวความผิดพลาด

“เรื่องของนวัตกรรมเป็นเรื่องของทุกคน จะเป็นคนรุ่นเก่าหรือรุ่นใหม่ก็สร้างสิ่งใหม่ ๆ ได้ทั้งนั้น สิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดคือ การเรียนรู้ไม่มีวันสิ้นสุด อย่าหยุดที่จะเปิดประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้กับชีวิต”

Strategize Thailand's Future Tales

Dr. Karndee Leopaiprote is not an ordinary university lecturer. She is a talented woman who has played various roles in the realm of digital finance innovation. The latest challenge she has taken is to become the chief advisor for future foresight and innovation of FutureTales LAB by MQDC. “Our job is to find the solutions for the ongoing global warming. Also, we have to find ways to create innovations to deal with those situations.” Any information obtained from research at FutureTales LAB is not reserved for corporate use alone. Researchers have also worked with many sectors, both

domestic and abroad. Knowledge sharing and exchange lead to innovation for better future and better quality of life. Therefore, the lab is an open space for everyone's ideas and opinions to learn together and create a promising future. “Something of great value as a researcher is to share the knowledge that we have. Our information is also used for the social development. The concept of innovation is a crucial matter for everyone. The old generation or the new generation can create new things; the main thing is that, above all, learning never ends.”

ETHNOMUSICOLOGY

KNOWLEDGE PROVIDER

16

Anant Narkkong
อานันท์ นาคคง

สนามความรู้ของวิชามานุษยวิทยาดนตรี
ไม่ต้องไปไกล ๆ หรอก แค่เดินตามถนนหนทาง แล้วเปิดหู
เปิดใจสังเกตว่า รอบด้านเรามีเสียงอะไร เสียงเหล่านี้มันมี
มิติทางวัฒนธรรมซ่อนอยู่ด้วย

เปิดหู เปิดใจ ดนตรีอยู่ที่ไหน ก็เรียนรู้ได้

ครูผู้เชื่อว่าดนตรีคือประตูไปสู่ความเข้าใจมนุษย์ และความรู้ดนตรีไม่ได้สิ้นสุดแค่ใบปริญญา

“อานันท์ นาคคง” เกิดในครอบครัวของครู ศิลปะในสวนย่านฝั่งธนบุรี แต่เขาก็เลือกที่จะอยู่กับเสียงดนตรี ที่แม้จะเป็นศิลปะที่มองไม่เห็น แต่กลับสัมผัสมันอยู่ในทุกช่วงจังหวะของชีวิต

“เสียงดนตรีมีอยู่รอบด้าน ไม่ใช่แค่เครื่อง ดีดีตีตีเป่า ผมฟังทุกอย่าง ผมสนใจเล่นระนาด เล่นซอ เล่นแบบเสียงอะไรก็ได้ที่ผมชื่นชอบ จนได้เจอเสียงใหม่ ๆ ที่ระนาด ซอ สอนผมโดยธรรมชาติ กว่าจะได้เรียนกับครูที่เป็นระบบแบบแผน ผมก็ทดลองอะไรไปเองเยอะแล้ว”

การได้เข้าศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขา ดุริยางคศิลป์ เขามองว่าโชคดีเพราะการเรียนดนตรีใน ร่มมหาวิทยาลัยจะมีระเบียบที่คอยกำกับทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ แม้กระทั่งความรู้ที่เรียกว่าปรัชญาดนตรี การวิจัยดนตรี ล้วนแต่มีศาสตร์มีกฎอยู่ทั้งนั้น

“ผมรู้สึกว่าการศึกษามหาวิทยาลัยล่อมรั้วให้เรา มากกว่าคำว่าอุดมศึกษา ถ้าหากอุดมคือความหลากหลาย แต่วิถีการศึกษามันแคบ มันจำกัดความคิดเราเยอะ เช่น เราต้องอ่านโน้ตเพลงให้ถูกต้องเท่านั้น ทั้งที่จริง ๆ แล้วเราน่าจะสนุกกับดนตรีอย่างไรก็ได้”

หลังจากที่เรียนจบปริญญาตรีจากคณะ ศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขา ดุริยางคศิลป์ไทย เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง อานันท์ ก็สอบได้ทุนการศึกษาไปเรียนต่อระดับปริญญาโทที่ School of Oriental and African Studies, University of London ในสาขาวิชามานุษยวิทยา

ดนตรี (Ethnomusicology) หลังจากสำเร็จ การศึกษาก็ได้กลับมาสอนหนังสือที่ประเทศไทย ขณะ เดียวกันก็เปิดพื้นที่การศึกษาดนตรีนอกมหาวิทยาลัย ควบคู่กันไปด้วย ทุกวันนี้อานันท์สอนวิชาดนตรี โลก มานุษยวิทยาดนตรี ดนตรีชุมชน อยู่ที่คณะ ดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สิ่งที่เขาใช้ในการสอนไม่จำกัดว่าจะต้องอยู่ในตำรา

“มานุษยวิทยาใช้ดนตรีเป็นประตูบานหนึ่งที่จะเปิดเข้าไปเรียนรู้จักมนุษย์ นักเรียนดนตรีของผม เดินทางออกไปข้างนอกห้องเรียน สนามความรู้ของ วิชามานุษยวิทยาดนตรีไม่ต้องไปไกล ๆ หรอกแค่เดิน ตามถนนหนทาง แล้วเปิดหูเปิดใจสังเกตว่า รอบด้าน เรามีเสียงอะไร เสียงเหล่านั้นมันมีมิติทางวัฒนธรรม ซ่อนอยู่ด้วย”

เขาพานักศึกษาไปยังถนนข้าวสารยามราตรี ก่อนจะกลับมาสรุปในห้องเรียนว่าได้เห็นอะไร ได้ยินอะไร และรู้สึกอะไร หรือในวันครบรอบ 30 ปีการเสียชีวิตของสิบ นาคะเสถียร ที่ฟังดูเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับ นักศึกษาวิชาดนตรี แต่อานันท์ก็เลือกที่จะหยิบยก เรื่องนี้มาเชื่อมโยงกับประเด็นทาง Ecomusicology แม้แต่ด้านสังคมการเมือง เขาก็พานักเรียนไปเรียนรู้ การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องการเปลี่ยนแปลง “การ ร้องเพลงชาติที่มีสัญลักษณ์สามนิ้วเราก็สนใจบทเพลง สรรเสริญพระบารมีในโรงหนังเราก็สนใจ” ซึ่งถ้าอาศัย เพียงตำราเอกสาร ไม่มีทางที่จะเข้าใจดนตรีด้วยวิถี มานุษยวิทยาได้

นอกจากการสอนในมหาวิทยาลัย อานันท์ยัง ทำงานดนตรีคู่ขนานกันไป เขาได้นำแรงบันดาลใจมา จากการเรียนกับอาจารย์บรูซ แกสตันในสมัยวัยรุ่น มาสร้างวง “กอไฟ” ร่วมกับเพื่อน ๆ นักดนตรีไทยหัว ก้าวหน้า ที่อยากจะทดลองสร้างเสียงใหม่ ๆ “ดนตรี ไทยถูกทำให้เป็นไทยด้วยมายาคติชาตินิยม ไม่สนใจ พื้นบ้าน เพื่อนบ้าน แล้วเราก็ชิงดนตรีไทยไว้ในกรอบ เวลาฆ่าดนตรีไทยด้วยกรอบความคิดอนุรักษ์นิยมมัน ไม่ต้องไปโทษใครหรอก” นอกจากนี้ เขายังได้ก่อตั้ง วงดนตรีเยาวชน C asean Consonant รวมเอา บรรดานักดนตรีเยาวชนและครูเพลงจาก 10 ประเทศ อาเซียนมารวมเป็นชุมชนดนตรีใหม่ เดินทางไปทั่ว เอเชียเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรม “ผมเชื่อว่าดนตรีเป็นวิถี ทางหนึ่งที่จะลบความขัดแย้งและเป็นข้อพิสูจน์ว่า เรา เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันด้วยสันติได้ ถ้าจะเข้าใจดนตรี ไทย เราต้องเปิดใจ เรียนรู้ดนตรีของเพื่อนบ้านด้วยความเคารพ แล้วเราจะเจอสายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งจนไม่ ต้องเรียกว่านี้ระนาดไทย นี้เอกลักษณ์ไทย คำพวกนี้ มันคือการสมมติทั้งนั้น”

ความทุ่มเทในชีวิตครูดนตรีที่มีกระบวนการ ให้การศึกษาที่หลุดจากกรอบ และคนดนตรีที่คิดใหม่ ทำใหม่ ในปี 2562 ชื่อของอานันท์ นาคคง จึงได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินร่วมสมัยดีเด่นรางวัลศิลปธร สาขาดนตรี

Music as Gateway to Understanding People

Anant Narkkong grew up with passion for music. Having believed that studying music at an undergraduate level would be a good idea, he later felt that it might not be the case. “I think that I’m limited by studying music in university. It tied me to a certain aspect while I could actually do whatever I want with music.” After his graduation, he pursued a Master’s degree in Ethnomusicology, School of Oriental and African Studies, University of London. He is currently a lecturer at Silapakorn University. He promotes learning outside classroom as he believes that it broadens learners’ ideas.

“My students study music from the outside where they can see the underlying cultural aspects in things around them.” Also, he takes issues in the society and links them with Ethnomusicology in order to widen his students’ perspectives on music. In addition to his academic work, he forms bands with his fellow musicians, both Thais and foreigners. One of his bands aims to promote new styles of traditional Thai music, while the others aim to disseminate Thai culture across Asia. From all of his works and dedications, he was recognised by Silapathorn as the best contemporary artist of 2019.

POLYMER SCIENCE

KNOWLEDGE PROVIDER

92

Nattapong Nithi-Uthai
ดร.ณัฐพงศ์ นิธิอุทัย

สิ่งที่นักวิจัยทุกคนควรคำนึงคือการทำให้องค์ความรู้เกิดประโยชน์
แท้จริงแก่ชุมชน โดยที่ไม่ต้องผ่านกระบวนการขายสิทธิบัตร
หรือถ้าหากจำเป็นต้องทำอย่างน้อยควรมีราคาถูกลง

งานวิจัยพอลิเมอร์ เพิ่มมูลค่าอย่างยั่งยืนเพื่อส่งคืนสู่ชุมชน

อาจารย์ผู้ทำให้งานวิจัยพอลิเมอร์ เป็นได้มากกว่าแค่แผ่นกระดาษที่เก็บไว้บนหิ้ง

“ดร.ณัฐพงศ์ นิธิอุทัย” หรือ “อ.อาร์ม” นักวิทยาศาสตร์ นักสิ่งแวดล้อม และอาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้วิจัยค้นคว้าการนำยางพาราให้กลายเป็นวัสดุใหม่ ๆ ที่ทั้งสอดคล้องกับชุมชน และความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม จุดเริ่มต้นการพัฒนาองค์ความรู้ด้านพอลิเมอร์ของ ดร.ณัฐพงศ์เกิดจากการจับปลัดจับผลู หลังได้ทุนไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท และปริญญาเอกในสายเทคโนโลยีพอลิเมอร์ (Polymer Science) และเคมีพอลิเมอร์ (Macromolecular Science) ณ มหาวิทยาลัย Case Western Reserve สหรัฐอเมริกา

ในช่วงแรกของการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ดร.ณัฐพงศ์ยอมรับว่าค่อนข้างมีความคิดสวนทางในหลาย ๆ เรื่อง โดยเฉพาะกับการทำงานวิจัยในแบบเดิม ๆ “ความเป็นอาจารย์ถูกนิยามว่าต้องทำวิจัยตีพิมพ์ แต่คำถามคือใครจะอ่านงานวิจัย ยิ่งหนังสือที่เป็นวิชาการภาษาอังกฤษ ก็ยิ่งลดเปอร์เซ็นต์การอ่านลงไปเรื่อย ๆ”

เมื่อเป็นอย่างนั้น สิ่งที่ ดร.ณัฐพงศ์ขยับไปโฟกัสกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่สามารถนำไปผลิตเป็นสินค้าใช้งานได้จริง ๆ และสามารถเผยแพร่ให้ทุกคนที่สนใจต่อไปได้ เขาค่อย ๆ พัฒนาองค์ความรู้ วิจัยในเรื่อง

ยางพาราไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยเรื่องฟองยางธรรมชาติ การศึกษาคุณสมบัติเด่นด้านการยืดหยุ่น รองรับการกระแทกได้ดีของยางพารา และอื่น ๆ มากมาย

“ในช่วงแรก การวิจัยค้นคว้า สร้างชิ้นงาน ล้วนเป็นไปเพื่อการประกวด ทว่าสุดท้ายกลับค้นพบว่าหากงานไม่ใช่สุดยอดนวัตกรรมก็ไม่มีใครสนใจและหากเป็นเพียงของใช้ธรรมดาที่ไม่ก่อให้เกิดมูลค่าก็ยิ่งไร้คนเหลียวแล”

จากนั้นเป็นต้นมา ดร.ณัฐพงศ์จึงมุ่งเน้นการวิจัย ค้นคว้าจนก่อเกิดเป็นผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์ทั้งความยั่งยืนของชุมชน สิ่งแวดล้อม การค้า และดึงเอาอัตลักษณ์วัสดุถิ่นใต้ออกมาได้อย่างชัดเจน อย่างเป็นผลิตภัณฑ์ที่นอนหมอนยางพารา ที่ยุคนั้นยังไม่เป็นที่นิยมมากนัก ก่อนจะเกิดความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้นผ่านกระแสรักสุขภาพจากยุโรปและจีน เดิมทีที่มีการเรียนการสอนอยู่แล้ว ยิ่งเป็นตัวเร่งให้เกิดการเผยแพร่องค์ความรู้ งานวิจัย ผ่านการเดินทางอบรมชาวบ้านเพื่อแปรรูปยางพาราให้ตอบโจทย์ความต้องการของตลาด นำไปสู่การสร้างวิสาหกิจชุมชน และแน่นอนว่าองค์ความรู้ที่วิจัยทั้งหมดนั้น คือคุณูปการที่ทางภาคเทคโนโลยีการยางฯ ในฐานะหน่วยการศึกษาได้มอบให้คนในพื้นที่

นอกจากนี้ยังมีผลิตภัณฑ์จากงานวิจัยสร้างชื่ออีกมากมาย อันเป็นนวัตกรรมพลิกของวงการยางพาราไทยเช่นเจลป้องกันแผลกดทับสำหรับผู้ป่วย

ติดเตียง ที่ต่อมาพัฒนาไปสู่โครงการ “นางฟ้าชุมชน” เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยยากไร้ตามชุมชนในพื้นที่ชายแดนใต้ สีน้ายางพาราแปรรูป ตรา Jon Jon ของเล่นปลายเปิดเพื่อเด็ก ๆ และเยาวชน ที่ผลิตออกมาภายใต้แนวคิดหลัก Everlasting Creativity Beyond Play”

ในขณะที่การสร้างรองเท้ารีไซเคิลจากขยะทะเลในชื่อแบรนด์ “ทะเลจร” เองก็เป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยพัฒนาองค์ความรู้จากหลักสูตรการเรียนการสอน Upcycling หรือการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษวัสดุในอุตสาหกรรมเพื่อลดการเกิดขยะให้น้อยที่สุด โดยนำรองเท้าขยะจากท้องทะเลมารีไซเคิลให้กลายเป็นรองเท้าคู่ใหม่ และดึงเอากลุ่มบ้านผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ชายแดนใต้ให้มีบทบาทในฐานะผู้ผลิต นอกจากจะช่วยเหลือทางด้านรายได้แล้ว ยังช่วยสร้างความเข้าใจและตระหนักในประเด็นสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ไม่เพียงเท่านั้น ทะเลจรยังเป็น Open Innovation ที่พร้อมเผยแพร่ให้กับทุกคนเอาไปใช้ได้ตลอด

ดร.ณัฐพงศ์มองว่า สิ่งที่สังคมไทยยังขาดอยู่นั้นคือ องค์ความรู้ต่าง ๆ ควรเปิดให้คนทั่วไปเข้าถึงได้มากกว่านี้ ด้วยเหตุเพราะทุนรอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้จ่ายในงานวิจัยแต่ละชิ้น กระทั่งเงินเดือนแต่ละเดือนนั้นล้วนมาจากประชาชนทั้งสิ้น

Polymer for People

At the Department of Rubber Technology and Polymer, Prince of Songkla University, ‘Dr. Nattapong Nithi-Uthai’ or ‘Ajarn Arm’ is a lecturer, a scientist, and an environmentalist. He had backgrounds in Polymer Science and Macromolecular Science from Case Western Reserve University in the United States. Throughout his career path, he has dedicated himself to discover new practical opportunities to enhance the quality of Pará rubber. His knowledge and expertise are grounded in finding new ways to utilize Pará rubber and contributing it to community development and environmental sustainability. In cooperation with the ‘Nang-Fah Chumchon’ (angel of the community) compagin, Dr. Nattapong’s research focused on utilizing Pará rubber as bedding materials have contributed greatly to improving the local economy in the Southern Thailand. While the products from his research outputs were not well-received at first, the demand for such products in

the European and Chinese markets are surging today. Dr. Nattapong is also known for his role as the initiator of the ‘Tlejourn’ project. This project seeks to promote the upcycling scheme and aims at both adding value to industrial scraps and minimizing waste generation. The project gives a new life to waste materials that would otherwise be dumped into the ocean and creates a footwear brand that is well-received both domestically and internationally. In addition to improving the local economy and well-being, the project also stimulates awareness and understanding of the local environmental issues and serves as an open innovation. “For me, doing research just for publication has no use; practical research that can benefit people does.” Dr. Nattapong finds that the Thai society needs more open innovations, since each research output is ultimately contributed by the taxpayers’ money, one way or another.

THAI LOCAL RICE

KNOWLEDGE PROVIDER

93

Kaenkhamkla Philanoi
แก่นคำกล้า พิลาน้อย

การเป็นชาวนาที่แท้จริงสำหรับผม
คือ การที่เขาคนนั้นต้องสามารถเก็บเมล็ดพันธุ์
คัดเลือกสายพันธุ์ และสามารถพัฒนาพันธุ์ข้าว
ให้เหมาะกับพื้นที่ได้ด้วยตัวเอง

ปรุองอนาคต ด้วยเมล็ดพันธุ์จากบรรพบุรุษ

ชาวาผู้พลิกฟื้นเกษตรกรรมให้กับชาวอีสาน
นักอนุรักษ์และปรับปรุงสายพันธุ์ข้าวพื้นเมืองเพื่อความเป็นเลิศของข้าวไทย

“ตุ้หล่าง - แก่นคำกล้า พิลาน้อย” เกษตรกรรุ่นใหม่วัย 30 กว่าปี เป็นมากกว่าแค่คนทำนา เพราะเขาคือนักอนุรักษ์และนักปรับปรุงสายพันธุ์แห่งอีสานที่กล้าลุกขึ้นมาพลิกฟื้นศาสตร์ของบรรพบุรุษให้กลับมามีชีวิต

เส้นทางการเกษตรของตุ้หล่าง เริ่มต้นในวัย 19 ปี ด้วยฝันเป็นลูกชาวนา จึงมองเห็นปัญหาการขาดผลผลิตและสารเคมีที่ส่งผลต่อสุขภาพของเกษตรกรในวัยที่กำลังตั้งคำถามถึงอนาคตว่าจะเลือกไปทางไหนต่อ เขาจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะสานต่องานที่บรรพบุรุษทำมา และยืนยันที่จะกลับมาเป็นเกษตรกรเต็มตัว ทันทีที่เรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ตุ้หล่างเริ่มออกเดินทางศึกษาเพื่อพัฒนาการเกษตรในวิถีที่สนใจ และได้เจอกับ “อาจารย์สุทธรงค์ กันตริ” แห่งมูลนิธิชีววิถีข้าวนี้คือการจุดประกายครั้งสำคัญที่ทำให้เขาตระหนักถึงรากเหง้าของปัญหาที่ทำให้ชาวนามีอาการอาปากได้ลึกที นั่นเพราะชาวนาจำต้องปลูกข้าวเฉพาะสายพันธุ์ที่ตลาดบอกให้ปลูก “จริง ๆ ก่อนหน้าเราพยายามหาข้าวพื้นเมืองมาปลูก แต่ไม่ตอบโจทย์ด้านผลผลิต มันช่วยให้มีกิน แต่ไม่มีขาย ไม่ว่าจะข้าวของกรมการข้าว หรือข้าวพื้นเมืองเดิม” จากข้อค้นพบดังกล่าว เขาจึงมุ่งหน้ากลับบ้านสู่ที่นาบ้านเกิด ณ อำเภอ

กุดชุม จังหวัดยโสธร และงานแรกในฐานะชาวนาคือการทำนาดั้งเดิมที่พิถีพิถันทุกขั้นตอน ตั้งแต่เลือกสายพันธุ์ไปจนถึงดูแลข้าวในแต่ละช่วงอายุ

เส้นทางการเป็นนักปรับปรุงพันธุ์ของเขาอาศัยองค์ประกอบไม่ก็อย่าง ภูมิปัญญาจากผู้เฒ่า ความรู้จากมูลนิธิข้าวขวัญ ศูนย์วิจัยข้าวอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยขอนแก่น วัสดุอุปกรณ์ง่าย ๆ ที่พอหาได้ในชุมชน กอปรกับความมานะอดทนและไม่ย่อท้อ เขาเล่าว่า “การเป็นชาวนาที่แท้จริงสำหรับผมคือ การที่เขาคนนั้นต้องสามารถเก็บเมล็ดพันธุ์ คัดเลือกสายพันธุ์ และสามารถพัฒนาพันธุ์ข้าวให้เหมาะกับพื้นที่ได้ด้วยตัวเอง” เขาค่อย ๆ สะสมยีนเด่นของพันธุ์ข้าวแต่ละพันธุ์ ลองผิดลองถูกผสมเกสรในห้องทดลองห้องฟุ้ง ก่อนจะนำพันธุ์ข้าวที่คัดแล้วเข้าแล็บอีกรอบ เมื่อมั่นใจว่าได้พันธุ์ที่ตอบโจทย์ทั้งการตลาดและความยั่งยืนแล้ว เขาจึงเริ่มแจกจ่ายให้ชาวบ้านลองปลูก และอุปสรรคแรกเริ่มคือค่านิยมท้องถิ่น

“สิ่งที่โน้มน้าวให้ชาวบ้านหันมาปลูกข้าวพันธุ์พื้นเมืองได้ก็คือ ทำอย่างไรให้ชาวนายั่งยืนและมีเงินเหลือเก็บ ทำ 2 ข้อนี้ได้ คนจะหันมาสนใจเอง” ความมุ่งมั่นในการยกระดับเกษตรกรรมทำให้ตุ้หล่างแตกต่างนอกจากนี้ เขายังยินดีถ่ายทอดความรู้อย่างไม่หวงวิชา จนเป็นที่มาของกลุ่ม “ชาวนาไทยอีสาน” ชาวนา

เลือดใหม่ที่มาช่วยกันขยายแนวคิดเรื่องนาอินทรีย์และการอนุรักษ์เมล็ดพันธุ์เพื่อความมั่นคงทางอาหารและความหลากหลายทางชีวภาพ ตลอด 20 ปี นับตั้งแต่ที่เขาตัดสินใจเดินบนเส้นทางนี้ วันนี้อยู่หล่างได้ผสมสายพันธุ์ข้าวพื้นเมืองไปแล้วกว่า 150 สายพันธุ์และพัฒนาปรับปรุงพันธุ์ข้าวใหม่มากกว่า 30 ชนิด ล่าสุดเมื่อเดือนมกราคม 2561 ตุ้หล่างและสมาชิกชาวนาไทยอีสานได้เปิดตัว 7 พันธุ์ข้าวใหม่ที่ใช้เวลาพัฒนาเกินมาไม่ต่ำกว่า 16 ปี ขณะที่เป้าหมายใหญ่ต่อไปคือการนำเอาพันธุ์พื้นเมืองเหล่านี้ไปจดทะเบียนและสร้างอิทธิพลในตลาดระดับสูงเพื่อเพิ่มช่องทางการบริโภคที่หลากหลายขึ้น

คุณูปการที่ตุ้หล่างสร้างขึ้นจากหนึ่งเมล็ดพันธุ์ สู่การออกดอกผลตามมาอีกมากมาย ไม่เพียงแค่นักอนุรักษ์ชาวนาเท่านั้น ทว่าคือการบ่มเพาะแนวคิดให้กับคนรุ่นต่อ ๆ ไปได้กลับไปดูแลความมั่นคงทางอาหารในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ตุ้หล่างเชื่อว่าเกษตรกรที่ดีเป็นได้ไม่ยาก ขอเพียงให้มีใจที่ตั้งมั่น ถ้าอยากทำเป็นอาชีพต้องไม่ใช่แค่ทำเป็น แต่ต้องมีความสามารถในการขายด้วย รู้จักการแปรรูปวัตถุดิบ และสิ่งเหล่านั้นเขาได้พิสูจน์ให้เห็น และเชื่อว่าเมล็ดพันธุ์ที่หว่านไปจะเติบโตงดงาม

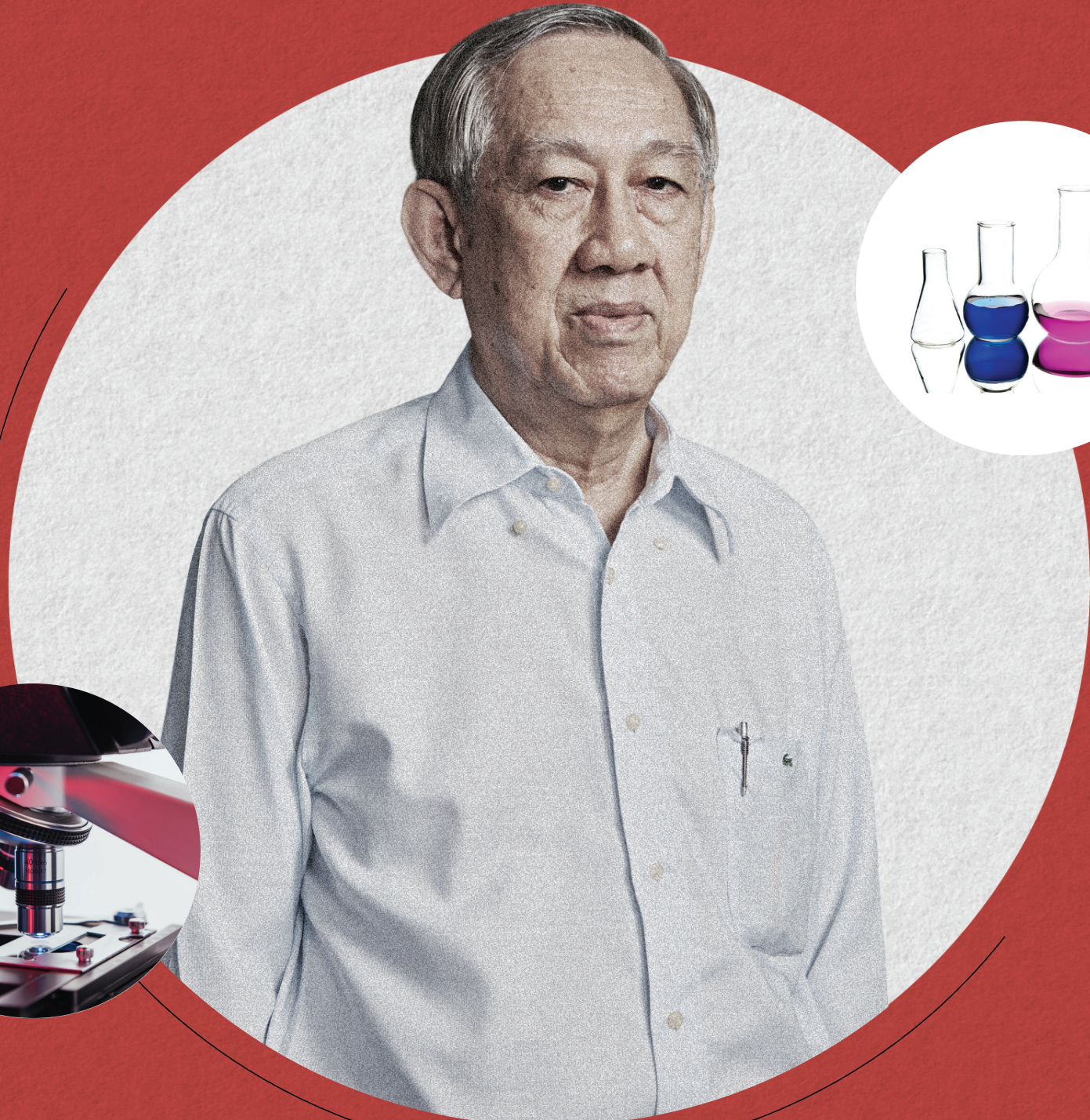
Rice for the Future

Tulang or Kaenkhamkla Philanoi, a young-blooded farmer aged 30, is more than an agriculturist. He is a preserver and plant breeder of the Northeastern region who dares to revive the ancestor wisdom. His farming life started when he was 19 years old. Due to his farming lineage, he could detect some agricultural problems arisen, he decided to carry on what forebears had done and turned himself as a farmer. Right after finishing high school, Tulang began his journey to learn about agriculture and finally met 'Ajarn Sukhan Kanpri' of the KhaoKwan Foundation. And that's what ignited a spark of his hope that all farmers will get better in financial status. "Actually, we tried to grow our native rice but it didn't meet the customer needs. We could live with it, but we couldn't sell it." Returning to his hometown, Kut Chum, Yasothon province, he worked in

a primitive rice farming. "Being a real farmer, for me, is when someone can conserve, select, and develop rice that suits their contexts." He gradually collected dominant native rice genomes in different types of rice. He grew them with trial and error until he was certain that such native rice sustainably met the market needs. Then he distributed perfect native rice to villagers. His first obstacle was 'local value'. "What could convince those villagers to plant and grow this native rice was to assure them of being sellable and saving." Tulang firmly believes that being a good farmer is not difficult if you are resolutely determined to be engaged in farming. Over 20 years he has followed this path, introduced more than 150 native rice breeds, and is currently breeding more than 30 species.

CONTRIBUTOR OF THAI SCIENCES

KNOWLEDGE PROVIDER

94

Visut Baimai

ศ. (เกียรติคุณ) ดร.วิสุทธ์ ใบไม้

ผมโตมาในยุคที่คนถามว่าเรียนวิทยาศาสตร์ไปทำไม
มันใช้หากินยังงี้ได้บ้างนะ ผมเองก็ยังไม่สงสัย
สมัยนี้เราเลิกถามกันไปหรือยังนะ

จากต้นกล้าสู่ร่มเงาของการศึกษาที่แผ่ไกล

วิวัฒนาการของการศึกษาวิทยาศาสตร์ จากปากของนักวิทยาศาสตร์อาวุโสผู้ผลักดันการศึกษาวิจัยในประเทศ

จากเด็กชายที่เกิดและเติบโตหลังยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 ในอำเภอเล็ก ๆ อำเภอหนึ่งของจังหวัดสุโขทัย ผู้ก่อตั้งโครงการวิจัยทางชีววิทยาชั้นแนวหน้าของประเทศ “ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.วิสุทธิ์ ใบไม้” แห่งภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เจ้าของรางวัลนักวิจัยดีเด่นแห่งชาติ (พ.ศ. 2529) นักวิทยาศาสตร์ดีเด่น ประจำปี 2533 เมธีวิจัยอาวุโส (สกว.) และนักชีววิทยาอาวุโสผู้ผ่านการเดินทางอันแสนยาวนานในฐานะนักวิทยาศาสตร์และผู้ถ่ายทอดความรู้มากกว่า 50 ปี เปิดเผยกับเราง่าย ๆ ว่า การเป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่ตัวเลือกแรกในเส้นทางการใช้ชีวิตของเขาและอาจไม่เคยเป็นเมื่อมองย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น

ก้าวแรกของการเดินทาง

ศ. เกียรติคุณ ดร.วิสุทธิ์ ใบไม้ หัวเรือใหญ่แห่ง BRT (Biodiversity Research and Training Program) หรือโครงการพัฒนาองค์ความรู้และศึกษานโยบายการจัดการทรัพยากรชีวภาพในประเทศไทย ผู้ผลักดันการวิจัยและสร้างคนรุ่นใหม่ด้านความหลากหลายทางชีวภาพ เล่าว่า เขาอาจไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างทุกวันนี้ หากว่าในตอนที่ยังเป็นเด็ก เขาตัวโตพอที่จะช่วยงานที่ร้านตัดผมของพี่ชายที่สวรรค์โลกได้ “ตอนนั้นทำอะไรก็ได้ไม่เยอะ เพราะตัวเล็ก เพื่อนพี่ชายที่เขาเป็นครูก็เลยแนะนำให้ลองไปเรียนหนังสือก่อนมั๊ย ไอ้เรามันก็ไม่ได้รู้เรื่องอะไรนัก เขาให้เรียนก็เรียน” ทิศทางชีวิตของเขาจึงเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงหลังจากย้ายตามพี่ชายไปอยู่ที่ลำปางจนเรียนจบ ม.6 และตามเพื่อนไปสมัครเข้าเรียนต่อที่โรงเรียน

เตรียมอุดมศึกษาสามพราน ในเวลาต่อมา “เหมือนมันพลิกไปอยู่อีกโลกหนึ่ง เหมือนเข้าไปปฏิบัติธรรมอยู่ในถ้ำ เรียนอยู่ 2 ปีปรากฏว่า มันดีกว่าที่คาด” นั่นคือช่วงเวลาที่เขาได้เริ่มรู้จักวิทยาศาสตร์ สิ่งที่ชักนำให้เข้าศึกษาในเตรียมแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดล ในปัจจุบัน) และได้ทุนโคลอมโบไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีสาขาสัตววิทยา และปริญญาเอกสาขาพันธุศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยควีนส์แลนด์ ออสเตรเลียในเวลาต่อมา

อรุณรุ่งแห่งแวดวงการศึกษา

“ประเทศไทยยุคก่อนนี้มันมีแต่ส่งคนไปเรียน แล้วก็กลับมาสอนหนังสือเป็นงานหลัก ส่วนงานวิจัยเกือบไม่มีเลย ทั้ง ๆ ที่มีสภาวิจัยแห่งชาติแต่ไม่มีเงินทุนวิจัยให้” ศ. ดร.วิสุทธิ์ เล่าเรื่องนี้ด้วยเสียงหัวเราะ จุดเริ่มต้นของกรอบคิดเรื่องการศึกษาวิจัยในประเทศไทยเริ่มต้นขึ้นได้จากความช่วยเหลือของมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์จากสหรัฐอเมริกาที่ส่งผ่านมากับการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนแพทย์โดยใช้กระบวนการพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการวิจัยและการตรวจวินิจฉัยโรค และริเริ่มก่อตั้งคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลในที่สุด จุดผกผันที่ทำให้วงการวิทยาศาสตร์ในไทยตื่นตัวในช่วงปี 2510 คือการที่นักวิจัยสำเร็จการศึกษามาจากต่างประเทศ แล้วมีพื้นที่ มีทุนรองรับสนับสนุนงานศึกษาวิจัย “ถ้านักวิจัยไล่แห้งเสียแล้ว ให้คิดทำอะไรก็คงไม่คืบหน้า”

“ผมรู้สึกโชคดีที่เรียนชีววิทยาการได้ออกไปเก็บตัวอย่างแมลงและยุงป่าในพื้นที่ธรรมชาติที่ห่าง

ไกลและได้สัมผัสกับคนชายขอบ เปิดโลกทัศน์ผมมากเลย” การออกไปสำรวจโลกกว้างส่งผลกับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและมองเป้าหมายใหม่ ๆ ให้กับการพัฒนาการศึกษาวิจัยของ ศ. ดร.วิสุทธิ์ “นวัตกรรม” ของเขาคือสิ่งที่ได้มาจากการค้นพบโจทย์วิจัยและปัญหาที่อยู่นอกห้องปฏิบัติการ เพื่อจุดประกายให้มองหาคำตอบอย่างสร้างสรรค์และรอบด้าน “อยู่ดี ๆ คุณเขียนขอทุนสร้างนวัตกรรม มันก็ไม่น่าจะได้นวัตกรรมกลับมาหรอกนะ”

ก้าวอย่างมั่นคง

“มันเป็นเหมือนการเก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน สะสมกันไปทีละนิด” ศ. ดร.วิสุทธิ์ให้ความเห็นว่า แม้การพัฒนาองค์การวิจัยทางวิทยาศาสตร์พื้นฐานจะไม่สามารถสะท้อนผลสัมฤทธิ์ในตัวของมันเองผ่านผลงานการวิจัยที่ถูกรตราว่า “ขึ้นห้าง” แต่ความก้าวหน้าทางการเกษตร การแพทย์ การอุตสาหกรรม และการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน เป็นภาพสะท้อนที่ดีที่สุดของความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์พื้นฐาน “ประเด็นก็คือ ถ้าการพัฒนาไม่ต่อเนื่อง มันก็เป็นตัวจุดทำให้เราเดินไปข้างหน้าได้ยาก ตรงนี้เป็นจุดที่เราต้องแก้ไข” หนึ่งในปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำรงอยู่ขององค์การศึกษาวิจัยคือทรัพยากรบุคคล ทั้งคนรุ่นใหม่ที่มีพรสวรรค์ และผู้ใหญ่ที่ใส่ใจกับอนาคตของเด็กมากกว่าอำนาจในการบริหารของระบบราชการไทย

“คิดแล้ว ฝันได้ ถ้ามีความพร้อมทุกอย่างให้เขาด้วย เขาก็ออกวิ่งได้เลย ถ้าไม่ทำ มันก็จบและล้มเหลว การคิดดี ทำดี จิตใจดี ตามวิถีพุทธจะมีชัยแน่นอน” ในวัย 78 ปี ศ. ดร.วิสุทธิ์ยังคงสนับสนุนให้ “ออกวิ่ง” อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

An Advocate of Scientific Research

Professor Visut Baimai, head of Biodiversity Research and Training Program (BRT) told us that he might not be a scientist if he was big enough when he was young. “When I was in my 4th grade, I was not big enough to help my bigger brother at his barber shop, so one of his friends suggested me to go to school instead. So, I followed his advice.” That was the moment when he started learning about science, and that led him to his philosophy degree from Australia. However, in the past, lots of people who graduated from foreign countries tended to opt for teaching jobs, and that was because of Thailand’s shortage

of fund for those who wanted to further their academic work. Fortunately, in 1967, Thailand started paying attention to this issue. “I was lucky that I chose to study Biology. I went into the woods to collect bugs samples and other stuff. It really opened my eyes.” Getting to leave his laboratory once in a while allows him to expand views on how things are learned and how goals are determined. His concept of “innovation” is that he gets research ideas from the outside. For him, the quality of the department of agriculture, medicine, and industry are the best reflections of advancement in a country’s science.

BIOLOGICAL SCIENCES

KNOWLEDGE PROVIDER

95

Thanyaporn Wongnate
ดร.รัญญพร วงศ์เนตร

ปัญหานั้นเชื่อมโยงกับทุกอย่าง
รวมไปถึงด้านสาธารณสุขและคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่
วิธีการขยะในประเทศไทยนั้นจัดการอย่างถูกต้องเพียง 5%
ที่เหลืออีก 95% นั้นจัดการผิดวิธี

สร้างชุมชนแข็งแกร่ง ด้วยวิทยาศาสตร์ชีวภาพ

ด้วยพลังแห่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์

ช่วยแปรเปลี่ยนขยะที่ทุกคนมองข้ามให้มีมูลค่า และเสริมชุมชนให้แข็งแกร่ง

“ดร.ธัญญพร วงศ์เนตร” นักวิจัยจากสถาบันวิทยสิริเมธี คือหนึ่งในนักวิจัยที่ทุ่มเทแรงกายแรงใจในการนำวิชาความรู้มาประยุกต์ใช้กับชุมชนเพื่อช่วยแก้ปัญหาขยะ เธอคือผู้ได้รับทุนโครงการทุนวิจัยลอรีอัล ประเทศไทย “เพื่อสตรีในงานวิทยาศาสตร์” (For Women in Science) ประจำปี 2562 จากหัวข้อ “การวิจัยค้นหาหัวเชื้อจุลินทรีย์เพื่อเปลี่ยนขยะอินทรีย์ให้เป็นสารมูลค่าเพิ่มเพื่อการพัฒนายั่งยืน”

ธัญญพรหลงใหลในวิทยาศาสตร์ และซึมซับความรู้จากคุณพ่อซึ่งเป็นนักฟิสิกส์และฝึกฝนกระบวนการคิดตามหลักเหตุและผลมาตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อโตขึ้นมีโอกาสเข้าร่วมโครงการพัฒนาศักยภาพทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กและเยาวชน กลายเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้เธอเลือกสอบเข้าศึกษาต่อที่คณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาเคมี มหาวิทยาลัยมหิดล ก่อนจะเปลี่ยนมาเรียนภาควิชาชีวเคมีในระดับปริญญาโท-เอก เมื่อเดินทางไปศึกษาวิจัยที่สหรัฐอเมริกา เธอตั้งใจต่ออายุอดิโพรเจกต์วิทยาศาสตร์เพื่อนำกลับมาช่วยแก้ปัญหาให้ประเทศไทย โดยขณะนั้นสนใจเรื่องปัญหาการจัดการขยะ จึงเลือกวิจัยเรื่องเอนไซม์ที่จะเปลี่ยนขยะให้เป็นแก๊สมีเทนซึ่งเป็นแก๊สที่มีมูลค่าและยังช่วยจัดการขยะในชุมชนได้

“ปัญหาขยะนั้นเชื่อมโยงกับทุกอย่างโดยรวมไปถึงด้านสาธารณสุขและคุณภาพชีวิต วิธีจัดการ

ขยะในประเทศไทยนั้นจัดการอย่างถูกต้องเพียง 5% ค่ะ แบ่งออกเป็น 2 เรื่อง ได้แก่ ‘การฝังกลบ’ เดิมทีรัฐบาลเคยคาดการณ์ไว้ว่าโรงฝังกลบขยะจะใช้ได้ถึง 20 ปี แต่ตอนนี้ผ่านไป 10 ปีก็เต็มแล้วค่ะ อีกอย่างคือสถานที่ฝังกลบก็เริ่มขยับเข้าใกล้แหล่งชุมชนมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต เช่น ขยะเริ่มส่งกลิ่นเหม็น ส่วนเรื่องต่อมาคือ ‘ปัญหา PM2.5’ ที่ส่งผลกระทบต่ออยู่ในขณะนี้ก็มาจากการเผาขยะ เห็นได้ว่าปัญหาเล็ก ๆ นั้นสามารถเชื่อมโยงไปยังปัญหาอื่น ๆ ได้เยอะมาก”

แน่นอนว่าคนคนเดียวไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ธัญญพรจึงริเริ่มรวมกลุ่มวิจัยโครงการขยะ โดยมีแนวคิดที่ว่าหากเราใส่ใจคนทั้งประเทศให้คัดแยกขยะได้ ก็จะสามารถสร้าง Circular Economy หรือระบบเศรษฐกิจหมุนเวียนที่นำทรัพยากรมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ให้ชาวบ้านนำขยะออร์แกนิกมาให้หลังจากนั้นทีมวิจัยจะเปลี่ยนเป็นรายได้เงินมอบกลับคืนสู่ชุมชน สร้างชุมชนตัวอย่างด้าน Zero Waste ปัจจุบันทีมวิจัยนำขยะมาผลิตสารมูลค่าเพิ่มได้ถึง 5-6 ชนิด เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพและเคมีชีวภาพ ส่วนที่นำมาใช้จริงแล้วคือไบโอแก๊ส

“จุดยืนของเราไม่ใช่ว่าจะไปจัดการชุมชนแต่เรานำวิทยาศาสตร์เข้าไปช่วยสำหรับชุมชนที่เราลงพื้นที่คือ พื้นที่เทศบาลจังหวัดน่าน

เพราะชุมชนที่นั่นแข็งแกร่ง ผู้นำชุมชนเข้มแข็ง เราทดลองในชุมชน วัด และโรงเรียน โดยจัดการขยะวันละ 15 กิโลกรัม ทำมาแล้ว 1 ปีเท่ากับมีขยะที่จัดการไปแล้วประมาณ 5,000 กิโลกรัม ขยะรีไซเคิลกลับมาในรูปแบบแก๊ส ปุ๋ยชีวภาพคุณภาพสูงเพื่อแจกจ่ายในชุมชน นอกจากทำให้สุขอนามัยชุมชนดีขึ้นแล้ว ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนอีกด้วย”

หากชุมชนใดทำแล้วสำเร็จก็สามารถเป็นโมเดลเรื่องการจัดการขยะขยายไปยังชุมชนอื่น ๆ ได้ ซึ่งทางทีมวิจัยเองได้จัดเวิร์กชอปให้ความรู้แก่ชาวบ้านและนักเรียน เปิดนิทรรศการให้ผู้สนใจเข้ามาเรียนรู้และแลกเปลี่ยนมุมมอง โดยหวังว่าการเปลี่ยนขยะมูลฝอยให้กลายเป็นเชื้อเพลิงชีวภาพและสารชีวภัณฑ์มูลค่าเพิ่มที่มีคุณภาพสูงขึ้น จะมอบพลังงานสะอาดกลับคืนสู่ชุมชน และเป็นอีกหนึ่งพลังงานทางเลือกได้ในอนาคตได้

“เราบอกกับลูกศิษย์ตลอดค่ะ ว่างานนี้เป็นงานที่เหนื่อยและต้องลงพื้นที่ชุมชน ไปอยู่ยาวนานเป็นสัปดาห์ แต่เราสู้ดีที่เป้าหมายของเราคืออะไร สุดท้ายเราอยากเห็นอะไร เรามีแพลนกับงานวิจัยที่ใจรักและยังคงทำต่อไปอย่างต่อเนื่อง หวังว่าสิ่งที่จะช่วยยกระดับให้คนที่อยู่ในระดับเศรษฐกิจฐานล่างมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อย่างน้อยเราอยากเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กลไกตรงนี้ดีขึ้น”

A Biological Scientist Who Turns Waste into Wealth

Dr. Thanyaporn Wongnate found her upbringing and passion in science. She took part in Junior Science Talent Project (JSTP), which inspired her to pursue her studies in Chemistry and Biochemistry at Mahidol University, Thailand. She travelled to the U.S. to continue her research project on waste management. “In Thailand, most of the waste ends up in landfills. These landfills are running out of their capacities and, as a result, getting closer to urban areas, where liveability is ruined. Incineration is not a desirable option either because it fumes PM 2.5, which recently terrorised major cities.” Currently a researcher at Vidyasirimedhi Institute of

Science and Technology (VISTEC), she initiated a research group that is targeted at waste management projects, circular economy, and zero-waste communities. “Our role is to help the communities with science. Within one year, we successfully used the enzyme to convert around 5 tonnes of waste from one community into cooking gas and high-quality manure. Dedication is required for the job, but our goal is clear: We thrive to be a part in raising the quality of life from the bottom up.” In 2019, Dr. Thanyaporn was honoured with L’Oréal Thailand “For Women in Science” Fellowship for her work that demonstrated a valued contribution to sustainable development.

WASTE TO VALUE

KNOWLEDGE PROVIDER

96

Pornanong Aramwit
ศ. ภาญ. ดร.พรอนงค์ อร่ามวิทย์

ของมันเหลือทิ้งเพราะเราทิ้งมันเข้าไปไม่ได้
แต่ถามว่ามันยังมีประโยชน์อยู่หรือเปล่า
เราคงไม่รู้เลยถ้าเราไม่ทำการวิจัย

โลกของนักวิจัย และคุณค่าของสิ่งที่ถูกมองข้าม

จากของเหลือทางการเกษตร สู่ผลิตภัณฑ์สุขภาพและความงาม
จากการค้นคว้าของนักวิจัยหญิงผู้มองเห็น “มูลค่า” ที่หลบหายในกระบวนการแปรรูป

“อาจารย์บี - ศาสตราจารย์ เกษชกรหญิง ดร.พรอนงค์ อร่ามวิทย์” นักวิจัยแห่งภาควิชาเภสัชกรรมปฏิบัติ คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นที่รู้จักกันบนเวทีโลกในฐานะนักวิจัยชาวไทยที่ได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติสูงสุดจากหลายสถาบันในยุโรป มีงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์กว่า 180 บทความ และยังคงมีงานวิจัยขยายผลเชิงพาณิชย์ออกอย่างต่อเนื่องทุกปี เริ่มต้นจากการตีพิมพ์งานวิจัยเกี่ยวกับกาวไหมในปี 2552 ว่าด้วยการค้นพบว่าคุณสมบัติการกระตุ้นคอลลาเจนในกาวไหม ซึ่งเป็นวัสดุเหลือทิ้งจากกระบวนการสาวไหม ต่อยอดไปสู่ผลิตภัณฑ์แผ่นปิดรักษาแผลที่มีประโยชน์ในทางการแพทย์ และมีผลงานต่าง ๆ ที่น่าสนใจตามมามากมาย เช่น กระจกสำหรับผู้ป่วยเบาหวาน แผ่นมาสก์หน้าจากวุ้นมะพร้าว ถ่านกัมมันต์จากกะลา และอาหารเพิ่มภูมิคุ้มกันในสัตว์น้ำจากถั่งเช่า

มองหา “มูลค่า” ด้วยสายตาของนักวิจัย

แนวคิดตั้งต้นในการทำการวิจัยขยายผลทางพาณิชย์ของอาจารย์บี เริ่มจากการมองหาวิธีการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสิ่งที่มีมากและแข็งแรงที่สุดในประเทศไทยเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ซึ่งก็คือสินค้าการเกษตร มาประยุกต์ให้เข้ากับสินค้าที่มีความต้องการสูงมากที่สุดอันดับต้น ๆ ในตลาดสินค้าโลกอย่างวัสดุทางการแพทย์และผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ เธอมองว่าสินค้าที่ขายได้ตามปกติมีมูลค่าทางการ

ตลาดเป็นของตัวเองอยู่แล้ว แต่สิ่งที่เหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตนั้นอาจมีคุณค่าบางอย่างที่ถูกละเลย ซึ่งอาจจะนำไปสู่มูลค่าทางการตลาดที่ยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกร “ของมันเหลือทิ้งเพราะเรากินมันเข้าไปไม่ได้ แต่ถามว่ามันยังมีประโยชน์อยู่หรือเปล่า เราคงไม่รู้เลยถ้าเราไม่ทำการวิจัย” และนั่นก็เป็นที่มาของโปรเจกต์สร้างชื่อที่นำ “กาวไหม” ของเหลือจากกระบวนการสาวไหมมาค้นคว้าต่อยอดให้เป็นแผ่นปิดแผล แก้ได้ทั้งปัญหาโรคผิวหนังทางการแพทย์ที่สูงมาก และเพิ่มรายได้ให้กับชุมชนเกษตรกรผู้เลี้ยงไหมในคราวเดียวกัน

ไอเดียของนักวิจัยและผู้หญิงคนหนึ่ง

“คนเราใช้เงินทั้งชีวิตเพื่อรักษาสุขภาพ ยิ่งเป็นผู้หญิง อายุเท่าไรก็ต้องสวยด้วยนะคะ”

อาจารย์บีเล่าว่า ตัวเองเป็นคนชอบการช้อปปิ้งตามประสาผู้หญิงทั่วไป ทุกครั้งที่ซื้อของมาก็จะพบว่าไม่ว่าจะเป็นสินค้าแบบไหนก็มักจะมีส่วนเล็กส่วนน้อยที่ยังให้พัฒนาต่อยอดไปได้เสมอ ผลิตภัณฑ์เสริมความงามและเครื่องสำอางเป็นหนึ่งในสิ่งที่เธอมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด ทั้งในฐานะนักวิจัยและผู้หญิงคนหนึ่ง การสังเกตและจับเอาข้อดีของสินค้าเพื่อสุขภาพและความงาม จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จุดประกายความคิดใหม่ ๆ ในการเริ่มต้นทำวิจัย

ส่วนความสนุกในฐานะนักวิจัย เธอคิดว่าเป็นการหาคำตอบ การค้นพบระหว่างทาง และการตั้ง

คำถามต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด เพราะสิ่งนี้โลกจึงมีของสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอด ความกระหายใคร่รู้ เป็นทั้งแรงผลักดันและตัวตนของนักวิจัยในคราวเดียวกัน ซึ่งการคิดทบทวนอย่างต่อเนื่องนั้นเป็นธรรมชาติของนักวิจัยอย่างแท้จริง

โลกเคลื่อนด้วยความเข้าใจ

“ถ้าเกิดว่ามีงานวิจัยที่ไม่สำเร็จ จะมีใครมาบอกไหมว่างานนี้มันล้มเหลว” อาจารย์บียอมรับว่าไม่ใช่ทุกงานวิจัยของเธอจะประสบความสำเร็จ เพียงแต่เธอมองว่าผลลัพธ์ของความล้มเหลวนั้นไม่ได้เป็นเรื่องสูญเปล่า ถือเป็น การค้นพบในรูปแบบหนึ่ง ทั้งการค้นพบวิธีการที่ไม่ได้ผล และค้นพบโจทย์ใหม่ ๆ

ส่วนในภาคธุรกิจ เธอแนะนำว่านักลงทุนที่อยากจะทำธุรกิจขยายผลเชิงพาณิชย์ไปปรับใช้ ก็ขอให้ลงทุนลงเวลาในการศึกษาธรรมชาติ และวัตถุดิบในงานวิจัยให้ถี่ถ้วน เพราะการทำธุรกิจกับสินค้านวัตกรรมเพียงเพราะมัน “ใหม่” นั้นเพิ่มความเสี่ยงให้กับตัวธุรกิจมากเกินจำเป็น แต่ถ้าการร่วมมือกันเกิดจากความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างนักวิจัยและผู้ลงทุนที่ทำการศึกษามาเป็นอย่างดี การที่ผลิตภัณฑ์จากงานวิจัยของไทยจะประสบความสำเร็จอย่างสวยงามไม่ใช่เรื่องเกินจะคาดหวัง

Regaining the Forgotten Values of Agricultural Waste

Self-identified shopaholic, Prof. Dr. Pornanong Aramwit is a researcher at Department of Pharmacy Practice, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Chulalongkorn University, Thailand. The recognition of her 180 publications in the field granted her the awards of honour from several institutions in Europe. Among the great variety of research outputs, she is best known for her work from 2009. It focused on collagen production using silk sericin, which is regarded as waste product in the textile industry, and its application in wound healing. Lots of her works, in addition to this one, follow the common theme of

adding value to the abundant agricultural products of Thailand by turning them into biomaterials and pharmaceutical products. “Just because something is inedible does not mean it should be regarded as waste. We will never know the hidden benefit of it until we conduct research.”, quoted Prof. Dr. Pornanong. The joy of doing research, according to her, is an endless journey of asking new questions and discovering new answers. When it comes to commercialisation and business implication, her advice to investors emphasises collaboration between investors and researchers, especially when dealing with innovative and relatively ‘new’ materials.

COLLEGE OF MUSIC

KNOWLEDGE PROVIDER

97

Sugree Charoensook
รศ. ดร.สุกรี เจริญสุข

สำหรับผม ดนตรีคือศาสตร์ของนักปราชญ์
เป็นศิลปะของหัวใจ ที่ช่วยพัฒนาคนให้เจริญได้

ผู้ปฏิวัติวิชาชีพดนตรีจากวิชาข้างถนน สู่คุณค่าระดับสากล

จากเด็กบ้านนอกที่มีใจรักในดนตรี
สู่ผู้สร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งประวัติศาสตร์ให้ระบบการศึกษาดุริยางคศิลป์ในประเทศไทย

“รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข” ผู้ก่อตั้งและอดีตคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์แห่งแรกของประเทศไทย ผู้ซึ่งเติบโตมากับเสียงดนตรีจากเพลงพื้นบ้านอันเป็นวิชาชีพของบิดา และการเข้าเรียนในโรงเรียนคริสเตียนยิ่งเพิ่มดีกรีสายเลือดดนตรีให้เข้มข้นขึ้น กระทั่งจบการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาการเล่นและการสอนแซ็กโซโฟน จาก University of Northern Colorado สหรัฐอเมริกา ซึ่งถือเป็นคนไทยคนแรก ๆ ในสมัยนั้น ที่เรียนจบระดับปริญญาเอกในสาขาดนตรีปฏิบัติ

ในขณะที่สังคมไทยเห็นว่า ดนตรีเป็นวิชาชั้นต่ำ เป็นวิชาชีพของทาสและไพร่คอบำเรอเจ้านาย “ดนตรีเป็นวิชาข้างถนนของพวกเดินกินรำกิ้น” ยังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทยแต่อย่างใด ดร.สุกรีจึงมุ่งมั่นที่จะพัฒนาศาสตร์ดนตรีให้เป็นที่ยอมรับ มีศักดิ์และศรีทัดเทียมกับที่นานาอารยประเทศ

รศ. ดร.สุกรีเชื่อว่า พรสวรรค์สร้างได้ ไม่ต้องรอเทวดา ดนตรีเป็นเรื่องของสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมมีส่วนบันดาลให้เด็กเกิดพรสวรรค์ “สำหรับผม ดนตรีคือศาสตร์ของนักปราชญ์ เป็นศิลปะของหัวใจ ที่ช่วยพัฒนาคนให้เจริญได้” เมื่อเริ่มโครงการก่อตั้งวิทยาลัยสิ่งแรกที่ รศ. ดร.สุกรีมองหา คือ สถานที่ที่เหมาะสมต่อการสร้างจุดเริ่มต้นเพื่อพัฒนาความเป็นเลิศ และนั่นจึงเป็นเหตุผลที่เลือก มหาวิทยาลัยมหิดล (ศาลายา) ซึ่ง

เป็นมหาวิทยาลัยทางการแพทย์ ด้วยเชื่อว่าหากแพทย์มีไว้เพื่อรักษาคนในเชิงกายภาพ ดนตรีก็มีไว้เพื่อรักษาสุขภาพจิตด้วยเช่นกัน

กรอบคิดในการพัฒนาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ถูกวางอยู่บนหลัก 6 ประการ ประกอบด้วย

1. อาคารสถานที่ (Hardware) ปัจจุบันพื้นฐานและบริบทโดยรอบ สิ่งอำนวยความสะดวกและบรรยากาศในการเรียน

2. อุปกรณ์ดนตรี (Software) เครื่องมือในการเรียนที่มุ่งใช้เทคโนโลยีและเครื่องดนตรีที่ทันสมัย เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอนได้มีครุภัณฑ์ที่ดีสำหรับการพัฒนาหลักสูตร

3. บุคลากร (Peopleware) ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ นักเรียน ครูผู้สอน คนทำงาน และผู้ปกครอง เพราะเชื่อว่าคนเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาคุณภาพ และคุณภาพคือปัจจัยหลักในการเปลี่ยนแปลง

4. เงิน (Moneyware) ปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงการศึกษา เงินเป็นอุปกรณ์ที่ดีที่สุด การสร้างงานที่ดีต้องมีเงิน ต้องใช้เงินเพื่อการลงทุน

5. คุณภาพ (Qualityware) คุณภาพคือความสำเร็จคุณภาพคือชัยชนะในโลกทุนนิยมคุณภาพเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญ โลกทุนนิยมตัดสินกันที่คุณภาพ

6. จิตวิญญาณ (Spiritualware) หัวใจของคุณค่าความเป็นมนุษย์ ชัยชนะและความสำเร็จไม่ใช่ได้มาเพราะฝีมือและความสามารถเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับขนาดของหัวใจ

“เมื่อความไพเราะของโลกมารวมอยู่ที่ศาลายา แม้แต่เทวดาก็อยากฟัง” เป็นประโยคที่ ดร.สุกรีสรุปให้เห็นภาพความตั้งใจที่คอยดูแลและพัฒนาอย่างต่อเนื่องกว่า 3 ทศวรรษ ปัจจุบันวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันเดียวในประเทศไทยที่เปิดสอนวิชาดนตรีตั้งแต่ระดับเตรียมอุดมศึกษาถึงระดับปริญญาเอก และเป็นสถาบันแห่งเดียวในไทยที่สอนทั้งดนตรีไทยและสากล

แม้วันนี้อาจารย์จะเกษียณออกมาแล้ว แต่เส้นทางใหม่ก็น่าสนใจไม่น้อย นั่นคือ การบุกเบิกการสอนดนตรีกับเด็กอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 3 ขวบ ที่โรงเรียนสอนดนตรีเอื้ออารีย์ พุทธมณฑลสาย 2 กรุงเทพมหานคร ซึ่งถือเป็นแห่งแรกของเมืองไทยที่เปิดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ ที่ยังเป็นทีเดียวในโลกที่มีเด็กเข้าร่วมเรียนมากที่สุด

“เรามีความเชื่อว่า เด็กเป็นลูกของสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร เด็กเป็นอย่างนั้น การปลูกฝังดนตรีตั้งแต่เล็กจึงเป็นการสร้างรากฐานที่ควรทำ” รศ. ดร.สุกรีกกล่าวถึงหมุดหมายต่อไป ที่หวังว่ามันจะกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ที่จะต่อยอดไปไม่สิ้นสุด

A Music Professional Who Made History

A revolutionist of the music profession who changed a street subject to international excellence, Assoc. Prof. Dr. Sugree Charoensook founded the College of Music, Mahidol University. He grew up with the music of his father's professional folk songs and graduated with a doctoral degree in performing and teaching saxophone from the University of Northern Colorado, USA. He was considered one of the first Thai people at the time to graduate with a doctoral degree in musical practice. Before, Thai society viewed that music belonged to the lower class. It was the

profession of slaves and the people who were waiting to serve their masters. “Music was a street subject of the performers.” Since they had not yet been accepted by Thai society, Dr. Sugree intended to develop music to be accepted and dignified. “Talent can be created and doesn't require gods to excel. Music is a matter of the environment. The environment plays a part in the talent of children. Music is the science of a philosopher and the art of the heart to help develop people to prosper.” He believes that youth is influenced by the environment. So, we should cultivate music in young children.

CULINARY ARTS

KNOWLEDGE PROVIDER

98

Kwantip Devakula
ม.ล.ขวัญทิพย์ เทวกุล

ดิฉันปรับวิธีการสอนให้เป็นอย่างสมัยใหม่
เพื่อรักษาสูตรและความเป็นอาหารไทยหรือชาตินั้น ๆ
ไว้ให้เด็กรุ่นหลังได้รู้จักและกล้านลงมือทำ

ตำรับอาหารจากสำรับในบ้าน (ชั้นสูง)

ผู้สร้างสรรค์และเผยแพร่อาหารบนพื้นฐานความรู้ดั้งเดิมที่ประยุกต์ให้เข้ากับโลกยุคใหม่
ที่ใคร ๆ ก็ทำตามได้จริง

หลายคนรับรู้ “ม.ล.ขวัญทิพย์ เทวกุล” เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารไทย แต่จริง ๆ แล้วองค์ความรู้ด้านอาหารของเธอนั้นมีความหลากหลาย ทั้งอาหารฝรั่งที่เรียนรู้จากคุณย่า อาหารไทยโบราณที่ซึมซับจากแม่ครัวของคุณย่า เครื่องแกงที่ได้รับการสั่งสอนจากคุณแม่ รวมถึงเบเกอรี่ที่ศึกษาและลองผิดลองถูกด้วยตัวเอง

แม้มีพื้นฐานความรู้ด้านอาหารแน่นอยู่แล้ว แต่เธอก็หมั่นอัปเดตความรู้อยู่เสมอ “ดิฉันไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนเก่ง โลกนี้ยังมีอีกเยอะให้เรียนรู้ได้ไม่มีวันจบ วัตถุดิบและเทคนิคต่าง ๆ ก็พัฒนาอยู่ตลอด คุณต้อง ‘เปิดใจ’ บางครั้งต้องเรียนจากเด็กรุ่นใหม่ ลูกก็เคยสอนดิฉันมาแล้ว ผู้เข้าแข่งขันรายการมาสเตอร์เชฟไทยแลนด์ก็สอนดิฉันเยอะ”

ม.ล.ขวัญทิพย์ส่งต่อองค์ความรู้ด้านอาหารที่ได้จากครอบครัว คนรอบตัว และการเรียนรู้ด้วยตัวเองในช่วงแรกผ่านคอลัมน์ “สำรับ” ในนิตยสารรายปักษ์ พลอยแถมเพชร เป็นเวลากว่า 10 ปี และสามารถรวมออกมาเป็นหนังสือได้ถึง 5 เล่ม

“ดิฉันเขียนคอลัมน์นี้ด้วยแนวคิด Home Cooking เพื่อให้คนอ่านทำกินเองที่บ้านได้ เราแนะนำสูตรอาหารผ่านเรื่องเล่าว่างานนี้คุณย่าสอนนะ งานนี้คุณแม่สอน มันเลยมีหมดทั้งของดาว ของหวาน

ไทย ฝรั่ง พร้อมแทรกทิปส์เข้าไปว่าถ้าทำไปถึงจุดนี้แล้ว อะไรจะเกิดขึ้นได้บ้าง ต้องระวังเรื่องอะไร เราตั้งใจไว้ว่าคอลัมน์นี้คนอ่านต้อง ‘ทำได้จริง’ ไม่ให้คนว่าได้ว่าทำตามแล้วไม่เห็นออกมาเหมือนรูปที่ลงเลย” ระหว่างเขียนคอลัมน์ เธอสอนทำอาหารไปด้วย โดย “ตารางเครื่องแกง” เป็นองค์ความรู้หนึ่งที่เธอรวบรวมและเผยแพร่ “มันเกิดจากความสงสัยว่าแม่หยิบส่วนผสมในปริมาณที่เท่ากันทุกครั้งได้อย่างไร ดิฉันทำทายแม่โดยเตรียมเครื่องดวงไว้เลย 4-5 ครั้ง แม่ก็หยิบเท่ากันหมด เลยจดไว้จนได้พื้นฐานแกงไทยว่าต้องมีตะไคร้ครึ่งถ้วย หอมแดงครึ่งถ้วย กระเทียม 1/4 ถ้วย กะปิ 1 ช้อนโต๊ะ ผิวมะกรูด 1 ช้อนโต๊ะ ข่า 1 ช้อนชา พริกไทยป่นครึ่งช้อนชา ถ้าทำแกงเผ็ด ให้เพิ่มพริกชี้ฟ้าแดง พริกชี้หนูแดง ลูกผักชีและยี่หระคั่ว ถ้าผู้ฉีให้เปลี่ยนลูกผักชี ยี่หระเป็นรากผักชี ถ้าแกงคั่ว เปลี่ยนเป็นปลาแห้งหรือกุ้งแห้ง แต่ถ้าใช้พริกชี้ฟ้าเขียว พริกชี้หนูเขียว ก็เปลี่ยนสีแล้ว”

“ดิฉันสร้างพื้นฐานเครื่องแกงที่มีการชั่งตวงขึ้นมาเพื่อให้การสอนแม่นยำระดับหนึ่งและเข้าถึงคนที่เรียนได้ง่ายขึ้น ถ้าเข้าใจยากหรือสอนตามวิธีโบราณคนจะไม่ทำตาม ดิฉันจึงปรับวิธีการสอนให้เป็นไปอย่างสมัยใหม่เพื่อรักษาสูตรและความเป็นอาหารไทยหรือชาตินั้นๆ ไว้ให้เด็กรุ่นใหม่ได้รู้จักและกล้าลงมือทำ”

การเผยแพร่ผ่านการเขียนคอลัมน์และการสอนตามสถานที่ต่าง ๆ ทำให้คนไทยเริ่มสนใจการทำอาหารในแบบฉบับของเธอ โดยเฉพาะอาหารไทย “ทั้งคนอ่าน ‘สำรับ’ และคนที่เรียนบอกว่าชอบและทำตามได้จริง นี่คือรางวัลสำหรับเรา” และรางวัลดังกล่าวยังส่งผลให้เธอได้รับการยอมรับในฐานะกรรมการรายการมาสเตอร์เชฟไทยแลนด์ มีรายการในยูทูบชื่อ “ครัวชั้นสูง” ที่ส่งต่อความรู้ในการทำอาหารที่เหมาะสมกับชีวิตคนรุ่นใหม่ และได้รับการนิยามว่าเป็นนักสร้างสรรค์อาหาร

“Food Creator ลือเป็นคนเรียก ซึ่งตรงกับชีวิตดิฉันมาก เพราะเป็นคนที่เป็นองค์ความรู้พื้นฐานทุกอย่างไว้ให้ดี ให้แน่นแล้วนำไปประยุกต์ตามโจทย์ที่ได้รับ หลักการสร้างสรรคของเราคือไม่ทำอะไรที่เป็นฟิวชั่นหรือหิวหาเกินไป แต่ทำให้คนกินตื่นเต้นและรู้ว่าพื้นฐานจากอาหารชาติอะไร ที่สำคัญคือคนกินอาหารเพราะ ‘อร่อย’ ไม่ใช่เสพแคตตา”

สำหรับผู้ที่อยากสร้างสรรค์อะไรสักอย่างขึ้นมา เธอได้ฝากข้อคิดไว้ว่า “คุณต้องรู้ก่อนว่ามีความสุขกับอะไร รู้แล้วก็ลองลงมือทำ อย่าเริ่มต้นด้วยการบอกว่า ‘ทำไม่ได้หรอก’ ทำเถอะถ้ามีใจรักและอยากทำ จะมีแรงขับเคลื่อนให้ทำสิ่งนั้นได้”

A Noble Homemade Recipe in Your Hand

Many people know that M.L. Kwantiip Devakula is an expert in Thai food, but her knowledge of food is in fact quite diverse: Western food learned from her grandma, traditional Thai food savored from grandma’s cook, curry paste taught by her mother as well as a bakery studied by herself. “I don’t think of myself as a smart person. There is still a lot to be learned in this world. Materials and techniques always evolve. You have to ‘open your heart’. My son had taught me before and the contestants of Master Chef Thailand also taught me a lot.” M.L. Kwantiip has been sharing her

food knowledge through the column ‘Samrub’ in the ‘Ploykham Phet’ magazine for more than 10 years. “I wrote this column with the concept of home cooking so that my readers can cook and eat at home. There were all main dishes and desserts, both Thai and Western, along with inserting cooking tips. We intended that in this column, the reader would be able to do it and do it as beautifully. The media calls me ‘a food creator’ which is very relevant to my life because I am a person who keeps all basic knowledge well, and applies them according to the received questions.”

POLITICAL LAW

KNOWLEDGE PROVIDER

99

Pondson Liengboonlertchai

พศ. ดร.พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย

ถ้ามองเห็นให้ดี ๆ

การเมืองกับปากท้องเป็นเรื่องที่
เกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้งมาก

มองกฎหมายเห็นรัฐ เข้าใจรากฐานของประชาธิปไตย

ทำความเข้าใจสภาพการเมืองไทย ด้วยฟันเฟืองชิ้นแรกสุดของอำนาจธิปไตยในโลกเสรี

“ผศ. ดร.พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย” คนไทยคนแรกที่ได้รับการเชิญชวนให้เป็น Visiting Scholar จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย Oxford แห่งสหราชอาณาจักร เพื่อเข้าร่วมโครงการวิจัยว่าด้วยเรื่องของสมดุระหว่างอำนาจตุลาการของศาลรัฐธรรมนูญกับอำนาจนิติบัญญัติของรัฐสภาในประเทศที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย ร่วมกับนักวิชาการทางกฎหมายชั้นนำของโลกมากมายในปี 2561

จากคนที่ติดตามข่าวสารการเมืองมาตั้งแต่เด็ก ผศ. ดร.พรสันต์ยังค้นพบความน่าสนใจที่หล่อหลอมตัวตนของเขาให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อได้รับการเชิญชวนให้เข้าร่วมค้นคว้าเกี่ยวกับตัวบทกฎหมายรัฐธรรมนูญขณะศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จากนั้นจึงศึกษาต่อในด้านกฎหมายรัฐธรรมนูญ ที่โรงเรียนกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัย Wisconsin-Madison สหรัฐอเมริกา ก่อนที่จะกลับมาเป็นอาจารย์ในสังกัดคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปัจจุบัน

ทำไมต้องเป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญ

“พูดกันตรง ๆ มันเป็นวิชากฎหมายที่ไม่ทำเงินที่สุดเลยครับ” ผศ. ดร.พรสันต์ตั้งข้อสังเกตจากการเปรียบเทียบการเรียนกฎหมายในไทยและใน

ต่างประเทศ พบว่าการเรียนการสอนเรื่องกฎหมายรัฐธรรมนูญและการปกครองได้รับความสนใจน้อยกว่าที่ควร อาจเป็นเพราะมันไม่ใช่วิชาสำหรับการประกอบวิชาชีพทนายหรือที่ปรึกษาทางกฎหมาย จึงเป็นสาเหตุแนวคิดสำคัญสำหรับนักเรียนกฎหมายถูกมองข้ามไปอย่างน่าเสียดาย แนวคิดนั้นคือการมองกฎหมายจากรากฐานของกฎหมายทั้งหมดที่ถูกบังคับใช้กันในประเทศ ซึ่งนั่นก็คือรัฐธรรมนูญ การศึกษารัฐธรรมนูญจึงเป็นวิธีการที่สำคัญที่สุดในการทำความเข้าใจสายตาและขอบเขตอำนาจหน้าที่ของรัฐที่กระทำต่อประชาชน

กฎหมายและการเมือง ปัญหาร่วมของโลกเสรี

ในปี 2561 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย Oxford เปิดรับข้อเสนอการวิจัย (Proposal) ทางนิติศาสตร์จากนักวิชาการทางกฎหมายทั่วโลก เป็นโอกาสให้ ผศ. ดร.พรสันต์ส่งข้อเสนอที่ต่อยอดจากงานวิจัยที่ว่าด้วยเรื่องของการละเมิดอำนาจรัฐสภาที่เคยทำไว้ โดยงานวิจัยชิ้นใหม่นี้พุ่งเป้าการค้นคว้าไปที่การขยายอำนาจของฝ่ายตุลาการผ่านศาลรัฐธรรมนูญเพื่อสำรวจปัญหาขอบเขตทางอำนาจระหว่างฝ่ายตุลาการและฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งกำลังเกิดขึ้นในหลายประเทศร่วมกับนักวิชาการด้านกฎหมาย

ระดับโลก เมื่อฝ่ายที่มีหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้แทนอาจเป็นผู้ที่ละเมิดอำนาจของประชาชนเสียเอง ทั้งโดยที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ “นี่ไม่ใช่การแสดงความไม่เคารพต่ออำนาจศาลนะครับ การกำหนดขอบเขตของมันให้ชัดเจนโปร่งใสเป็นหนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่จะรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของฝ่ายตุลาการเอาไว้ได้”

ในยุคที่การสื่อสารเรื่องการเมืองนั้นแพร่หลายและเข้มข้นที่สุด ผศ. ดร.พรสันต์ยังคงย้ำว่า สิ่งที่จะต้องเข้าใจให้แจ่มชัดที่สุดคือการเมืองเป็นเรื่องของทุกคน เกี่ยวข้องกับทุกปัญหาที่เรามองเห็น การพูดคุย แลกเปลี่ยนความเห็นเรื่องการเมืองอย่างมีคุณภาพเป็นหนึ่งในวิธีที่จะเร่งให้เกิดการตรวจสอบโดยภาคประชาชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น “อย่าเพิ่งเบื่อ ‘การเมือง’ กันเลยครับ ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจหรือสังคมมันก็อยู่ภายใต้ร่มเงาของการเมือง ถ้าเราปฏิรูปการเมืองได้สำเร็จ เศรษฐกิจ สังคมและกฎหมายจะถูกยกระดับขึ้นไปด้วย”

งานของผศ. ดร.พรสันต์เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่า ทรายใดที่การเมืองยังคงอยู่ในสายตาประชาชนที่คอยตรวจสอบ พิจารณามันอย่างใกล้ชิด มันก็จะยังคงถูกพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่องด้วยมือของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจที่แท้จริง

Law and Politics as Basis for Democracy

From a young boy who liked to follow political news, Dr. Pondson discovered his interests that helped shape his identity more clearly. He was invited to participate in researching the constitutional law while studying in the third year of the Faculty of Law, Assumption University. Afterwards, he continued in constitutional law at the law school of Wisconsin-Madison. At present, he is a professor in the Faculty of Law, Chulalongkorn University. “To be honest, constitutional law is the subject that make the least profit.” Dr. Pondson remarked from the comparison of studying law in Thailand and abroad. It was found that the teaching and learning

of constitutional law and governance have received much less attention than it deserves. It may be because it is not a subject for the practice of lawyers or legal counsels. The important idea for law students is unfortunately overlooked. The idea is to look at the law from the foundation of all laws that are applicable in a country, namely the constitution. The study of the constitution is therefore the most important part to understand the extent of the state’s powers and duties for the people. “Don’t be bored with ‘politics’. Whether it’s the economy or society, it is under the shadow of politics. If we succeed in reforming politics, the economy, society, and the law will also be raised.”

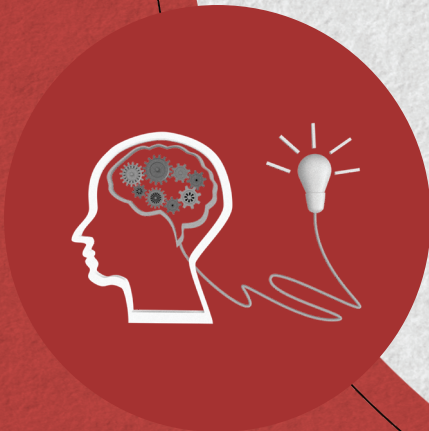
INNOVATION FOR BUSINESS

KNOWLEDGE PROVIDER

I, N, N, O, V, A, T, E,

100

Rath Pichyangkura

พศ. ดร.รัฐ พิษณุยางกูร

ถ้าคุณเป็นนักเรียนที่อยากสร้างนวัตกรรม

สิ่งที่สำคัญคือ อย่าปฏิเสธความรู้หรือคิดว่าสิ่งนี้ไม่สำคัญ

เพราะการเป็นนวัตกรรม คุณจะไม่รู้เลยว่าอะไรจะสำคัญเมื่อไหร่

หัวใจของการพัฒนาคือนวัตกรรม

อาจารย์ ที่ปรึกษา และนักนวัตกรรม ผู้เชื่อว่าสารตั้งต้นของการพัฒนาคือคำวาทกรรม

เราได้ยินคำว่า “นวัตกรรม” มาเนิ่นนาน แต่หากจะให้คำจำกัดความว่าคืออะไร และมีความสำคัญอย่างไร หลายคนคงยากที่จะตอบ แต่สำหรับ “ผู้เชี่ยวชาญ ดร.รัฐ พิชญางกูร” อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านชีวเคมี และที่ปรึกษาด้านนวัตกรรมของสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ เขาบอกกับเราว่า มันคือสิ่งที่ทำให้มนุษย์ชาติอยู่รอด

“ทุกอย่างที่เป็นนวัตกรรม ที่คุณสัมผัส ที่อยู่ในชีวิตคุณตลอด 24 ชั่วโมงนั้นออกมาจากห้องแล็บ ทั้งนั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นยาที่คุณกินหรือของที่ที่คุณใช้” จากนั้นลีดเกียรติคุณอันดับหนึ่งเหรียญทองของภาควิชาชีวเคมี ผศ. ดร.รัฐไปศึกษาต่อในวิชาที่เขาหลงใหล ไกลถึงสหรัฐอเมริกา ก่อนจะทำงานเป็นนักวิจัย กลับมาเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดบริษัทของตัวเอง ผลิตทั้งปุ๋ยโคโตซาน ผลิตภัณฑ์คอสมेटิก ฯลฯ และอีกหนึ่งอาชีพที่เขาให้ความสำคัญ คือการเป็นที่ปรึกษาด้านการสร้างนวัตกรรมให้กับบริษัททั้งเล็กและใหญ่ ด้วยความเชื่อมั่นว่า นวัตกรรมคือสิ่งที่สร้างมูลค่าให้กับธุรกิจและโลกใบนี้ได้

“ตอนนี้ผมมาช่วยสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) ทำเรื่อง SMEs และ Startup ช่วยดูให้ธุรกิจเล็ก ๆ สู้กับบริษัทใหญ่ ๆ ได้ด้วยนวัตกรรม ดูว่าจะสู้ได้อย่างไร มีเทคโนโลยีอะไรเพื่อสร้างโปรดักต์ใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นและสร้างกำไร ถึงผลกำไรเป็นเม็ดเงินจะเทียบไม่ได้กับบริษัทยักษ์ใหญ่ แต่มันคือการสร้าง

วัฒนธรรมที่มองว่าการสร้างนวัตกรรมเป็นสิ่งสำคัญ” วัฒนธรรมที่ ผศ. ดร.รัฐกล่าวถึงคือ การค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ให้กับกิจการที่ต้องอาศัยทั้งความกล้าไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่และที่สำคัญคือจินตนาการซึ่งอาจยากกับบริษัทยักษ์ใหญ่ แต่สร้างได้ทั้งกับบริษัทเล็กและแนวคิดของเด็ก ๆ นักเรียนนวัตกรรมรุ่นใหม่ที่กำลังเติบโต

“นวัตกรรมตอบโจทย์ได้ 2 อย่างใหญ่ ๆ หนึ่งคือตอบสนองความต้องการของคน สองคือสร้างทางเลือกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนให้กับเขา ดังนั้นสิ่งที่ง่ายที่สุดคือวิ่งเข้าหาปัญหา เพราะทางออกของปัญหาคือนวัตกรรมใหม่ ๆ เราต้องค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ซึ่งต้องอาศัยจินตนาการ”

จินตนาการเป็นสิ่งที่ ผศ. ดร.รัฐมองว่าเป็นพื้นฐานของการสร้างนวัตกรรม แต่สิ่งที่ต้องมีควบคู่กันคือองค์ความรู้พื้นฐานที่จะเป็นตัวชี้วัดว่าขอบฟ้าแห่งจินตนาการของเราจะกว้างไกลแค่ไหน และนวัตกรรมที่เรากำลังจะสร้างจะยิ่งใหญ่เพียงใด

“เราต้องมืองค์ความรู้เป็นพหุสูติถึงจะสร้างนวัตกรรมได้ เพราะจินตนาการคือการนำองค์ความรู้ทั้งหมดมาสร้าง เวลาผมสอนเด็ก ผมจะเปรียบเทียบ เลโก้ สมมุติคุณมีเลโก้ 10 ชิ้นเป็นองค์ความรู้ ถ้าผมว่าคุณสร้างบ้านได้ใหม่ ก็สร้างได้ แต่เมื่อไปเปรียบเทียบกับคนที่มียุโรป 5,000 ชิ้น บ้านที่เขาสร้างจะสวยกว่าคุณไหม ฟังก์ชันต่าง ๆ มากกว่าคุณไหม”

การให้ความสำคัญกับการสร้างนวัตกรรมคือสิ่งที่ ผศ. ดร.รัฐเชื่อมั่นและอยากสร้างให้เกิดขึ้น เพราะคำว่านวัตกรรมมีความสำคัญกับการพัฒนาของชาติ และในโลกที่ทุกชาติล้วนเชื่อมถึงกัน นวัตกรรมใหม่ ๆ คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์ชาติอยู่รอด

“สำคัญอย่างมากที่เราต้องให้โอกาสในการสร้างสิ่งใหม่ ๆ ให้ความสำคัญแก่นักนวัตกรรม และผมอยากให้คนไทยเริ่มคิด เริ่มสงสัยว่าอะไรมาจากไหน อย่านไปปฏิเสธความรู้หรือคิดว่าสิ่งนี้ไม่สำคัญ เพราะถ้าคุณจะเป็นนวัตกรรม คุณจะรู้เลยว่าอะไรจะสำคัญเมื่อไหร่”

ไม่แปลกที่ดอกเตอร์หนุ่มคนนี้จะเน้นย้ำไปถึงเหล่านักเรียน เพราะการเป็นอาจารย์ผู้มีความหวังในการผลักดันแวดวงนวัตกรรมของไทย คือสิ่งที่เขาภาคภูมิใจที่สุด

“ผมทำงานมาเยอะมาก แต่เวลาใครถามว่าทำงานอะไร ผมจะย้ำเสมอว่าผมคืออาจารย์ สิ่งที่ผมภูมิใจที่สุดก็คือการสร้างคนให้ประเทศ ที่จะเข้าไปช่วยประเทศชาติได้ในอนาคต มาตอนหลัง ๆ ที่ผมทำนวัตกรรมมากขึ้น ผมก็ขอเรียกตัวเองว่าเป็นนักนวัตกรรมบ้าง เหมือนเป็นอาจารย์ที่เป็นนวัตกรรมที่สร้างนวัตกรรม”

“อีกอย่างหนึ่งคือการทำให้นักวิจัยที่ทำ นวัตกรรมที่มีส่วนสร้างชิ้นได้ออกไปทำให้เกิดประโยชน์กับประชาชน เป็นประโยชน์กับคนในสังคม แต่รู้สึกว่าได้ทำไป และเห็นว่าตัวเองทำอะไรอยู่แค่นี้ก็พอ”

Innovation as the Heart of Development

We have heard about ‘innovation’ for a while, but it is still a challenge to pinpoint what it exactly is and why it is relevant. According to ‘Assistant Professor Dr. Rath Pichyangkura’, a specialist in biochemistry and an innovation consultant at the National Innovation Agency (NIA), innovation means survival of the mankind. “Innovation is a part of our everyday life. All innovations come from laboratories, be it drugs or even common daily-used products.” Graduated with a PhD in biochemistry from the United States, Dr. Rath returned to Thailand and became a lecturer at Chulalongkorn University. At the same time, he started his own research-oriented business, which involved manufacturing chitosan fertilizers and cosmetic products. His belief that innovation could add value to enterprises guided him to where he is today. His expertise lies in providing consultation and

support for small and medium-sized enterprises (SMEs) and startups. Dr. Rath emphasizes the creation of innovation culture and the two merits of of innovation: responding to people’s needs and discovering new possibilities, which are necessary for those enterprises to stay profitable and relevant amidst the competition with the larger ones. In addition, Dr. Rath emphasizes the importance of imagination, which is a vital trait for innovators. It is an important tool to discover new possibilities. It is crucial that people, especially the youth, are provided an opportunity to innovate and use their knowledge in developing and advancing the society. “When people ask me about what I do for a living exactly, I always say that I am a lecturer and I am proud, although these days I might be considered as more of an innovator than a lecturer.”

01

02

03

04

05

06

06

07

08

09

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

34

34

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

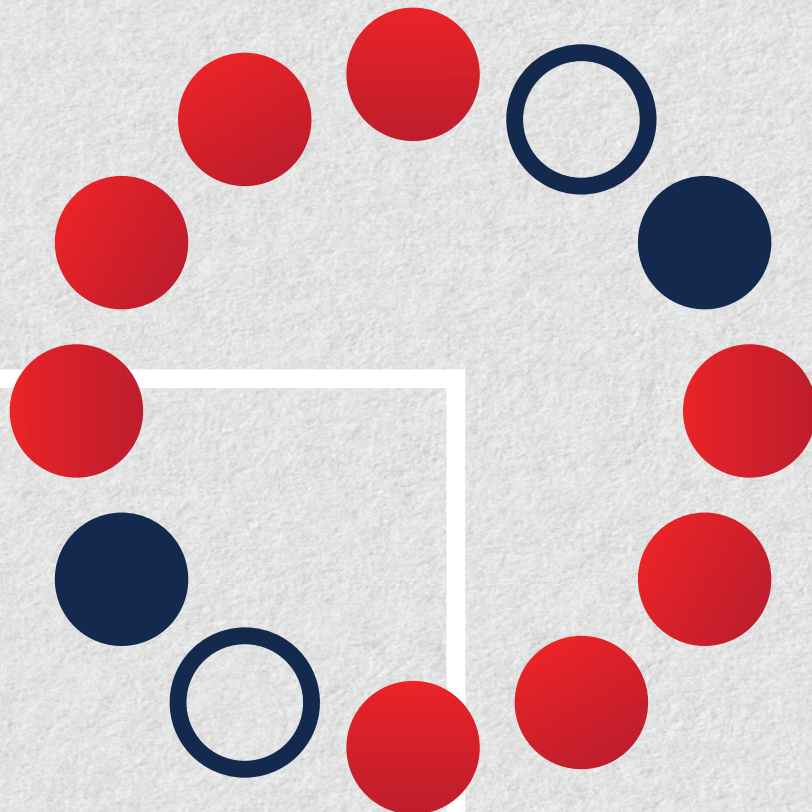
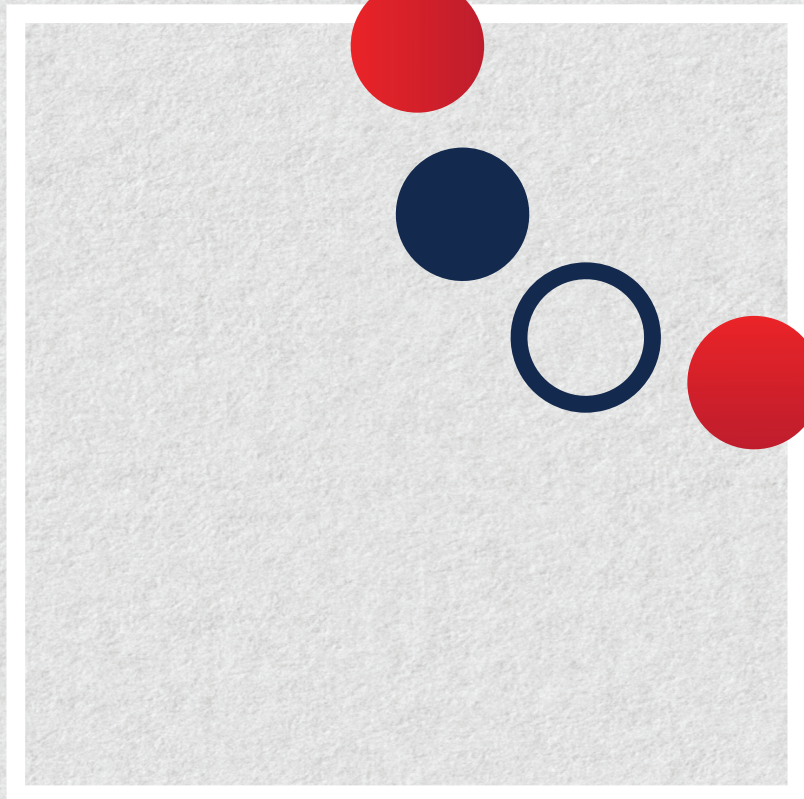
52

Scan
this
page

TEAM

คณะผู้จัดทำ

รายชื่อคณะผู้จัดทำ

รศ. ดร.สมิทธิ์ บุญชุติมา (บรรณาธิการ)
สุรัชย์ แสงสุวรรณ (บรรณาธิการ)
ดร.อัจฉรา บุญชุม (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
สุพิศตรา เพชรี (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
เอกะสิทธิ์ สุมะนะ (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
กศพล ทองใยบัว (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
จาตุรนต์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
ธนพล ทับจันทร์ (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
ปริญญกรณ์ แพร่จรรยา (ผู้ช่วยบรรณาธิการ)
สเตเพนนี่ ไพลิน ทील (บรรณาธิการฝ่ายศิลป์)
รวีวรรณ จันทร์แมน (ผู้พิสูจน์อักษรภาษาไทย)
ผศ.ธนิศร์ ตั้งกิจเจริญกุล (ผู้พิสูจน์อักษรและแปลภาษาอังกฤษ)
ปวีวรรณ อัมสอาด (ผู้พิสูจน์อักษรภาษาอังกฤษ)
พีระวัฒน์ พยัคฆมาศ (ผู้แปลภาษาอังกฤษ)
กรพล กาญจนพันธ์ุ (ผู้แปลภาษาอังกฤษ)
ณัฐจาพิภคร์ เสิบกลิ่น (ผู้แปลภาษาอังกฤษ)
จุฑามาศ เดชอมรรรัตนกุล (ผู้แปลภาษาอังกฤษ)
บริษัท เอ็นไอ จัดก๊าด (ผู้พัฒนาแอปพลิเคชัน)

ที่ปรึกษา

ดร.พันธุ์อาจ ชัยรัตน์
(ผู้อำนวยการสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ)
กฤษกร รอดช้างเผื่อน
(ผู้จัดการส่งเสริมนวัตกรรม
ฝ่ายโครงสร้างพื้นฐานนวัตกรรม)

รายชื่อนักเขียน

สกล โสภิตอาชาศักดิ์
บุญโชค พาณิชศิลป์
ณัฐพล ชวงประยูร
สันติชัย อภรณ์ศรี
ชลรส รัตนการส
อดิเทพ วิภาสสัมฤทธิ์
ลาภิสรา เพิ่งสกุล
ภักกรินทร์ สุขรื่น
วาริช หนูช่วย
คาลิส พิศสุวรรณ
สิภรณ์มณี จินตาทิพย์
กัญญาวิวีร์ จินตาทิพย์
สิทธิชัย เปลียนทองดี
วิทวัส พุคคะบุตร
ศิริกาญจนา ฟาลี
สุราสินี เลิศวัชรสารกุล
ไชยรัช อมาตยกุล
ตติวุฒิ ปิ่นแก้ว
ปิ่นกิติตา จันทร์อร่าม
รชนิกร ศรีฟ้าวัฒนา
อรสา ศรีดาวเรือง

ชื่อภาษาไทย

ร้อยคนไทยหัวใจนวัตกรรม 2

ชื่อภาษาอังกฤษ

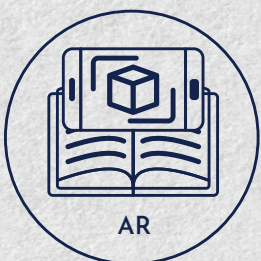
100 Faces of Thailand's
Innovation Inspirers 2

ISBN

978-616-8261-93-4

จัดทำโดย

สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์
วิจัยและนวัตกรรม
73/2 ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

Scan
this
page

T

O

Scan
this
page

**100 FACES OF THAILAND'S
INNOVATION INSPIRERS 2**

National Innovation Agency (Public Organization)
73/2 Rama VI Road, Rajdhevee,
Bangkok 10400 Thailand
Tel. 02-017 5555 Fax. 02-017 5566
www.nia.co.th E-mail: info@nia.or.th

 @NIAThailand

ISBN 978-616-8261-93-4

